Elin Hilderbrand
Mezítlább
Ez a nyár mindent megváltoztat...

Egy júniusi délutánon három nő érkezik Nantucket repülőterére, kisgyerekekkel, ormótlan szalmakalapokkal és nyilvánvaló érzelmi gondokkal terhelten. Vicki, a két kisfiú édesanyja, súlyos betegsége hírét igyekszik feldolgozni. A húga, Brenda épp most kényszerült otthagyni a professzori állását, miután fény derült egy vele egykorú diákjával folytatott titkos viszonyára. A barátnőjük, Melanie hét sikertelen beültetés után végre teherbe esett, ám közben kiderül, hogy a férjének viszonya van. A három nő Nantucketre menekül élvezni a napsütést, és a környék megnyugtató légkörét. Ám a barátságos kis kunyhó, mely már száz éve a család tulajdona, túl kicsi a rajta átsöprő érzelmi viharokhoz. A szerző emlékezetes és szórakoztató regényt alkotott, melyben megragadóan ábrázolja a mindent megváltoztató szerelem, s a családi kötelékek erejét.

Barefoot, 2010 © Elin Hilderbrand

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Elin Hilderbrand © 2007 Barefoot of original US publication
Little, Brown and Company
Hachette Book Group USA

Fordította: Fügedi Tímea

ISSN 2061-4451
ISBN 978-963-635-507-4

Hungarian edition
© by I.P.C. Könyvek Kft., 2014
Hungarian translation
© by Fügedi Tímea

Kiadja az I.P.C. Könyvek Kft.
www.ipck.hu
+36 20 912 4505, b.kiado@chello.hu
Felelős kiadó: az I.P.C. Könyvek Kft. igazgatója
A kötet kiadásában közreműködött a Nouvion Trade S.A.

Felelős szerkesztő: Fülöp Ildikó
A szerkesztő munkatársa: Paár Andrea
A belívet szedte és a borítót tervezte: Marton Zsolt
Borítóképek © www.shutterstock.com

Nyomtatta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János igazgató

Június

ELSŐ RÉSZ

Három nő száll ki a repülőből. Mintha valami vicc kezdete volna. A huszonkét éves Joshua Flynn, Nantucket-szigeti lakos, a Middlebury Főiskola végzős hallgatója, a nantucketi repülőtér nyári munkása – az apja ugyanis itt dolgozott légiforgalmi irányítóként—azonnal felügyelt rájuk.

Az utasok a LaGuardiáról érkeztek az US Airways légitársasággal. Három nő, két kisgyerek: semmi szokatlan nem volt bennük, de akkor miért akadt meg rajtuk mégis Josh szeme?

Josh Flynn szépírást tanult Middleburyben, és a tanára, Chas Gorda vendég előadó többször is elmondta, hogy az író úgy kiszagolja a jó sztorit, mint a közelgő vihart. „Fel fog állni a karotokon a szőr” – ígérte nekik. Josh az alkarjára pillantott: semmi; megrángatta a fényvisszaverő narancssárga mellénye alját. A repülőhöz ment, hogy segítsen Carlónak a csomagok kipakolásánál.

Josh apja, Tom Flynn öt emelettel Josh feje felett ücsörgött a számítógép-terminálban, és olykor-olykor kikukucskált az ablakon, hogy ellenőrizze: Josh – az ő szavajárasa szerint – „rendes munkát” végez-e. Josh számára ez az állandó felügyelet kifejezetten nyugtalanítóvá tette a munkakörülményeket, így hát az elmúlt két hétben, amióta itt dolgozott, megtanult úgy szaglászni jó sztorik után, hogy ebből semmi ne látszódjon.

A három nőből kettő már az aszfalton állt. Josh látta, hogy testvérek. Az egyes számú nővér nagyon vékony volt, hosszú, világosbarna haját összeborzolta a szél; hegyes orra felett érezhető elégedetlenséget sugárzó kék szem villant meg. Szintén elégedetlen homlokát úgy keresztül-kasul szántották a morcos barázdák, mint azokét a vicces kínai kutyákét. A kettes számú testvérnek ugyanolyan kék szeme és hegyes orra volt, mint az

egyes számúnak, az ő arcán viszont bosszúság helyett zavart szomorúság ült. Sokat pislogott, mintha könnyek fojtogatnák. Picit teltebb volt a testvérénél, a vállát skandinávszőke haj verdeste. Pelenkákkal teli, virágmintás táskát és színes műanyag kulacsot cipelt; lassan, mélyen szívta be a levegőt, mintha halálra rémítette volna a repülés.

A harmadik nő egy csecsemővel a karjában a lépcső tetején egyensúlyozott, a lába mögül egy négy év körüli fiúcska kukucskált ki. Csinos, kerek arcát a szalmakalapja alatt dús, göndör haj keretezte. Farmernadrágjának térdét összesározta valahol, a lábán klumpát viselt.

A testvérpár a lépcsősor alján várta a harmadik nőt. Ziháló Nővér a kisbabáért nyúlt, és megrázta a kulcsokat. – Gyere anyához! – mondta. – Add ide, Melanie, átveszem. – Szalmakalapos a gyereken kívül egy csomag Cheeriost, zöld műanyag poharakat és légibetegségre használatos papírzacskókat tartott a kezében. Már csak két lépcsőfokra járt a földtől, mikor a kisfiú felkiáltott mögötte:

– Brenda néni, jövök!

Azzal leugrott.

Morcos Nővért célozta meg a maga húsz kilójával, de izgalmában a Szalmakalapos hátának csapódott neki, aki a babával a karjában az aszfaltra zuhant. Josh előreugrott – pedig tudta, hogy senkit nem lesz ideje megmenteni. Szalmakalapos a kezével eltakarta a kicsi fejét, a becsapódás zömét a térdével és a bal karjával fogta fel. Jaj! – Melanie! – kiáltott Ziháló Nővér. Eldobta a pelenkás táskát, és Szalmakalapos felé rohant. A csecsemő hallgatott. *Kitört a nyaka. Te jó ég!* Josh érezte, hogy a lelkiereje kicsorog az aszfaltra, mintha bepisilt volna. Ekkor azonban gyereksírás hasított a levegőbe! A baba eddig gyengén szívta be a levegőt, de most hősi erővel lökte ki magából. *Életben van!* Ziháló Nővér átvette a kicsit, és nyilvánvaló sérülés nyomait

kereste rajta. Morcos Nővér közelebb ment hozzájuk, a bűnelkövető, a báty közben végig a lábába csimpaszkodott.

– Jól van a baba? – kérdezte Morcos Nővér. Az arckifejezése a pusztán türelmetlenről türelmetlenül aggódóra váltott.

– Semmi baja – felelte Ziháló Nővér. – Csak megrémült. – Szalmakalapos felé nyújtotta a kezét. – És te, Melanie? Te jól vagy? Minden rendben?

Melanie lesöpörte az aszfalt szemcséit az arcáról; a könyöke le-horzsolódott, vér szivárgott belőle. A gabonapehely zacskóját a kifutópályán kergette a szél, a műanyag pohár Josh lábához gurult. A fiú felvette, meg a papírzacskókat is.

– Idehozzam az elsősegélydobozt? – kérdezte Melanie-tól.

A nő egyik kezét az arcához érintette, másikkal a hasát simogatta.

– Nem, dehogy. Azért köszönöm. Jól vagyok.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Ziháló Nővér. – És a…?

– *Jól* vagyok – felelte Melanie.

– Blaine-nek bocsánatot kell kérnie – jegyezte meg Ziháló Nővér. – Kérj bocsánatot, Blaine!

– Bocsánat – motyogta a fiú.

– Megsérülhetett volna az öcséd. Melanie is megsérülhetett volna. Nem lehet *így* viselkedni, drágám. *Óvatosnak* kell lenned.

– Már bocsánatot kért, Vicki – mondta Bosszús Nővér.

Hát ebből nem lehet vicces anekdotát faragni. Ez a három nő együtt a legnyomorúságosabb látvány, amivel itt Josh valaha is szembekerült.

– Üdvözlöm önöket Nantucketen! – mondta Josh, hátha ezzel felderítheti őket, pedig Carlo mindig emlékeztette, hogy nem ő a sziget nagykövete. Neki csak a csomagokkal kell foglalkoznia, miközben apja vigyázó szeme folyamatosan ellenőrzés alatt tartja.

Bosszús Nővér elhúzta a száját.

– Nagyon köszönjük – mondta.

Kocsival kellett volna jönnünk, gondolta Brenda, miközben a repülőtér előtt taxiba ültek. Egész életében Nantucketre járt, és mindig kocsival jöttek, a komp áthozta őket a vízen. Az idén azonban Vicki rákja és a gyerekek miatt – na, meg mert minél kellemesebben akartak utazni, akármibe kerüljön is repülőre szálltak. Brenda véleménye szerint nem lett volna szabad szakítani a hagyományokkal, hiszen tessék, mi történt: borzalmasan indult a nyaralás. Melanie egész úton hányt, most meg elesett, így Vickinek újabb okot adott az aggodalomra. Pedig pontosan azzal a céllal jöttek ide, hogy segítsék Vicki pihenését, hogy megnyugtassák, és enyhítsék a betegsége lefolyását. *Ez a lényeg, Melanie!*

Melanie most Brenda mögött ült a taxiban, behunyta a szemét. Vicki azért hívta meg Melanie-t Nantucketre a nyárra, mert Melanie-nak „problémái" voltak. „Kényes helyzetbe" került Connecticutban. Persze az is igaz, hogy Brenda társasága önmagában sosem volt elég Vickinek. Vicki egész életükben, már gyerekkorukban is mindig hozott magával valakit, akár kempingezni indultak, akár nyári fesztiválon éjszakáztak, akár templomba mentek vasárnap.

Ezen a nyáron Melanie Patchenre került a sor. Brenda csak az utolsó pillanatban tudta meg, hogy ő is velük jön, így esélye sem volt tiltakozni. A limuzinban, a Darientől LaGuardiáig tartó úton Brenda mindent megtudott a „kényes helyzetéről": Melanie és a férje, Peter Patchen „ezer éve" próbálkoztak, hogy babájuk legyen; az elmúlt évben hét sikertelen lombikkezelésen mentek keresztül. Néhány héttel ezelőtt Peter bevallotta, hogy viszonya van az egyik fiatal kolléganőjével, Frances Digitt-tel. Melanie összetört. Annyira feldúlta a hír, hogy belebetegedett: nem maradt benne meg az étel, ágynak esett. Aztán kimaradt egy

menstruációja. Ugyanis pont most lett *terhes* – a helyzete „kényes” volta pedig abból eredt, hogy a férje tudta nélkül jött el Connecticutból, de még azt sem mondta meg neki, hogy várandós. Megszökött Vickivel, Brendával és a gyerekekkel, mert „időre van szüksége, hogy gondolkozni tudjon”.

Brenda némán, de szkeptikusan fogadta a híreket. Neki és Vickinek legkevésbé sem hiányzott az idén nyáron egy kényes helyzetből érkező szökevény. Vickinél tüdőrákot diagnosztizáltak, és Brendának is megvolt a maga baja. Tavasszal kirúgták a tanári állásából, a Champion Egyetemről, amiért lefeküdt az egyetlen hímnemű tanítványával – és mintha ez önmagában nem lett volna elég katasztrofális, ettől „független” bűnvádi eljárást indítottak ellene egy egyetemi tulajdonban lévő műtárgy kapcsán. *Szexbotrány! Bűnvádi eljárás!*

Eddig Brenda volt a Champion Egyetem ünnepelt, fiatal professzora és egyben nőideálja, igazi sztár – most pedig mindenki rajta köszörüli a nyelvét. A kampuszon mindenki róla beszélt: dr. Brenda Lyndon, aki már a legelső szemeszterében a legjobb értékelést kapta az angol tanszéken, tiltott viszonyt folytatott az egyik diákjával. Aztán pedig teljességgel érthetetlen okból tönkretett egy eredeti Jackson Pollock-festményt ~ egy lelkes öregdiák hagyatékát mely az angol tanszék Barrington-termében lógott. A John Walshsel folytatott kapcsolat gyötrő szégyene mellett Brendának még ügyvédet is kellett fogadnia – pedig nem volt rá pénze hogy a vandalizmus vádjában képviselje. „A legjobb esetben – mondta Brian Delaney ügyvéd úr – az egyetem művészeti restaurációs csapata úgy dönt, hogy helyrepofozza a festményt, kijavítja a rajta esett csorbát, és a kép ugyanolyan lesz, mint új korában. A legrosszabb esetben a kár helyrehozhatatlan. Az egyetem még mindig vizsgálja az ügyet.”

Brenda látszólag azért jött Nantucketre, mert Vickinek segítségre van szüksége a rákja miatt. Ám Brenda munkanélküli és alkalmazhatatlan lett, ráadásul pénzt kellett szereznie. Nem

Melanie az egyetlen, akinek „időre van szüksége”, hogy „gondolkozni tudjon” – Brenda is pont így érzett. Méghozzá kétségbeesetten.

Az egész karrierjét egyetlen dolognak szentelte: Fleming Trainor *Az ártatlan szélhámos* című regényének. Erről a kevéssé ismert, 1790-ben kiadott kötetről írta Brenda a disszertációját, és tartott meglepően népszerű szemináriumot a Championon. Mivel Brendát örökre száműzték a tudományos világból, *Az ártatlan szélhámos* most már csak úgy hozhatott neki pénzt – legalább annyit, hogy kifizethesse az ügyvédet és a „vaskos” bírságot –, ha valami nem konvencionális, nem tudományos módon használja fel. Brian Delaney ügyvéd úr javasolta, hogy Brenda írjon belőle forgatókönyvet. Brenda először kinevette az ötletet, de amint az ügyvéd úr ékesszólóan megfogalmazta: „Hollywood imádja az ilyen régimódi marhaságot. Nézze csak meg a *Hiúságok vásárát* vagy Jane Austent!”

Az ártatlan szélhámos annyira zavaros történet, hogy még az amazon.com sem árulta, Brenda azonban kétségbeesett: nemcsak pénzre volt szüksége, de valami elfoglaltságra is. Egy darabig rágódott az ötleten, és minél többet gondolkodott rajta, annál kevésbé érezte bogarasnak. A nyáron, ha valaki megkérdezi, mi a munkája, azt fogja felelni, hogy forgatókönyvet ír.

A másik ok, amiért Brenda Nantucketre jött, az volt, hogy John Walsh Manhattanben maradt, és ő még egy nyolcmilliós városban is olyan pontosan érezte a férfi jelenlétét, mintha a csupasz téglafala másik oldalán ülne. El kellett vágnia minden kapcsolatot John Walshsel, akármilyen erős érzelmeket táplált is iránta, és el kellett hagynia a várost, melyben így megszégyenült, ezért idejött, hogy segítsen a nővérének. A nantucketi nyár lesz a válasz minden kérdésére, na meg a kunyhó, mely annak idején Brenda és Vicki előkelő Liv néniké jéé volt, de a három évig tartó hagyatéki eljárás után végre Brenda és Vicki tulajdonába került. Most már hivatalosan is az övék.

Nem az a kérdés: *Miért jött el?* Az a kérdés: *Miért nem örül jobban, hogy itt lehet?*

Brenda megszorította az ölében heverő csecsemőt, és átkarolta a négyéves unokaöccsét, a mellette kuporgó Blaine-t.

– Hová lesz a fuvar? – kérdezte a sofőr. – Shell utca, Sconset – felelte Brenda.

Shell utca, Sconset. Ezek voltak Brenda kedvenc szavai. Tisztában volt vele, hogy ha eladná a kunyhó rá eső felét Vickinek és Tednek, szert tehetne arra a komoly összegre, melyre szüksége van. Ám Brenda nem tudott lemondani a szigetnek erről az apró darabkájáról.

Kibámult az ablakon a Milestone utat szegélyező satnya örökzöldekre, a hatóságok felügyelete alá tartozó lápra. Beszívta ezt a tiszta, aromás levegőt, mely úgy hatott rá, akár az érzéstelenítő. Hátranézett, s látta, hogy Blaine szemhéja kezd lecsukódni. Brenda arra gondolt, mennyire tetszene a gyerek Walshnek, aki tipikus ausztrál volt: jobban szeretett a szabad ég alatt lenni, imádta a tengerpartot, a hullámokat, a nyílt tereket, a tiszta eget. Manhattanben elveszettnek érezte magát, összezavarta a gyárilag előállított civilizáció, fojtogatta a metró, inkább gyalog ment mindenhová, *kösz, haver*. Hányszor vágott át a Central Parkon hóviharban Brenda lakásába menet? Hányszor találkoztak titokban a Riverside Parkban Brenda órái után? Úgy tűnik, túl sokszor, és nem eléggé titokban. Valaki, akinek nem kellett volna, gyanút fogott, így Brenda tudományos karrierje másfél szemeszterrel azután, hogy megkezdődött, véget is ért. Rányomták a skarlátbetűt annak ellenére, hogy Walsh harmincegy éves volt, Brenda pedig csak harminc. A Championon úgy elmérgesedett a helyzet, olyan megszégyenítő botránnyá nőtte ki magát, hogy Brendának nem volt más választása, meg kellett szakítania a kapcsolatot Walshsel. A férfi ide akart jönni utána. „Más lenne – mondta – a városon kívül”. *Talán,* gondolta Brenda, *De nem eléggé más.*

Brendának könnyebbséget jelentett, hogy Liv néni már nem él, és így nem lehet tanúja az ő kegyvesztésének. Liv néni a Bryn Mawr Főiskola ünnepelt professzora volt az orosz irodalmi tanszéken, és Brendát a tudományos életre nevelte. Liv néni volt a mentora és példaképe. Mennyit beszélgettek Fleming Trainorról – és persze Isaac Bábelről, Tolsztojról, Szolzsenyicinről, Dumas-ról, Hugóról, Whitmanről! Hányszor elmondták, hogy az irodalom tanulmányozásánál nincs nemesebb szenvedély, és nem lehet estét jobban eltölteni, mint kettesben Turgenyevvel!

Olyan jól ment minden, gondolta Brenda. *Amíg nem jött Walsh.*

Amikor Brenda most Liv nénire gondolt, a „forog a sírjában" kifejezés jutott eszébe. Így ez a nantucketi nyár a bűnbánat jegyében kezdődött. Brenda azt akarta, hogy megbocsássanak neki, és ami még fontosabb, felejtsék el a tetteit; békét keresett háborgó lelkiismeretének. Időre van szüksége, hogy gondolkozni tudjon. Talán nem is olyan nagy baj, hogy Melanie velük jött. A nyomor szereti a társaságot.

Brenda megint hátrapillantott. Most már Vicki is lehunyta a szemét. Ő és Melanie is aludtak, és ami még furcsább, egymás kezét fogták, mintha szeretők lennének. Brenda erősen szorította az ölében a meleg, kissé sápadt csecsemőt. Úgy érezte magát, mint egy hatéves: a féltékenység, kirekesztettség érzése mardosta.

Victoria Lyndon Stowe egész életében listákat gyártott. Ezt a tényt annak tulajdonította, hogy ő volt az elsőszülött a családban, ráadásul az A típusú személyiség mintapéldánya – amit a szülei egész életében erősíteni igyekeztek. *Vicki olyan, összeszedett, ő*

sosem felejt el semmit Vicki már ötödikben felírta, melyik nap milyen ruhában ment iskolába, nehogy kétszer is felvegye ugyanazt az összeállítást. Listát vezetett a kedvenc filmjeiről és könyveiről. Listát írt arról is, melyik barátja mit adott neki születésnapjára, és mindig küldött köszönőlapokat, csak hogy kipipálhassa a listáján a tételeket, pfff, pfff, pfff, szépen egymás után. Az egyetemen már listák miriádja vette körbe: ő volt az egyetem leányegyesületének elnöke, a színjátszó társulat vezetője és a kampusz idegenvezetője is; mindegyik tevékenységi körnek megvolt a maga listája, melyekhez még hozzájött a tanulmányaival kapcsolatos lista. Mikor kilépett a valódi életbe, a listák megsokszorozódtak. Jött a városban dolgozó és élő szingli lány listája, a Ted Stowe-val kötött esküvője listája, végezetül pedig a kisgyerekes anyuka végtelen listája. *Időpontot kérni az orvoshoz, visszavinni a könyveket a könyvtárba, félretenni a tejes kartont retek ültetéséhez, pénz a bébiszitternek, közös játék szervezése Carsonnal, Wheelerrel, Sammel, felhívni a lufis embert a szülinapi parti miatt, nyári pizsamát venni, triciklit megolajozni, szőnyegeket kitisztítani a játszószobában.*

Amikor Vickinél tüdőrákot diagnosztizáltak, a listák eltűntek. Az orvos javasolta, hogy szabaduljon meg tőlük, bár Vicki kitartóan tiltakozott. A listák tartották rendben az életét, a listák biztonsági hálója óvta meg a fontos dolgokat attól, hogy feledésbe zuhanjanak. Dr. Garda azonban, majd Ted, a férje is ragaszkodott hozzá. Nincs több lista. Nem kellenek. *Na és, ha elfelejti elhozni a ruhát a tisztítóból, akkor mi lesz?* Most három hónapig intenzív kemoterápián vesz részt, és ha a kemotérápia beváltja a hozzá fűzött reményeket – vagyis a tumor kiműthető méretűre zsugorodik –, mellkasi műtét lesz a következő lépés, mely során eltávolítják a bal tüdejét és a hilusi nyirokcsomókat. Kemoterápia, műtét, túlélés: túl nagy szavak ezek egy listához. így hát lemondott a listákról, csak egyetlenegyet őrzött a fejében: *azoknak a dolgoknak a listáját, amik már nem számítanak.*

Két testvér, egy fiú és egy lány fut át az úton, késésben vannak a fogorvostól. Csinos szoknya hozzá nem illő cipővel. Peterson kalauza a keleti gázlómadarakhoz. Darienben egy csapat nyugdíjas nő sétálgat a tengerparton pontosan ezzel a kötettel.

Vicki gyűlölte őket. Gyűlölte a szerencséjüket: nem rákosak, ezért megengedhetik maguknak azt a luxust, hogy az életük ezen néhány becses pillanatát csigaforgatók vagy kék gémek megfigyelésével töltsék

Brenda és Melanie pechére volt pár tétel ezzel a nantucketi nyárral kapcsolatban, amit Vicki eleve felvett *azoknak a dolgoknak a listájára, melyek már nem számítanak;* például, hogy Brenda és Melanie jól kijön-e egymással, vagy hogy mind az öten kényelmesen elférnek-e Liv néni nyaralójában – pedig most úgy tűnt, hogy ezek azért mégsem elhanyagolható kérdések. *Vicki olyan összeszedett, ő sosem felejt el semmit.*

Csakhogy az az igazság, hogy Vicki elfeledkezett Liv néni kunyhójának fizikai korlátairól. Amikor Vicki meghozta azt a radikális döntést, hogy nyárra leköltözik Nantucketre, egyedül az lebegett a szeme előtt, mennyi kényelmet nyújt majd neki Liv néni kunyhója és a sziget. Gyerekkorában minden nyarat a kunyhóban töltött a szüleivel, Brendával és Liv nénivel. Ez volt a kedvenc helye, ez jelentette számára a nyarat; az anyja, Ellen Lyndon megesküdött rá, hogy a világ minden fizikai vagy lelki fájdalmára gyógyírt jelent egy kis nantucketi homok az ember lábujjai között. Mindenki más úgy gondolta, hogy Vicki megbolondult, amikor úgy döntött, hogy idejön, azt mondták, veszélybe sodorja magát, ám Vicki az emberek véleményét is felvette *azoknak a dolgoknak a listájára, melyek már nem számítanak.*

Magától értetődött, hogy elhívja magával Brendát, Segítségre volt szüksége, egyedül nem bír a gyerekekkel, és valakinek el kell vinnie őt a kemoterápiára, Brendát pedig épp most rúgták ki a

Championról a hirtelen elharapózott pletyka és a vele járó jogi kalamajka miatt, így neki is nagy szüksége volt rá, hogy kiszökhessen a városból. Mindkettejüknek menedéket jelentett most ez a sziget. A Vicki diagnózisát követő fájdalmas napokban arról beszélgettek, hogy újraélhetnék a gyerekkori élményeiket: a hosszú napokat a parton, fognának szentjánosbogarakat, lebiciklizznének a Sesachacha-tóhoz, főtt kukoricát ennének, monopoliznának meg tollasoznának, szedret szednének, alkonyatkor felsétálnának a Sankaty Head világítótoronyhoz, mely úgy köröz a fényével, mint a cowboyok a lasszóval, húsossült krumplis szendvicset ennének a szabadban, és mindig mezítláb lennének. Ők ketten emlékeket gyártanának Vicki gyerekeinek. Ez lenne Vicki esélye a gyógyulásra, Brendáé pedig az élete átszervezésére. Megfogadnák anyjuk tanácsát: nantucketi homokba fúrnák a lábukat, Talán tényleg mindent meggyógyít: rákot, tönkrement karriert, rosszul végződött viszonyt, „Csak mi ketten” – mondták egymásnak az éles kórházi fények alatt, miközben a második szakvéleményt várták. Ez a testvérek nyara lesz.

Ám Vicki nem bírta volna magára hagyni a legjobb barátnőjét Darienben – különösen miután Peter afférjának gyalázatos hírét még megdöbbentőbb követte (melyet Melanie őrjöngve suttogott bele hajnali háromkor a telefonba), Melanie – annyi idő, oly sok kiadás és kellemetlen procedúra után – teherbe esett!

– Gyere velem Nantucketre! – mondta Vicki azonnal, gondolkodás nélkül (vagy anélkül, hogy megvitatta volna Teddel *és* Brendával).

– Jó – felelte Melanie éppen olyan gyorsan. – Megyek.

Mikor a taxi megállt Liv néni kunyhója előtt, Vickibe belehasított a félelem, hogy hibát követett el. Az épület sokkal kisebb volt, mint amire emlékezett. Egy apró lyuk, Blaine egyikmásik barátjának a játszóháza nagyobb ennél. *Összement volna?*, töprengett Vicki. Emlékezett rá ugyanis, hogy egész nyarakat

töltöttek itt a szüleivel, Brendával meg Liv nénivel, és a kunyhó akkor kényelmesnek tűnt, ha nem is óriásinak.

– Nagyon bájos – mondta Melaníe, mikor kilépett a taxiból. – Ó, Vicki, pont ilyennek képzeltem!

Vicki kiakasztotta a bejárati kaput. Hála istennek a kertészek már jártak itt. Melanie imádta a virágokat. Halvány rózsaszín New Dawn rózsák futottak végig a rácsozaton, az előkerti ágyásokba pillangóvirágokat, kék szarkalábat és vaskos, vidám rézvirágokat ültettek. Pillangók szálldostak körülöttük, A gyepet nemrég nyírták le.

– Hol van a homokozó? – kérdezte Blaine. – És a kanyargós csúszda?

Vicki elővette a kulcsot az erszényéből, és kinyitotta a három durva palánkból készült bejárati ajtót, melyen kagyló alakú rézkopogtató ült. Az ajtónyílás alacsony volt. Mikor Vicki belépett, a férje, a megtermett, energikus, két méter magas Ted jutott eszébe. Ted kezdettől fogva mondogatta, hogy *nagyon ellenzi* az ideutazásukat. Tényleg a húgával akarja tölteni a nyarat, akivel a kapcsolata a legnagyobb jóindulattal is hullámzó? Meg Melanie Patchennel, aki éppen annyi törődést igényel majd, mint maga Vicki, ha nem többet? És tényleg a Nantucketi Vidéki Kórházban akarja igénybe venni a kemoterápiát – melytől az élete megmentését várták? Hisz az olyan, mintha a harmadik világban akarná kezeltetni magát! „Komolyan, mire számítasz?” – kérdezte Ted. A hangja zavarodottan, legyőzötten csengett. Ted kockázati befektetésekért felelős menedzser volt Manhattanben; szerette az olyan problémákat, melyeket puszta erővel és ravaszsággal meg tudott oldani, ahogy fát vág ki az ember. A rémisztő diagnózis, a gyógykezelés jelentette szalmaszál, meg Vicki eszement terve, hogy elszökik a nyárra, teljesen összezavarta. Vicki azonban nem volt hajlandó magyarázkodni.

Komoly esélye van arra, hogy ez lesz az utolsó nyara, és nem akarta a városi hőségben tölteni a barátai és kollégái vizslató

tekintete alatt. Vicki története máris annyiszor hangzott el mindennap Darienben, mint az aktuális sláger a rádióban: „Hallottad? Vicki Stowe-nál tüdőrákot diagnosztizáltak. Először kemoterápiával próbálkoznak, aztán meglátják, érdemes-e megoperálni. Nem tudni, túléli-e.” Folyamatosan érkeztek hozzá az ételek és virágok, a gyerekeket mindig elhívták valahová. „Majd mi vigyázunk Blaine-re! A kicsit is ránk bízhatod. Te meg csak pihenj!” Vicki lett Darien új jótékonykodási lehetősége. Nem bírta elviselni a tepsis egytálételeket és a kálacsokrokat, utálta, hogy a gyerekeit úgy terelgetik, mintha árvák volnának. Úgy keringtek körülötte az asszonyok, mint az egerészölyvek: a barátok, a barátok barátai, de még a futó ismerősök is. Ted nem értette meg, ő a törődő közösség kedvességét látta benne. „Ezért költöztünk ide” – mondta. „Ők a szomszédaink, a barátaink.” Valahányszor azonban megszólalt a telefon, vagy egy Volvo kombi állt meg a ház előtt, Vickiben tovább erősödött a menekülés iránti vágy.

Nantucket Vicki anyjának az ötlete volt; ő maga is elkísérte volna Vickit, ha nem jön közbe a térdműtétje. Vicki belekapaszkodott az ötletbe annak ellenére is, hogy az anyja nem fog segíteni neki. Liv néni hagyatéki eljárása áprilisban lezárult; a ház most már az övé és Brendáé. Mintha jelet kapott volna. Brenda teljes szívvel támogatta a tervet. Még Vicki onkológusa, Garcia doktor is beleegyezett, megnyugtatta a családot, hogy a kemoterápia mindenhol kemoterápia. A kezelés ugyanaz Nantucketben, mintha Connecticutban vagy a fővárosban lenne.

A rákosok klubjában, ahol a hagyományos orvoslás mellett mindenki támogatást keresett a holisztikus gyógyászatban is, megértették. „Mulass jól!”- mondták. „Pihenj! Játssz a gyerekeiddel! Mozdulj ki! Beszélgess a húgoddal, a barátnőddel! Nézd a csillagokat! Egyél biozöldségeket! Próbáld meg elfelejteni a szövettani vizsgálatokat, a CT-ket, az áttéteket! Küzdj a saját eszközeiddel, a te választott térfeleden! Élvezd a nyarat!”

Vicki le sem vette a szemét Tedről. A diagnózis óta folyamatosan figyelte: ahogy megkötötte a nyakkendőjét, kivette az aprót az öltönye zsebéből, belekeverte a cukrot a kávéjába; próbálta az emlékezetébe vésni őt, magával akarta vinni, bárhová ment.

– Hiányozni fogsz – mondta Tednek. – De akkor is megyek.

A kunyhó 1803-ban épült, még abban az időben, gondolta Vicki, *amikor dolgosabban, ugyanakkor egyszerűbben éltek az emberek, alacsonyabbak voltak, kevesebbel is beérték*. A kunyhó eredetileg egyetlen szobából állt, az északi falába tűzhelyet építettek, de az évek során három toldalékot építettek hozzá – ezek lettek a hálószobák. Minden szoba apró és alacsony volt; mintha babaházban éltek volna, Liv néni épp ezt szerette a kunyhójában: a színtiszta, sallangoktól megfosztott életet látta benne. Nem volt tévé, üzenetrögzítő, számítógép, mikró, hifi. „Ilyen egy igazi nyaraló” – mondogatta Liv néni, mert arra ösztönöz, hogy az idődd nagy részét a szabadban töltsd: az udvarra és kertre tekintő hátsó teraszon, vagy az út végében elterülő strandon. 1803-ban, mikor a ház asszonya rákos lett, nem volt se onkológus, se kezelés. Végig dolgozott a betegség alatt: tüzet rakott, vacsorát főzött, kevergette a ruhákat a forró üstben; aztán egy nap nem kelt fel. Erre gondolt Vicki, miközben belépett.

A kunyhót alaposan kitakarították, a bútorokat kiszellőztették. Vicki mindezt telefonon szervezte meg; a három évre magára hagyott házikó láthatóan mindennapos dolog Nantucketen. A háznak elfogadható szaga volt, talán kicsit túl optimista, mint a légfrissítőknek. A nappali padlója széles, olajozott fenyődeszkákból készült, melyeket egy arrébb húzott szék is megkarcolt, minden magas sarkú megnyomott. A gipsz- és famennyezete alacsony volt, a bútorzata pedig öregasszonyos, mint a viktoriánus panziókban: Liv néni kobaltkék, magas támlás kanapéja meg egy kecses, belga csipkével leterített

dohányzóasztal, rajta ezüstözött teáskészlettel. A könyvespolcok roskadoztak Liv néni nyári könyvtára alatt, a kandalló mellé egymáshoz nem illő kandallóvasakat támasztottak. Vicki belépett az apró konyhába: a gépek nagyjából 1962-ben készülhettek, a padlót kerámiával burkolták le, a polcon Liv néni kék mintás, fapapucsos holland kislányokat ábrázoló porcelánjai sorakoztak. A gondnok odafogatta a számláját a hűtőre egy már évekkel korábban bezárt étterem, az Elegant Dump hűtőmágnesével.

A nyugati hálószoba volt a legnaposabb. Az lesz Melanie-é. A két egymáshoz tolt ágyra azt a rózsaszín-narancssárga ágyneműt húzták rá, melyre Vicki még gyerekkorából emlékezett. (Legerősebb emléke az volt, mikor összevérezte az első menstruációjával. Liv néni józanul előhúzta a hidrogén-peroxidot, miközben Ellen Lyndon túlcsorduló érzelgősséggel azt csiripelte, hogy „Vicki most már nő lett”, Brenda pedig morcosan rágcsálta a körmét.) Vicki meg a gyerekek a legnagyobb szobát foglalják el a hatalmas franciaággyal, Brenda pedig a régi gyerekszobát kapja, mely alig volt nagyobb Vicki otthoni gardróbszobájánál. Ebben a szobában mindig Liv néni lakott – azért hívták gyerekszobának, mert Liv néni meg Vicki és Brenda nagyanyja, Joy is ebben a szobában aludt a bölcsőben a család dajkájával, Miss George-dzsal mintegy nyolcvan évvel korábban. Miután Liv néninek begyulladtak az ízületei, és megjelent rajta minden más öregekre jellemző kórkép, Vicki szülei felvetették, hogy átköltözhetne a nagy hálószobába – ám Liv néninek ez nem felelt meg. Egyszerűen nem jött többé Nantucketre, és aztán meghalt.

Sürgés-forgás támadt: mindenki beözönlött a házba csomagokat és dobozokat vonszolva maga után. A taxis a kocsija mellett állt, a fuvardíjat várta. Ez Vicki feladata. Az idén nyáron mindent ő fizet. Ő a nyár szponzora. Átadott a fiúnak 20 dolcsit. Elég?

A fiú elvigyorodott. Sok is volt.

– Köszönöm, asszonyom. Mulassanak jól!

Mikor a taxi elindult, Blaine elsírta magát. Vicki aggódott, hogy meg fogja viselni a sok változás: már a reggelinél jelenetet rendezett, mikor elbúcsúzott Tedtől, aztán lelökte Melanie-t a repülőgép lépcsőiről. Túlpörgött. Már három felé járt, és bár Blaine kezdett kinőni a délutáni alvásokból, Vicki tudta, hogy a gyereknek szüksége van egy kis nyugalomra. Ő maga is kifáradt. Épp csak felkapta a táskáját, és tett öt lépést a hálószobáig, de már ettől is úgy érezte magát, mintha megmászta volna a Kilimandzsárót. A tüdeje égett. Gyűlölte érte.

Brenda hirtelen még Blaine hisztijénél is rosszabb hangot adott ki. Világvége hangsúllyal azt kezdte nyöszörögni: Jaj, ne, jaj, ne, ne.” *Mi történt? Döglött állatot talált a régi gyerekszobában? Egy kupac döglött állatot?* Vicki leereszkedett az ágya nyikorgós matracára.

– Mi az, Bren?

Brenda megjelent Vicki hálószobájának nevetségesen alacsony ajtajában.

– Nem találom a könyvem.

Vickinek nem kellett megkérdeznie, melyik könyvét. Hisz ő itt Brenda, a húga. Számára csak egy könyv létezett: Fleming Trainor *Az ártatlan szélhámos* című könyvének első kiadású, kétszáz éves példánya. Ez a könyv, az alig ismert, középszerű amerikai író regénye alapozta meg Brenda karrierjét. Brenda nyolc évet töltött azzal, hogy megszerezze a diplomáját és doktorátusát az iowai egyetemen, megírta a disszertációját, egy részét publikálta egy huszadrangú irodalmi folyóiratban, majd állást kapott a Champion Egyetemen – és mindezt e miatt a könyv miatt. Az első kiadás antik példány, több ezer dollárt ér Brenda állítása szerint. Tizennégy éves korában vette ötven centért egy bolhapiacon. Ez a könyv minden szempontból olyan volt Brendának, mintha a kisállata lenne. *Eszébe sem jutott*, hogy otthagyja Manhattanben, ahol a bérlője rátehetné a kezét. Az

egész utat egy speciális – hő- és nedvességálló – bőröndben tette meg velük. Most pedig eltűnt.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Vicki. – Mindenhol megnézted? – Annak ellenére, hogy Brenda elveszett könyve határozottan beletartozott *azoknak a dolgoknak a listájára, melyek már nem számítanak*, Vicki próbált együtt érzően viselkedni, mert nem akarta, hogy már első nap megmérgeződjön a hangulat. Az ilyen típusú krízishelyzetekhez egyébként különösen jól értett. A gyerekek mellett minden napja azzal telt, hogy valamit keresett: valamelyik cipő párját, a kanapé alá beguruló labdát, a cumit.

– Mindenhol – felelte Brenda. Elképesztő, mennyire megváltozott a viselkedése! Egész nap morgott, de mihelyst eltűnt a könyve, úgy szétmállott a magabiztossága, mint az esőn kinn felejtett torta. Az arcán vörös foltok jelentek meg, a keze remegett, és Vicki érezte, hogy hamarosan sírva fakad.

– És ha *elhagytam*? – kérdezte Brenda. – Mi van, ha otthagytam… – A következő szavak olyan rettenetesnek tűntek, hogy alig bírta kimondani, mintha egy darab répa megakadt volna a torkán. – …a LaGuardián?

Vicki lehunyta a szemét. Olyan fáradt volt, hogy ülve el tudott volna aludni.

– Lehoztad magaddal a repülőről, emlékszel? Nálad volt a kistáskád és a..,

– Bőröndöm – felelte Brenda. Gyorsan pislogott párat, hogy visszanyelje a könnyeit. Vickit harag öntötte el. Ha Brenda kapott volna rákot, nem tudná kezelni. „Az Isten mindenkinek csak annyit ad, amennyit még el bír viselni” – ezt a mondást őszinte hittel ismételgették a rákosok klubjában, ahová Vicki is járt és ezért nem adott Isten Brendának rákot.

A házban valahol felsírt a baba. Egy pillanattal később felbukkant Melanie.

– Szerintem éhes ~ mondta. Észrevette Brenda kétségbeesett arckifejezését, a keze remegését. – Drágám, mi a baj? Mi *baj* van?

– Brenda elhagyta a könyvét. – Vicki próbált komor hangot megütni. – Egy régi könyv. Antik.

– Az a könyv az életem – felelte Brenda. – Mindig velem volt, felbecsülhetetlen... na, jó, ezt nem bírom. Az a könyv az én talizmánom, az én szerencsehozóm.

Szerencsehozó, gondolta Vicki. Ha tényleg természetfölötti hatalma van, nem kellett volna valahogy megóvnia Brendát attól, hogy lefeküdjön John Walshsel, és tönkretegye a karrierjét?

– Hívd fel a repteret! – vette fel Vicki. Átvette Portert Melanie-tól, és a mellére tette. Miután kedden elkezdődik a kemoterápia, el kell választania. Cumisüveg, tápszer. Még a kilenc hónapos Porternek is komolyabb nehézségekkel kellett szembenéznie, mint Brendának.

– Biztosan ott van náluk.

– Na jó – felelte Brenda, – Mi a számuk?

– Hívd fel a tudakozót! – javasolta Vicki.

– Sajnálom, hogy megkérdezem – szólalt meg Melanie. – De csak egy fürdőszoba van?

– Csend! – csattant fel Brenda.

Melanie szeme kikerekedett, Vicki egy pillanatra azt hitte, most *ő* sírja el magát. Melanie túlzottan édes, szerény természetű volt, utálta a konfliktusokat. Mikor ez az egész ronda dolog történt Peterrel, Melanie nem üvöltött vele. Nem törte össze a teniszütőjét, nem égette el az esküvői képeket, ahogy Vicki tette volna. Hagyta, hogy a férje hűtlensége csendben megfertőzze. Belebetegedett, elfáradt. Aztán rájött, hogy terhes. A hír, mely korábban óriási örömet okozott volna, hirtelen ellentétes érzések és zavarodottság forrása lett. Melanie egyáltalán nem ezt érdemelte. Vicki egyenesen ráparancsolt Brendára: *Légy vele kedves!*, most azonban látta, hogy jobban kellett volna hangsúlyoznia: *De tényleg kedvest Mint az olvadt vaj!*

– Sajnálom, Mel – suttogta Vicki.

– Hallom ám! – szólt oda Brenda. Aztán hivatalos hangon így folytatta: – A Nantucket Memóriái repülőtér számát, legyen szíves. Nantucket, Massachusetts.

– Egyébként igen – felelte Vicki. – Csak egy fürdőszoba van. Sajnálom. Remélem, nem okoz problémát. – Vicki még nem nézett be a fürdőbe, de biztosra vette, hogy ugyanolyan, mint régen volt. A padlót kis hatszögletű csempék borítják, az áttetsző zuhanyfüggönyt vörös és lila pipacsok díszítik, a WC felett magasan lóg a tartály régimódi láncos lehúzóval. Egyetlen fürdőszoba egy olyan nőnek, akinek nemsokára hetente kétszer gyilkos mérgeket fognak beadni, egy olyannak, aki reggeli rosszullétekkel küzd, egy épp csak szobatisztaságra nevelt négyévesnek meg Brendának. És persze Tednek a hétvégéken. Vicki nagy levegőt vett. Lángolt, áttette Portert a másik mellére. A kicsi álla tiszta tej volt, az arcán kábult, boldog mosoly ömlött el. Már hetekkel ezelőtt el kellett volna választania. Hónapokkal ezelőtt.

– Megyek, és kicsomagolok – jelentette be Melanie. Még mindig a szalmakalapját viselte. Mikor Vicki és Brenda megérkezett hozzá a limuzinnal reggel, hogy felvegyék, épp a kertben gyomlált. Mikor bemászott melléjük a Lincolnba a sáros klumpájában, azt mondta:

– Üzenetet kellett volna hagynom Peternek, hogy locsolja meg a növényeket. Biztosan el fogja felejteni, vagy nem is érdekli.

– A férjed még mindig veled él? – kérdezte akkor Brenda. – Úgy érted, nem dobtad ki?

Melanie Vickire pillantott.

– Tud Peterről?

Abban a pillanatban Vicki tüdeje mintha megtelt volna poshadt vízzel. Magától értetődő volt, hogy Melanie helyzete bizalmas, de Brenda Vicki *testvére*, és ők hárman *egész nyáron* együtt fognak lakni, szóval…

– Elmondtam neki – mondta Vicki. – Sajnálom..

– Semmi baj – felelte Melanie halkan. – Gondolom, azt is tudod, hogy terhes vagyok?

– Aha – mormolta Brenda.

– Sajnálom, Mel – ismételte Vicki.

– Hallgatok, akár a csuka – ígérte Brenda. – Tényleg. De ha érdekel a véleményem..,

– Nem érdekli a véleményed, Bren – vágott közbe Vicki.

– El kéne küldened azt az embert a francba – folytatta Brenda. – Még hogy huszonhét éves kaland!

– Brenda, elég volt! – szólt rá Vicki.

– Csak kérlek, senkinek ne mondd el, hogy terhes vagyok – felelte Melanie.

– Egyetlen szót sem szólok – mondta Brenda. – Ígérem.

Pár perccel később, mialatt mindenkinek volt ideje megemészteni ezt a beszélgetést, Melanie hányni kezdett. Azt mondta, az okozta, hogy menetiránynak háttal ült.

Vicki most feldobta Portert a vállára, a gyerek nagyot böffentett, aztán megvonaglott, és telerotyogtatta a pelenkáját. Az apró helyiséget különös, kenyérszerű illat töltötte be.

Brenda bedugta a fejét.

– A könyvem ott van a reptéren – mondta. – Valami gyerek talált rá. Mondtam neki, hogy péntekig nincs kocsim, mire ő azt felelte, hogy munkából hazafelé menet bedobja. – Elvigyorodott. – Látod? Mondtam, hogy szerencsés könyv!

Josh Flynn nem volt különösebben fogékony a miszticizmusra, de érzéketlennek sem lehetett volna mondani. Megérezte, ha valamit neki szánt a sors, és számára is érthetetlen okból tudta, hogy az aznap délután látott három nő és két gyerek sorsához

köze kell hogy legyen. A reptéren hagytak egy nagyon fontos csomagot, és mivel Carlónak aznap korábban el kellett mennie a fogorvoshoz, Josh vette fel a telefont, és ő viszi ki nekik a csomagot is. Egy bőrönd, csinos számlappal a zár mellett. Ha mindez Josh regényében történik, biztosan bombát, drogokat vagy pénzt rejt az a csomag, de Chas Gorda szépírói tanulói „amatőrnek” és „ponyvának” titulálták a thrillereket, ráadásul valami szőrszálhasogató alak biztosan rámutatott volna, hogy a bőrönd nem sok eséllyel jutott volna át a New York-i biztonságiakon. *Mi lehet benne?* A telefonáló – Josh felismerte Morcos Nővér hangját – idegesnek tűnt. Először érezhetően aggódott, de aztán megnyugodott, mikor Josh közölte, hogy igen, talált egy bőröndöt. Megemelgette a kezében. Semmi nem mozgott benne; mintha kitömték volna összegyűrt újságpapírokkal.

Fél öt volt. Josh egyedül maradt a reptér apró, koszos irodájában. A nyitott hátsó ajtón át látta, hogy kint munkába áll az esti műszak, más főiskolai hallgatók szállingóztak be, akik még előtte jöttek a szigetre. Meglengették a fényvisszaverő pálcákat, ahogy a tévében látták, a kilencüléses magángépet elvezették a jelhez, de közben tartották a távolságot a propellerektől, ahogy a kiképzésen mutatták nekik. Az esti műszak volt a legjobb: rövidebb, de mozgalmasabb a nappalinál. Talán a következő hónapban ő is átmehet, ha addig jól végzi a munkáját.

Josh a bőrönd zárját babrálta, hátha történik valami. Épp csak hozzáért az ujjaival, és a zár pisztolydurranás-szerű zajjal felpattant. Josh felugrott a székből. *Hűha!* Erre nem számított! Körbenézett az irodában. Egyedül volt. *Az* apja az emeleten dolgozta végig az esti műszakot. Mindig nyolcra ért haza, és szeretett együtt vacsorázni Joshsal fél kilenckor. Kettesben elfogyasztották az egyszerű vacsorát, amit Josh dobott össze: hamburger, sült csirke, az elmaradhatatlan jégsaláta, az apja mindig Ívott egy sört, és mióta Josh elég nagy lett, ő is kapott

egyet. Az apja a szokások embere volt – vagyis azóta mindenképp, mióta Josh odafigyelt rá, pontosabban tizenegy éves kora óta, miután az anyja öngyilkos lett. Az apja tökéletesen kiszámítható volt, Josh így biztosra vehette, hogy most nem jön le az irodába, márpedig az apját leszámítva Josh senkitől nem félt, így hát...

Kinyitotta a bőröndöt. Műanyag buborékfóliába csomagolt erős hűtőzacskót talált benne, amilyenbe a halászok pakolják odalent a dokkokon a friss tonhalszeleteket. Csak épp ebbe a zacskóba... Josh közelebb hajolt.., könyvet raktak. Könyvet? A barna bőrkötéses fedélre aranybetűkkel azt nyomták: ./íz *ártatlan szélhámos. Trainor Fleming regénye*. Josh már három éve tanult irodalmat Middleburyben, és már elég sok fontos írót megismert. Olvasott Melville-t, Henry Jamest, Hawthorne-t, Emily Dickinsont,MarkTwaint, F. Scott Fitzgeraldot, Jack Kerouacot. Fleming Trainorról még csak nem is hallott.

Josh a könyvre bámult, próbálta a fejében összekapcsolni Morcos Nővér rémült hangjával. Nem, ennek semmi értelme. Joshnak ez tetszett. Becsukta a bőröndöt, és gondosan lezárta.

A bőrönd a Sconsetbe vezető úton végig Josh dzsipjének anyósülésén hevert. Josh egész életében Nantucketen élt. Az apró közösségben mindenkit ismertek valamiről, Josh pedig a *jó gyerek*, az *okos gyerek*, a *rendes gyerek* címkéket kapta. Az anyja meghalt, megölte magát, mikor Josh még általános iskolába járt, ő azonban nem tért rossz útra, nem kezdett önpusztító életet élni. Olyan keményen tanult, hogy továbbra is osztályelső maradt, három sportágban jeleskedett, ő kezelte az osztálypénztárt, és olyan ügyesen gyűjtött nekik pénzt, hogy a megtakarításokból az utolsó év végén, egy héttel ballagás előtt az egész osztályt (42 embert) el tudta vinni Bostonba. Mindenki azt hitte, orvos lesz, ügyvéd vagy bankár a Wall Streeten, Josh azonban valami kreatívat szeretett volna csinálni, ami fennmarad

az örökkévalóságnak, és aminek értelme Van. Ezt a vágyát azonban senki nem értette meg. Még a legjobb barátja, Zách Browning is a fejét fogva kérdezgette:

– Valami kreatívat? Mégis mit? Festesz egy portrét? Komponálsz egy rohadt szimfóniát?

Josh éveken át naplót vezetett spirálfüzetekben, melyeket az ágya alá dugott, mintha *Playboy* magazinok lennének. A szokásos dolgok álltak benne: a gondolatai, az álmai töredékei, dalszövegek, filmekben látott párbeszédek, regényrészletek, minden olyan foci-, kosár- és baseballmeccs eredménye, melyekben a gimije részt vett, szösszenetek a barátokról, barátnőkről, tanárokról és az apjáról, az anyjáról őrzött emlékei, helyleírások Nantucketről meg más, távolabbi helyekről, ahová ellátogatott. Most pedig, hála Middlebury vendég előadója, Chas Gorda hároméves okítgatásának (vagy „hipnózisának”, ahogy mások mondták volna), Josh tudta, hogy a naplóírás nemcsak megbocsátható egy írónak, de egyenesen kötelező. Gimiben még kicsit furcsának tűnt. *A naplóírás nem lányoknak való!* Az apja néha rajtakapta Josht, mikor kopogás nélkül nyitott be hozzá, ahogy akkoriban szokta, és megkérdezte:

– Te meg mit csinálsz?

– Írok.

– Irodalomórára?

– Nem. Csak írok. Magamnak. – Ez elég furcsán hangzott, és Josh zavarba is jött tőle. Ekkor kezdte zárni a szobája ajtaját.

Chas Gorda figyelmeztette a tanítványait, hogy ne akarjanak csak „magukról írni”. Folyton azt ismételgette a csoportnak, hogy senki nem kíváncsi olyan novellára, mely írónak készülő főiskolai hallgatóról szól. Josh ezt meg is értette, most azonban, miközben behajtott Sconset városába a titokzatos bőrönddel az anyósülésen, és várta, hogy elbeszélgethessen azokkal az alig ismert emberekkel, akik nem is tudtak az ő létezéséről, úgy érezte, hogy egyszer még jó hasznát vehetné ennek a pillanatnak.

Talán. Vagy talán semmi nem lesz belőle. A lényeg az, ahogy Chas Gorda hathatósan a fejükbe véste, hogy *készen* kell állni.

Nantucket a lehető legunalmasabb hely egy fiatal számára Amerikában. Itt nincsenek nagyvárosok, bevásárlóközpontok, árkádsorok, éttermek, klubok, sehová nem lehetett eljárni, hacsak az ember nem rajong a kétszáz éves kvéker imaházakért. Josh azonban mindig kedvelte Sconsetet. Klasszikus falu volt, a főutcáját magas, mélyvörös fák szegélyezték. Maga a település egy postából, egy sört, bort és használt papírfedeles könyveket árusító üzletből, két régies kávézóból és egy piacból állt, ahová Josht annak idején nyaranta egyszer elvitte az anyja fagyizni. Volt ott egy régi kaszinó is, melyből mostanra teniszpálya lett, valamint egy bálterem meg egy mozi. Josh mindig úgy gondolta, hogy Sconset elmúlt korok maradványa. Az emberek „régi gazdagoknak” nevezték az ittenieket, ami valójában azt jelentette, hogy az őseiknek réges-régen volt ötszáz dollárja és annyi esze, hogy vegyenek ott egy kis darab földet meg egy házikót. A sconsetiek mindig is Sconsetben éltek; huszonöt éves dzsipet vezettek, a gyerekeik kis piros triciklivel száguldoztak a fehér kagylókkal takart úton, nyári délutánokon pedig csak három hangot lehetett hallani: a hullámokét, ahogy a város partjának csapódtak, a Rotary Club zászlójának csattogását meg a teniszlabdák becsapódását. Mintha egy régi képeslapot nézne az ember, csak ez épp igazi volt.

Morcos Nővér a telefonban a Shell utca tizenegy címet adta meg. A dzsip gumijai csikorogtak az összezúzott kagylóhéjakon, mikor megállt a ház előtt. Apró, bájos, tipikus sconseti viskó volt, olyasmi, mint a mesében a három kismalac otthona. Josh felkapta a bőröndöt. Határozottan ideges volt. A ház kapuját mulatságos retesz zárta, és miközben azzal matatott, kicsapódott a bejárati ajtó, egy halszerűen csillogó zöld bikinifelsőt és farmer rövidnadrágot viselő nő lépett ki rajta. Nos... Joshnak tagadhatatlanul beletelt pár másodpercébe, mire a nő arcára

tudta emelni a szemét, ekkor azonban teljesen összezavarodott. Morcos Nővér volt az, csak épp mosolygott. Egyre közelebb és közelebb jött hozzá, és mielőtt Josh észbe kapott volna, a nő átkarolta a nyakát, a mellét a piszkos reptéri pólójának nyomta. Josh érezte Morcos Nővér parfümjének az illatát, aztán valami nyugtalanító történt: kezdett kicsúszni a kezéből a csomag. Vagyis nem. A nő elhúzta tőle. Most már az ő kezében volt.

– Köszönöm – mondta. – Köszönöm, köszönöm.

– Hát... – Josh hátrált pár lépést. A szeme előtt zöld foltok úsztak: az oldalsó udvar zöld gyepe, a Morcos Nővér mellét fedő zöld anyag. Most már aztán tényleg égnek állta karján minden szőrszál. – Szívesen.

– Dr. Lyndon vagyok – mondta Morcos Nővér, és kezet nyújtott neki. – Brenda.

– JoshFlynn.

– Olyan tündér vagy, hogy elhoztad – folytatta Brenda. A mellkasához ölelte a táskát. – Azt hittem, végleg elveszítettem.

– Semmiség – felelte Josh, pedig komolyabb volt a helyzet, mint hitte volna. Elvette az eszét Morcos Nővér látványa. A haját, mely a reptéren szabadon lógott, most egy tollal kontyba fogta, a nyaka köré apró tincsek hullottak. Nagyon csinos volt. *És öreg is,* gondolta Josh. Talán harminc. Mezítláb jött ki, rózsaszín lábujjkörmei akár valami bogyók. *Elég!,* gondolta, de az is lehet, hogy hangosan kimondta, mert Brenda oldalra biccentette a fejét, és olyan furcsán nézett rá, mintha azt kérdezné: *Miből elég?*

– Bejössz? – kérdezte.

Chas Gorda arra biztatta volna Josht, hogy mondjon igent. Az ember csak úgy tud elszakadni a saját történeteitől, ha megnyílik a világra, új emberekkel találkozik. Ha lát és hall, átadja magát az eseményeknek. Az órájára pillantott. 17.00. Munka után általában úszni ment a Nobadeer partra, néha megállt a régi barátnője, Didi lakásánál. Didivel együtt jártak gimiben, aztán Josh elment, a lány azonban a szigeten maradt, és most, három

év elteltével nagy különbséget érzett Josh kettejük között. Didi a kórház betegfelvételi pultjánál dolgozott, és csak a súlyáról meg a kedvenc valóságshowjáról tudott beszélni. Ha ő talált volna egy régi, buborékfóliába tekert könyvet, felhorkant, és kivágja a kukába.

– Pe-ersze – felelte. – Jó.

– Készítek egy kis teát – ajánlotta Brenda. Ám valami zaj, a *Für Elise* digitalizált változata, elvonta a figyelmét. Kihúzta a mobilját a hátsó zsebéből, és ellenőrizte a kijelzőt.

– Istenem – mondta. – *Ezt* most nem fogom felvenni. – Esetlenül Joshra mosolygott, a fiú látta, ahogy Brenda arcáról leolvad a lelkesedés. Már csak két lépcsőfok választotta el Őket az ajtótól, mikor Brenda megállt – Igazából mindenki alszik a házban.

– Ah.

– A gyerekek. A nővérem. A barátnője. Szóval...

– Semmi gond – felelte Josh, és hátrálni kezdett. Egyszerre érzett csalódottságot és megkönnyebbülést.

– Legközelebb – mondta Brenda. – ígérd meg, hogy visszajössz, jó? Most már tudod, hol lakunk.

Melanie sosem panaszkodott volna hangosan, különösen nem a súlyos beteg barátnője közelében, de úgy érezte magát, mint egy penészvirág egy lepukkant motel falán. Ez tehát a *Vigyázz, mit kívánsz!* klasszikus esete. A mellei mintha ólomlufik lettek volna. Annyira fájtak, hogy már nem tudott a hasán aludni, pedig mindig úgy szokott: arccal lefelé, párna nélkül. Most pedig be kellett érnie az új hálószobájával, ezzel a megereszkedett ággyal ebben a különös, napfényes szobában, melynek műfenyőszaga volt.

Ő csak el akart menni valahová – lehetőleg minél messzebbre. Connecticutban, mikor végignézett az élete romjain, a Plútó is túl közelinek tűnt. Most viszont, hogy teendők nélkül maradt, a messzeségből a dolgok valahogy még sokkal rosszabbnak tűntek, mint mikor az egész közepében állt. Ráadásul az a bizarr, felfoghatatlan igazság, hogy hiányzott neki Peter.

Peter, Melanie férje már hat éve, kifejezetten magasnak számított az ázsiai származásához képest. Megdöbbentően jóképű, széles vállú férfi volt – Manhattan utcáinak lakói olykor összekeverték őt a híres szakáccsal, Jean-Georges Vongerichtennel. Melanie egy East Side-i bárban találkozott vele. Peter akkoriban a Wall Streeten dolgozott, de nem sokkal az esküvőjük után piacelemző lett a Rutter Higginsnél, ott találkozott Ted Stowe-val, Vicki férjével. Vicki és Ted akkor már az első gyermeküket várták, és átköltöztek Darienbe. Melanie és Vicki gyorsan összebarátkoztak, és Melanie hamarosan azzal nyaggatta Petert, hogy ők is költözzenek Connecticutba. (Legalábbis Peter most „nyaggatásként” utalt rá. Akkoriban Melanie úgy érezte, közösen hozták meg ezt a döntést.) Melanie gyerekeket akart. Peterrel próbálkozni kezdtek – de semmi nem történt. Melanie azonban beleszeretett az egyik házba, de még annál is jobban a zöld gyepbe, a connecticuti kertjükről szőtt álmába. Odaköltöztek, és ők lettek az egyetlen gyermektelen fiatal pár Darienben. Melanie néha a külvárost okolta a terméketlenségi problémái miatt. Mindenhol kisbabákat látott. Kénytelen volt minden reggel végignézni, ahogy egy csapat kisiskolás a buszhoz őgyelgett. Akárhová nézett, mindenfelé gyerekeket látott: a boltban, a konditerem dugig tömött gyerekmegőrzőjében, a St. Clement episzkopális egyház karácsonyi előadásán.

„Olyan szerencsés vagy!” – mondogatták neki az anyukák. „Azt teheted* amit csak akarsz. Végigülhetsz egy vacsorát, megihatsz egy pohár bort Chucknál tizenhat bekiabálás nélkül,

nem potyog le az összes ezüst meg a vacsora fele az asztal alá, és nem néznek rád a pincérek úgy, mint a sírásó cipőtalpára ragadt mocsokra.” Az anyukák kedvesek voltak; úgy tettek, mintha irigyelnék Melanie-t. Ő azonban tudta, hogy valójában sajnálják, megbélyegezte a saját fogyatékos teste. Nem számított, hogy főiskolát végzett, hogy diploma után angolt tanított Észak-Thaiföld hegyi törzseinek, hogy lelkes kertész és elkötelezett túrázó. Amikor a többi asszony meglátta, arra gondoltak: *Ez az a nő, aki teherbe akar esni. Akinek nehezére esik. Talán meddő. Valami baj van szegénnyel.*

Peter minderről tudomást sem vett, és Melanie most már azt is tudta a szakítás csendjében, ahová a sötét titkok úgy szivárogtak be, mint iszap a csatornából, hogy a férjét nem is érdekelte, teherbe esik-e. (Nem csoda, hogy ilyen nehezen ment! Mindenki tudja, hogy ez a dolog kilencven százalékban a hozzáálláson, pozitív gondolkodáson, vizualizáción múlik.) Peter megpróbálta boldoggá tenni, és férfiként ezt leginkább úgy tudta elképzelni, hogy ész nélkül költötte rá a pénzt Hétvégenként elutaztak Cabóba, a londoni Connaught luxushotelbe vagy épp Delanóba, a South Beachre. Vett neki Yves St. Laurent bársonyblézert, amire két hónapos várólista volt. Tizenkét unciás fekete szarvasgombát hozatott neki Olaszországból, mely szalmával kitömött fadobozban érkezett. Minden pénteken orchideát kapott.

Ahogy a terméketlenség hónapjai egyre múltak, Melanie belevetette magát a magok hajtatásába, az ásásba, bokrok és évelők ültetésébe, talajtakarásba, gyomlálásba; majdnem évi ezer dollárt költött növényekre és ékszerszerű paradicsompalántákra. Hagyta, hogy a két szép szomszéd kislány levágja a tulipánjait és jácintjait a májuskosarukba. A hortenziabokrainak kagylónyakat vett a halpiacon. „Könnyebb lenne gondját viselni egy bernáthegyinek, mint ennek a rohadt kertnek” – panaszolta Peter.

Peter a Central Parkban rendezett emléknapi mulatságból hazafelé jövet mondta el Melanie-nak, hogy viszonya van Frances Digitt-tel. A partin volt baseball, hamburger, hot dog, görögdinnye, tojásvivő verseny és vizes lufi a gyerekeknek. Kellemes rendezvény volt, Melanie mégis pocsékul érezte magát. Peterrel már hét alkalommal próbálkoztak eredménytelenül a beültetéssel, és úgy döntöttek, több kezelésbe nem fektetnek be. Egyszerűen fölösleges. Az emberek azonban egyre azt kérdezgették: „Van valami eredmény?”, Melanie pedig kénytelen volt azt válaszolni: „Egyelőre pihentetjük a dolgot.” Ted és Vicki nem mentek el a piknikre, mert épp akkor erősítették meg Vicki diagnózisát, és nem volt kedve találkozni senkivel. így Melanie-nak kellett tartania a frontot nemcsak a saját terméketlenségére vonatkozó kérdések, de Vicki rákja kapcsán is. Annyi ember kereste fel aznap, és támadta le a kérdéseivel, hogy egyszerűbb lett volna, ha sajtótájékoztatót tart.

Hazafelé menet Melanie megemlítette Peternek, hogy kimerítette ez a délután, nem is érezte igazán jól magát, talán mert Ted és Vicki nem jött el.

– Túl rövid az élet – jegyezte meg. Most valahányszor ezt mondta, mindig Vickire gondolt. Peter szórakozottan bólintott; Melanie olyan gyakran ismételgette ezt a mondást, hogy már nem sokat jelentett. Pedig most sürgetésnek szánta: az élet túl rövid ahhoz, hogy állandó sóvárgásban, kínlódásban, nélkülözésben töltsük. Hogy várjuk, mikor történik végre valami.

Az 1-95 út 1. kijáratánál dugóba kerültek, Peter káromkodott, araszolva haladtak tovább.

Ez a megfelelő pillanat, gondolta Melanie. Aztán kimondta:

– Szerintem még egyszer meg kellene próbálnunk. Utoljára. Megacélozta magát a férfi tiltakozása ellen. Peter egyáltalán nem is akarta a lombikprogramot. Volt benne valami erőltetett, valami természetellenes. Melanie rávette nem egyszer, nem kétszer, hanem hétszer, és mindahányszor megígérte, hogy ez

lesz az utolsó. Aztán pár héttel korábban, tényleg, de tényleg megígérte; Peterrel egyfajta egyezséget kötöttek, és megpecsételték a majdnem egy éve első spontán szeretkezésükkel, Peter utána arról beszélt, hogy elutazhatnának a nagy korallzátonyhoz kettesben. Olyan üdülőben szállnának meg, ahová gyerekeket nem engednek be.

Melanie már felkészült rá, hogy Peter ideges lesz, amiért *már megint* felhozta ezt a témát; felkészült a dühére. Peter azonban csak a fejét rázta, a szemét az előttük haladó kocsi csomagtartójára szegezte, és azt felelte: – Összejöttem valakivel.

Beletelt egy percbe, amíg Melanie megértette, mire utalt a férje az „összejöttem” szóval, de még azután sem volt biztos a dolgában, hogy felfogta a nyilvánvalót.

– Összejöttél? – kérdezte.

– Igen. Francesszel.

– Francesszel? – ismételte Melanie. Peterre nézett. A férje megivott néhány sört a pikniken. Talán rosszul van? Lehet, hogy nem kellene vezetnie? Mert amit mondott, annak semmi értelme. – Összejöttél Francesszel? Frances Digitt-tel? – Melanie csak úgy tudta elképzelni Francest, ahogy az imént látta: vörös nejlon futónadrágban, fehér pólóban, melyen a felirat azt hirdette: *Őrült Glen folyó, lovagold meg, ha bírod!* Frances Digitt huszonhét éves volt, fiúsra vágatta a haját, és megveszett az extrém sportokért, mint a sziklamászás és a vadon síelés. A baseballmeccsen volt egy hazafutása, és közben úgy öklözte a levegőt, mint egy tizenhat éves fiú. – Viszonyod van Francesszel?

– Igen —felelte Peter.

Igen: mocskos irodai szex volt, csinálták a ruhatárban, az üres vécében munka után, Peter íróasztalán zárt ajtók mögött, a forgószékében, Francis felhajtotta a szoknyáját, és meglovagolta őt.

Mikor aznap éjjel hazaértek, Peter átvitte a holmiját a vendégszobába, Melanie pedig beült a fürdőkádba, és sírva

fakadt. Peter nem költözött el, azt mondta, nem akar, Melanie pedig képtelen volt rákényszeríteni. Egy fedél alatt aludtak, de külön szobában. Peter azt mondta, nem hajlandó véget vetni a viszonyának Frances Digitt-tel, egyelőre nem, de talán majd egyszer. Melanie összetört. Szerette a férjét, Peter pedig céltáblának használta a szívét. Legtöbbször hazajött este, de néha felhívta, hogy közölje, a „városban marad" (ami Melanie feltételezése szerint csakis azt jelenthette, hogy Frances Digittnél.) Melanie tehetetlen volt; Peter tudta, hogy nem lesz bátorsága elválni tőle, és elvenni az összes pénzét, pedig mindenki erre biztatta.

Amikor jöttek a rosszullétek, Melanie nem lepődött meg. A *rendkívüli érzelmi nyomás teszi*, gondolta. Depresszió. Nem maradt meg benne az étel. Eszébe jutott Frances Digitt, és öklendezni kezdett.

Erőt vett rajta a kimerültség, délutánonként háromszor-négyszer is elszunyókált. Annyit manipulálták a ciklusát hormonokkal, hogy észre sem vette, mikor kimaradt a menstruációja. Végül elkezdett bizseregni és sajogni a melle, és felfordult a gyomra a számára általában kedves illatoktól, mint a kávé vagy friss zsálya. Elment a harmadik városban lévő patikába, ahol senki sem ismerte, és vett egy tesztet.

Terhes.

Hát persze, gondolta. *Hát persze, nyilván.* Most lett terhes, mikor már cseppet sem számít, mikor a hír fájdalmas és bonyolult, nem pedig örömteli érzéseket kelt benne. Melanie nagyon szerette volna elmondani Peternek. Valahányszor ránézett, kis híján kipattant belőle. Azt hitte, lesz a férjének annyi esze, hogy magától is rájön – hiszen gyakran rohant hányni a fürdőszobába, és folyton aludt. Peter vagy észre sem vette ezeket a nyilvánvaló jeleket, vagy hozzácsapta őket a Frances Digitt miatti melodrámához. Melanie úgy döntött, nem mondja el neki – ebben hajthatatlan volt –, amíg nincs változás. Azt akarta, hogy

Peter azért hagyja el Frances Digittet, mert őt szereti, nem pedig azért, mert gyerekük lesz. Gyerek. Az ő gyerekük. A sok próbálkozás, a tűk, gyógyszerek, kezelések, számolgatások, tervezett szex után egyszerre magától megtörtént. Még Peter is elámulna, még ő is felkiáltana örömében. Melanie azonban még nem mondhatta el. Ez a terhesség volt az ő egyetlen kincse; csak ennyi maradt neki, és nem akart osztozni rajta.

Így hát... elhagyta a várost. Elment Vickivel – és a húgával, Brendával – egy szigetre, ötven kilométerre bent a tengeren.

Melanie nem mondta meg Petemek, hogy elmegy; a férfi nem is fog rájönni, csak este hétkor, mikor megtalálja az előszobaajtóra ragasztott borítékot. Akkor majd megdöbbenti a távozása. Rájön, milyen rettenetes hibát követett el. Meg fog csörrenni a telefon. Talán. És akkor Peter megkéri, hogy menjen haza. Talán.

Vagy talán örülni fog, hogy Melanie eljött. Megkönnyebbül. Talán isteni szerencsének tartja majd a távozását, és megkéri Frances Digittet, hogy költözzön be hozzájuk, és gondozza Melanie kertjét.

Egyetlen rossz gondolat kellett csak. Melanie máris rohant a közös fürdőbe, és keserű, zöld epét hányt a vécécsészébe. Vizet gyűjtött a tenyerébe, és kimosta a száját, aztán a képmására pillantott a barna pettyes tükörben. Még a tükör is betegnek tűnt. Rálépett a rozoga mérlegre, és ha jól mért, Melanie egy kilót fogyott, mióta kiderült, hogy terhes. Nem maradt meg benne semmi, se a gyömbérital, se a pirítós, de nem adta fel, evett és hányt, ugyanis éhes volt, farkaséhes, és nem bírta elviselni a gondolatot, hogy az ő gyereke éhezzen és szomjazzon, összeasszon, mint egy darab szárított marha.

A házban csend volt. Vicki és a gyerekek aludtak, Brenda pedig odakint beszélgetett azzal a... helyes fiúval a reptérről, aki elsősegélyt ajánlott Melanie-nak. Jellemző. Melanie nem sokat tudott Brenda meg a tanítványa viszonyáról, de magától is rájött,

hogy Brenda veszélyes egy boszorkány. Szabados. Könnyűvérű. Nézzenek oda, hogy érinti meg a gyerek vállát, aztán a melleit rázza! Pedig gyerek még, a húszas éveiben jár, igaz, elég bájos. Rámosolygott Melanie-ra, mikor felajánlotta neki, hogy hozza az elsősegélydobozt, mint aki segíteni akar, csak épp nem tudja, hogyan. Melanie felsóhajtott. Mikor is mosolygott rá Peter utoljára? Lehúzta a redőnyt. Az az egyetlen jó a terhességben, hogy a rendkívüli kimerültség miatt sosem álmodik.

A felnőttek közül egyedül Brenda volt ébren, mikor megcsörrent a telefon. Leszedte Liv néni teáskészletét, a kerámiamütyürkéket meg a zománcozott dobozokat a dohányzóasztalról, hogy Blaine-nel *Csúszdák és létrákat* játszhassanak. A kicsi közben úgy harmincnegyven másodpercig Brenda ölében ült, aztán átmászott a behajlított térdein, mint Hannibál a hegyeken, és már le is csúszott a fényes padlódeszkákra, onnan elkúszott, lámpákat rángatott, elektromos vezetékeket, dugókat, konnektorokat piszkált. Miközben Brenda Blaine-t arra tanította, hogyan számolja meg a mezőket a táblán, Porter valahogy egy érmét tett a szájába. Brenda meghallotta, hogy öklendezik, felkapta, és a hátára csapott; az érme átrepült a szobán. Blaine eközben szabálytalan módon tizennégyet lépett előre, mire Brenda, bár már nagyon szerette volna, ha mihamarabb véget ér a játék, elvből rákényszerítette, hogy lépjen vissza. A gyerek elsírta magát. Brenda az ölébe vette, Porter pedig eközben kimászott a konyhába. *Szerencsére ahhoz túl kicsi, hogy elérje a késeket.* Miközben azonban Brenda azt magyarázta Blaine-nek, hogy ha csal, senki nem akar majd játszani vele, tompa puffanást hallott; elszorult a szíve.

– Porter? – kérdezte.

Vidám gurgulázás volt a válasz.

Brenda lecsúsztatta Blaine-t az öléből. Liv néni bendzsó alakú faliórája megkondult: fél hét volt. Vicki és Melanie három órakor zárkózott be a szobájába, azóta ott vannak. Brenda maga is örült volna három és fél nyugodt órának – de ő nem terhes, és nem is rákos. *Rák,* gondolta. Mindig ilyen ijesztő és borzalmas marad ez a szó? Ha elég sokszor ismételgeti, és jobban megérti az ember, vajon kiveszik belőle a Kaszás rémisztő csengése?

A konyhában Brenda megtalálta *Az ártatlan szélhámos* kétszáz éves kiadását, úgy szétterült a földön, mint a döglött madár. Porter a könyv mellett ült, rágott valamit. Brenda tollának a kupakját.

Brenda felkiáltott. Finoman felemelte a könyvet, maga is csodálkozott, hogy a kora dacára nem porlott szét az eséstől. Nem lett volna szabad kivennie a bőröndből: a könyvet, ahogy az öregeket is, óvni kell. Kisimítgatta a lapokat, köré tekerte a műanyag borítót, aztán a buborékfóliát, és jól elzárta oda, ahol a szurtos kis kezek nem érhetik el. Kihúzta a toll kupakját Porter nyáladzó kis szájából, és belevágta a kukába.

Az ő problémái apróságok, emlékeztette magát. A többiekéhez viszonyítva mindenképp. Ő nem volt rákos, és nem hordta a hűtlen férje gyerekét. A három kellemetlen körülmény közül az övé volt a legkevésbé kétségbeejtő. De ez vajon áldás vagy átok? *Hálás vagyok az egészségemért. Nem fogom magamat sajnálni. Azért vagyok itt, hogy a testvéremnek Vickinek segítsek, mert ő rákos.* Két órával azt követően, hogy Brenda elbocsátásának híre útnak indult a Champion kampuszán, Brenda e-mailt kapott az egyik kollégájától az iowai egyetemről. *Azt beszélik, hogy lapátra tettek,* írta Neil Gilinski. *Azt beszélik, hogy elkövetted az egyetlen megbocsáthatatlan bűnt a nyilvánvaló plagizáláson kívül.* Brenda szíve hevesen kalimpált. A szégyenének híre két óra alatt átszelte a fél országot. Ennyi erővel az egyik

szennylapban is megjelenhetett volna. Ő azonban nem fogja magát sajnálni. Hálás lesz az egészségéért.

– Brenda néni! – kiáltott Blaine. – Gyere! Most te jössz!

– Jövök! – kiáltott vissza Brenda. – Máris ott vagyok.

Abban a pillanatban megcsörrent a telefon, a fehér, forgótárcsás készülék a konyha falán. Recsegős, mechanikus hangja volt: kis kalapács ütögetett benne egy csengettyűt. A hangtól Brendának elszorult a torka. A mellkasát összeszorította a félelem. Brian Delaney ügyvéd úr már két türelmetlen üzenetet hagyott a mobilján. „Hívjon fel, kérem. A fenébe is, Brenda, hívjon már fel!” Brenda azonban nem akarta visszahívni – valójában nem engedhette meg magának. Minden telefonhívás Száz dollárjába került. Ha Briannek jó hírei vannak, és a Champion művészeti restaurátorai nem találtak kárt a kérdéses festményben, ezért az angol tanszék minden vádat ejtett, ezt mondta volna rá a rögzítőre. Ha viszont rossz hírei vannak, Brenda nem akarja hallani. Valahányszor megcsörrent a telefon, azért imádkozott, hogy Walsh legyen az. Csak tetézte a kínjait, mikor mégis az ügyvéd száma jelent meg a kijelzőn. A kunyhóban megcsördülő telefon azonban meglepte Brendát. Kislány kora óta tudta a Shell utca tizenegy számát, de sem Walshnek, sem Brian Delaney ügyvéd úrnak nem adta meg. Ami azt jelenti, hogy valószínűleg az anyja lesz az.

– Igen? – szólt bele Brenda.

– Ott van a feleségem? – kérdezte egy férfi. Még Brendánál is dühösebbnek hangzott.

Hogy élhetnek emberek hívásazonosító nélkül?

– Ted? – kérdezte Brenda.

– Azt kérdeztem: *a feleségem* ott van? Ezt a számot hagyta meg az üzenetében. Üzenetet hagyott! „Elmentem, a nyarat máshol töltöm.” Mi a franc van itt?

– Melanie-ról beszél?—kérdezte Brenda. Tetszett neki, hogy Melanie mindössze egy üzenetet hagyott.

– Igen, Melanie-ról!

– Itt van – felelte Brenda. – De most nem elérhető.

– Ez meg mit jelentsen?

– Nem tudom egyértelműbben elmondani – mondta Brenda. – Most... nem... elérhető.

– Hívja a telefonhoz! – erősködött a férj.

– Nem – felelte Brenda. A táskájára bámult, és újra szétáradt benne a megkönnyebbülés, amiért nem tűnt el az elveszett csomagok purgatóriumában, aztán Porterre pillantott, aki megtalálta Brenda tollának másik felét. A szájáról kék tinta csöpögött. – Jesszus – nyögött fel Brenda. A toll felé vetette magát, de Porter arrébb kúszott, és Brenda majdnem kitépte a telefont a falból. Porter és a toll pár pillanattal később már Vicki hálószobájának ajtajánál járt. – Sajnálom – közölte Brenda, és lerakta Melanie férjét.

Miközben bekötötte Blaine-t és Portert a dupla gyerekkocsiba, azon töprengett, hogy miért is nem olimpiai versenyszám a kúszás babáknak? Porter biztosan nyerne. Aztán az jutott eszébe, hogy Melanie férje kifejezetten követelőzőén beszélt ahhoz képest, hogy viszonya van.

– Éhes vagyok—jegyezte meg Blaine. – Mikor vacsorázunk?

– Jó kérdés – felelte Brenda. A LaGuardián, egy pékségben evett utoljára. A házban nem volt semmi ennivaló, és lehetséges, hogy Vicki reggelig fel sem ébred. Brenda kivett negyven dollárt a nővére erszényéből – megérdemelte –, és áttolta a babakocsit az összetört kagylókon át a piac felé.

A beteg nővéremnek segítek. A beteg szó, gondolta, *jobban hangzik, mint a rákos. Az emberek folyton megbetegszenek, aztán meggyógyulnak. Vicki beteg, de majd meggyógyul, én pedig közben mindenről gondoskodni fogok.* Valójában azonban Brenda attól félt, hogy nem lesz képes kézben tartani a dolgokat. Múlt szeptember óta, mikor visszaköltözött keletre Iowa városából, mert állást kapott a Championorí, gyakran

meglátogatta a gyerekeket – de sosem kellett egyszerre kettőjükre vigyáznia három órán keresztül. *Vicki vajon hogy csinálja?* Az egyik szanaszét kúszik, mindenbe belemászik, miközben a másik percenként száz kérdést tesz fel, mint például: „Mi a kedvenc számod, Brenda néni? Az enyém a kilenc. Nem is, igazából az enyém a háromszázhat. Az több, mint ötven?” Vicki agyából hogy nem lett zabkása? Miért hitte Brenda, hogy zseniálisan boldogul majd egész nyáron a gyerekekkel? Hogyan is hihette, hogy lesz akár egyetlen szabad órája, amikor a forgatókönyvét írhatja? Melanie azt mondta, hogy majd besegít, de ebből is mi lett: majdnem megölte Portért a repülőről lefelé jövet, aztán meg elszunnyadt, mint Csipkerózsika. Minden Brendára maradt. Brenda vigyáz a gyerekekre, Brenda viszi Vickit kemoterápiára, Brenda vesz ennivalót – és ő is főz? Igaz, ezt ajánlotta fel, mert annyira szeretett volna bűnbocsánatot nyerni, be akarta bizonyítani a testvérének és a szüleinek, hogy ő se nem nyápic, se nem romlott, nem önző és nem is önpusztító. Alapvetően nem olyan ember, aki gyakran megszegi a szabályokat, vagy bűnre csábul. Ő egy kedves, jó ember. *De tényleg komolyan,* gondolta Brenda, ez azért nem ilyen egyszerű. Ügy tűnik, mégis nyápic és önző. Vicki pedig túl sokat kért Brendától az idén nyáron: hogy legyen a *jobbkeze;* de mi van, ha Brenda nem képes rá? Ebben a pillanatban mindennél jobban vágyott egy kis csendre, akár a manhattani lakása csendje is megfelelne most. Ám, hogy ne kelljen albérletet fizetnie, Brenda átadta a lakását a legeslegjobb barátjának, Erik van Cottnak és a menyasszonyának. Erik és Noel most abban az ágyban szeretkezik, ahol eddig Brenda és Walsh feküdt. Brendának most finom vágyódás mart a hasába, amit csak az igaz szerelmüktől elválasztott emberek éreznek. *Talán felhívhatnám Walsht,* gondolta, a mobilját a tenyerébe rejtve. De nem. Nem dobhatja kukába máris az összes fogadalmát. Hisz ez még csak az első nap!

A piacon Brenda tejet, kenyeret, kecskesajtot, néhány lila fügét, fél kiló vajkülönlegességet (csak ilyet lehetett kapni), egy fürt banánt, egy fél kiló epret, egy zacskó csokis kekszet meg egy nagy vödör jégkrémet vett. Harmincöt dollár. Még Brendának is tátva maradt a szája, pedig ő megszokta a manhattani árakat. A kekszeket odaadta Blaine-nek, de előbb kivett belőle egyet magának, meg egyet Porternek. Már épp indult hazafelé, mikor észrevett az ajtón egy hirdetőtáblát. Jóga a tengerparton napfelkeltekor", „elveszett macska", „szobatársat keresek".

Igen, gondolta.

Visszament a pulthoz, és elkért egy régi röplapot az árustól, meg egy majdnem kifogyott fekete filcet. Csíkos szürke betűkkel leírta: *Bébiszittert keresek. Rugalmas munkaórák mindennap Sconsetben. Két fiú: 4 éves és 9 hónapos. Tapasztalat és ajánlás szükséges. Tel: 257-6101.*

Kitűzte a hirdetőtáblára jól látható helyre, aztán egyik kezével hazatolta a gyerekeket, másikban a méregdrága ennivalót vitte. Ha Brenda kapna egy kis segítséget a fiúkhoz, többet foglalkozhatna Vickivel, és nekiláthatna a forgatókönyvének, amivel talán egy kis pénzt is kereshetne, így nem kellene anyagi terhet rónia Tedre, Vickire és a szüleire. Brenda fejében egy hang folyamatosan azt ismételgette: *Nyápic, önző.*

Jaj, fogd már be!, gondolta Brenda.

Aznap este vacsoránál – vesepecsenye volt tepsis krumplival és párolt brokkolival (túlfőtt) – Josh közölte az apjával, hogy szeretne eljönni a repülőtérről.

Tom Flynn hallgatott. Csendes ember volt; Josh mindig úgy gondolta, hogy az apja fukarul méri a szavakat. Mintha szándékosan visszatartotta volna őket, hogy frusztrálja és dühítse

az embereket, különösen Josht. Josh rájött, hogy Tom Flynn a hallgatással bőbeszédűségre ösztönzött másokat – különösen Josht.

– Unalmas – folytatta Josh. A három nőről nem mesélt, ahogy az egyikük eséséről, a babáról, a bőröndről és a sconseti kiszállításról sem, pedig tudta, hogy ez az eset ültette el benne a felmondás gondolatát. – Értelmetlen. Inkább valami mást csinálnék.

– Tényleg? – kérdezte Tóm Flynn. Belevágott a jégsalátájába. Mindig ettek jégsalátát a vacsorához. Ez is egyike volt a Josh apját körüllengő szomorú tényeknek, bár Josh nem tudta volna megmondani, miért. Nem volt hajlandó új dolgokat kipróbálni, ragaszkodott a szokásaihoz, ugyanahhoz a salátához télen, nyáron, ősszel, tavasszal. Volt ennek valami köze Josh anyjának tíz évvel azelőtti halálához. Az asszony felakasztotta magát a padláson, miközben Tom dolgozott, Josh pedig iskolában volt. Nem hagyott üzenetet: egyetlen szóval, megjegyzéssel sem utalt rá, miért tette. Úgy tűnt, ha nem is csattan ki a boldogságtól, de legalábbis elégedett. A szigeten nőtt fel, a Plymouthi Állami Főiskolára ment tanulni, aztán egy építészcég irodavezetője lett. Nem sok közeli barátja volt, de mindenki ismerte Janey Flynn született Cumberlandet. Csinos nő volt, ő vitte a Dimmity testvérek cégét, hozzáment Tomhoz, aki a repülőtéren dolgozott, volt egy jóképű, csuda okos fiuk. így lehetett volna összefoglalni az anyja életrajzát: nem valami különleges, de azért baljóslatúnak sem lehet mondani – még az a néma kétségbeesés sem jellemezte, ami Josh szerint Tomot igen. És mégis.

Így hát Josh tizenegy évesen magára maradt az apjával, aki kiszámíthatósággal, biztonsággal és egyformasággal küzdött a dühe, zavara és gyásza ellen. Tom Flynn sosem kiabált Joshsal, sosem jött ki a sodrából, úgy mutatta ki a szeretetét, ahogy ő a legjobban tudta: dolgozott, ételt tett az asztalra, spórolt, hogy Josht el tudja küldeni Middleburybe. Néha azonban, mikor Josh

az apjára pillantott, egy fájdalomban megrekedt férfit látott, aki úgy lebegett a maga bezárt világában, mint a disznóembrió az iskolai biológialaboratórium formaldehidjében.

– Hát – mondta Josh. – Nem is tudom. Nem tudom, mit akarok. – Josh azt kívánta, bárcsak ne a szigeten vállalt volna munkát a nyárra, hanem inkább egy vermonti táborban. Szerette a gyerekeket.

Megcsörrent a telefon. Josh kihörpintette a Sam Adams sörét, és elindult, hogy felvegye, mivel mindig őt keresték.

– Josh? – Didi volt az. A hangjából ítélve ő jóval többet ivott JoshnáL – Nem akarsz átjönni?

Az „átjönni” szexet jelentett. Didi alagsori lakást bérelt egy Fairground úti házban, bő egy kilométerre Joshtól. Egyedül lakott ott, Josh szerette is, hogy senki nem zavarja őket, bár mindig nyirkos volt a levegő, a szaga meg akár Didi macskájáé.

– Most nem.

– Gyere már! – kérlelte Didi. – Lécci!

Josh Morcos Nővére és a csillogó zöld bikinijére gondolt.

– Ne haragudj! – felelte Josh. – Ma inkább nem.

Kacsamelles szendvics fügeszósszal, fehér papírba csomagolva a L'Auberge kávézóból, a Tizenegyedik utcából. Spenót a fogain. Az új kocsi illata. Blaine tanulmányi kirándulása az óvodával a tehenészetbe. Colleen Kedd újszülött-köszöntője. A baseballeredmények.

Vicki minden tél végén nyugtalan lett, de az idén áprilisban minden eddiginél súlyosabbra fordult a dolog. Darienben az ég mindig ónszürke volt, folyamatosan esett, a levegő ebben az évben egyáltalán nem melegedett fel. Vicki csapdába esett a

házban, Portert még mindig naponta hatszor etette, és a gyerek nem fogadta el a cumisüveget, így Vicki nem gyakran tudott kimozdulni egyedül. Néha egész nap jóganadrágban volt, míg Ted haza nem ért. Próbálta élvezni napjainak csendes ritmusát – hisz a gyerekei csak egyszer kicsik, de egyre többet álmodott életmódváltásról. Talán visszamehetne dolgozni? Hiszen kitüntetéssel végzett a Duke-on, egy időben még jogot is akart tanulni. Szeretett volna valamit, ami csak az övé. Talán egy viszony? Hallotta, hogy a barátnői hasonló vágyódásról suttognak: a biológia az oka, a nők a harmincas éveikre érik el a szexualitásuk csúcsát, de addigra férjük, kicsi gyerekeik lesznek. Nem lenne jó, ha a változatosság kedvéért egyszer az *ő* igényeikkel törődne valaki? Vicki hirtelen mindenfelé jóképű férfiakat látott: a Yukont javító szerelőt, a fiúkat a konditeremben, az új üzlettársakat, akik épp most léptek ki az iskolapadból, Ted munkatársait. Vickinek valami másra volt szüksége az életben, különben ő is olyan lesz, mint azok a nők, akiknek olyan kevés a dolga, hogy lassan elveszítik a józan eszüket. Úgy érezte, mintha bármelyik pillanatban lángra lobbanhatna. Megrémisztette a dühe és vágyainak ereje. Szorítást kezdett érezni a mellkasában, mely idővel – hacsak nem képzelgett – fájdalommá erősödött. Alig kapott levegőt. Egyik reggel arra ébredt, hogy úgy zihál, mint mikor az alagsorban teregette a ruhákat, és felrohant két emeletet a gyerekszobába, mert meghallotta Portert a bébiőrön keresztül. Itt valami nincs rendben.

Vicki legendásan gyűlölte az orvosokat és kórházakat. A főiskolán összeszedett, egy felfázást, de nem kezelte, és ráment a veséjére. Rettenetesen beteg volt, mégis annyira ellenezte az orvosokat, hogy a szobatársai álmában vitték le a gyengélkedőre. Évekkel később, mikor Blaine megszületett, negyven perccel a szülés előtt érkezett a kórházba, és huszonnégy óra múlva

távozott. Aznap reggel mégis elment a Fairfeld Kórház sürgősségi osztályára. Mi *bajom? Miért nem kapok levegőt?*

Az orvosok először enyhe tüdőgyulladásra gyanakodtak, de a röntgeneredmény gyanúsnak tűnt. Az MRI aztán alma nagyságú gumót mutatott ki Vicki bal tüdejében. A következő vizsgálatok – a PET-CT és a szövettan – megerősítették, hogy a daganat rosszindulatú, és a hilusi nyirokcsomóiban is gyanús sejteket találtak. „Izmos II. stádiumú tüdőrák." Vicki hallotta, mikor az onkológus, dr. Garcia kimondta a „tüdőrák" szót, látta, hogy a barna szeme bánatosan lebeg a szemüvege vastag lencséje mögött, mégis csak arra tudott gondolni, hogy ez csakis valami vicc vagy tévedés lehet.

– Tévedés? – kérdezte a fejét rázva, mivel képtelen volt egy kerek mondatra való oxigént összeszedni.

– Attól tartok, nem – felelte dr. Garcia. – Négy centis tumor van a bal tüdejében, a mellüreg falára tapad, ami megnehezíti az eltávolítást. Ügy tűnik, a rák talán átterjedt a hilusi nyirokcsomókra is, de az MRI más elváltozást nem mutatott ki. Az ilyen előrehaladott esetben a rák gyakran máshol is megjelenik: például az agyban vagy a májban. De az ön esetében a tüdőre korlátozódik, ami *jó hír*. – Megkopogtatta az asztalt.

Jó hír? Ez az ember ostoba vagy érzéketlen?

– Téved – mondta Vicki. Úgy hangzott, mintha dr, Garcia a „jó hírt" illetően tévedett volna, pedig ő valójában a rákra gondolt. Az lehetetlen, hogy rákos legyen. Az ember csak észreveszi, ha rákja van, ha *alma nagyságú* tumor van a tüdejében! Vicki épp csak gyakran kifulladt, valami fertőzés okozhatja. Antibiotikumra van szüksége. Ted Vicki mellett ült a bőrfotelben, és Vicki halk kacajjal fordult felé. Ted befolyásos férfi, megtermett, jóképű, erős a kézfogása. *Mondd meg a doktornak, hogy téved, Ted!,* gondolta Vicki. Ted azonban úgy festett, mint akit ágyékon rúgtak. Előregörnyedt, a szájával apró „o" betűt formált. *Mondd meg a doktornak, hogy téved, Ted!*

Vickinek nincs rákja sem gyakorlati szempontból, sem máshogy. Egyébként meg ki ez az ember? Nem is ismerik egymást. Az idegeneknek pedig nem illik olyasmit mondani egymásnak, hogy az egyiknek rákja van, most pedig épp ez történt.

– Gyerekeim vannak – mondta Vicki. A hangja kopottan, ijedten csengett. – Két fiú, egy négyéves meg egy nyolc hónapos csecsemő. Nem lenne egyszerű meggyőzni őket, sem bárki mást, hogy az anyjuk tüdőrákja jó hír.

– Hadd mondjak valamit, Victoria! – kezdte dr. Garcia. – Én tüdőonkológus vagyok, a tüdőrák a szakterületem, ezzel foglalkozom. Az összes beteget figyelembe véve, akikkel az elmúlt tizennégy évben találkoztam, és nem akarok hazudni, de legalább ezer betegről beszélek, önt valahová középre tenném. Komoly kihívás az esete, beismerem. Hogy hosszú távon minél nagyobb esélye legyen a gyógyulásra, először megpróbáljuk kemoterápiával csökkenteni a tumor méretét, aztán felvágjuk, és remélhetőleg az egészet ki tudjuk venni. De van esély a teljes gyógyulásra, ez pedig, Vicki, jó hír.

– Nem akarok egy eset lenni – felelte Vicki. – Nem akarom, hogy úgy kezeljen, mint a másik kilencszázkilencvenkilenc betegét. Engem úgy kezeljen, mint két kisfiú édesanyját! – Sírva fakadt.

– Sok más betegemnek is volt gyereke – mondta dr. Garcia.

– De ők nem én vagyok. Az én életem értékes. Baromira értékes. A gyerekeim még kicsik. Kisbabák. – Vicki Tedre nézett megerősítést várva, ő azonban még mindig cselekvésképtelennek tűnt. Vicki megtörölte a szemét. – Meg fogok halni? – kérdezte.

– Mind meg fogunk halni – felelte dr. Garcia.

Vicki már épp készült a pokolba küldeni az orvost az egzisztencialista marhaságaival, mikor dr. Garcia elmosolyodott.

– A legjobb, amit önmagáért tehet – közölte –, hogy pozitívan áll hozzá a dolgokhoz.

Pozitív hozzáállás? Végül azonban épp ezzel nyerte meg Vickit. Dr. Garcia olyan onkológus volt, aki „jó hírekről” és „pozitív hozzáállásról” beszélt.

Az első diagnózis után Vicki elment a Mount Sinai kórházba második véleményt kérni, mivel Ted ragaszkodott hozzá. Ott egy női onkológushoz kapott időpontot, dr. Carouge-hoz, akit azonnal át is keresztelt dr. Kárognak, ugyanis messze nem volt olyan reménykedő Vicki gyógyulási esélyeit illetően, mint dr. Garcia. Dr. Carouge gyakorlatilag azt mondta Vickinek, hogy HA a kemoterápia hatására annyira összezsugorodik a tumor a bal tüdejében, hogy eltávolodik a mellüreg falától (amit a hangsúlyából ítélve nem tartott valószínűnek), akkor a tüdőkimetszés ESETLEG megoldást jelenthet a problémára, ha NEM LESZ ÁTTÉT. „Nem a tüdejében lévő tumor jelenti a problémát” – közölte dr. Carouge. „Az a kérdés, honnan jött ez a tumor. És hová megy.” Megjegyezte, hogy elég nagy OSTOBASÁG Vickitől, hogy a BOONDOCKSBAN akarja kezeltetni magát. Dr. Carouge szerint Vickinek a Mount Sinaiba kellene járnia – ám mivel Dr. Carouge-nak már tíz városi buszra való betege van, Vicki kénytelen elfogadni azt a HATALMAS SZÍVESSÉGET, hogy beajánlja őt dr. Martine-nak, a Sloan Kettering egyik onkológusának, aki történetesen Dr. Carouge szobatársa volt a kolumbiai egyetemen.

– Köszönöm, nem – felelte Vicki. – Maradok dr. Gardánál.

Vicki látta, hogy dr. Carouge ezen a ponton leírta őt. Akár el is temethetnék.

Vickinek még két napja volt a kemoterápia kezdetéig. Két nap, mielőtt az orvosok belevágnak a mellkasába, hogy egy úgynevezett portot ültessenek be neki, melyen keresztül a következő három hónapban hetente kétszer telepumpálják méreggel. Dr. Garda biztosította, hogy nem kell pánikba esni. A

gond az, hogy a kemoterápia nem gyógyítja meg a rákot. Épp csak megfenyíti. Vicki érezte, hogy azok a nyavalyás, rohadt kis sejtek leverik a sörcsapot, egymásra vetik magukat, részegen bagzanak, szaporodnak, miközben ő az ágyában fekszik, és lélegezni próbál, Porter pedig csuklik mellette. *Rosszindulatú daganat van a tüdőmben. Tüdőrák.* Hiába mondta ki némán vagy fennhangon, sehogy nem tűnt igaznak. Az ilyen ráknak egyébként sincs értelme. A mellráknak például van, és Vicki esztelen módon azt kívánta, bár inkább mellrákja lenne. Harminckét éves, nemdohányzó, kétgyermekes családanya. *Legyen mellrákom!* A tüdőrák öregembereknek való, akik húsz éven át napi két doboz cigit szívtak, mint John Wayne. Vicki örömtelenül felnevetett. *Hallgasd csak magadat!*

A forgalom az I-95-ös úton, vesepecsenye-vásár a Stew Leonardnál, Amerika helyzete Irakban. Szú a padláson. Feliratkozás úszásoktatásra. Tobozok gyűjtése a karácsonyi koszorúkhoz. Cserepes ajkak. Vágásra váró lábujjkörmök. A hudsoni környezetszennyezés. A Duke újra bejutott a férfi NCAA kosárlabdadöntőbe.

A kemókoktél két gyógyszerből állt: gemdtabinéből és a carboplatinból. Vicki kimondani is alig tudta a nevüket, a lehetséges mellékhatásaikat viszont kiválóan ismerte: fogyás, hasmenés, székrekedés, émelygés és hányás, fáradtság, zavarodottság – a haja pedig jó eséllyel ki fog hullani. A szoptatást abba kell hagynia, és lehet, hogy meddő lesz. Már ettől is könnyek gyűltek a szemébe – órákon át sírt, miután Ted és a gyerekek elaludtak, a sötét ház pedig éppen olyan ijesztővé vált, mint maga a halál –, pedig a kemoterápia még semmi a tüdőlebeny-eltávolításhoz képest. A műtét elállta Vicki látóterét: nem látott túl rajta se egyenesen, se körbe, se felette. Ha a kemoterápia olyan jól működik, mint várják, szeptember elején

megműtik a Fairfield Kórházban. Dr. Emery mellkassebész végzi majd az operációt dr. Garcia segítségével. Két gyakorlósebész, öt műtős szakápoló, hat óra, a bal tüdeje és a hilusi nyirokcsomó eltávolítása. *Ki él túl egy ilyen műtétet?*

„Ó, nagyon is sokan” – felelte dr. Garcia. „Mindennap. És persze meg kell lennie. Ha életben akar maradni.”

Ám ez úgy hangzott, mintha arra kérte volna Vickit, hogy keljen át egy tömörgránit alagúton, vagy repüljön ki az űrbe, majd jöjjön vissza. Lehetetlen megbirkózni vele. Rémisztő.

Vicki képes lett volna egész nap ágyban heverni, és szünet nélkül a rákon töprengeni, míg szét nem bontja tíz-tizenkét értelmezhető részre, ám a jelenlegi helyzete átka és áldása mellett nem volt rá ideje. Nantucketen volt két kisgyerekkel, akikre vigyáznia kellett, a háztartás gondjaival – na meg a húgával és a legjobb barátnőjével, akik szűk huszonnégy órás együttlét után máris veszekedtek.

Vicki hallotta, hogy a konyhában az erőltetett udvariaskodások gyorsan keserű replikákba csapnak át. Mire Vicki betekerte magát a krepp köntösébe, felkapta Portert, és kiért a konyhába, sikeresen összerakta a vita lényegét: Peter előző este telefonált, de Brenda nem adta át az üzenetet Melanie-nak.

– Aludtál – mondta Brenda. – Órákon át aludtál.

– Hagyhattál volna üzenetet – mondta Melanie. – Becsúsztathattad volna az ajtóm alatt. Most ugyanis nem fogja felvenni a mobilját. Dühös rám.

– *Ő* dühös *rád?* – kérdezte Brenda. – Hát ez szép. Bocsáss meg, hogy ezt mondom, de nem értem, miért érdekel. Megcsal téged.

—Te ezt nem érted – felelte Melanie.

Brenda félbevágott egy fügét, és megpróbálta belediktálni Blaine-be, aki undorodó pofát vágott, és a szájára nyomta a kezét.

– Tényleg nem – helyeselt Brenda. – És azért nem írtam üzenetet, mert lefoglaltak a gyerekek. Elmentünk vásárolni. Te aludtál. Vicki aludt. Énrám szakadt az egész ház, és egyszerűen... elfelejtettem. Őszintén szólva kiment a fejemből.

– Remélem, nem mondtad el neki, hogy terhes vagyok – jegyezte meg Melanie.

– Jóságos ég, persze, hogy nem.

– Még nem is utaltál rá? Nem akarom, hogy tudja. És ezt komolyan mondom!

– Nem utaltam rá. Nagyon homályosan beszéltem. Azt se mondtam meg neki, hogy alszol. Csak annyit mondtam, hogy nem vagy elérhető. *Hálásnak* kellene lenned. Nagyon jól csináltam.

– Épp csak azt nem mondtad meg nekem, hogy hívott.

– Tele volt a kezem!

– Bren – szólalt meg Vicki.

Brenda élesen hátrakapta a fejét.

– Te most az ő pártját fogod?

Az idén nyáron nincsenek pártok, gondolta Vicki. *Túl beteg vagyok a pártokhoz*. Ám tudta, hogy fölösleges lenne ezt mondani. Ez itt Brenda, a testvére és Melanie, a barátnője. Semmi közös nincs bennük, csak Vicki köti össze őket. Vicki máris érezte, hogy kezd kettészakadni, a beteg tüdeje megreped.

– Nem – felelte.

Vicki abban a reményben jött Nantucketre, hogy újraélheti a gyerekkora idilli nyarait. *Vajon azok a régi nyarak csakugyan olyan idilliek voltak?* Vicki emlékezett rá, hogy egyszer száz szúnyogcsípést szedett össze, egy másik nyáron pedig – vagy talán ugyanazon? – egész éjszakára bennragadt egy púposszúnyog a fülében, valamelyik évben pedig azon hadakozott az apjával, hogy távolsági hívásokat indíthasson, és beszélhessen a barátjával, Simonnal. De többnyire azért tényleg

idilli volt. Az iskolát és a barátaikat maguk mögött hagyták Pennsylvaniában, így a nyár csak Vickiről és Brendáról szólt, a felnőttek homályos, párhuzamos világában pedig a szüleikről, Buzzról és Ellenről, valamint Liv néniről. A homokvárak a vizes árkokkal, az igazi faszenes barbecue szaga – minden valóság volt. így tehát miközben Melanie a nappali kanapéján biggyesztette a száját, Brenda pedig a konyhában hőbörgött – mint a sarkukba visszavonuló bokszolok –, Vicki meghámozott egy banánt, a kunyhó ablakán mézként beáramló napfényt figyelte, és arra gondolt: *Strandidő van.*

Egyszerű ötletnek tűnt, mégis egy örökkévalóságig tartott elindulni. A gyerekekre rá kellett adni a fürdőruhát, és be kellett kenni őket naptejjel (bőrrák!). Brenda a sufniban műanyag, napszítta homokozós játékokat talált egy hálós zsákban. Belepte őket az évek pora meg a pókhálók, le kellett öblíteni őket a slaggal. Aztán ebéd. Vicki azt javasolta, hogy a könnyebbség kedvéért vehetnének pár szendvicset Claudette-nél, Brenda azonban ragaszkodott hozzá, hogy rakjanak össze piknikes kosarat a piacon vásárolt bizarr összetevőkből: a kenyérből és kecskesajtból, fügéből és eperből. Az ennivaló hallatára Melanie öklendezni kezdett, aztán kirohant a fürdőszobába, Vicki és Brenda a hányását hallgatta, miközben összehajtogatták a strandtörülközőket.

– Próbáld meg nem felzaklatni! – kérte Vicki.

– Nagyon érzékeny – felelte Brenda.

– Sok mindenen megy keresztül.

– *Te* mész sok mindenen keresztül – tiltakozott Brenda. A törülközőket begyömöszölte a penészes vászonbatyuba, amely még Liv nénié volt. – Mi lesz kedden, mikor elviszlek a port beültetésére? Az orvosok azt mondták, egész délelőtt el fog tartani. Ki van zárva, hogy egész délelőtt vigyázni tudjon mindkét gyerekre.

– Képes lesz rá.

– Nem lesz. Magam is alig bírtam. És utálom, hogy ezt kell mondanom, úgy értem, boldogan segítek a gyerekekkel, meg minden, hiszen ezért vagyok itt, de reméltem, hogy kicsit dolgozni is tudok majd. Tudod, a forgatókönyvemen.

Vicki nagy levegőt vett. Brenda annyira kiszámítható, Vickinek legalábbis az. Vicki szinte hallotta Ted szavait: „A húgod segíteni akar, de nem fog. Túlságosan lefoglalja ahhoz az olvasás.” Mindig így ment. Amikor Vicki és Brenda kicsik voltak, Brenda mindig kimentette magát minden házimunka – terítés, hajtogatás, takarítás – alól, mert mindig *lefoglalta az olvasás*. Ha Brenda olvasott – még ha csak újságot is – szentségtörésszámba ment megzavarni. Buzz és Ellen Lyndon alaposan (bár nem szándékosan) beskatulyázta a lányokat: Vicki volt a talpraesett, jó szervező, szorgalmas, Brenda pedig olyan ritka zseni, akit óvni kell. Bár Brenda csak tizenhat hónappal volt fiatalabb Vickinél, tőle semmit nem vártak el. Őt meg a „fantasztikus agyát” lábujjhegyen kerülgették, mint az alvó csecsemőt.

Melanie a száját törölgetve jött ki a mosdóból.

– Sajnálom – mondta. – Kaphatnék egy szelet kenyeret? Minden nélkül?

– Persze – felelte Brenda. – Legnagyobb örömmel.

– Köszönöm.

– Szívesen.

Jól van, gondolta Vicki. *Jól van?*

Vakító reggel volt. Vicki, Brenda és Melanie átbolyongott Sconset utcáin a város strandja felé. Vicki Portert cipelte, aki folyton bedugta a kezét az anyja bikinifelsőjébe, és a mellbimbóját csipkedte. Aznap reggel Vicki megpróbálta cumisüvegből megetetni, de Porter dacosan földhöz vágta. Aztán Vicki felé lendült, kiesett az etetőszékből, és beverte a fejét az asztalba. Sírva fakadt. Az ezt követő Porter-dédelgetéstől aztán Blaine

ingerült lett – egyenesen kivonult a bejárati ajtón, és lepisilte a macskakövet. Tündéri.

Vicki elvette Porter kezét a melléről.

– Bocs, haver.

Brenda előttük járt, ő vonszolta a törülközőkkel, naptejjel, műanyag homokozós játékokkal teli strandtáskát, az ételes-italos hűtőtáskát, a két strandszéket és a napernyőt. Melanie széles szalmakalapot vett fel, a bőr kistáskája volt nála. Mikor Melanie kilépett az ajtón, Brenda elkapta Vicki tekintetét, mintha azt mondaná: *Ki a csuda visz kistáskát a partra?* Vagy mondjuk azt: *Én itt úgy fel vagyok pakolva, mint teve a Szaharában, ő meg hozott egy kis semmiséget az egyik luxusáruházból?* Vicki majdnem javasolta Melanie-nak, hogy esetleg hagyja a házban a táskát – hiszen úgysem fog tudni vásárolni semmit –, de attól tartott, hogy elijesztené Melanie-t. Melanie eleve ki sem akart menni a partra; a házban szeretett volna maradni, hátha Peter felhívja.

Melanie megpróbálta megfogni Blaine kezét. Épp csak. öt másodpercig fogta, mikor a gyerek máris elrohant, kiszaladt az útra, befordult a sarkon, eltűnt a szeme elől. Vicki utána kiáltott, és kihúzta Porter kezét a bikinijéből. A gyereknevelés nagy része agybénító ismétlésekből állt.

Brenda levágta az utat, ők pedig követték a házak között, végig az ösvényen, a dűnéken át. Száz méterre a parkolótól bukkantak ki, távol a többi ember csapatától és a vízi mentős standjától. Brenda nagy, mártírszerű sóhajjal dobta le a sok cuccot.

– Remélem, itt megfelel – mondta.

– Szuper – felelte Vicki. – Melanie?

– Szuper – egyezett bele Melanie is.

Brenda letette a napernyőt és a székeket, lefektette Portert az árnyékba a hűtőtáska mellé, kiterítette a pokrócot és a törülközőket, majd Blaine kezébe nyomta a lapátot, vödröt és a dömpert. A gyerek a vízhez rohant. Melanie behúzta az egyik

széket az árnyékba, és levette a kalapját. Porter odakúszott a kalaphoz, és a szájába vette. Melanie elfintorodott. Vicki elvette a kalapot Portertől, mire ő sírva fakadt. Vicki beletúrt a strandtáskába, és egy pár pótnapszemüveget vett ki belőle. Porter azonnal letörte az egyik szárát.

– Remek – közölte Brenda. – Az enyém volt.

– Jaj, sajnálom – felelte Vicki. – Azt hittem, pótnapszemüveg.

– Az én pótnapszemüvegem volt,

– Tényleg sajnálom – ismételte Vicki. – Melanie kalapját kezdte el enni. Olyan, mint egy kecske.

– Nos, *Melanie kalapját* mégsem eheti meg – morgott Brenda. – Hisz olyan szép! Inkább törje el az én napszemüvegemet! Nézd csak meg: használhatatlan.

– Drága volt? – kérdezte Vicki. – Veszek másikat.

– Nem – visszakozott Brenda. – Nem akarom, hogy ilyenekkel foglalkozz. Csak egy napszemüveg.

Vicki nagy levegőt vett, és Melanie-hoz fordult.

– Hogy tetszik a part? – kérdezte Vicki. Azt akarta, hogy Melanie boldog legyen, hogy jól érezze magát Nantucketen. Nem hagyhatja, hogy Melanie akár egyetlen pillanatig is úgy érezze, hibát követett el, mikor eljött.

– Szerinted Peter próbál felhívni? – morfondírozott Melanie. Ránézett az órájára: Cartier Tank karóra volt, Petertől kapta az első sikertelen lombikprogram után. – Ne hívjam fel a munkahelyén? Néha vasárnap is bemegy dolgozni.

Nem megy be vasárnap dolgozni, gondolta Vicki. *Csak neked mondja azt, hogy az irodába megy, mikor a vasárnapot Frances Digitt-tel tölti, szeretkeznek, perecet esznek, elolvassák a The Timest, aztán megint szeretkeznek. Ezt teszik az olyan emberek vasárnaponként, akik szeretőt tartanak. Peter most is épp vele van.* Vicki azonban egy szót sem szólt. Vállat vont. Brenda megköszörülte a torkát.

– Vick, nem kell a másik szék?

Vicki a székre nézett. Brenda cipelte le idáig, üljön rá ő.

– Nem. Ülj csak rá!

– De nem akarod?

– Nem fontos.

Brenda dühösen fújt egyet.

– Ülj le! Én majd a hasamra fekszem.

– Biztos? – kérdezte Vicki.

– Persze.

– Felhívjam Petert a munkahelyén? – kérdezte Melanie.

Brenda megint fújt egyet. Előhúzta a mobilját.

– Tessék. A vendégem vagy.

Melanie elvette a mobilt, az ölébe tette, és rábámult.

Vicki kiáltást hallott. Kinézett a partra. Valaki integetett neki. Nem, szerencsére nem neki. Visszadőlt.

– Vigyázna valaki Blaine-re? – kérdezte Vicki. – Pár percre lehunynám a szemem.

– En szeretnék megpróbálni írni – felelt Brenda.

– Majd én vigyázok rá – ajánlkozott Melanie.

– Nem akarod felhívni Petert?

– Nem – mondta Melanie. – Vagyis de. Nem tudom. Egyelőre nem.

Vicki behunyta a szemét, az arcát felemelte a nap felé. Csodálatos érzés volt a meleg az arcán, a lábát belefúrta Nantucket homokjába. Épp ahogy az anyja ígérte. A hullámok hangja egyfajta álomittas elégedettségbe ringatta. Vajon ilyen lehet a halál is? Vagy az talán teljesen fekete, a nagy semmi, a felejtés, olyan, mint születés előtt? Tudni akarta.

– Mikor vette észre a légszomjat? – kérdezte dr. Garda. A megnyugtató, doktoros hangulatú irodájában voltak, az orvosi könyvek, diplomák és a családjáról készült képek között. *Két gyerek,* állapította meg Vicki. Még jobban megkedvelte dr, Garciát a kislánya szitakötőjelmezes halloweeni képe láttán.

– Úgy egy-két hete, húsvét óta érzek szorítást, enyhe fájdalmat a mellkasomban, de nem törődtem vele. Most viszont már alig kapok levegőt.

– Dohányzik?

– Nem, dehogy! – tiltakozott Vicki, – Persze tizenhárom évesen kipróbáltam a cigarettát a korcsolyapálya mögött. Egy slukk volt az egész. A főiskolán néha füveztem, talán háromszor vagy négyszer összesen. És két éven keresztül elszívtam hetente egy kubai szivart.

Dr. Garda felnevetett.

– Kubai szivart?

– Pókereztünk – felelte Vicki.

– Az MRI szövetszaporulatot mutat a tüdejében.

– Szövetszaporulatot?

– Nekem gyanúsnak tűnik, de szövetmintát kell vennünk, hogy megtudjuk, mi lehet az. Lehet egy egyszerű vízzel teli ciszta is. Vagy valami komolyabb.

Vicki érezte, hogy a gyomra tiltakozva háborog. Észrevette, hogy dr. Garda asztala mellett van egy kuka. Valami komolyabb? *Ne,* intette magát, *gondolj a gyerekekre!*

– Megcsináljuk most – folytatta dr. Garda. – Mikor megláttam az eredményt, foglaltam rá időpontot.

Úgy hangzott, mintha azt várná, hogy Vicki köszönetet mondjon érte, neki viszont az is óriási megerőltetésébe került, hogy lent tartsa a reggelijét a gyomrában.

– Szóval lehet egyszerű vízzel teli ciszta is? – kérdezte. Belekapaszkodott a reménybe, hogy csak valami nedvedző, pangó vízzel teli zárvány lesz, ami egyszer *csak pukk!* – eltűnik.

– Persze – mondta dr. Garda. – Jöjjön velem!

– Vicki! Vicki Stowe!

Vicki felnézett. Most tényleg neki integetett egy no. Jóságos ég... Caroline Knox, egy ismerőse Darienből. Caroline testvére, Eve

meg Vicki együtt jártak szülésfelkészítő tanfolyamra, mikor Vicki Blaine-nel volt várandós. Eve néha Caroline-t vitte magával partnerként, és valahogy feljött Nantucket: hogy Vicki Liv nénivel nyaralt ott régen, Caroline-nak pedig háza van a szigeten, és ott tölti a nyarakat a férjével és a gyerekekkel. Néhány hete Vicki összefutott Caroline Knoxszal a Goodwives parkolójában, és Caroline megkérdezte tőle, nem mennek-e Nantucketre, mire Vicki, mivel nem akart a rákról beszélni, mely egyébként aznap betöltötte a gondolatait, gondolkodás nélkül rávágta: „Dehogynem, június 20-ra ott leszünk." Mire Caroline azt felelte: „De jó, mi is! Feltétlenül össze kell futnunk!" Vicki egyetértett vele, pedig hát tényleg: *ha Darienben nem járnak össze, miért kellene Nantucketen találkozniuk?*

Vicki feltápászkodott a székből. Porter időközben lemászott a pokrócról, most a homokban ült, és a műanyag lapát nyelét rágcsálta. – Szia! – kiáltott, próbált lelkesedést mímelni Caroline Knox láttán, aki – állapította meg Vicki – kifejezetten öregasszonyosnak tűnt a fekete egyrészes fürdőruhájában. Ráadásul rövidre vágatta a haját. Még negyven sincs, de már-úgy néz ki, mint Barbara Bush. – Szia, Caroline! – Sziiiiiiia! – visított Caroline. – Hogy vagy, Vicki? Mikor jöttetek?

– Tegnap.

– Mi már egy hete itt vagyunk. Akár a földi paradicsom, nem igaz?

Vicki mosolygott.

– Ted mikor jön? —kérdezte Caroline.

– Pénteken. Hozza a kocsit.

– Akkor még addig kellene együtt vacsoráznunk, míg magunk vagyunk itt, csak mi, lányok. Szerdán ráérsz?

– Ráérek... – felelte Vicki.

– De jó!

– De kedden kezdődik a kemoterápiám, szóval...

Caroline arcáról lehervadt a mosoly. – *Micsoda?*

– Tüdőrákom van – magyarázta Vicki. Aljasnak érezte magát, amiért így rázúdította a sárga jegyzetfüzetébe lefirkantott két sor felett görnyedő Brenda meg az ölébe ejtett telefont bámuló Melanie előtt. Ettől függetlenül élvezte, hogy Caroline Knoxot ilyen kényelmetlen helyzetbe sodorta, nézte, ahogy próbál valami értelmes választ kiötleni.

– Nem is tudtam – mondta végül Caroline. – Eve nem mondta. – Belefúrta a lábujját a homokba, remegett a combján a hús. – Talán tudod, hogy Kit Campbell apjának is tüdőrákja volt tavaly, és...

– Igen – vágott közbe Vicki, pedig fogalma sem volt róla, ki az a Kit Campbell. – Hallottam róla.

– És *ide* jöttél kemoterápiára? A szigetre?

– A kórházba. – Vicki a hangsúlyával jelezte, hogy nem kívánja folytatni ezt a témát. – Caroline, szeretném bemutatni neked a húgomat, Brenda Lyndont és a barátnőmet, Melanie Patchent.

Caroline kezet rázott Melanie-val.

– Patchent mondtál? Talán Peter rokona?

– a férjem – felelte Melanie. Összehúzta a szemét. – Miért? Ismeri?

– Együtt szoktak fallabdázni a férjemmel, Edgárral az Y-ban – magyarázta Caroline. – Nem is tudtam, hogy Peter nős. Valamiért agglegénynek hittem.

Most már biztos, gondolta Vicki. *Utálom Caroline Knoxot.*

Brenda megmozdult a törülközőjén, bár nem úgy tűnt, mintha nyugtázni akarná Caroline jelenlétét. Brenda modora, az anyjuk minden igyekezete ellenére, Attila hun királyéra emlékeztetett. Amikor Brenda mégis megszólalt, csak ennyi mondott:

– Vick, hol van Blaine?

Vicki a vízre pillantott. Blaine korábban lyukat ásott a hullámtörés mögé, mely mostanra megtelt vízzel. Épp ezzel foglalatoskodott, mikor Vicki lehunyta a szemét. Most azonban,

mikor odapillantott, csak a lapátot, a vödröt, a dömpert és a lyukat látta – Blaine-t viszont nem.

Rendben, nyugalom. Vicki körbenézett a pokróc tájékán. Nyilván mögöttük lesz – de nem. *Akkor... hol van ?*

– Mel? – kérdezte Vicki. Melanie azonban még Vickinél is sápadtabbnak és rémültebbnek tűnt. *Figyeltél rá, ugye?*, gondolta Vicki. *Azt mondtad, rajta tartod a szemed.* Melanie felállt. A bal lábával széttaposta a szalmakalapját, Brenda mobilja a homokba pottyant.

– Istenem – nyögött fel Vicki. Leszaladt a partra. A belei a pánikroham előjeleként összecsavarodtak, a tüdeje elszorult. – Blaine! – kiáltott. Nézett balra, nézett jobbra, aztán el egész a dűnékig. Vajon a buckák mögött bújt el? Brenda elkapta a karját.

– Semmi baj. Ne ess pánikba, Vicki! Nem juthatott messzire.

– Bement volna a vízbe? – kérdezte Vicki. A víz felszíne nyugodt volt; a lábánál apró hullámok törtek meg. Térdig belegázolt, a foltos felszínt pásztázta. Csak amiatt kell aggódnia, hogy nem húzta-e le a víz. – Blaine? – kiáltott buborékokat keresve. – Blaine? – Blaine kicsit tud úszni. Ha elmerült volna, biztosan kalimpálni kezd, nagy lármát csapott volna, azt pedig Melanie észreveszi. Ha behúzták volna a vízbe az áramlatok – ami néha itt előfordul –, kiabálni kezdett volna az anyja után. Meghallották volna.

– Blaine! – kiáltott Brenda. Visszafordult a part felé. – Blaine Stowe! Hol vagy? Láttok lábnyomokat? Egy perce még itt volt, nem?

Tényleg itt volt?, Vicki már nem volt biztos benne, hogy tényleg látta ásni. A játékai viszont most is a parton hevertek. Behunyta a szemét, ellenőrizte a kicsit, dr. Gardára gondolt, és bízott benne, hogy Melanie figyeli Blaine-t. Aztán jött Caroline.

– Valahol itt van – mondta Vicki. – Itt kell lennie.

– Persze – nyugtatgatta Brenda. – Nyilván. Megtaláljuk.

– Én balra megyek – közölte Vicki, pedig balra életnek nyoma sem volt: se emberek, se lábnyomok, semmi, csak öt-hat lile szemezgetett a homokban. – Úgy értem, jobbra megyek. Te nézd meg a dűnéknél. Lehet, hogy vécére kellett mennie. Mel itt marad a kicsivel.

– Minden rendben? – kiáltott oda Caroline.

– Elveszett a fiam! – kiáltott vissza Vicki könnyedén. Nem akart Caroline előtt rémüknek látszani. Nem akarta, hogy Caroline azt higgye, *tényleg* elveszítette Blaine-t – hisz milyen anya az; aki szem elől téveszti a gyerekét, miközben az a vízparton játszik? – Biztos elkószált! – Miközben sietve elindult a parton, odaintett Caroline-nak, mintha azt akarná mondani: *Tudod, milyenek a gyerekek, mindig halálra rémisztik az embert.* Nem tudott annyira sietni, amennyire szeretett volna, a tüdeje így is sípolt, a szíve veszélyesen kalimpált. *Ne ess pánikba,* intette magát. Bármelyik pillanatban rálelhet, és akkor elárasztja a megkönnyebbülés. Semmi baja, itt lesz a... vagy a... de nem, sehol nem találta. Még mindig nem. A sconseti strand fő része felé közeledett, melyet mindössze harminc-negyven méter választott el a parkoló melletti bejárattól. Itt már voltak emberek:[4]családok, párok, főiskolás lányok húzták egymás mellé a takarójukat. Vicki odasietett a vízi mentőhöz. Ha Blaine nincs a vízben, biztonságban van. Miért is nem a két vörös zászló közé ültek le? Ilyen távolságból a vízi mentő észre se veszi, ha Blaine fuldokol.

– Elnézést – szólította meg Vicki.

A vízi mentő le sem vette a szemét a vízről. Izmos lány volt, piros úszódresszt viselt; az orcái leégtek, és már le is hámlottak, rózsaszín, gyenge új bor borította őket. *Bőrrák!,* gondolta Vicki.

– Elveszett a fiam – mondta Vicki. – Négyéves. Ott lent ültünk. – Az ujjával mutatta, de a vízi mentő szeme meg se mozdult. – Zöld fürdőnadrágot viselt, amin zöld béka volt. Szőke haja van. Nem látta? Nem jött esetleg erre?

– Nem láttam – felelte a lány.

– Biztos? – kérdezte Vicki. – Esetleg tudna segíteni, hogy megtaláljuk?

– A zászlók mögött ültek? – kérdezte a vízi mentő.

– Igen.

– Nekem azokra kell figyelnem, akik a zászlók között mennek be a vízbe. Nagyon sok gyerek elkószál és eltűnik. Kérdezze meg a szomszédos pokrócokon fekvőket, nem látták-e! Nem hagyhatom itt a helyemet. Sajnálom.

Vicki szemügyre vette a többi családot, a többi gyereket, sokan köztük egyidősek voltak Blaine-nel. A családokról Vickinek az jutott eszébe, mikor ő, Brenda, a szüleik és Liv néni minden áldott nap lejöttek a partra, vidáman bohóckodtak, úszkáltak, napoztak, ettek, aludtak. Ő sosem veszett el, Brendát sem sodorta el soha az ár. Olyanok voltak, mint ezek a gyerekek itt a parton: egészségesek, vidámak, épek. Blaine viszont valahol máshol van, ismeretlen helyen. És ha nem találja meg? Felhívhatná Tedet – persze azt nem mondhatná el neki, hogy Blaine elveszett, az elképzelhetetlen volna. „Három felnőtt nő volt vele a strandon, az egyik az anyja” – mondaná Ted. „Hogy szökhetett el? Miért nem figyelt rá senki?” „Azt hittem, Melanie vigyáz rá! Megkértem, hogy vigyázzon rá! Behunytam a szemem úgy... három percre. Talán négyre,” Vicki úgy érezte, mindjárt összeesik. *Jól van, rendben* – mondta Istennek vagy az ördögnek, vagy annak a bárkinek, aki hajlandó meghallgatni egy kétségbeesett anya kérését. *Vigyél el engem! Haljak meg én! Csak kérlek, kérlek, hadd legyen Blaine épségben!*

– Kérlek – suttogta. – Kérlek.

– Vick!

Messziről jött a hang, Vicki mégis meghallotta a fülében dübörgő rettegés mögött. Odafordult, egy zöld bikinis nő integetett neki. Brenda. Vickiben feléledt a remény. Egy alakot látott a napernyő alatt – talán egy törülközőbe csavart kisfiú?

Vicki megindult felé, néha futott, néha sétált, néha megállt, hogy levegőhöz jusson. Brenda a fülére nyomta a mobilját. A napernyő alatti „alak” csak a hűtőre dobott törülköző volt. Vicki szeméből kibuggyantak a könnyei. Hány órát töprengett az elmúlt hónapban azon: *Mi lehet rosszabb a tüdőráknál? Mi lehet rosszabb a kemoterápiánál? Annál, ha felvágják az ember mellkasát, széthúzzák a bordáit, kivágják a tüdejét?* Hát most megkapta a választ. Ez rosszabb. Blaine eltűnt. Hol lehet? Vicki minden porcikája azt üvöltötte kórusban: *Találd meg találd meg!* Porter sírt. Melanie ringatta, de a kicsi Vicki felé nyúlt.

– Megnéztem a dűnéknél – közölte Brenda. – Nincs ott. A barátnőd elment. Nagyon szívesen segített volna, de teniszórája van a Kaszinóban. Azt javasolta, hogy hívjam a rendőrséget, úgyhogy most pont azon vagyok.

– Sajnálom – szólalt meg Melanie. Könnyes hangon beszélt, de nem sírt. Ha Brenda lett volna az oka, Vicki biztos kiborul, de ez itt Melanie, az ő édes, drága, összetört szívű barátnője. *Olvadt vaj!*, gondolta Vicki. Melanie-nak most máshol jár az esze, nem lehet felelősségre vonni.

– Minden rendben – nyugtatgatta Vicki.

– Semmi nincs rendben – felelte Melanie. – Megkértél, hogy vigyázzak rá, én meg elkalandoztam. Nem is láttam, mikor elment.

– Láttad, hogy belement a vízbe? – kérdezte Vicki. – Láttad úszni?

– Nem – mondta Melanie. – Nem hiszem. Nem tudom. Peteren gondolkodtam, meg...

Brenda felemelte a mutatóujját, és a segélyhívó telefonközpontosának megadta az információkat: négyéves fiú, szőke, zöld fürdőnadrág, Sconset északi part. Eltűnt... tizenkét perce. Csak tizenkét perce? Vicki könnyen összetörhetett volna, de nem, erős lesz. *Gondolkodj!* – intette magát. *Gondolkodj úgy, mint Blaine!* Porter visított. Vicki átvette Melanie-tól. Eszébe

jutott, mikor előző nap Melanie leesett a repülőgép lépcsőjéről. Melanie ideges volt, fáradt, rosszullétek gyötörték, kétségbeesett, és nevetséges kerti klumpát viselt. Tele volt a keze, Blaine pedig fellökte. Az nem Melanie hibája volt. Porter benyúlt Vicki bikinifelsőjébe, és megnyomta a mellbimbóját. Megindult a teje. Magához ölelte Portert, és azt súgta neki:

– Meg kell találnunk a bátyádat.

Brenda letette a telefont.

– Küldenek járőrkocsit – mondta. – Meg egy jetskit.

– Szerintük a vízben van? – kérdezte Vicki.

– Elmondtam a rendőröknek, hogy utoljára a víz mellett láttuk. – Brenda Melanie-ra meredt. – *Igaz?*

Melanie öklendezni kezdett. Kétrét görnyedt, és a homokba hányt. A dűnék felé botladozott. Vicki követte, és gyengéden megérintette a vállát.

– Mindjárt visszajövök, rendben? – Igaz, hogy Brenda megnézte a dűnéknél, de talán nem elég alaposan. Lehet, hogy Blaine talált valami odút, vagy talán vécéznie kellett. Átbotorkált a dűnéken, tengeri hínárban kuporgó gyereket keresett. Porter szorosan belekapaszkodott, egyik kezét Vicki mellére nyomta, melyből egyre szivárgott a tej. A bikinije mostanra átázott, tej csörgött a meztelen hasán. A dűnék közötti ösvény visszavezette az utcára két magánház között, a végében járőrkocsi állt villogó fényekkel. Vicki lefejtette a melléről Porter kezét, a gyerek megint sírva fakadt. Mostanra minden csupa tej lett; Vickinek törülközőre volt szüksége. El kell választania a gyerekét. És meg kell találnia a másik gyerekét! Az ő energikus, világ meghódítására törekvő elsőszülöttjét. Eljött volna egyedül ilyen messzire? Persze. Blaine semmitől nem félt; nem lehetett megfélemlíteni. Ted imádta érte, még *bátorította* is Blaine vakmerőségét és függetlenségét – Ted nevelte bele! Ted hibája. Meg Melanie-é. Azt mondta, vigyázni fog rá! Végül azonban Vicki magát vádolta.

A rendőr, nő volt. Alacsony termetű, a sötét haját lófarokba kötötte, a szemöldöke összeért az orra felett. Amikor Vicki odament hozzá, azt kérdezte:

– Maga hívott?

– Én vagyok az anya – felelte Vicki. Megpróbálta letörölni a tejet a hasáról, megrángatta a bikinifelsőjét, hogy egyformán álljon, és közben a visító gyereket nyugtatgatta. Kaotikus megjelenés, elveszett gyerek.,. *és még rákos is vagyok.!*

– Hol látta utoljára a fiát? – kérdezte a rendőrnő.

– A parton – mondta Vicki. – Most viszont az jutott eszembe, nem indult-e el hazafelé egyedül. Vagy a piacra. Tudja, hogy ott fagyit lehet kapni. Beszállhatnánk a kocsijába, és kereshetnénk együtt?

– A tűzoltók küldtek jetskit – mondta a rendőrnő. – Megnézik a vízben.

– Nem hiszem, hogy a vízben van – felelte Vicki. Ez igazából azt jelentette, hogy: *Nem lehet a vízben. Ha a vízben van, meghalt.* – Elvinne minket a kocsival?

A rendőrnő morgott valamit a recsegő adóvevőjébe, majd intett a fejével, jelezve, hogy Vicki és Porter szálljanak be hátra. Mihelyst Vicki leült, Portért a csöpögő mellére nyomta. A rendőrnő fél szemmel észrevette, a szemöldöke úgy rángatózott, mint egy hernyó.

– Van gyereke? – kérdezte Vicki reménykedve.

– Nincs.

Nincs, gondolta Vicki. A rendőrnőnek – az azonosítója szerint Lorie őrmesternek hívták – nincs gyereke, így fogalma sem lehetett róla, hogy Vicki az őrület szélén egyensúlyoz. Tizenkét perc, tizenhárom perc... Blaine most már *tizenöt perce* nincs meg. Lorie őrmester Sconset egyautónyi szélességű utcáin cirkált. Az út mindkét oldalán házikók, fagyalsövények, konyhakertek sorakoztak. *Hova mehetett?* Vicki előtt felvillant a kép, amint a jetskis tűzoltó megtalálja Blaine testét a hullámok között, száz

méterre a parttól, de gyorsan elhessegette a gondolatot. *Vigyél el engem!*, gondolta. *Csak hagyd meg a gyerekemet!*

Lorie őrmester megállt a sconseti piactér előtt.

– Be akar nézni? – kérdezte Vickit.

– Igen. – Vicki levette Portért a melléről, és átvetette a vállán. A gyerek böffentett.

Lorie őrmester megint motyogott valamit az adóvevőjébe. Vicki berohant a piacra. Minden sort végignézett – zabpelyhek, pukkanó bonbonok, kekszek, chipsek, jázminrizs, vécépapír benézett az apró csemegepult és az üdítős hűtő, a forgatható könyvállványok mögé, majd végül arra az egyetlen helyre, ahová Blaine ténylegesen odamenne: a fagyiárushoz. Nincs Blaine. Egy fiatal, zöld vászonköténytt viselő lány megemelte felé a tölcsérét.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Nem látott érre egy egyedül kószáló négyéves fiút? Szőke, zöld fürdőnadrágban.

– Nem – felelte a lány. – Sajnálom, nem láttam.

– Nem – ismételté Vicki. – Hát persze. – Visszaszaladt a rendőrkocsihoz. – Nem járt itt – mondta Lorie, őrmesternek. – Próbáljuk meg a Shell utcában!

Lassan kihajtottak a Shell utcába – Vicki minden kertbe benézett, minden megmászható fára felpillantott –, mikor azonban Liv néni kunyhójához értek, a kaput zárva találták, ahogy a ház bejárati ajtaját is. Vicki tudta, hogy Blaine nincs odabent. Szóval ennyi volt. Most már nyugodtan kiborulhat, a haját tépve visíthat, addig püfölheti az öklével a rendőrkocsi megerősített ablakait, míg darabokra nem törnek. *A vízben van.*

– Most mi legyen, asszonyom? – kérdezte Lórié őrmester.

– Menjünk vissza a partra! – felelte Vicki. Brenda és Melanie valószínűleg már megtalálták.

Visszahajtottak oda, ahol korábban találkoztak; Vicki kiugrott a kocsiból. Sajgott a tüdeje. Elképzelte, amint a tumor vörösen, forrón izzani kezd, mint a parázs. *Tényleg történik ilyesmi?*

Létezik, hogy egy nő tüdőrákos lesz, aztán elveszíti a gyerekét? Nem túl sok balszerencse ez egy embernek? Ezt nem lenne szabad. Ez lehetetlen.

A parton tolongás támadt: visszajött Caroline Knox, ott volt a vízi mentő, az imént még pokrócokon szundító lányok és parton bolondozó családok néhány tagja. Mindenki egy kupacba gyűlt, bár voltak, akik a víz mellett álltak, vagy bele is gázoltak, a homokot rugdosták a fenekén. Egy tizenéves fiú könnyűbúvár-felszerelésben kutakodott, a jetski oda-vissza száguldozott apró, előre látható hullámokat vetve. Vicki elámult a gyülekezet láttán: egy kicsit zavarba jött, mivel utálta a figyelmet, úgy érezte, mindenkit el kellene küldenie, hiszen Blaine csak a dűnékben bujkál, kicsit túlzásba esett, nem volt több esze, hisz még csak négyéves. Más anyák is voltak a csoportban, Vicki azonnal kiszúrta őket, az arcukon a legrosszabb fajta együttérzés tükröződött. *El sem tudom képzelni… szerencse, hogy nem az én… hogy a csudába téveszthette szem elől a…*

Az egész középpontjában Brenda állt, úgy tűnt, keresőbrigádokat szervez. Az egyik induljon el balra a part mentén, a másik menjen a dűnékhez. Melanie a csoportosulás szélén állt, úgy dörzsölgette Brenda mobilját, mintha nyúlláb volna. Caroline Knox észrevette Vickit, és odarohant hozzá.

– Borzalmasan érzem magam – mondta. – Ez az egész az én hibám. Ha nem velem beszélgetsz…

– Láttad játszani? – kérdezte Vicki. – Emlékszel rá, hogy a víz mellett játszott? Szőke hajú gyerek zöld fürdőnadrágban?

– Pontosan ez az – felelte Caroline. – Nem emlékszem.

Vicki motorzúgást hallott közeledni: három rendőr szánkázott át a homokon a quadjával. Nyári polgárőrök voltak, gyakorlatilag még tinik, fluoreszkáló sárga inget és Ray-Ban napszemüveget viseltek, a kezükben adóvevőt tartottak.

– Segíteni jöttünk – mondta az egyikük. Ő volt a vezérhím: a válla széles és erős, a sötét haja akár a filmsztároké.

– Én vagyok az anyja – lépett előre Vicki. Lefejtette Porter kezét a melléről, mire a gyerek megint sírva fakadt. – Blaine a neve. Blaine Stowe, négyéves.

– Szőke haj, zöld fürdőnadrág – folytatta a rendőr.

– Igen – felelte Vicki.

– Megtaláljuk – mondta a rendőr. Még csak húszéves lehetett, de a napszemüveg meg az adóvevő szemtelen magabiztosságot kölcsönzött neki.

– Kérem, találják meg – suttogta Vicki.

– Akkor mi erre megyünk – mondta Brenda, és megindult bal felé. A második csoport jobbra fordult. A rendőröket látva néhányan visszamentek a pokrócukhoz. Amikor a zsaruk beindították a motort, és elindultak, a terület kiürült, csak Vicki, Melanie és Caroline Knox maradt ott. Vicki magára hagyatva érezte magát; nem bírta elviselni, hogy őt itt hagyták várakozni – különösen nem ebben a társaságban. Blaine már legalább harminc perce eltűnt. Majd ő megnézi a dűnék között. Elvette a mobilt Melanie-tól.

– Maradj itt, és tartsd a frontot! – mondta Vicki. – Én elmegyek keresni.

– Veled megyek – ajánlkozott Caroline.

– Nem – tiltakozott Vicki. – Egyedül megyek.

– Viszem a kicsit – erősködött Caroline.

– Megleszünk. – Vicki nem engedett.

– Minden az én hibám – mondta Melanie. – Jaj, Vicki, annyira sajnálom.

– Minden rendben, Mel – biztatta Vicki.

– Nem, nincs rendben! Oda kellett volna...

Vickinek erre most nem volt ideje. Elfordult, és elsietett a dűnék felé.

Meleg volt, Porter feje lebukott. Szopizó hangokat adott ki Vicki vállán.

– Blaine! – kiabált Vicki. – Blaine Theodore Stowe!

Így ment minden tovább a következő negyedórában, félórában, egy órában. Vicki a dűnék minden centiméterét átkutatta, de mind olyan egyformának tűnt: fehér homokkupacok tengeri hínárral a tetejükön. Vicki több ízben eltévedt, be kellett másznia a hínár közé (melyben egyébként hemzsegtek a kullancsok), hogy rájöjjön, merre jár. Addig kiabálta Blaine nevét, míg teljesen be nem rekedt. Kisétált az utcára, egész le a piacig, aztán el a Shell utcába. Blaine-t sehol nem látta. Visszament a partra. Kiszáradt, a tüdeje sajgott, lezuhant a strandtörülközőre a napernyő alá. Porter aludt. Vicki letette a kicsit, és vizet keresett a hűtőtáskában. Ha Blaine életben is van, mostanra biztosan nagyon szomjas és éhes. Akárhová került is, fél, sír, magányos.

Caroline Knox elment a teniszórájára, gondolta Vicki dühösen, bár valójában meg is könnyebbült. Melaine arccal lefelé feküdt a törülközőn.

– Fel kell hívnom Tedet – jegyezte meg Vicki. – Nincs más ötletem.

– Az egész az én hibám – mondta Melanie – Borzalmas anya leszek.

– Nem, Melanie – tiltakozott Vicki. – Ne mondj ilyet! Ne is gondolj rá!

Vicki tárcsázta az otthoni számukat. Ted megígérte, hogy kitakarítja a padlást, és hív bogárirtót. Látni fogja Brenda telefonszámát a hívásazonosítón, de fogalma sem lesz róla, mit akar Vicki mondani neki.

Négyet csöngött, aztán az üzenetrögzítő válaszolt. Vicki a saját boldog, gondtalan hangját hallotta, egy régebbi hangját, még a diagnózisa előtti időkből. *Stowe-lakást hívta…* Vicki az egyik fülében az üzenetet hallotta, a másikban az óceán morajlását, mintha valami támadni készülő állat lenne. A morgás egyre erősödött – volt valami ebben a hangban, ami Vickit arra késztette, hogy megforduljon. Abban a pillanatban, ahogy Ted

felkapta a kagylót, és lélekszakadva beleszólt: „Bocs, nem hallottam a csörgést. Halló?”, Vicki meglátta a quadot, rajta a rendőr Top Gun-os, elégedett vigyorát, majd a két apró kezet a férfi dereka körül. Melanie felsikoltott. A quad hátuljáról Blaine úgy integetett neki, mintha valami parádé főhőse volna.

– Anya! – kiáltott. – Ide nézz!

Amikor Vicki felébredt a szundításból, Porter a mellét fogta, Blaine pedig a bal karja alá kuporodott. Mindnyájan azonnal elaludtak, mihelyst hazaértek a partról, Vicki még azzal se törődött, hogy a lábukat leöblítse, csupa homok lett a lepedő. Sötét volt a hálószobában, bár a nappaliban Vicki aranyló napfényt látott. Kikelt az ágyból, aztán megállt a gyerekei fölött, nézte, ahogy alszanak. Kilencven kegyetlen percre a világ darabjaira hullott, aztán hirtelen, valami csoda folytán helyrerázódott. Blaine épen, egészségesen került elő, le is sétált rögtön a partra kavicsokat dobálni a vízbe. „Majdnem két kilométert gyalogolt” – mondta a rendőr. „De nem tűnt különösebben se izgatottnak, se nyugtalannak.”

– Még sosem láttam ilyen bátor gyereket – folytatta. – És micsoda erő van a karjában! Simán beléphetne a Red Sox csapatába.

Blaine vállát megkapta a nap. Amikor lemászott a quadról, megvárta, míg alábbhagy Vicki megkönnyebbült nyöszörgése és zokogása, elviselte élete legszorosabb ölelését, aztán mutatott az anyjának egy maroknyi kagylót, és kérte a tejét. Abban a pillanatban Vicki az izmos II. stádiumú tüdőrákja és a harminchat óra múlva kezdődő kemoterápiája ellenére is a világ legszerencsésebb asszonyának érezte magát.

Most lábujjhegyen kiosont a szobából, és becsukta az ajtót, nehogy felébressze a fiúkat. Melanie ajtaja zárva volt. A kunyhóba érve Melanie újra meg újra bocsánatot kért, ami a végén már úgy hangzott, mint egy túl sokat ismételt vicc, majd

besomfordált a szobájába. Vicki minden tőle telhetőt megtett, hogy lecsillapítsa Melanie bűntudatát, de biztosra vette, hogy a barátnője ettől még ugyanúgy fogja ostorozni magát. *Az én hibám. Oda kellett volna*.... Vicki odanyomta a fülét az ajtóra, de semmit nem hallott. Melanie valószínűleg alszik

Az asztalon üzenet várta: *írni mentem*, Brenda. Tipikus! Brenda esküdözött, hogy az idén nyáron Vickinek fog segíteni, Vicki azonban egy szavát sem hitte el. Megfordította Brenda üzenetét, és bevásárlólistát kezdett írni. Le akart menni a piacra, hogy rendes vacsorához való ételeket vegyen. Nem ehetnek mindig úgy, mintha francia cserediákok volnának!

Hangos recsegéssel megcsördült a telefon. Vicki gyorsan odaugrott, hogy felvegye, mielőtt a gyerekek vagy Melanie felébrednének.

– Halló?

– A hirdetés miatt telefonálok – szólt bele egy fiatal női hang.

– Hirdetés? – kérdezett rá Vicki. – Attól tartok, rossz számot hívtál.

– Ah – felelte a lány. – Elnézést. – Letette. Aztán Vicki is.

Pár másodperccel később ismét megcsörrent.

– Halló? – szólt bele Vicki újra.

– Szia – mondta a lány. – Tényleg nagyon figyelmesen tárcsáztam. 257-6101? Kisegítőt kerestek? Bébiszittert?

– Bébiszittert? – ismételte Vicki.

– A két kisfiúhoz Sconsetben? – folytatta a lány – Sconsetben lakom, és a szüleim szeretnék, ha vállalnék valami munkát a nyárra.

– Nincs szükségünk bébiszitterre – Felelte Vicki. – De köszönjük a hívást.

– Nagy kár – sajnálkozott a lány. – Olyan jól hangzott. Nem túl nehéz, meg minden.

– Köszönjük a hívást – ismételte Vicki. Aztán letette. Csend volt a házban. Vicki agya zakatolni kezdett. Bébiszitter, két kisfiú

Sconsetben, és ez a telefonszám? Brenda hirdetést adott fel, és Vickit meg sem kérdezte? Még csak meg sem említette? Vicki feltépte a hűtő ajtaját, remélte, hogy talál egy üveg hideg bort, de peche volt. Különben sem kellene innia. Mit is mondott dr. Garda? Víz, brokkoli, zöldségleves, dinnye, áfonya, répa. Pedig a bor azért nem cigaretta. Vicki kinyitotta a szekrényt, és közben a húga pofátlanságán elmélkedett. Kiadja a saját unokaöccseit!

Becsapódott a bejárati ajtó. Vicki felnézett. Ott állt Brenda, mint valami szupermodell, a bikinifelsőjében és rövid farmernadrágjában, a kezében a sárga jegyzetfüzetével. Ez az ő „forgatókönyve" – melyet egy olyan könyv alapján ír, amit a világon csak hat ember olvasott, és persze esély sincs rá, hogy valaha is megfilmesítsék. Ez a próbálkozás mégis fontosabb Brendának, mint hogy Vicki gyerekeire vigyázzon.

– Miért vágsz ilyen képet? – kérdezte Brenda.

– Tudod te, miért – felelte Vicki.

Melanie még a végtelenül kényelmetlen matracán fekve is hallotta, hogy Brenda és Vicki a nappaliban veszekszik, pedig párnát nyomott a fejébe. A lába lüktetett, valahogy csúnyán leégett a Blaine elveszítése miatti zűrzavarban. A gyomra is fájt: semmi nem maradt meg benne aznap, még az üres kenyér sem. A szíve pedig összetört. Melanie úgy képzelte, mint egy almát: középen kettévágva, aztán negyedekre hasítva, meghámozva, kimagozva. Megérdemelte, sőt, rosszabb is lehetett volna. Tegnap elesett a kicsivel a kezében, ma pedig a legegyszerűbb gyerekkel kapcsolatos feladatban is kudarcot vallott. „Rá tudnál nézni Blaine-re? Csak figyelj, hogy nem hal meg, vagy nem válik köddé!" De még erre sem volt képes. Mielőtt Peter bevallotta a hűtlenségét, Melanie pedig tudomást szerzett a benne növekvő

életről, úgy képzelte, hogy fantasztikus anya lenne. Csak fajátékokat és biotermékeket vásárolna, órákat töltene erős mondanivalót sugalló, színes gyerekkönyvek olvasásával, melyeket csakis független könyvesboltokból vásárolna. Sosem kiabálna, nem lenne lekezelő, ha pedig leesne a cumi a padlóra, sosem nyalná meg, és nyomná vissza a gyerek szájába. Ő helyesen cselekedne. Azt nyilván sosem képzelte el, hogy a házassága széthullása teljesen leköti majd a figyelmét, ezért nyomát veszti a rábízott gyereknek, még azt sem tudja, hogy elkószált-e, vagy talán vízbe fulladt. *Peter hibája az egész,* döntötte el Melanie, de ez a megállapítás csak tovább erősítette a vágyát, hogy beszéljen vele. Szinte már fizikai kényszert érzett, még az éhségnél vagy szomjúságnál is erősebbet. Olyan nagy szüksége volt rá, hogy beszélhessen Peterrel, mint az oxigénre.

Mióta visszajöttek a partról, hatszor hívta az irodában, és hatszor kapcsolt az üzenetrögzítője. A hangja kegyetlenül vidáman csengett: „Üdvözlöm! Ez Peter Patchennek, a Rutten Higgins szenior elemzőjének az üzenetrögzítője. Épp telefonálok, vagy nem vagyok az asztalomnál, úgyhogy hagyjon üzenetet, visszahívom! Köszönöm!”

Az első üzenetet Melanie 13.28-kor hagyta: *Peter, én vagyok. Nantucketen vagyok Vickivel. Itt fogom tölteni a nyarat, ha nem adsz nekem okot rá, hogy hazamenjek. Úgy értem, addig nem megyek haza, míg le nem zárod ezt a dolgot FrancesszeL Ennyi. Hívj vissza! Hívhatsz azon a számon is, amit korábban adtam meg, az 508-257-6101-en, vagy ezen a mobilon, ami a Vicki húgáé. A száma 917-555-0628. Kérlek, hívj!*

Arccal lefelé hevert az ágyon, várt, míg a bendzsó alakú falióra a nappaliban két órát nem jelzett. Direkt azért hagyta Connecticutban a mobilját, hogy Peter ne tudja elérni, és ő se essen olyan könnyen kísértésbe. Hah! Megint felhívta. *Peter, kérlek, hívj fel. Még egyszer a számom…*

Még négyszer hívta fel félórás időközönként, aztán negyedkor a saját házukat csörgette meg, ahol a saját hangja üdvözölte.

– A Patchen-lakást hívta. Jelenleg nem tudjuk fogadni a hívását. Kérjük, hagyjon üzenetet, adja meg a telefonszámát, és visszahívjuk. – Melanie nem hagyott üzenetet. Felhívta Peter mobilját is, de egyből a rögzítő kapcsolt.

– Peter, én vagyok. – Aztán helyesbített, hátha az „én” szót a férje összekeveri más valaki „én”-jével. – Melanie. Kérlek, hívj fel az 508-257-6101-es számon. Vagy felhívhatsz ezen a telefonon is, a száma... – Még háromszor hívta a mobilt, és mindig le is rakta.

Meglepetés! Megcsörrent a telefon. Melanie szíve nagyot dobbant: szemügyre vette a számot a kijelzőn. Ismeretlen manhattani szám volt. Felette az állt: *Walsh, J.*

– Halló? – szólt bele Melanie.

– Brindah?

Elcsüggedt. Nem Peter az.

– Nem, sajnálom. Nem Brenda vagyok.

– Vicki?

– Nem – felelte Melanie. – Melanie vagyok. Vicki egyik barátja.

– Rrrendben. – Vaskos ausztrál akcentussal beszélt. – Brindah ott van?

Melanie hallgatózott. Odakint a nappaliban még mindig folyt a veszekedés. *Még sosem találkoztam ilyen önző... a világ nem a te...* – Jelenleg nem elérhető.

– Sebaj. Megmondaná neki, hogy Walsh hívta?

– Megmondom – felelte Melanie. Aztán elhallgatott. Ez lenne az a diák? Elég öregnek tűnt a hangja ahhoz, hogy diák legyen, de persze Melanie semmit nem tudott róla azonkívül, hogy Brenda ténylegesen tanította. – Meg akarja adni a számát? – Megvan neki a számom. Nem lenne értelme.

Nem lenne értelme, gondolta Melanie. Ő újra meg újra meghagyta a számát, mintha Peter azért nem hívná, mert nem tudja.

– Megmondom, hogy hívja vissza – jelentette ki Melanie ellentmondást nem tűrően, mintha bármilyen hatalma volna Brenda felett. – Megígérem, hogy vissza fogja hívni. Számíthat rám.

Walsh nevetett.

– Nagyon köszönöm, Melanie.

– Szívesen – felelte Melanie.

Walsh letette. Melanie is. A hívás csak 1 perc három másodpercig tartott, de Melanie máris sokkal jobban érezte magát. Mintha a tudattól, hogy ez a Walsh valahonnan New Yorkból megpróbálja elérni Brendát, valahogy ő is kevésbé lett volna elszigetelt. Ugyanakkor értelmetlen féltékenységet is érzett. A férfiak imádják Brendát. Még az a fiatal, izmos rendőr sem tudta levenni róla a szemét. Melanie beszívta a szoba áporodott levegőjét. Ki kellene nyitnia az ablakot. Ehelyett azonban felhívta Frances Digitt lakását. Nem is kellett kikeresnie a számát a füzetében; már kívülről tudta.

Frances Digitt a második csörgésre felvette.

– Halló?

Melanie cseppet sem aggódott a hívás azonosító miatt, hiszen Brenda telefonját használta. Egy percig hallgatózott Peter után. *Vajon ott van?* Kutyaugatást hallott (Frances Digittnek volt egy csokibarna labradorja), és mintha baseballmeccs ment volna a tévében. Kutya, baseball. Hát persze. Frances Digitt ironikus módon nem az a fajta nő, aki fenyegetést jelenthetett volna Melanie vagy a Rutter Higgins többi munkatársának felesége számára: Ő a bombázó tökéletes ellentéte volt. Ő volt az a lány, aki legyőzte a fiúkat, ha a konditeremben versenyeztek, akiről a fiúk hetedikben el is feledkeztek, mikor a többi lánynak melle nőtt. Frances kicsi volt, és fiús. Ő *az egyetlen nő,* gondolta

Melanie, *aki kibírja Peter irodájának öltözőbűzét* a rámenős kishúg, aki ismerte a felhozatalt, elvégezte a piackutatást; ő szervezte az irodai totót meg a kosárlabda-bajnokság kiosztását is. Mindenki leszbikusnak hitte, de Melanie-t sosem verte át – *túl aranyos hozzá*. Ráadásul volt benne valami meggondolatlanság, ami miatt valódi lepedőakrobata lehet. Melanie-nak már a gondolattól is felfordult a gyomra. Lenyomta, aztán a zakatoló szívére húzta Brenda telefonját. Megint feltárcsázta Frances Digitt számát.

– Halló? – Frances Digitt most bosszúsnak tűnt, Melanie pedig arra gondolt: *Semmi jogod nincs bosszankodni. Ha valaki itt bosszankodhat az én vagyok.*

Ettől összeszedte magát, és beleszólt:

– Peter ott van? – Ez inkább volt valódi kérdés, semmint Peter telefonhoz hívása, és Frances, ahogy arra számítani lehetett, elhallgatott. Nem kellett rákérdeznie, ki keresi, ahogy játszmáznia is fölösleges lett volna, legalábbis Frances erre gondolhatott, mert így felelt:

– Igen. Itt van. – Kicsit túl határozottan tette le a telefont valamire, ami Melanie képzeletében csakis egy olcsó, rosszul összeszerelt, műanyaggal borított furnérlemezből készült konzolasztal lehetett az IKEA-ból. A huszonéveseknek nincs ízlésük.

– Halló? – szólt bele Peter óvatosan.

– Én vagyok – mondta Melanie. Aztán hátha Peter nem jött rá, hozzátette: – Melanie.

– Szia – felelt Peter, és az egyetlen rövid szó végleg összetörte Melanie szívét. Lelketlennek, közönyösnek tűnt a hangja; mint akit rajtakaptak. Melanie úgy érezte magát, mintha a munkafelügyelője lenne, a vasárnapi iskolai tanára, a fogorvosa.

– Nantucketen vagyok – mondta.

– Tudom.

– Itt töltöm a nyarat.

– Olvastam az üzenetedben.

– Nem akarod, hogy hazamenjek? – kérdezte Melanie.

– Ez meg miféle kérdés? – vágott vissza Peter.

Pedig csak ez a kérdés számított. Azért jött el, hogy legyen ideje gondolkozni, de mint kiderült, csak Peterre tudott gondolni. El akart szökni, de most, hogy messze volt, semmi mást nem akart, csak hazamenni. *Terhes vagyok*, gondolta. *Van egy gyereked, és nem is tudsz róla*. Kegyetlenség titokban tartani Peter elől, de rosszabb ez, mint amit ő csinál?

Nem! Hisz Francesnél volt! Dugnak! Melanie rosszul lett. Mindjárt...

– Le kell tennem – mondta.

– Jó.

Melanie rábámult a néma telefonra. Öklendezni kezdett az ágya mellett álló, műanyag belsejű kuka felett, de semmi nem jött fel. Csak a rossz levegőt hányta ki, a saját bánatát, Peter visszautasítását. Odakint, a nappaliban Brenda és Vicki még mindig harcolt. Valami bébiszitterről volt szó, meg Brenda forgatókönyvéről, ami *tiszta marhaság*, aztán a szüleikről, és hogy *mindig ezt csináltad*. Aztán Melanie a saját nevét hallotta, vagyis pontosabban a neve elhallgatását: a sokszor ismételt *ő, neki, rá* szavakat. Brenda azt suttogta jó hangosan:

– Te akartad, hogy *ő* vigyázzon a gyerekekre, és nézd meg, mi lett belőle! Megértem, hogy *neki* rengeteg baja van, de nekünk is. Te beteg vagy! Nem tölthetem azzal a nyarat, hogy *rá* vigyázok! Egyszerűen nem értem! Most *rá* is vigyázni kell! Gondoltál erre, mielőtt meghívtad? Eszedbe jutott?

Melanie talpra kecmergett, és elkezdte belegyömöszölni a holmiját a bőröndjébe. Hazamegy. Nem gondolta át az idejövetelét, most jött csak rá, mekkora hibát követett el.

Kilopózott a fürdőszobába a fogkeféjéért. Még mindig veszekedtek. Jobb lesz Brendának és Vickinek is, ha kettesben töltik a nyarat, és feldolgozzák a problémáikat. Melanie-nak nem

volt testvére; semmit nem tudott az ilyesmiről, de kemény munkának tűnt.

Minden belefért a bőröndjébe, kivéve a szalmakalapját. Eléggé megroggyant, mikor a parton rálépett, és kacérkodott a gondolattal, hogy itt hagyja. Petertől kapta tavaly tavasszal a szülinapjára, széles karimájú, ódivatú darab volt, ő mégis imádta. Mindig ebben kertészkedett. Végül feltette a fejére, megkötötte a szaténszalagját az álla alatt, aztán behúzta a bőrönd cipzárját, és körbenézett a szobában. Ez a szoba megdöbbentő döntéseknek volt tanúja: hazamegy, és személyesen vonja kérdőre Pétért. Elmondja neki, hogy abortuszt akar.

Kisurrant a nappaliba. Brenda és Vicki kiment. Melanie hallotta őket valahonnan. A hátsó kertből. Az egyikük beállt a kinti zuhanyzóba. Még mindig veszekedtek. Mielőtt Melanie kisétált a bejárati ajtón, lefirkantott egy üzenetet, és kirakta a konyhaasztalra: *Hívd fel John Walsht*. Melanie különös módon egyedül John Walsh iránt érzett felelősséget. Később, ha már rendben hazaért, és Vickinek nem lesz módja rábeszélni a maradásra, majd felhívja őt.

Melanie kihúzta a bőrönd fogantyúját, és megpróbálta kirángatni a kagylókkal fedett útra. A kagylók beakadtak a kerékbe, a bőrönd megállt. Ügy döntött, egyszerűbb lesz cipelni, bár elég nehéz volt, és oldalra kellett hajolnia hozzá, ami pedig biztos nem tett jót a gyereknek. *Abortusz*, gondolta. Azok után, amiken átment. Hétszer zúzta szét a reményeit a saját vére látványa. Hétszer vallott kudarcot; a siker kéretlenül jött, mikor már nem is akarta.

A Rotary Clubig jutott, mikor talált végre egy taxit. Hála istennek! Beszállt, és csak annyit mondott:

– A reptérre, kérem.

Vasárnap öt óra volt, minden New Yorkba tartó gép megtelt, méghozzá jelentős túlfoglalással. Amikor Melanie-ra került a sor,

ő áttolta a jegyét a pulton, egy időre fellelkesítette a gondolat, hogy hazamegy – míg az US Airways pulija mögött álló nő egyenesen vissza nem tolta a jegyet.

– Mára semmit nem tudok ajánlani – mondta. – És holnapra sem, egészen három óráig. Sajnálom.

– Szívesen kifizetem a változtatás díját – mondta Melanie. – Vagy itt maradok tartalékban, hátha valaki nem jön el.

A nő felemelt egy nevekkel teli lapot.

– Ez a várólista. Ön lesz a 167.

Melanie belegyömöszölte a jegyét a táskájába, aztán elvonszolta a bőröndjét a pádhoz. Most az következik, hogy sírva fakad. Ám mielőtt átengedte volna magát ennek az elcsépelt szokásnak, észrevette, hogy valaki felé sétál. Egy gyerek, fényvisszaverő narancssárga mellényben. Aki elsősegélyt ajánlott neki, mikor leesett a lépcsőn. Melanie rámosolygott. A fiú odament hozzá.

– Helló – szólította meg vigyorogva. – Sima volt a landolás?

– Igen – felelte Melanie.

– Vicc volt – mondta a fiú. – Arra utaltam, mikor leestél a lépcsőről.

Melanie érezte, hogy égnek az orcái.

– Na igen – felelte. – De mint kiderült, nem ez volt a legnagyobb ostobaság, amit ezen a hétvégén elkövettem.

A gyerek megrángatta a mellényét, a tomacsukáját a padlón húzogatta.

– Nem azt akartam mondani, hogy ostobán viselkedtél – mondta. – Én csak...

– Semmi baj – mondta Melanie. Megérintette a könyökét. Még mindig fájt, de a sok izgalom miatt el is feledkezett róla.

– Josh Flynn vagyok – mondta a fiú. A bőröndre pillantott. – Már mész is? Hisz csak most jöttél.

– Eredetileg úgy volt, hogy tovább maradok – felelte Melanie. – De most haza kell mennem.

– Nagy kár – jegyezte meg Josh. – Hol laksz?

– Connecticutban. De úgy tűnik, ma estére már nem kapok gépet. Minden hely foglalt. Épp csak össze akartam szedni magam kicsit, mielőtt fogok egy taxit, és visszavitetem magam a szállásra.

– Sconsetbe, ugye? – kérdezte Josh. – Én hazavihetlek. Épp most fejeztem be a műszakomat.

– Ne törődj velem! – mondta Melanie. – Fogok egy taxit.

– Igazán nem probléma – erősködött Josh. – Még azt is tudom, melyik ház az. Jártam ott tegnap egy bőrönddel.

– Hát jó – egyezett bele Melanie. A csomagját méregette. Annyira kimerült, hogy abban sem volt biztos, az útpadkáig eljut-e. – Utálnék a terhedre lenni.

– Útba esik hazafelé – mondta Josh. Felkapta a bőröndöt. – Kérlek, ragaszkodom hozzá,

Melanie követte a parkolóba, a fiú bedobta a csomagot a dzsip hátuljába. A kocsi padlóját egy centi homok borította, az anyósülésen CD-k hevertek. Melanie becsusszant az ülésre, a lemezeket az ölébe vette. Dispatch. Offspring. Afro Man. Még csak nem is hallott ezekről az együttesekről. Olyan Öreg, hogy az anyja lehetne ennek a fiúnak.

– Bocsánat a rendetlenségért – szabadkozott Josh. – Nem tudtam, hogy női útitársam lesz.

Melanie elpirult, és megigazítgatta a CD-ket, hogy tökéletes kockát alkossanak. *Női útitárs?* Mintha prosti lenne. Aztán meglátta magát a tükörben. A szalmakalaptól úgy nézett ki, mint a farmerlányok vagy egy gazdashow főszereplőnője. Levette a kalapot, és az ölébe ejtette, Josh pedig eközben bekötötte magát, letörölte a port a műszerfalról, és bekapcsolta a rádiót. Átnyúlt Melanie ülése mögött, és a nyakát tekergetve figyelt hátra, mielőtt kitolatott volna. A keze egy-két centire hevert Melanie feje felett. Melanie érezte az illatát. Nagyon helyes fiú – szexi,

ahogy a fiatalabbak szokták mondani –, csak épp még gyerek. *Mennyi idős lehet?,* töprengett.

– Itt laksz? – kérdezte Melanie.

– Születésem óta. De most főiskolára járok. A Middleburybe, Vermontba.

– Az jó iskola – felelte Melanie.

– Most leszek végzős.

Vagyis huszonegy éves, gondolta Melanie. Tálán huszonkettő. Ő ilyen idős korában ismerte meg Petert.

Kifordultak a főútra. Josh lehúzta az ablakát, beömlött rajta a levegő, miközben Sconset felé hajtottak. Melanie az ülés támlájának hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Valahogy jó hatással volt rá ez az út. *Jól érzem magam,* gondolta Melanie. *Ebben a pillanatban jól vagyok. Az meg hogy lehet?*

A szél felé fordította az arcát. Josh barna haja úgy felborzolódott, mint a kakastaréj. Melanie ölében csattogott a kalapja pereme.

– És szereted a munkádat? – kérdezte.

– Utálom.

– Nagy kár.

– Az – felelte a fiú. – Apám légiforgalmi irányító. Gyakorlatilag ő szerezte nekem ezt a munkát.

– Vagy úgy – mondta Melanie.

– De úgyis kilépek – mondta Josh. – Túl rövid az élet.

– Szerintem is. Ez az én mantrám. De az apád nem lesz dühös?

– Dühös lesz – felelte Josh. – De nem állíthat meg.

– Az jó – jegyezte meg Melanie. Előttük messze elnyúlt az út, balra, a láp mögött világítótorony állt, mögötte az óceán. – Gyönyörű itt.

Josh nem felelt, Melanie pedig némán szidta magát, amiért ilyen banalitásokat mond. A fiú nyilván minden turistától ezt hallja: milyen bájos, milyen csendes, milyen érintetlen, milyen

szép. Próbált valami szellemeset kitalálni, valami elmést, amitől Josh talán... belevaló csajnak tartaná. Csakhogy soha életében nem volt belevaló, ma éjjel meg aztán még annyira sem. De akkor is azt akarta, hogy Josh érdemesnek tartsa őt erre a fuvarra.

– Csak nemrég tudtam meg, hogy gyereket várok – mondta.

A fiú fürkészően nézett rá.

– Tényleg?

– Aha. – Melanie a térdét bámulta. A CIA-val esélye sem lenne. Épp most mondta el a legnagyobb titkát egy vadidegennek. – De értékelném, ha nem mondanád el senkinek.

Josh láthatóan nem tudta hová tenni ezt a kérést, és Melanie el is nevette volna magát a fiú zavara láttán, ha nem érzi magát teljes idiótának.

Ennek ellenére Josh kedvesen válaszolt.

– Lakat a számon, ígérem – mondta. – Tudod, mikor tegnap elestél, arra gondoltam, hogy a barátnőd nagyon félt téged. Túlságosan is aggódott, de nem a kicsiért, hanem érted.

– Tényleg félt engem – mondta Melanie.

– Igen – felelte Josh. – És akkor arra gondoltam, hogy talán van itt még valami. Amiről senki más nem tud.

– Áh... Nos, igen. – Melanie Joshra nézett. – Jó memóriád van.

– Titeket hármótokat nehéz lett volna elfelejteni.

Amikor a dzsip megállt a Shell utcai kunyhó előtt, Melanie elszontyolodott. Nem akarta, hogy vége legyen a kocsikázásnak, neki pedig oda kelljen állnia Vicki és Brenda elé, mint valami otthonról elkószált gyereknek. Josh behúzta a kéziféket, és kiugrott a dzsipből, hogy kivegye Melanie csomagját.

– Köszönöm a fuvart – mondta Melanie.

– Örömömre szolgált.

Melanie a bőröndje után nyúlt, a kezük összeért a fogantyúján. *Összeér a kezünk,* gondolta Melanie. Teltek a

másodpercek. *Josh vajon észrevette?* Nem húzta el a kezét. Melanie lassan felemelte a szemét. *Ha engem néz, azt nem fogom kibírni.*

Josh a kunyhót nézte. Melanie sóhajtott. Ügy érezte magát, mint egy tizenéves fruska.

– Hát – szólalt meg. – Még egyszer köszönöm.

– Jól van – mondta Josh. – Akkor, még találkozunk, gondolom. Sok szerencsét mindenhez! – Rámosolygott Melanie-ra.

– Kösz – felelte Melanie. – Neked is. – Visszamosolygott rá. Addig mosolygott, míg Josh be nem ült a dzsipjébe, és el nem hajtott. Akkor nagy levegőt vett. A levegőben faszénen sült bifsztek illata terjengett, és valami csoda folytán most megéhezett.

Miközben végighúzta a bőröndjét a macskaköves járdán, összefutott Blaine-nel. A gyerek haját megmosták, megfésülték, és tiszta, kék pólóinget adtak rá.

– Hol voltál? – kérdezte Blaine. *Kezdődik a faggatás,* gondolta Melanie. Akkor azonban Blaine arcán őszinte érdeklődés csillant fel, és – ha Melanie jól látta – némi cinkosság. – Eltévedtél? – kérdezte a kisfiú suttogva.

– Igen – felelte Melanie. – Eltévedtem.

Aznap este vacsora után (sajtburgert ettek hagymakarikákkal és jégsalátával), Josh elment Didi lakására. A lány vacsora közben felhívta, és megkérte, hogy menjen át hozzá. Josh nemet mondott. Mikor visszaült a szótlan apja mellé, úgy érezte, magyarázkodnia kell.

– Didi volt az. Azt akarta, hogy menjek át. Nemet mondtam.

Tóm Flynn megköszörülte a torkát.

– Dennis azt mondta, hogy látta, amikor ma este hazavittél egy lányt.

– Hm? – kérdezte Josh, aztán eszébe jutott Melanie. – Ja, igen. – Hogy magyarázza el, hogy a „lány”, akire Dennis utalt, egy Joshnál jóval idősebb repülőtéri utas, és ráadásul terhes is? Hogy mondja el, hogy azért vitte haza, mert remélte, hogy vethet egy pillantást Morcos Nővére, aki minden tekintetben fölötte áll? – Nem fontos.

Tom Flynn vágott a jégsalátájából, beleharapott, letörölte az öntetet az álláról. Megitta a sörét. Megint megszólalt a telefon. Josh megint felállt, hogy felvegye. Melanie azt mondta, hogy terhes, de nem tűnt boldognak, inkább bánatosnak. Pedig túl öreg ahhoz, hogy véletlen baleset legyen. Joshnak az úton eszébe se jutott megnézni, visel-e jegygyűrűt. Nem végzi különösebben jól a megfigyelés és elmélyülés munkáját!

– Halló?

– Josh?

– Mi van? – kérdezte Josh bosszús suttogással.

– Nagyon szeretném, ha átjönnél. Tényleg. Fontos.

– Ittál.

– Csak egy kis bort – felelte Didi. – Lécci... Gyere át! Mondanom kell neked valamit.

Valamit el kellett mondania. Mindig így történt, amióta csak a középiskola második évének a végén járni-kezdtek. Didi lecsapott valami apróságra, és addig színezgette, mint kisgyerek a mesekönyvet, hogy a végére szappanoperát gyártott belőle. Az orvosa közölte, hogy vérszegény, a bátyja megfenyegette a szeletelőkéssel, mert kölcsönvette a pulcsiját, és befogta a sminkje, az apja haverja, Ed Grubb belecsípett a fenekébe – Didinek mindegyik esetben vigasztalásra, védelmezésre és jókora adag extrafigyelemre volt szüksége Joshtól.

– Miről van szó, Didi? – kérdezte.

– Csak gyere át! – felelte Didi, és letette.

Josh visszaült az asztal mellé. A hagymakarikákra bámult, melyek mostanra kihűltek, összeestek, megszottyadtak.

– Úgy tűnik, jobb, ha átmegyek – mondta.

Josh kilenckor parkolt le Didi kocsibejáróján, épp akkor ment le a nap. *Nyár,* gondolta. *Rohadt nyár.*

Már ötven méterről hallotta a zenét: Led Zeppelin. Nem túl biztató jel. Szinte lopakodva közelítette meg a Didi alagsori lakásához vezető lépcsőket, aztán benézett a bokájánál lévő ablakokon. Didi a dohányzóasztalon táncolt egy szál vörös neglizsében, és közben olyan erővel lengetett egy üveg fehérbort, hogy az ital mindenre ráloccsant. A középiskola utolsó évében Josh barátja, Zach azt mondta Didiről, hogy nagy valószínűséggel rúdtáncos lesz belőle, és bár Josh akkor kénytelen volt gyomorszájon vágni ezért a megjegyzésért, most egyetértett volna vele. Didi értékesebb ember volt, mikor még Joshsal járt – akkor legalábbis úgy tűnt. A szurkolókórusban és a diáktanácsban is részt vett, rengeteg barátnője volt, akikkel folyton cseverésztek: üzeneteket küldtek egymásnak papírfecniken, susmorogtak a vécében, és együtt aludtak a hétvégén. Szórakoztató volt – talán nem olyan okos, mint Josh, nem „tudományos érdeklődésű”, nem kifejezetten az a fajta lány, amilyet Josh anyja hosszú távon a fiának szánt volna; a középiskolára azonban tökéletes.

Pár héttel azután szakítottak először, hogy Josh főiskolára ment. Tom Flynn elutazott Woburnba, hogy megújítsa a munkaengedélyét, Didi pedig Joshnál töltötte az éjszakát. Éppolyan kellemesen telt, mint a sorozatokban: pizzát rendeltek, megitták Tom Flynn sörét, kivettek egy filmet. Megmosták a fogukat, aztán együtt bemásztak az ágyba. Az éjszaka közepén Josh arra ébredt, hogy Didi a padlón ül, az ágya széle mellett, és az ő naplóját olvassa a zseblámpa fényénél. Aznap éjjel szakítottak – nem azért, mert Josht feldühítette, hogy Didi beleolvasott a titkos naplójába, hanem mert a lány szándékosan

vagy véletlenül, de rábukkant a kifejezetten neki szentelt oldalakra. Josh itt azt ecsetelte, hogy Didi mennyire „ráakaszkodik”, milyen jó lenne, ha „áthelyezné a középpontját”, és „biztonságos helyzetből végezné a működését”. Didi rettenetesen megsértődött ezeken a szavakon. A naplót belevágta Josh arcába, és kirohant a hálószobából, jól becsapva maga mögött az ajtót, aztán pár másodperc múlva visszament a hálózsákjáért, majd megint bevágta az ajtót.

Nem sokkal később Josh a földszinti konyhaasztalnál talált rá Didire, a lány sírt, előtte Tom Flynn egy újabb söre állt kibontva. Josh odament hozzá, átkarolta, miközben azon álmélkodott, hogy Didi képes még jobban ráakaszkodni azt követően, hogy elolvasta az éppen erre a tulajdonságára vonatkozó sorokat. Didi félt elengedni őt a főiskolára. „El fogsz feledkezni rólam” – mondta, Josh pedig nem tiltakozott, mivel Didi képviselte a középiskolának azt a részét, amit maga mögött akart hagyni.

A kapcsolatuk azóta még három évet bírt ki – legalábbis a szex része –, ami kezdte elbátortalanítani Josht. Didi pont olyan volt, mint a repülőtéri munkája, vagy mint az élet a szigeten: túl biztonságos, túl kiszámítható, túl ismerős. Mégsem tudott megszabadulni tőle. Didi könnyen elérhetővé tette magát, Josh pedig igazából sosem tudta visszautasítani.

Most bekopogott az ajtón. A zene Blue Oyster Cultra váltott. *Didinek az önértékelési zavarai mellett alkoholproblémái is vannak*, állapította meg Josh. Megint kopogott. Semmi válasz. Már épp el akart menekülni, mikor kilökődött az ajtó. Didi elkapta Josh gallérját, és berántotta a szobába.

A kanapén csókolózni kezdtek. Didi szája forró és nedves volt; az íze akár az olcsó boré, Josh pedig próbálta elnyomni az undor feltörekvő érzését. Lola, Didi álnok macskája valahol körülöttük ólálkodott – Josh érezte a szagát, a kanapét pedig beborította a narancssárga szőre. Josh behunyta a szemét, és próbálta

elengedni magát. *Szex*, gondolta. *Ez az egész csak a szexről szól* Benyúlt Didi neglizséje alá.

A középiskola óta a lány felszedett pár kilót, a korábban sima, feszes hasa mostanra húsos lett, a combja nehéz és gödröcskés. Josh nem tudott izgalomba jönni; sőt, minél tovább csókolóztak, annál mélyebb depresszióba esett. Megpróbált Morcos Nővérre gondolni, de Melanie arca ugrott a szeme elé. Hát ez elég különös. Csinos mosolya és tökéletes feneke volt, de most komolyan, Joshnak elment az esze? Hisz a nő közölte vele, hogy gyereket vár! Josh elhúzódott Diditől.

– Most nem vagyok abban a hangulatban.

Erre a bejelentésre Didi megharapta a nyakát, és szívni kezdte. Rá akarta tenni a saját jelét. Olyan sokszor kiszívta Josh nyakát a középiskolában, hogy a tanárok egy idő után kezdtek ferde szemmel nézni rá. Most eltolta magától.

– Didi, hagyd abba!

Didi folytatta, igyekezett játékosnak látszani, a homloka Josh állának feszült, a szája a nyakára tapadt, Josh megfogta a vállát, és lefejtette magáról, aztán felállt.

– Azt mondtam, hagyd abba.

– Mi van? – Didi elterülve hevert az undorító kanapén, mint valami vörös, szaténba csomagolt, félig kinyitott karácsonyi ajándék. A sminkje elkenődött a szeme körül, az egyik passzos vállpántja lecsúszott a válláról, félig felfedte a mellét.

Vérfagyasztó visítás hallatszott. Josh összerezzent. Lola a hátradönthető fotel tetején állt ívelt háttal.

– Na jó, én elmentem – közölte Josh,

– Várj! – kiáltott Didi. A karjába kapta Lolát.

– Bocs – felelte Josh. – De nekem ez így nem megy.

Didi lehúzta a borosüveg maradékát, és követte Josht az ajtóhoz. Didi a vállára kanyarította Lolát, mint valami szőrmesálat.

– Attól még barátok vagyunk, ugye?

Josh megállt. Nem akart igennel felelni, de ha nemet mond, Didi rázúdít egy rakás gyászos marhaságot, és sosem jut ki innen.

– Persze.

– Akkor kölcsönadod a pénzt? – kérdezte a lány.

Ez már megint annyira jellemző rá: úgy hozakodik elő valami légből kapott ötlettel, mintha már megbeszélték volna.

– Milyen pénzt?

– Kétszáz dollár kell a kocsimra – magyarázta Didi. – Vagy elveszik.

– Mi van?

– Kicsit késtem a számlákkal – mondta Didi. – Vettem pár göncöt nyárra, felment a bérleti díj, a hitelkártyáimon elértem a keretet...

– Kérj a szüleidtől! – javasolta Josh.

– Már kértem. Nem adtak.

– Nincs kétszáz dollárom – közölte Josh. – Legalábbis fölöslegben. Spórolnom kell. A főiskola *drááá—ga*.

– A hónap végén visszafizetem – mondta Didi. – Megígérem. Na, lécci? Tényleg nagybajban vagyok. Holnap behozhatnád a kórházba. Nyolctól négyig benn leszek.

– Holnap dolgozom.

– Na és kedden? – kérdezte Didi. – Kedd a szabadnapod, nem? Josh feje előrehanyatlott. Hogy történhet ilyesmi? Egyszerűen nemet kellene mondania, aztán kész.

– Ha kölcsönadod, örökre békén hagylak – folytatta Didi. – Megesküszöm rá.

Égbekiáltó hazugság volt, de túl csábító ahhoz, hogy Josh elengedje a föle mellett.

– Nem hívogatsz többé? – kérdezte.

– Nem.

– És visszafizeted? Július 1-jéig?

– Kamatostul – felelte Didi. – Tíz dollár kamatot kapsz.

Joshnak sikerült átjutnia az ajtó túloldalára. Lola a szúnyogháló felé kapott.

– Jó – mondta végül. Teljesen biztos volt benne, hogy nem látja viszont a pénzét, de ez nem nagy ár azért, hogy Didi egyszer s mindenkorra eltűnjön az életéből. – Kedden kereslek.

Liv néni szerint csak háromféle nő létezik a világon: a nővérek, a húgok és azok, akiknek nincs lánytestvérük. Liv néni húg volt, mint Brenda, az ő nővére, Joy volt Brenda nagyanyja. Liv mindig úgy tartotta, hogy Joy volt a csinosabb és szerencsésebb. A második világháború alatt mindketten a méteráruboltban dolgoztak, de Joy valami oknál fogva öt centtel többet kapott egy napi munkáért. „A tulajdonos kivételezett vele – mesélte Liv néni, – pedig én voltam az, aki mindig megnevettette.” Joy aztán hozzáment egy narberthi fiúhoz, akit Albert Lyndonnak hívtak, és lett négy gyerekük, a legidősebb volt Buzz, Brendáék apja. Liv eközben megörökölte a szülei gladwyne-i kőházát, és elvégezte a Bryn Mawr Főiskolát, ahol utána éveken át irodalmat tanított. Rengeteget olvasott, az unokaöccseit és unokahúgait elárasztotta figyelemmel, szeretettel és pénzzel, valamint pontosan dokumentálta a családjuk történetét. Liv néni volt az egyetlen, akit Brenda beavatott a Vickivel kapcsolatos problémáiba, mert tudta, hogy ő az egyetlen, aki meg fogja érteni.

„Egész gyerekkoromban azt hittem, hogy Joy hercegnőnek született, én meg cselédlánynak” – mesélte Liv néni. „Aztán rájöttem, hogy ez csak az én téveszmém.”

Brenda nagy becsben tartotta ezeket a szavakat a kinyilatkoztatásuk pillanatában (Brenda tízéves volt, Vicki tizenegy), az idén nyáron Liv néni kunyhójában zajló eseményeket azonban nem lehetett téveszmének nevezni. Brenda

Vickinek nemcsak a cselédje lesz, de a dadája és a sofőrje is. *Mert Vickinek rákja van!* Ha Brenda sajnáltatni próbálná magát, senkit nem tudna maga mellé állítani. Brenda abban a reményben ücsörgött a régi gyerekszoba ágyán, hogy itt majd valahogy beleszivárog Liv néni ereje, türelme és kedvessége.

Kedden Brenda elvitte Vickit kemoterápiára a szomszéd Öreg Peugeot-jával, a gyerekeket beszíjazta a hátsó ülésre. Eredetileg nem úgy tervezték, hogy őket is magukkal viszik, de a hétvégén teljesen világossá vált, hogy ha Melanie gondjaira bízzák őket, magukra fogják gyújtani a konyhát, vagy vízbe fojtják egymást a kerti locsolóval. Melanie otthon maradt „pihenni", ahogy ő mondta, ha pedig újabb, ezúttal sikeres szökési kísérletet tesz, azzal Brenda véleménye szerint ők csak jól járnak.

Brenda igyekezett nem mártírként megélni a cseléd szerepét, mivel tudta, hogy Vicki pont erre számít. Vasárnap délután összevesztek Melanie miatt. Brenda hangot adott az elégedetlenségének, Vicki pedig olyan arcot vágott, amit Brenda csak úgy tudott leírni, hogy „kezd olyan lenni, mint anya". Brenda nem bírta elviselni ezt az arckifejezést, pedig érezte, hogy az idén nyáron sokat fogja látni. A végén azonban Vicki – micsoda meglepetés! – egyetértett Brendával, és elnézést kért. „Talán tényleg jobb lett volna, ha Melanie nem jön el. Akkor jó ötletnek tűnt, de talán meggondolatlanság volt. Sajnálom. Igen, keresünk egy bébiszittert, és nem, amíg nem sikerül találni egyet, nem sokat fogsz tudni foglalkozni a forgatókönyveddel." Brendára nagy hatást tett, hogy Vicki beismerte a saját döntésének helytelenségét. A harmincéves testvéri kapcsolatuk alatt először fordult elő ilyesmi. Vickinek mindig igaza volt: ilyennek született. Ő mindig helyesen cselekedett, csinos volt, tehetséges, intelligens, atletikus; ő volt a mintagyerek, a született vezető, az aranyérmes-kékszalagos győztes mindenben, amihez csak hozzányúlt, egyaránt vonzotta a lány és fiú barátokat. Mindenki őt szerette jobban. Gyerekkorában Brenda újra meg

újra azt üvöltötte a szüleinek: „Hogy tehettétek ezt velem?” Sosem magyaráztatták el vele, mire gondol az „ezt” szócskával, egyértelmű volt. „Hogy küldhettetek engem Vicki nyomdokaiba?” Csak tizenhat hónap választotta el őket egymástól, így folyton összehasonlítgatták őket, és Brenda mindig kevésnek bizonyult.

Mindenki más, Ellen Lyndon ezt mondogatta Brendának harminc éven át. Még a nővérek is mások. Ám ahogy arra Liv néni gyorsan rámutatott, Ellen Lyndonnak nem volt lánytestvére. A három bátyja mellett nőtt fel, és az a tény, hogy egymás után gyorsan két lánynak adott életet, teljesen összezavarta, mintha nem is gyermekeket hozott volna a világra, hanem valami ritka típusú csincsillákat. Brenda úgy gondolta, hogy az anyja a legbájosabb nő a világon. Stílusos volt, művelt, a modora pedig kifogástalan. Otthonosan mozgott a művészetekben, költészetben, klasszikus zenében. Ellen egyrészről mintha arra született volna, hogy lányokat neveljen: teadélutánokat szervezzen, bőrcipellőket csatoljon be, felolvassa *A kis hercegnő*t, jegyet vegyen a *Diótörő*re. Másrészről viszont – és ebben Brenda meg Vicki mindig is egyetértett – fogalma sem volt róla, milyen érzés, ha az embernek lánytestvére van. Ellen semmit nem tudott a továbbadott ruhákról; nem is sejtette, milyen úgy bemenni az osztályba, hogy az új tanár arcán felvillan az öröm, amiért *az idén újabb Lyndon lányt* kapott! Ellen, Brenda ezt biztosra vette, semmit sem tudott a féltékenység csalárd érzéséről. Elborzadna, ha tudná, hogy Brenda életének legmélyebb és legsötétebb titkai valahogy mind Vicki irigyléséhez kapcsolódnak.

Vicki folyton *Az ártatlan szélhámos* iránti rajongásával ugratta Brendát, pedig valójában ez a könyv – melyet érzékeny tizennégy évesen fedezett fel, mikor már az a veszély fenyegette, hogy szétmorzsolódik Vicki menő tornacsukája alatt – lett Brenda mentőmellénye. E miatt a könyv miatt kezdett el Brenda olvasni, kritikusan gondolkodni, írni, jelentkezett irodalom szakra a főiskolára, diplomázott le, végzett posztgraduális

képzést, kapott professzori hivatalt, és vált a világ legnagyobb Fleming Trainor-szakértőjévé. Most pedig Brenda többé nem taníthatja ezt a könyvet, sőt, a róla szóló írásait sem jelentetheti meg egyetlen valamicskét is elismert tudományos folyóiratban anélkül, hogy újabb kihágást követne el (melyet egyes akadémikusok még az előzőnél is égbekiáltóbb bűnnek tartanak), és kommercializálja a regényt. Mondhatni a köznép elé veti. Forgatókönyvet *ír Az ártatlan szélhámosból.* Brenda ezt az ötletet néha zseniálisnak, néha eszement képtelenségnek tartotta. *Vajon a zseniális ötletek már eleve zseniálisnak tűnnek, vagy a konkretizálódásuk előtt erőszakoltnak*? Brenda először főiskolás korában gondolt rá, hogy forgatókönyvet ír a regényből, mikor semmi pénze nem volt, és zöld teán, sós kekszen meg zacskós tésztán tengődött, de végül nevetségesnek ítélte és elvetette az ötletet. Mint a tudományos életben mindenki, ő is purista volt, csak komoly dolgokkal foglalkozott.

Most azonban Brenda megpróbálta meggyőzni magát, hogy Hollywood imádni fogja. A 18. századi Philadelphiában játszódó regény egy Calvin Dare nevű férfi történetét meséli el, akinek a lova véletlenül megöl egy másik férfit, Thomas Beechet. (A ló fejbe rúgja Beechet, miközben a két férfi kiköti az állatokat egy kocsma elé a zivatarban.) Calvin Dare egy sor gondosan álcázott véletlen eredményeként az elhunyt Beech helyébe lép. Jelentkezik Beech régi munkájáért, és meg is kapja; beleszeret Beech gyászoló menyasszonyába, Emilybe. Kvéker lesz, és csatlakozik Beech imaházához. Néhány kritikus nem találta kielégítőnek a könyvet a boldog lezárás miatt: Dare elveszi Emilyt, egészséges, szerető gyermekeik lesznek, még a munkájával is elégedett. Dare-t egyáltalán nem zavarja, hogy egyszerűen belép Beech életébe, mint egy elhagyatott házba, kipofozza, sajátjává teszi. Brenda az elmúlt hat év jó részét a könyv identitásdefiníciójának a boncolgatásával töltötte, a rejtett üzeneteit pedig a gyarmati – és modern – erkölcsök ellen

vonultatta fel. Ha nem tetszik a saját életed, akkor nyugodtan elfoglalhatod valaki másét? Es ha az illető meghalt? Brenda gyakran érezte magát úgy ebben a kérdéskörben, mint egy magányos sarkvidéki utazó. Senki mást nem érdekelt ez a téma. Ha azonban *Az ártatlan szélhámost* megfilmesítik, talán ez is megváltozik. Mindenki elismeri majd, hogy ő, Brenda Lyndon, a korábbi Brenda Lyndon professzor méltatlanul elfeledett klasszikust fedezett fel; és ami még fontosabb: akkor majd megbocsátanak neki.

Brendát azonban még a megváltás elérhető közelségbe kerülése ellenére is kételyek gyötörték. Miért vesztegesse az idejét egy ostoba projektre, mely úgyse vezet sehová? Mindig ugyanazt válaszolta erre magának: mert nincs más lehetősége. Újra meg újra azt kívánta, bár ne siklott volna ki olyan gyászosan a tudományos karrierje. Brenda még a jövőben rá váró több millió dollár dacára is ezen a „bárcsak”-on mélázott. Bár ne vette volna fel a telefont aznap este, mikor John Walsh először felhívta, bár figyelmeztette volna Walsht, hogy ne mutassa meg senkinek az évközi szemináriumi dolgozatát, bár ne jött volna ki a sodrából, mikor Mrs. Pencaldronnal beszélt, és ne vágott volna hozzá egy könyvet a festményhez, bár lett volna egy szemernyi józan esze... akkor még mindig professzor lenne. Brenda Lyndon professzor. Önmaga.

Az első féléve a Championon gyönyörűen telt. Megkapta a legmagasabb tanári elismerést, mely a tanszéken professzornak járhat, az ilyen értékelések pedig mindig megjelennek a kampusz lapjában, hogy mindenki lássa. Egyesek szerint azért kapta, mert „friss hús”, feleannyi idős, mint bármelyik másik professzor a tanszéken, ráadásul egészen szokatlan a szakterülete (az országban egyedül a Championon tanították Fleming Trainort). Brenda ráadásul még vonzó jelenség is volt: vékony, hosszú hajú, zöld szemű, és Prada cipőben járt. Mások szerint viszont az angol tanszékről senki nem vehette fel vele a versenyt. A többi

professzor dinoszaurusz volt, viaszfigura. Akármi volt is az oka, Brenda háttérbe szorított mindenki mást, és nemcsak a számszerű értékeléssel, de az anekdotáival is. *Elbűvölő, lenyűgöző... csüngtünk a szavain... még az udvaron is folytattuk a társalgást... de még vacsora közben is. Dr. Lyndon megközelíthető és méltányos. Pontosan olyan, amilyennek egy championos professzornak lennie kell.* A *Toll és Penna* következő héten a címlapon hozott egy cikket Brendáról. Híresség lett. Félig Britney Spears, félig Condoleezza Rice. Brendát minden jóval idősebb kollégája – beleértve a tanszékvezetőt, dr. Suzanne Atelát is – felhívta, hogy gratuláljon neki. Irigyelték, de nem lepődtek meg. „Ezért vettük fel magát" – mondta dr. Atela. .Mert fiatal. Magában még él a tárgya iránti szenvedély, melyet mi már rég elveszítettünk. Gratulálok, dr. Lyndon."

Brenda karácsonykor eldicsekedett vele a családjának; vitt egy üveg drága pezsgőt, melynek nagy részét ő maga itta meg, és közben a saját dicséretét zengte. „A diákjaimnak tetszik, amit csinálok"- mondta, mikor körbeülték Vicki és Ted ebédlőjében a súlyos faasztalt, és nekiláttak a csodálatos étkeknek, melyeket Vicki dobott össze a semmiből. „Szeretnek engem."

Ezek a szavak a második szemeszterben nyomasztó árnyalatot kaptak, mikor Brenda csoportjába tizenegy lány és egy fiú jutott be, róka jelent meg a tyúkólban: egy John Walsh nevű, harmincegy éves, másodéves hallgató az ausztráliai Fremantle-ből.

„Szeretlek" – mondta Walsh. „Szeretlek, Brindah."

Vicki köhögött az anyósülésen. Brenda rápillantott. Vicki sápadt volt, a keze úgy remegett az ölében, akár a nyugtalan madár. *Kemoterápiára viszem a nővéremet,* gondolta Brenda. *Vicki rákos, és akár bele is halhat.*

Ma portot fognak telepíteni Vicki mellkasába, hogy azon keresztül az onkológiai ápolók tubust vezethessenek be a mellkasába, és beadhassák neki a mérget. A port beültetése

ambuláns műtéti eljárás lesz, de a kórházban elmondták, hogy háromórás benntartózkodásra kell számítani. Ügy volt, hogy Brenda közben elviszi a gyerekeket a játszótérre, ebédre fagyit vesz nekik a főutcai cukrászdában, aztán visszajön a kórházba Vickiért, és hazamennek letenni Portert aludni. Vicki úgy adta elő, mintha valami tökéletes terv lenne, Brenda azonban látta rajta, hogy ideges. Más emberek megfeszülnek, ha idegesek, a hangjuk magasabban, erőltetettebben cseng. Vicki viszont alapjáraton volt ilyen. Ha viszont ideges lett, elernyedt, döntésképtelenné vált. Szétszórt lett.

Brenda megállt a kórház parkolójában. Mihelyst lekapcsolta a motort, Porter sírva fakadt.

– Én igazából haza akarok menni – közölte Blaine.

– Kitesszük itt anyát, aztán elmegyünk a játszótérre – felelte Brenda. Kiszállt a kocsiból, kicsatolta Portert, ő azonban üvöltve Vicki felé vetette magát.

– Add oda neki a cumit! – mondta Vicki élettelenül. A szürke zsindelyes kórházat nézte.

– Hol van? – kérdezte Brenda.

Vicki átkutatta a táskáját.

– Most épp nem igazán találom, de tudom, hogy itt van – mondta. – Emlékszem, hogy bepakoltam. De... talán hazaszaladhatnánk egy másikért?

– Haza? – ismételte Brenda. – Add ide, felveszem. – Porter azonban úgy rúgkapált és visított, hogy kis híján kilökte magát Brenda karjából. – Hékás!

– Add ide! – mondta Vicki. – Talán még egyszer meg tudom szoptatni, mielőtt bemegyek.

– De elhoztad a cumisüveget? – kérdezte Brenda.

– Persze – felelte Vicki, – Ez most vészelválasztás lesz.

Brenda megkerülte a kocsit, és kicsatolta Blaine ötpontos biztonsági övét. Az embernek már a kocsiüléshez magas tudományos fokozatot kell szereznie.

– Gyere, bajnok!

– Én igazából haza akarok menni. A házamba. Connecticutba.

– Neked igazából nincs szavad ebben a kérdésben – felelte Vicki komoran. – Anyának most itt dolga van. Úgyhogy ugorj ki!

– Gyere! – mondta Brenda. – Majd én viszlek.

– Tud járni – jegyezte meg Vicki.

– Nem. – Blaine belerúgott az első ülésbe. – Nem szállok ki!

– Miután kitettük anyát, elmegyünk a gyerekstrandon lévő játszótérre – csábítgatta Brenda.

– Nem akarok strandra menni! A Connecticuti házba akarok menni! Ahol apa lakik!

– Ott kellett volna hagyni a kunyhóban – mondta Vicki. – De nem tudtam megtenni Melanie-val.

Brenda hallgatott. Ő nem lesz kiszámítható.

– Ebédre veszek neked fagyit – mondta Brenda Blaine-nek. – A cukrászdában.

Ez volt az egyetlen aduja, és elkeserítette, hogy ilyen korán ki kell játszania, de sajnos...

– *Nem* akarok fagyit ebédre! – tiltakozott Blaine. Sírva fakadt. – Anyával akarok maradni!

– Az ég szerelmére – sóhajtott Vicki. – Bemehetnénk végre? Blaine? Segítesz kicsit anyának, és bejössz velem?

Blaine a fejét rázta. A *Für Elise* hangjai csendültek fel Brenda táskájából. A mobilja.

– Biztos Ted az – jegyezte meg Vicki.

Brenda a kijelzőre pillantott, azt gondolta: *Igen, biztos Ted az,* de közben remélte, hogy Walsh lesz. A kijelzőn azonban *Delaney, Brian* név jelent meg. Brenda felnyögött.

– A francba – mondta. – Az ügyvédem. – Visszadobta a telefont a táskájába, és a hívástól feldühödve Blaine-re vakkantott. – Indulás. Most.

Blaine vonakodva felmászott Brenda karjába. Brenda levegő után kapott: ez a gyerek egy tonna.

– Anyával akarok maradni – panaszolta Blaine.

Ha az egyetemen ezt látnák, gondolta Brenda, miközben beléptek a kórház tolóajtaján a metszőén hideg épületbe, *biztosan megesne rajtam a szívük. Bárki szíve megesne rajtam*.

A betegfelvételi pulthoz vonszolták magukat, ahol egy hegyes fiatal nő várta őket. A szőke haját csatakos kontyba fogta valami őrült, szalmának tűnő tárggyal, az orcáján elfolyt a pirosító, a mellét pedig úgy felnyomta, mintha tálcán kínálná őket. A névtábláján az állt: *Didi*.

– Victoria Stowe – mutatkozott be Vicki. – Portbeültetésre jöttem.

– Rendicsek – felelte Didi. Hosszú, festett, strasszal kirakott körmei voltak. Brenda legszívesebben hazazavarta volna ezt a lányt, hogy szedje rendbe magát. Csinos teremtés rossz döntésekkel. Didi átcsúsztatott a pulton pár űrlapot Vickinek. – Ezt töltse ki, ide biztosítási adatok, ide aláírás, monogram ide meg ide. Írja alá ezt a lemondó nyilatkozatot, ez nagyon fontos. – Elmosolyodott. Bájos mosolya volt. – így nem tud beperelni minket, ha meghal.

Brenda hosszan, elgondolkodva nézte a lány dekoltázsát. Vajon vehetne neki némi tapintatot?

– Nem fogok meghalni – felelte Vicki.

– Jó ég, persze, hogy nem! – visszakozott Didi. – Csak vicceltem.

A váróteremben egy sor szék állt egy tévé előtt. A *Szezám utca* ment, Portert elvarázsolta.

– Menj! – mondta Brenda. – Ess túl rajta! Indulj, amíg nyugtunk van. – Blaine kiborított egy csomag építőkockát a fényes padlóra.

– Nem mehetek – felelte Vicki, és leült – Ki kell töltenem ezt a rengeteg űrlapot. – Miközben ezt mondta, a lapok kicsusszantak az öléből, és szétterültek a padlón.

Hirtelen egy nővér lépett be.

– Victoria Stowe?

Vicki előrehajolt, a lapok után kaparászott.

– Még nem vagyok kész. Ezek valamilyen meghatározott rendben voltak?

– Hozza őket magával! – felelte a nővér. – Odafent is kitöltheti.

– Igen, igen, igen – kiáltott be Didi. – Menjen, különben minden csúszni fog!

Vicki ülve maradt. Brendára nézett.

– Figyelj, kérni akarok valamit.

– Mit? – kérdezte Brenda. Vicki hanga idegessé tette. Brendának egy huszonöt évvel ezelőtti eset jutott eszébe: ő Ötéves volt, Vicki hat és fél, a parton játszottak egyforma epermintás bikiniben és sárga kapucnis pulcsiban. Az eget villám hasította fel, és akkorát dörrent, amilyet Brenda se előtte, se azóta nem hallott. Mikor eleredt az eső, Vicki megfogta Brenda kezét. *Gyere! Futnunk kell!*

Míg a köztük lévő nyilvánvaló különbségek elő nem törtek, ikrekként nevelték őket. Brendába most olyan erős félelem hasított, mint nyilván Vickibe *is. A testvérem! Tizenöt* évvel ezelőtt, mikor Brenda a lyukasóráit könyvtári kisegítőként töltötte, Vicki pedig a diáktanács elnöke volt, senki nem hitte volna, hogy Vicki lesz rákos. Ennek semmi értelme. *Nekem kellett volna megbetegednem*, gondolta Brenda,

– Anya? – szólalt meg Blaine. Odarohant Vickihez, útközben a faházat is felrúgta.

– Ha erős leszel, és elmész a nővérrel, én itt mindenre vigyázni fogok – mondta Brenda. – A gyerekek biztonságban lesznek. Itt minden rendben lesz.

– Nem tudok menni – felelte Vicki. A szemében könnyek gyűltek. – Sajnálom. Képtelen vagyok rá.

– Victoria Stowe? – ismételte a nővér.

– Be kell mennie az előkészítőbe – mondta Didi. – Különben esküszöm, hogy minden csúszni fog, és én leszek a hibás.

– Menj! – biztatta Brenda. – Velünk minden rendben lesz.

– Anyával akarok maradni – közölte Blaine.

Vicki szipogott, és adott neki egy puszit.

– Maradj itt! És fogadj szót Brenda néninek! – Felállt, mereven átszelte a szobát, mint valami robot.

– Vick? – kérdezte Brenda. – Mit akartál kérni?

– Később – mondta Vicki, és eltűnt a folyosón.

Egy óra múlva Brenda úgy érezte magát, mint az eltört lemezjátszó. Hányszor javasolta már, hogy induljanak el, menjenek le a gyerekstrandra, vegyenek fagyit a cukrászdában?

– Cukorszórással fogjuk kérni – mondta. – Blaine, mehetünk? Nemsokára visszajövünk, és felvesszük anyát.

– Nem – felelte Blaine. – Itt akarok maradni, amíg vissza nem jön.

Porter sírt, már húsz perce bömbölt, és Brenda semmivel sem tudta elhallgattatni. Megpróbálkozott a cumisüveggel is, de a baba undorodva összeszorította a száját, a tápszer végigfolyt az állán, le az ingére. Az arca kivörösödött és eltorzult, a szeme sarkából könnyek csorogtak; a fejét hátrahajtva zokogott, Brenda belelátott a torkába. Brenda végül letette a földre, leültetett elé egy narancssárga műanyag gorillát, és kutakodni kezdett Vicki táskájában az után az átkozott cumi után. Porter visított, dühében elhajította a gorillát.

Brenda kihúzott egy doboz fültisztítót, egy csomag popsitörlőt, egy zacskó porrá őrlődött zabpelyhet, egy karikára való műanyag kulcsot, két ajakápolót, egy csomag színes ceruzát, egy itatóspohárban valamit, aminek savanyú gyümölcslészaga volt, meg *egy Amikor az élet értékes lesz* című papírfedeles könyvet. Már kirakodóvásárt rendezhetett volna Vicki táskájának a tartalmából, de a cumit még mindig nem találta meg. Aztán ellenőrizte az oldalzsebeket: megtalálta a cumisüveget, és a-ha! A

cumisüveg alól, a zseb legmélyéről, gézlemezekkel és némi homokkal beterítve végre előkerült a cumi.

– Megvan! – kiáltott. Meglengette a cumit Didi pultja felé, mintha azt mondaná: *íme, a megoldás minden problémámra!* Beledugta Porter szájába, mire a kicsi elhallgatott. Hahhh... Brenda nagyot sóhajtott. A váróterem újra békés lett. Ám nem egészen egy perccel később a cumi átrepült a terem másik végébe, és Porter újra sírva fakadt.

– Blaine? – szólt Brenda. – Nem mehetnénk végre? Az öcséd...

– A folyosó végében van egy kólaautomata – jegyezte meg Didi.

Brenda rábámult. Kólaautomata? Két kicsi gyerekkel volt. Ez a lány tényleg azt hiszi, hogy a problémáira megoldást jelenthet egy doboz kóla?

– Nem ihatunk kólát – jegyezte meg Blaine.

Didi rábámult.

– Gondoltam, talán jólesne egy kis séta.

Meg akart szabadulni tőlük. Brenda nem tudta hibáztatni érte.

– Tényleg jólesne – mondta Brenda. – Gyerünk!

Végigvonszolta a nyöszörgő Portert a fényes folyosón. *Vidéki kórház,* gondolta. Ilyen helyen gyógykezelték Piroska nagymamáját. Az ilyen helyeken semmi rossz nem történik. Vicki valahol odabent van ennek a vidéki kórháznak a belső termeiben, portot ültetnek a mellkasába. A kemoterápiához. A rák miatt.

Nekem kellett volna megbetegednem, gondolta Brenda. *Nekem nincsenek gyerekeim. Nekem senkim sincs.*

Mielőtt Brenda tanári állást kapott, nem is látta a Champion Egyetemet, csak a fényképét a neten. Virtuális túrát tett a kampuszon, mint a leendő diákok, megnézte a neoklasszikus épületeket, a négyzetes gyepet, a közteret, ahol a diákok napoztak

és frizbiztek. Ha bukolikusnak nem is, de legalábbis oázisszerűnek tűnt Manhattan zűrzavarában. A második szemeszter elején azonban, januárban, a Champion Egyetem épületei szürkén, komoran magasodtak az égre. Az angol tanszék a perzsaszőnyegeivel, hatalmas állóóráival, múzeumi vitrinbe zárt első kötetes Henry Jamesével most még hívogatóbbnak tűnt. Mrs. Pencaldron, a tanszék rendkívül ügyes és szolgálatkész adminisztrációs asszisztense rohant cappuccinót készíteni Brendának, amit pedig csak az aktuális kedvenc professzorának szokott megtenni. Jó újra itt látni, dr. Lyndon. Milyen volt a szünet? Itt van a csoport névsora és a tanmenet. Lemásoltam őket magának." Brenda átfutotta a tanmenetet. Fleming Trainor olvasásával kezdik a szemesztert, aztán *Az ártatlan szélhámost* összehasonlítják és szembeállítják a modern írók műveivel: Lorrie Moore-ral, Richard Russóval, Anne Lamott-tal, Rick Moodyval, Adam Haslett-tel, Antonya Nelsonnal, Andre Dubus-vel. Olyan ízletesre sikerült az olvasmánylista, hogy Brenda legszívesebben beleharapott volna. „Várólista is van a csoportjára" – mondta Mrs. Pencaldron. „Harminchárom ember. Ősszel dr. Atela két csoportot akar indítani." „Csakugyan?" – kérdezte Brenda. A tanszékvezető, Suzanne Atela egzotikus, lenyűgöző személyiség volt a maga százötven centijével. A Bahamákon született, természetes kakaóvajbarna bőrén egyetlen ránc sem árulkodott a koráról, pedig már betöltötte a hatvankettőt, négy gyerekkel és tizennégy unokával büszkélkedhetett. Rengeteget publikált a beatnemzedékről, és azt beszélték, hogy lefeküdt az irányzat egyik kevéssé jelentős tagjával, Ginsberg egyik unokatestvérével, ami Brenda számára abszurdnak tűnt, de hát ki tudja, kivé változik át ez a nő, mikor leveszi a macskaszem alakú napszemüvegét, és leengedi a haját? Egy jóképű indiaihoz ment hozzá, akivel Brenda sosem találkozott, csak a frakkos fényképét látta Suzanne Atela asztalán. Suzanne Atela csak azért volt félelmetes, mert az ő apró, finom

kezének intésén múlott Brenda és a tanszék többi nem állandó professzorának a jövője.

Brenda szemügyre vette a névsort. Első ránézésre kész aranybányának tűnt. Úgy tűnt, *csak nők* járnak majd az óráira. Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen! Brenda gondolatban máris elkezdte kiterjeszteni az olvasmánylistát: egy tisztán női csoporttal nemi szempontból is vizsgálhatják Fleming Trainort és az identitás problémáját. Brenda gyorsan lefirkantotta pár igazán lázító feminista szöveg címét, mikor a szeme a lista utolsó nevére esett. *Walsh, John: Másodéves*.

Mrs. Pencaldron bekopogott Brenda irodájának az ajtaján. „Változás történt, dr. Lyndon” – mondta. „A szemináriumot a Barrington-teremben fogja tartani.”

Brenda még aközben is ostobán vigyorgott, hogy összegyűrte a lázító feminista szövegek listáját, és a kukába dobta. Először a cappuccino, aztán megemlítik, hogy jövőre két csoportot is tarthat, most pedig a Barrington-terem, a tanszék koronaékköve. Csak különleges alkalmakra használták: tanszéki megbeszélésekre, a kar díszebédjeire – meg persze Suzanne Atela tanította ott a doktori programban részt vevő diákjait. Hosszú, fényes, Anna-stílusú asztal állt benne, a falon pedig eredeti Jackson Pollock-festmény lógott.

„A Barrington-teremben?” – ismételte Brenda.

„Igen” – felelte Mrs. Pencaldron. Jöjjön velem!”

Végigsétáltak a néma folyosón egészen a végében álló sötét, fatáblás, tekintélyt sugárzó ajtóhoz.

„Most pedig – közölte Mrs. Pencaldron – el kell ismételnem önnek a szabályokat. Az asztalra nem lehet italt tenni: sem dobozban, sem üvegben, sem kávéspohárban. A termet önnek kell kinyitnia és bezárnia, és sosem hagyhatja egyedül a diákokat a festménnyel. Értem?”

„Értem” – ismételte Brenda.

Mrs. Pencaldron hosszú, rendíthetetlen pillantást vetett Brendára. „Komolyan mondom. A festményt Whitmore Barrington hagyta a részlegre, és egy vagyont ér. Ahogy az asztal is.”

„Világos” – mondta Brenda. „Tilos italt bevinni.”

„Szigorúan tilos” – erősítette meg Mrs. Pencaldron. „Most pedig megadom a biztonsági kódot.”

Miután Brenda gyakorolta az ajtó kinyitását és bezárását, a riasztó ki- és bekapcsolását a hosszú, bonyolult biztonsági kóddal, Mrs. Pencaldron magára hagyta. „Remélem, tudja, dr. Lyndon, micsoda privilégium, hogy ebben a teremben taníthat” – mondta, miközben kisétált.

Brenda kidobta a cappuccinós poharát a kukába, majd elrendezte az Anna-stílusú asztalfőn a papírjait, és pár másodpercig a festményt tanulmányozta. Ellen Lyndon rajongott a művészetekért, és ezt a lelkesedését a lányainak is átadta a múzeumlátogatások alkalmával, melyekre rögvest magával vitte Víckit és Brendát, mihelyst szobatiszták lettek. *De most komolyan*, gondolta Brenda. *De tényleg komolyan, ez a Pollock-kép nem csak egy kusza, összefröcskölt vászon?* Ki nevezte ki Pollockot nagy festőnek? Vajon némelyek általános igazságot láttak meg a kuszaság mögött, vagy valóban értelmetlen, mint amilyennek Brenda gyanította? Az irodalomnak legalább van jelentése, van értelme. *A festményeknek is kellene hogy legyen értelmük*, gondolta Brenda, ha pedig nincs értelmük, legalább legyenek szépek. A Pollock-kép egyik elvárásnak sem tudott megfelelni, mégis ott lógott, Brendára pedig akarata ellenére is nagy hatást tett.

A Brenda számára is érthetetlen, mégis erőteljes hatásnak ennek a pillanatában egy férfi lépett be a terembe. Kifejezetten jóképű, olívabarna bőrű, sötét szemű férfi volt tusi fekete hajjal. Egyidős lehetett Brendával, a magas, izmos testalkata a mezőgazdasági munkásokat idézte, az öltözéke viszont inkább

John Keatset: puha, burgundi vörös pulcsit vett fel, a nyaka köré szürke gyapjúsálat tekert. A füle mögé ceruzát dugott. Brenda arra gondolt, biztosan lediplomázott már, talán Suzanne Atela doktori képzésére jár, és véletlenül tévedt be.

– Szia – szólította meg.

A férfi biccentett.

– Üdv. – Vaskos kiejtése volt, mintha a világ túlsó feléről jött volna.

– Ez a Fleming Trainor-szeminárium – folytatta Brenda. – Te pedig...?

– John Walsh vagyok.

John Walsh. Ő tehát *John Walsh*. Brenda érezte, hogy az elméje kezd tisztulni, felszáll róla a köd. Erre nem készült fel: hogy egy férfi jár majd a csoportjába, nem pedig egy fiú. Gyönyörű volt, sokkal szebb, mint azok a félig lányok, félig nők, akik utána áramlottak be a Barrington-terembe, mint a patkányok a patkányfogó nyomában.

Brenda megmozgatta a lábujjait a Prada tornacsukában, és végignézett a pompás tanmeneten. Első nap, első perc: vonzódni kezd az egyetlen hímnemű tanítványához.

Mikor mindenki elhelyezkedett, megköszörülte a torkát, megnézte, nem hozott-e be valaki poharat, vizespalackot, kólásdobozt. Semmi. Mrs. Pencaldron nyilván mindenkit átvizsgált az ajtóban.

– Dr. Brenda Lyndon vagyok – mutatkozott be. – Kérlek, szólítsatok úgy, ahogy nektek kényelmesebb: dr. Lyndonnak vagy Brendának. Azért vagyunk itt, hogy áttanulmányozzuk Fleming Trainor regényét, *Az ártatlan szélhámost*, aztán Trainor identitásfogalmát összehasonlítsuk és szembeállítsuk a modern szerzőkével. Mindenki be tudta szerezni a könyveket?

Bólintottak.

– Helyes – felelte Brenda. A kezére pillantott. Hámlott róla a száraz bőr, ráadásul remegett is. Manikűröshöz kellene mennie.

Mihelyst hazaér, felhívja Vickit. – Péntekre a könyv első tíz fejezetét adom fel, és szeretném, ha jövő hét keddre a következő felét is elolvasnátok. – Várta az elkerülhetetlen tiltakozásokat, de csak újabb bólintásokat kapott. Volt egy kerekes székes nő, egy rövid afrofrizurás fekete nő meg egy indiai nő ribizlivörös színre festett körmökkel. A többi félig nő, félig lány a téli sápadtság különféle fokozatait mutatta, a hajuk a világostól a lilán át a sötétig variálódott. Aztán ott volt John Walsh, akire Brenda nem is pillantott rá. – Itt a tanmenet. – Egy pillanatra behunyta a szemét, magába szívta a körbejáró papírok suhogását. – Két szemináriumi dolgozat alapján kapjátok majd a jegyeteket: az egyiket a szemeszter közepére kell majd megírni, a másikat a végére. Az órai munka is bele fog számítani a jegybe, úgyhogy kérlek, előre szóljatok, ha nem tudtok eljönni. A fogadóórám csütörtökön kilenctől tizenegyig tart.

Brenda megadta a csoportnak a mobilszámát és az e-mail címét is. John Walshre pillantott, egyszerre megittasultan és elborzadva nézve, amint a férfi kivette a ceruzát a füle mögül, és a kis spirálfüzetébe leírta Brenda elérhetőségeit.

Brenda megkérte a diákokat, hogy egymás után mutatkozzanak be, mondják el, honnan jöttek, és tegyenek hozzá még egy mondatot, amit fontosnak tartanak magukról. Szándékosan a John Walshsel szemközti oldalról indította a sort: elsőként egy Amrita nevű lány szólalt meg az indiai Bangalore-ból, aki mindenkinek elmondta, hogy azért választotta ezt az órát, mert a *Tollak és Pennákban* látta, dr. Lyndon a legmagasabb értékelést kapta az előző félévben.

– Már három éve vagyok itt – mondta Amrita. – Rengeteg zseniális elmével találkoztam, de még egyetlen normális tanárral sem.

Amrita nyilvánvalóan nyalizni akart, Brendát azonban túlságosan lefoglalta John Walsh nyugtalanító jelenléte ahhoz, hogy ráharapjon a csalira.

– Köszönöm – mondta Brenda. – Következő?

A lányok folytatták, Brenda pedig fél füllel figyelt, és jegyzeteket írt a nevük mellé. Jeannie a kerekes székben arkansasi demokrata volt, Mallory és Kelly pedig kétpetéjű ikrek: Mallory macskaszem alakú szemüveget viselt, Kelly lilára festette a haját, és mellékszerepet játszott az egyik szappanoperában. Három tanulót hívtak Rebeccának, egy guadeloupei lány, Sandrine, a Bundás kenyér nevű együttesben gitározott, a fekete nő, Michele Nathans pedig épp most tért vissza Marrakesből egy szemeszterkihagyás után. Az alacsony, tömzsi Amy Feldman japán szakos volt, imádta a szusit, és az egyik Rebecca nyilatkozatától ihletetten azt is elmondta, hogy az apja a Marquee Filmgyár elnöke, majd végül az utolsó lány, Ivy közölte, hogy Michiganből, a Felső-félszigetről jött, és leszbikus.

Vajon tényleg mindenki nagyon mélyen hallgatott ez után a bejelentés után, vagy csak Brenda képzelte így? Talán Brendához hasonlóan ők is azt várták, mit fog mondani John Walsh.

Brenda lassan John Walsh felé fordult, nagyon igyekezett megőrizni a lélekjelenlétét. Az osztálynévsor tetejére felírta: *Felhívni Vickit!*

John Walsh a spirálfüzetére mosolygott. Felemelte a tekintetét a félig lány, félig nő csoporttársaira és Brendára.

– John Walsh vagyok – mondta. – A legtöbben egyszerűen csak Walshnek hívnak. Nyugat-Ausztráliából jöttem, egy Fremantle nevű városból. – A ceruzájával a jegyzetfüzetét kopogtatta.—Szóval... nyilván mindenki észrevette, hogy kicsit idősebb vagyok az átlag másodévesnél.

– Igen! – Brenda rémülten pillantott a Jackson Pollock-festményre, mintha az szólalt volna meg, nem ő. Várta, hogy a félig lányok, félig nők kuncogni vagy susmorogni kezdenek, de hallgattak. Megtanulhatná tőlük, hogyan fogja vissza magát.

– A Washingtoni Egyetemen végeztem az első évet, aztán kicsit elkapott a mehetnék. Beutaztam a világot.

Brenda tudta, hogy tartania kellene a száját, de valahogy képtelen volt rá.

– A világot?

– Jártam Thaiföldön és Nepálban meg Indiában, aztán Afganisztánon keresztül bejártam Kínát meg Oroszországot. Voltam a Közel-Keleten, Jordániában, Duhajban meg Libanonban. Utána egy évet Nagy-Britanniában töltöttem, egy kocsmában dolgoztam. A kontinensen is eltöltöttem egy kis időt, jártam Németországban, Belgiumban, Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban, a Kanári-szigeteken, Izlandon... végül, mikor elfogyott a pénzem, New Yorkban kötöttem ki. – Elhallgatott. – Túl sokat beszélek, igaz?

Igaz, gondolta Brenda. Az összes lázító feminista szöveg, amit valaha is olvasott, azt mondaná: Attól még, hogy te vagy az egyetlen férfi a teremben, a te életed sem izgalmasabb, hitelesebb vagy értékesebb, mint a miénk, többieké (nőké). Brenda azonban nem akarta félbeszakítani. Először is imádta a hangját. Olyan.., férfias volt. Félig Krokodil Dundee-é, félig a Krokodilvadászé. Vajon a többiek szeretnék, ha elhallgatna? Brenda gyorsan körbepillantott a teremben. A nők ugyanazzal a higgadt érdeklődéssel nézték, mint érkezésük óta mindent. A nyalizós Amritát kivéve. Ő csüggött Walsh szavain, felé hajolt, bólogatott. Brenda ezt jelnek vette.

– Folytasd csak!

– Innen kicsit zavarosabb lett. Munkára volt szükségem, találkoztam egy pasassal az Eddie'sben, akinek a nagybátyja építőipari céget vezet, szóval neki kezdtem dolgozni, de nem tartott sokáig, úgyhogy arra gondoltam, hogy csak akkor jutok valamire, ha továbbtanulok, így lettem harmincegy éves koromra másodéves.

– Értem – mondta Brenda, de közben arra gondolt: *Öregebb nálam! De másodéves főiskolai hallgató. A tanítványom!* – Köszönöm mindenkinek a bemutatkozást. Van valakinek kérdése

a tanmenettel vagy a kurzussal kapcsolatban? Esetleg a feladatokkal? – Szünetet tartott. Csak udvarias pillantásokat kapott válaszul. – Rendben, akkor azt hiszem, ezzel végeztünk mára. Kérlek, olvassátok el a könyvet a 10. fejezetig péntekig.

Nézte, amint a félig lányok, félig nők összeszedelőzködnek, és elhagyják a termet – egyesek egyedül, mások cseverészve. Jeannie zümmögve kigördült a kerekes székében. Megcsörrent egy telefon: az egyik Rebeccáé.

– Halló? Igen, kinn vagyok – szólt bele. Mintha börtönben lett volna. *Ennyire rosszul sikerült volna az óra?* Brenda vajon hasonlít még arra a tanárra, aki az előző szemeszterben tanított? Teljesen lekötötték a gondolatai, észre sem vette, hogy John Walsh még mindig a helyén ücsörög. Amikor meglátta, összerezzent.

– Jesszus! – kiáltott, aztán elnevette magát. – Nem szép dolog így ráijeszteni az emberre!

– Csak elgondolkodtam – felelte John Walsh. Megint a spirálfüzetét bámulta. – Nem akar harapni valamit?

– Micsoda? – kérdezett vissza Brenda. Körbenézett, meghallotta valaki? Csak ő és Jackson Pollock. John Walsh vajon randira hívta? Őt, a professzorát? Az első órán? – Elnézést, de jól hallom?

A férfi láthatóan egy cseppet sem jött zavarba.

– Kettőig nincs órám – felelte. – És senkit nem ismerek itt. Ez itt az első szemeszterem. Igazából reméltem, hogy lesz itt valaki korombeli. Elmentem a „különleges” diákok eligazítására, de... tudja, csak pár tizennégy éves csodagyerek volt ott, egy negyvenes háziasszony, meg egy még öregebb pofa, valami zairei törzsfőnök. Barátokat keresek.

– De én a professzorod vagyok – felelte Brenda.

– És akkor nem ehet meg egy szelet pizzát?

– Sajnálom.

Walsh eltúlzottan sóhajtott, aztán elmosolyodott. Olyan vonzó volt, hogy Brenda már azt is helytelennek érezte, hogy kettesben maradt vele a teremben. Ki kell jutnia!

– Ostoba szabályok – tette hozzá. Akkor látta meg ezeket a sorokat, mikor az eligazítás után buszra szállt, és az *Alkalmazottakra vonatkozó szabályok és előírások kézikönyvét* lapozgatta. *A kar dolgozói és diákjai között nem lehet semmiféle romantikus vagy szexuális kapcsolat. A romantikus vagy szexuális jellegű megjegyzések, gesztusok vagy célzások nem megengedettek a kar dolgozói és diákjai között, és fegyelmi eljárást vonnak maguk után. A véglegesített professzorok sem képezhetnek kivételt ez alól*

– Elmúltam tizennyolc – jegyezte meg Walsh. – És ez csak egy pizza.

– Nem számít – felelte Brenda. – Sajnálom.

Walsh felkapta a spirálfüzetét, és a farzsebébe dugta.

– Akkor úgy tűnik, ma megint egyedül eszem. Sebaj! Kedden találkozunk!

– Igen.

Brenda kiengedte maga előtt Walsht, hogy bezárhassa az ajtót, és vissza tudja kapcsolni a riasztót, ugyanis gondoskodnia kellett a festmény biztonságáról. Walsh még mindig ott őgyelgett a folyosón, így együtt sétáltak Mrs. Pencaldron felé. Mrs. Pencaldron egész végig rajtuk tartotta a szemét, Brenda pedig érezte, hogy égeti a bűntudat. De miért? Walsh elhívta ebédre, ő pedig nemet mondott.

John Walsh kilépett az ajtón, mely elválasztotta az angol tanszéket a szürke egyetem többi részétől.

– Ta! – kiáltott Brendának, vagy talán Mrs. Pencaldronnak... Brenda nem tudta biztosan, ahogy a „ta” szó jelentését sem értette. Ösztönösen integetett, megkönnyebbült, hogy a férfi elment.

Átadta a kulcsokat Mrs. Pencaldronnak.

– Ausztrál – közölte.

– Rájöttem.

– Jó óra volt – mondta Brenda. – Rövid. Tudja, ez volt az első nap. Még nem olvastak semmit. Átbeszéltük, hogy mit várok tőlük, aztán a gyerekek bemutatkoztak. Innen tudom, hogy ausztrál, – *Fogd már be!*- intette magát Brenda.

Mrs. Pencaldron oldalra hajtotta a fejét.

– Beírta a biztonsági kódot?

– Öööö... igen.

– De ő ugye nem látta?

– Ki?

– Az ausztrál – mosolygott Mrs. Pencaldron türelmetlenül.

– Öööö... nem – felelte Brenda.

– Biztos benne?

– Igen. Kicsit távolabb várt még a folyosón. A testemmel eltakartam a számokat.

– Rendben – felelte Mrs. Pencaldron, bár a hangából nem úgy tűnt, mintha tényleg rendben lenne. Úgy beszélt, mint aki nemzetközi műtárgytolvaj-galerit látott. – A szabályok nem engedik, hogy egy diáknak kiadja a biztonsági kódot. Megértette?

– Megértettem – felelte Brenda. – És senki nem hozott be a terembe poharat vagy kólásdobozt. Vagy palackot. Egyáltalán semmit.

– Azt tudom – közölte Mrs. Pencaldron. – Személyesen gondoskodtam róla.

Mennyi ostoba szabály!, gondolta Brenda, miközben a kórház italautomatájához közeledtek.

Miután megtalálta a *Hívd fel John Walsht* üzenetet, *Az ártatlan szélhámosba* rejtette a papírfecnit, aztán a könyvet bezárta a bőröndjébe. Nem tudta biztosan, miért őrizte meg. Ráadásul nem is tudott egyszerre John Walshre és Fleming Trainorra gondolni – amint az már kiderült.

– Tényleg veszünk kólát? – kérdezte Blaine. – De tényleg?

– Igen, tényleg. – *Ha ez kell, hát ez kell*, gondolta Brenda. Azért ez nem olyan, mintha cigivel kínálná a gyerekeket, vagy egy kupica Jägermeistert töltene beléjük. Kivett öt negyeddollárost Vicki táskájából, és hagyta, hogy Blaine gondosan bedobálja őket a gépbe, többet azonban nem talált, a legkisebb papírpénze pedig egy húszdolláros volt. Porter gügyögött. *Ba ba ba, da da da*. Értelmetlen szavak: az igazi értelmetlenség előjátéka.

– Ki hitte volna! – mondta Brenda. – Több pénzre van szükségünk.

Blaine halálra rémülten nézett Brendára, miközben visszasétáltak a betegfelvételi pulthoz.

– És a kóla? – kérdezte.

– Több pénzre van szükségünk – ismételte Brenda, mire Blaine sírva fakadt. Ezt hallva Porter is rázendített, még a bátyjánál is hangosabban. – Fiúk – intette őket Brenda. – Kérlek, várjatok egy pillanatot. – Miért lepődött meg, hogy Nantucketben van a világ legdrágább kólaautomatája? Fel kell váltania egy húszast egy nyavalyás negyeddolláros miatt, de ez már cseppet sem tűnt különösnek. Ez egyszerűen egy ilyen nap.

A betegfelvételi pultnál Didi persze időközben beszélgetésbe merült egy korabeli sráccal. Brenda megpróbálta a legény válla felett meglengetni a húszast. Didi biztosan meg foga hallani a gyerekek üvöltését, érezni fogja, hogy ez most vészhelyzet. Didi azonban se látott, se hallott: kizárólag erre a másik emberre koncentrált a vadászzöld pólóingben, khaki rövidnadrágban, fűfoltos Adidas tornacipőben. A fodrásztól jöhetett: az inge hátán rövid hajszálak hevertek. Egy fehér boríték egyik végét fogta, Didi pedig a másikat; a lány úgy festett, mint aki mindjárt sírva fakad,

– Elhoztam – mondta Megnyírt Fiú. – De vissza akarom kapni!

– Tudom – felelte Didi.

– Július elsején. Nem másodikán. Nem is negyedikén. Elsején.

– Oké.

– A kamattal együtt.

– Na és a péntek? – kérdezte Didi.

– Mi van a péntekkel?

– Zach partit ad.

– Te elmész? – kérdezte Megnyírt Fiú.

– Aha.

– Akkor én otthon maradok.

– Elnézést – szólalt meg Brenda, a levegőben lengetve a húszast. Illetlenség félbeszakítani másokat, de Brenda nem állhat ott a két visító gyerekkel, miközben Didi meg a barátja valami buliról beszélgetnek. – Apróra van szükségem. Az italautomatához.

Didi elhúzta az ujját a szeme alatt. A mellkasa megemelkedett.

– Nincs apróm – csattant fel. – Ha aprót akarsz, menj fel az emeleti büfébe!

Jaj ne!, gondolta Brenda. *Az ki van zárva*.

– Csak egy negyeddolláros kellene – mondta. – Kérlek! Nem tudnál esetleg kölcsönadni egy negyeddollárost?

Didi kihúzta a borítékot a barátja kezéből.

– Nem – felelte. – Nekem sincs.

A Megnyírt Fiú megfordult. Kinyújtott tenyerében egy negyeddolláros hevert.

– Tessék – mondta. Aztán Brendára nézett. – Szia! – mondta. – Hát te vagy!

Brenda egy percig belebámult az arcába. Ismerte ezt az embert, de honnan is? Ki ez? Egy biztos: még sosem örült ennyire egy negyeddollárosnak.

Josh elkísérte Brendát és a gyerekeket az italautomatához, pedig közben hallotta, hogy Didi a betegfelvételi pultnál hangoskodik, Blaine a kezébe fogta az érmét, Josh pedig

felemelte, hogy megetethesse a gépet, aztán megnyomhassa a gombot, majd néma csendben figyelték, ahogy a kóla lezötyögött az aljába. Még a baba is hallgatott. Josh kivette az italt a gépből.

– Enyém lehet a megtiszteltetés?

– Te vagy az a srác a reptérről – mondta Brenda. – Aki elhozta a könyvemet. Bocs, hogy nem ismertelek fel azonnal. Levágattad a hajad.

Brenda annyira meglepettnek tűnt, hogy Josh egészen zavarba jött. Kinyitotta a kólát.

– Ühüm – felelte. – Én vagyok Josh.

– Én pedig Brenda Lyndon.

– Tudom. Emlékszem. Dr. Lyndon.

– Nem orvosdoktor vagyok – jegyezte meg Brenda. – Hanem az amerikai irodalom doktora. A létező legfolöslegesebb doktor. Azért vagyok itt, mert a testvérembe, Vickibe portot installálnak a kemoterápiához.

– A kemoterápiához? – kérdezett vissza Josh.

– Tüdőrákja van – suttogta Brenda.

– Csak viccelsz – vágta rá Josh. Pedig hát miről is jegyezte meg a másik testvért? A zihálásáról. – Te jó ég...

Brenda megrázta a fejét, aztán a gyerekek feje felé intett.

– Kóla! Kóla! – kiabált Blaine.

Josh letérdelt, odaadta Blaine-nek a kólát. *Tüdőrák? Terhesség? Nem orvosdoktor vagyok. A* legnyomorultabb emberek, akiket valaha is látott. Ezt gondolta róluk Josh már az első napon. Nem csoda.

– Egész nyáron itt vagytok? – kérdezte aztán. – Csak mert láttam a barátnőtöket, Melanie-t a reptéren pár napja.

– A nővérem meg én, egész nyáron itt leszünk a gyerekekkel – felelte Brenda. – Melanie-t még nem tudni.

– Kedvesnek tűnt – jegyezte meg Josh.

– Kedves, igen, tényleg az. Nagyon kedves – mondta Brenda. - Hé, nem ismersz valakit, aki szívesen bébiszitterkedne a nyáron?

– Miféle állás lenne?

– Heti húsz órában kellene vigyázni a gyerekekre. Kimenni velük a strandra, játszótérre, labdát dobálni, homokvárat építeni, fagyit venni nekik. Óránként húsz dollár készpénzben. Megbízható emberre van szükségünk. Úgy értem, betonbiztosra. El sem tudod *képzelni*, milyen hétvégénk volt...

Most, hogy Josh kölcsönadta Didinek azt a kétszáz dollárt, nem hagyhatta ott a reptéri munkáját. A spórolt pénzének több mint a felét odaadta neki, és nem számít, mit ígért a lány, tudta, hogy többet nem látja viszont. Az óránként húsz dollár viszont sokkal több, mint amit most keres. Az apja miatt vállalta el azt a reptéri munkát, de halálosan unta. Az volt a legemlékezetesebb pillanat a nyáron, mikor Melanie leesett a gép lépcsőjén.

– Én elvállalom – mondta Josh.

Brenda kérdőn nézett rá.

– Már van munkád – közölte. – És te... pasi vagy.

– Otthagyom a repteret – magyarázta Josh. – És szeretem a gyerekeket.

Brenda beledugta a cumi hegyét a kólába, aztán a baba szájába dugta.

– Porter még csak kilenc hónapos – mondta. – És nagyon anyás.

– Szeretem a kisbabákat – felelte Josh. Ez persze csak hipotetikus lehetett: Josh semmit nem tudott a gyerekekről. A szeme sarkából látta, hogy Didi felkelt a pult mögül, és megindult feléjük.

– Tudsz pelenkát cserélni? – kérdezte Brenda.

– Persze.

Didi egyre közeledett, Blaine pedig úgy rátapadt a kólára, mint aki a sivatagból jött. Josh finoman elhúzta tőle.

– Jó lesz már, cimbora! Lassíts, különben még rosszul leszel!

– Reggelenként ráérsz? – kérdezte Brenda. – Hétköznap, mondjuk nyolctól egyig? Porter egytől alszik.

– Ráérek.

– Van kocsid, igaz? A dzsip? Szerinted belefférnek a gyerekülések a dzsipbe?

– Gyerekülések? – kérdezte Didi. Odaért hozzájuk, vádlón szaglászott körbe, mintha bármi köze lenne a beszélgetésükhöz, csak mert a betegfelvételi pultnál zajlott: az ő területén. Meglengetett előttük egy maroknyi negyeddollárost, mintha Brendát akarná heccelni, aztán vett egy diétás Dr. Peppert.

– Gondolom – mondta Josh. Fogalma sem volt róla, hogy a gyerekülések befférnek-e a dzsipjébe, azt sem tudta, pontosan *milyen* egy gyerekülés, de minél tovább ácsorgott itt ezzel a nővel, annál kétségbeesettebben vágyott rá, hogy kapcsolatba kerüljön vele. – Képes vagyok rá – erosködött. – Tényleg szeretném.

– Mit szeretnél? – kérdezte Didi.

– Tiszta az erkölcsi bizonyítványod? – kérdezte Brenda. Azon töprengett, mennyire akad ki Vicki, ha egyedül veszi fel ezt a fickót, az ő megkérdezése nélkül. Egy pasit. Vajon ez fura? Ted nincs itt, még jót is tehet a gyerekeknek. *Nyilván* jót fog tenni a gyerekeknek, döntötte el Brenda. Mindnyájuknak jót fog tenni, ha rendszeresen megjelenik köztük egy férfi, még Melanie-nak is.

– Az erkölcsi bizonyítványa? – szólt közbe Didi gúnyosan. – Ez a pasi olyan tiszta, mint a hó.

– Rendben – felelte Brenda. – Fel vagy véve.

Homok a konyhapadlón, a vécécsésze karimája, pitypang, kifogyó melegvíz a zuhanyban, vérzésig vakart bogárcsípés, lemarad a Született feleségek *következő epizódjairól, a* New York Times *bestsellerlistájáról, nedves strandtörülközők, penész, Ted telefonál, hogy elmondja: bennragadt egy nyolc*

kilométeres dugóban New Heaven után, Ted megint hív, mert a Yukon lerobbant, és most egy madisoni szerelőnél van, CT, Ted hív, és közli, hogy nem éri el a kompot, ma már nem ér ide.

– Sajnálom, szívem – mondta Ted. – Efelett nincs hatalmam.

Nincs felette hatalmad?, gondolta Vicki. *Azt hittem, a férjemmel beszélek, Ted Stowe-val, aki addig dumál, őrjöng, és dobálja a pénzt, amíg meg nem old minden problémát* Vicki gyűlölte, hogy Ted hangja ilyen legyőzötten cseng. Vicki rákja gyámoltalanná tette a férjét. Most már a forgalommal, a túlmelegedő motorral sem tud megbirkózni. Olyan embernek tűnt, mint aki egyszerűen lefekszik, és várja a halált.

– Ide kell jönnöd ma este – felelte Vicki. – A gyerekek számítanak rád. Blaine másról se beszélt egész héten. Nem teheted meg, hogy nem jössz el! Fogj egy taxit a legközelebbi reptérre, és repülj ide!

– És a kocsival mit csináljak, Vick? Tele van cuccokkal.

Hát persze, a cuccok. Egy doboz Chardonnay a kedvenc kaliforniai szőlőskertjükből, melyre Vicki annyira vágyott, a rengeteg nagy tételben vásárolt holmi a nagykereskedésből: papírtörlők, tisztítószerek, gyümölcslevek, pelenkák. Aztán ott volt még Blaine biciklije, egy doboz a gyerekek kedvenc könyveivel, festékek és gyurmák, Vidd vitaminjai (ezt szándékosan felejtette otthon, mert hánynia kellett tőlük). Na, meg persze a pótbőröndjei, az egyikben a szőke parókával.

Vicki óvatosan megérintette a portot. Egy sebész helyezte be, és Vicki új onkológusa, dr. Alcott úgy döntött, hogy rögtön be is adja az első adag kemoterápiát.

– Miért is ne? – kérdezte dr. Alcott (*méghozzá olyan könnyedén,* gondolta Vicki, *mintha azt döntötte volna el, hogy zöldcitromos pitét kér desszertnek.*) Be kellett ismernie, hogy fizikailag nem érezte magát se jobban, se rosszabbul, mint korábban. Még mindig várta a változást – vajon működik a

kemoterápia, befalja a sejtjeit úgy, mint a Pacman azokat az idétlen pontokat? –, az orvosok azonban csak azt tudták garantálni, hogy a teje mérgezett lett. A melle háromóránként átmelegedett, menetrendszerűen, fájdalmasan bizseregni kezdett, Vicki azonban nem szoptathatta meg a kicsit. Porter végigüvöltötte az első éjszakát. Nem fogadta el a cumisüveget, bár Brendának sikerült megitatnia egy kis meleg vízzel a fogmosópohárból. *Persze,* mondta magának Vicki, *sokkal rosszabb is lehetett volna.* A korábbi félelmei dacára nem émelygett, és nem hullott ki csomókban a haja. Brenda felvette azt a reptéri alkalmazottat bébiszitternek a következő héttől. Mihelyst Ted megérkezik, együtt kimennek a strandra, ahogy a családok szoktak, és minden megy tovább, mintha semmi baj sem lenne. Vicki azonban a telefonhívás közben rájött, hogy a mai naptól, ettől a péntektől, Ted megérkezésének napjától várt mindent, mintha ő lenne a messiás. Erre nem jön. Nem hagyhatja ott a cuccaikkal teli kocsit. Vicki várta, hogy hatalmába keríti a kétségbeesés, ám ijesztő módon semmit nem érzett. Nem érdekelte. Ted egynapos késése csak egy újabb tétel *azoknak a dolgoknak a listáján, melyek már nem számítanak.*

Letette a telefont. Blaine és Brenda a bejárati ajtó előtti lépcsőn ücsörgött, kavicsokat dobáltak egy papírpohárba. Porter az apró gyepén ült a pelenkájában, pitypangot evett. Melanie már harmadjára zuhanyozott le az udvari zuhanyzóban. Az udvari zuhanyzótól valahogy jobban érezte magát. Azt mondta, elvonja a figyelmét Peterről.

– Sajnálom, hogy elhasználom a meleg vizet – mondta.

– Mosd csak le magadról! – mondta Vicki.

Vicki a gyerekeket nézte. Áldott, tudatlan boldogságban játszottak. Ő is boldog akart lenni. De mi tehetné boldoggá? Létezik ilyesmi? Mi tehetné boldogabbá ennél a mostani állapotánál? Szinte hallotta, amint a rákos klubtársai görög

kórusként együtt kántálják: *Rá kell kényszerítened magad a harcra. Semmilyen körülmények között nem adhatod fel.*

Vicki épp akkor kocogtatta meg Brenda vállát, mikor ő elsőként talált bele a pohárba.

– Igen! – emelte fel Brenda az öklét. – Két pont Brenda néninek!

– Bren? – szólalt meg Vicki.

Brenda felnézett.

– Mi az?

Vicki intett, hogy kövesse a házba, bár először ellenőrizte, hogy be van-e csukva a kapu – annyira jellemző lenne a gyerekeire, ha csak úgy elindulnának sétálgatni a Shell utcán!

– Egy tapodtat se mozdulj! – mondta Vicki Blaine-nek.

– És nehogy csalj! – tette hozzá Brenda. – Úgyis észreveszem.

Blaine dühösen eldobott egy kavicsot, felborította a poharat.

– Mi van? – kérdezte Brenda.

– Ted csak holnap jön.

– A francba!

– Dugóba került, és túlmelegedett a Yukon motorja vagy mi. Reggel jön.

– És te nem akadtál ki?

– Azt akarom, hogy felhívd azt a fiút.

– Kit?

– Azt a srácot. A bébiszittert. Josht. Hátha át tud jönni.

– Most rögtön?

– Egy óra múlva. Szórakozni akarok menni.

– *Szórakozni?* – ismételte Brenda. – Biztos vagy benne, hogy...

– Szórakozni akarok menni – mondta Vidd. – Te, én még Mel. Be akarok menni a városba, és inni akarok egy pohár bort. Vacsorázni akarok. El akarok menni a Club Carba.

– A *Club Carba* akarsz menni?

– Hívd fel a fiút! Hívj taxit! Hívd fel az éttermet! – Vicki nagy levegőt vett. Vagdalkozott a parancsokkal, de erős vágyak kínozták. *Szórakozni akarok a lányokkal! Megint embernek akarom érezni magam!*

Josh hétkor állt meg a ház előtt. A kapu és az ajtó is zárva volt, a macskaköves járda közepén kövekkel teli papírpohár állt. Josh kiszállt a dzsipből. Mielőtt elindult, még lezuhanyozott, bekente magát arcszesszel, de aztán úgy érezte, hogy ez túl sok készülődés egy egyszerű bébiszitteri munkához, úgyhogy végül farmert meg Red Sox-os pulcsit vett fel.

Fel kellett hívnia az apját a munkahelyén. „A vacsorát a hűtőben hagyom” – mondta.

„Zach partijára mész?” – kérdezte az apja.

„Nem” – felelte Josh. „Bébiszitterkedem.”

Mint azt sejteni lehetett, csend lett. Ahogy kedd este is csend lett a sültcsirke és krumplisaláta felett, mikor Josh bejelentette, hogy kilép a repülőtérről.

Aznap éjjel, miután Tom Flynn a szokásosnál nagyobbat kortyolt a söréből, aztán megkérdezte: – Mivel fogsz pénzt keresni?

– Bébiszitterkedéssel – felelte akkor Josh. Az apját figyelte, meglepetés vagy hitetlenkedés jeleit kereste rajta – pedig azzal a férfival beszélt, aki tizenöt év házasság után a padláson talált rá a felesége testére, a szarufáról lógott. Semmi nem látszott az arcán.

– Két fiúra kell vigyáznom Sconsetben – folytatta Josh. Jobban fizet, mint a repülőtér. Legalább a szabadban leszek. Ott van ez a három nő... Megrázta a fejét; túl bonyolult volt ahhoz, hogy elmagyarázza. Az anya rákos.

Tom Flynn belevágott a jégsalátába. – Ezt a hetet még ledolgozod? – kérdezte.

Josh ledolgozta a hetet, így ma; pénteken volt az utolsó napja. Carlo meghívta egy sörre a repülőtéri étterembe, aztán egy másikra, aztán még egy másikra, Josh pedig ezen a ponton kezdett kacérkodni a gondolattal, hogy Didi elkerülhetetlen és bosszantó jelenléte ellenére is elmehetne Zach partijára. Aztán megcsörrent a telefonja, New York-i szám hívta. Brenda volt az. Éppolyan kétségbeesettnek tűnt a hangja, mint mikor az elveszett könyv miatt hívta. Pánikszerűen megkérdezte, hogy Josh ott tudna-e lenni a házuknál egy óra múlva?

Josh nem akart rosszul indítani az új munkaadójánál, ezért kötelességének érezte, hogy megmondja az igazat. – Ez volt az utolsó munkanapom. Megittam három sört.

Csend. Aztán Brenda végül azt felelte:

– Igyál meg egy csésze kávét! És gyere át hétre! Előkészítjük a gyerekeket lefekvésre. Meglátod, igazi potyapénz lesz.

Amikor Josh bekopogott az ajtón, és az kinyílt, egészen meglepődött. Még sosem járt a sconseti kis kunyhók egyikében sem, és mindig azt hitte, olyan szaguk lehet, mint a könyvtári könyveknek vagy múzeumoknak: öreges, poros, tartósított. Az előszobában azonban tiszta haj, parfüm, körömfesték és lebegő szoknya illata lengett. A kanapén ült a három... A három mi? A három kismalac? A három grácia? *Három nő száll ki a repülőből.* Úgy mosolyogtak Joshra, mint akik már alig várták, hogy az megérkezzen. Halványan derengett neki egy régi mese három ősi szirénről, akik bajba sodorják a tengerészeket. Josh tudta, mit mondana Chas Gorda: *Láss és hallj! Add át magad az eseményeknek!* Josh ugyanis végre megtalálta az ő saját történetét.

Ennek a nyárnak a történetét.

Vicki, az anya tűnt a legboldogabbnak a Trióból. Ujjatlan fekete kis ruhát viselt, a hajába sálat kötött. A száját kirúzsözta, és Josh észrevette, hogy a borospohara karimája is rúzsos lett.

Josh megpróbált a *rák, kemoterápia* szavakra gondolni, de valahogy mindig elillantak előle. Vicki mezítláb, lábujjhegyen közlekedett, az ujjain fekete magas sarkú lógott.

– Általában listát hagyok a bébiszittereknek – mondta. – De az idén nyáron nem. Az idén nyáron nincsenek listák. Brenda biztosított róla, hogy értesz a gyerekekhez, azt mondja, rengeteg tapasztalatot szereztél már, pelenkát is tudsz cserélni.

Josh megivott két csésze kávét és egy kólát, aztán magára nyitotta a hideg vizet a zuhanyzóban, de az elméje még mindig ködös volt a söröktől – vagy talán a helyzet különösségétől. Érezte, hogy valami elkapja a sarkát – a kisbaba volt, odakúszott mögé. Josh igazi szélhámosnak érezte magát, miközben lehajolt, és felemelte a kicsit. Ha Zach partiján a száz ember bármelyike látná most...

– Igen – mondta.

– Remek. Az esti mese az éjjeliszekrényen van. Este nyolckor lefekvés. Porter cumisüvege a pulton melegszik. Mielőtt lefekteted, etesd meg. – Szünetet tartott. – Ez listának hangzott?

– Nem – felelte Josh. *Vagy igen?*

– Akkor jó – folytatta Vicki. – A húgom mobilja ott van az asztalon. A Club Carban leszünk.

– Rendben. – A baba Josh ingét rágcsálta, a fülét apró, nedves kéz ragadta meg..

– Figyelj rá, hogy Blaine kétszer is elmenjen pisilni, és megmossa a fogát. Ne hagyd, hogy *megegye* a fogkrémet, azt ugyanis nagyon szereti. Portert tedd tisztába. Ma éjjel túl meleg van pizsamához. Az övék a matrac a padlón, de általában hagyom, hogy az ágyon aludjanak el, aztán teszem őket át. Úgyhogy tégy így nyugodtan te is. – Rámosolygott a fiúra. *Csinos nő,* gondolta Josh. *Egy igazán csinos anyuka*. – Nem hiszem el! – folytatta Vicki. – Listát készítettem. Szóbeli listát legalább tíz tétellel. Sajnálom. Már itt sem vagyok.

Az ajtóhoz érve azonban visszafordult. – Egyébként tündéri vagy, ahogy a kicsit fogod.

– Hm – felelte Josh. *Kösz!*

– Tündéri – hallotta újra. Mikor megfordult, Brendát látta zöld, pánt nélküli ruhában. Megint zöld. Ez a nő egy sellő. Kisuhant az ajtón a nővére után. Taxi parkolt le a ház előtt.

– Szia, Josh! – Melanie állt előtte fehér nadrágban és kék virágos, nyakpántos felsőrészben, mely egy centit szabadon hagyott a hasából. Az arcát göndör fiirtök keretezték, félig szégyenlősen, félig reménykedve pislantott Joshra. – A férjem még mindig nem üzent.

– Hm? – Josh azon töprengett, nem felejtett-e el egy korábbi beszélgetésüket.

– Akkora bunkó – jegyezte meg Melanie. A szeme csillogott. *Mi folyik itt?* – Blaine egyébként a hálószobában van, a *Scooby Doot* nézi.

– Jjjó – felelte Josh. Melanie kisétált az ajtón, Josh nézte, ahogy beszáll a taxiba. Megpróbálta rávenni a kicsit, hogy integessen neki, ő azonban nyöszörögni kezdett, mire Josh jobbnak látta gyorsan becsukni az ajtót.

Ideje munkához látni, gondolta.

Josh bedugta a fejét a hálószobába. Blaine kiterülve feküdt az. ágyon, a *Scooby Doot* nézte egy tizenöt centis hordozható DVD-lejátszón..

– Szia! – szólalt meg Josh.

Blaine döbbenten nézett fel.

– Te meg mit csinálsz itt?

– Bébiszitterkedem.

– Nem! – kiáltott Blaine, majd sírva fakadt. A kicsi, aki eddig elégedetten nyáladzott Josh pulcsijára, szintén hisztizni kezdett.

– Hé, haver, nyugalom! Az anyukád csak vacsorázni ment. Majd visszajön.

– És az apukám? – kérdezte Blaine. Lerúgta az ágyról a DVD-lejátszót. A gép megpördült a levegőben, egy darab letört belőle, és átcsúszott a padlón, Josh azonban még mindig hallotta Vilma rekedt hangját, amint valami szellem felkutatásáról beszélt. Josh elő.ször kezelésbe akarta venni a törött gépet, de aztán meggondolta magát. Eszébe jutott, mikor Blaine levetette magát a repülőgép lépcsőjéről, és fellökte Melanie-t. Ez a gyerek egy időzített bomba.

– Nem akarod végignézni a mesét? Vagy esetleg... játsszunk valamit? Láttam, hogy odakint kavicsokat dobáltatok. Akarsz kavicsokat dobálni?

– Hol van az apukám? – visította Blaine.

Porter most már egyértelműen bőgött. A csecsemők sírása, állapította meg Josh, a legborzalmasabb hang a világon.

– Semmit nem tudok az apukádról – felelte Josh.

– Ma este kellett volna jönnie! – felelte Blaine, az arca egész a hajvonaláig kivörösödött, a pír bekúszott a szökés-fehéres hajtincsei alá is.

– Jól van, rendben – szólalt meg Josh. Korábban eltöprengett, miért lépett le olyan gyorsan a Trió, miért osontak ki lábujjhegyen, mint a besurranó tolvajok. Vicki valamit lehagyott a listájáról, mégpedig valami nagyon fontosat: *Blaine azt hitte, hogy ma meglátogatja őt az apja*. – Akarsz fogkrémet enni?

– Nem! – sikította Blaine. A bejárati ajtóhoz szaladt, de zárva találta. A hátsó ajtóhoz rohant, nekiugrott a szúnyoghálónak.

– Hé! – kiáltott Josh. Au. A gyerek visszahuppant a fenekére, a szúnyoghálóban Blaine alakú horpadás maradt utána. Blaine üvöltött, a kezét az arcára nyomta, aztán megmutatta Joshnak, hogy vérzik. Még tíz perce sincs, hogy a Trió elhagyta a házat, de máris történt rongálás és sérülés is. A két gyerek sztereóban sírt. Josh letette a kicsit a padlóra, és kiment a fürdőszobába nedves törlőkendőért. Méghogy potyapénz!

Mindjárt jobb, gondolta Vicki. A taxi a város felé közeledett, átzötyögött a dugig megpakolt terepjárókkal teli macskaköves úton. Vicki úgy vélte, a kocsik jó része valószínűleg arról a kompról gurult le, amivel Tednek is jönnie kellett volna. A járdán zajlott az élet: párok igyekeztek vacsorázni vagy kiállításra a Régi Déli Kikötőbe, főiskolás gyerekek mentek inni a Gazebóba, a jachtokról leszállt a legénység, a helyi hipermarketbe tartottak, hogy feltölthessék a készleteiket – ez volt a nyár esti Nantucket, melyet Vicki annyira imádott. Túl sokáig élt száműzetésben a Rákosok Bolygóján.

Tompa Beethoven-dallam szállt fel Brenda táskájából.

– Valószínűleg Ted lesz az – mondta Vicki. – Bocsánatot akar kérni.

Brenda elővette a telefont, és megnézte a kijelzőjét.

– Nem. – Lezárta a fedelét, aztán visszatette a táskájába. Vicki és Melanie várt egy darabig.

– John Walsh? – érdeklődött Melanie.

– Nem.

– Akkor megint az ügyvéded? – kérdezte Vicki.

– Kérlek, hallgass – felelte Brenda, lapos pillantást vetve Melanie-ra.

– Megígértem John Walshnek, hogy visszahívod – mondta Melanie. – Remélem, tényleg visszahívtad. Szent ég, hisz vasárnap keresett!

– Nem hívtam vissza – felelte Brenda. – És nem volt jogod semmit ígérni neki.

– Elég már – szólt közbe Vicki. – Ma szórakozni próbálunk. – A taxi kitette őket az étteremnél. Melanie kifizette a sofőrt. – Köszönöm, Mel – mondta Vicki.

– Igen, én is köszönöm – tette hozzá Brenda némi rosszindulattal.

– A vacsorát én állom – közölte Vicki, mintha bárki kételkedett volna benne.

– Hisz a *te* ötleted volt – felelte Brenda.

Tényleg az én ötletem volt, gondolta Vicki, és mikor leültek a fehér vászonnal és borospoharakkal megterített asztalok között, az ezüstkupolák alatt pedig pekándióban sült kardhal és csőben sült lazac villant fel, kifejezetten ragyogó ötletnek tűnt. Vicki rendelt egy palack pofátlanul drága Chateau Margaux-t, ugyanis ha már borozik, akkor *jó* bort fog inni. Még Melanie is elfogadott egy pohárral; Vicki biztatta, mint a rossz útra tért tini, aki különórákat vett az akarata másokra kényszerítéséből. *Egy pohárka nem árthat* Melanie azonban valószínűleg ugyancsak elszokott tőle, ugyanis az ital a fejébe szállt, és megeredt a nyelve.

– Felhívtam Frances Digitt házát. Peter nála volt.

– Jaj, Mel – sóhajtott Vicki. – Mondd, hogy nem igaz!

– Kénytelen voltam.

– Kénytelen voltál? – kérdezett vissza Brenda.

– Megkérdeztem, nem akarja-e, hogy hazamenjek.

– És mit felelt? – kérdezte Vicki.

– Semmit.

Brenda nagy levegőt vett, mint aki mondani készül valamit, de aztán összeszorította a száját.

– Igen? – kérdezte Melanie.

– Semmi – mondta Brenda. – Csak épp egy csomó mindent nem értek.

– Hát *én* sem értek egy csomó mindent – felelte Melanie. – Először is azt, hogy minek neked ügyvéd, aztán meg hogy miért nem válaszolsz a hívásaira.

– Mel… – kezdte Vicki. Elmondta Melanie-nak, hogy milyen kínos helyzetbe került Brenda a Championon, hogy kirúgták a John Walshsel folytatott kapcsolata miatt; a jogi gondjaira azonban csak utalt, ugyanis ő is csak annyit tudott, amennyit az anyjuk elmondott neki: Brenda ellen nyomozást folytatnak egy egyetemi tulajdonban lévő műtárgy megrongálása miatt. Maga

Brenda ezt szóba se hozta Vicki előtt, talán mert rájött, hogy a nővére úgyis hallott már róla Ellen Lyndontól. Az információ éveken át az anyjukon keresztül jutott át egyik testvértől a másikig, Ellen Lyndon ugyanis nem ismerte a titoktartás fogalmát – legalábbis a család ügyeiben.

– Mi van? – kérdézte Melanie, az orcája mostanra kipirosodott. – Ő is tud az *én* szennyesemről. Ez így igazságos.

– Csak azért tudok a szennyesedről, mert képtelen vagy másról beszélni – jegyezte meg Brenda.

– Elég! – vágott közbe Vicki. – Váltsunk témát!

– Jó – egyezett bele Melanie.

– Rendben – helyeselt Brenda is. – Mit gondoltok Joshról?

– Káprázatos – felelte Melanie. Az egész arca piros lett.

– Ejha! – kiáltott fel Brenda.

– Hisz ezért bérelted fel – jegyezte meg Melanie. – Ne is próbáld tagadni! Hallottam, hogy vonzódsz a fiatalabb férfiakhoz.

Vicki megérintette Melanie vállát, mint valami aggódó ítélőbíró.

– Milyen volt az ételed? – kérdezte Vicki. – Ízlett?

Melanie megböködte a szinte érintetlenül hagyott bifsztekjét.

– Jó, de nehéz. Nem akarom elcsapni a gyomrom.

– Még mindig rosszul érzed magad?

– Borzalmasan – felelte Melanie. Eltolta magától a borát. – Ezt már nem is kérem.

– Majd én megiszom! – ajánlkozott Vicki.

Brenda Melanie-ra bámult.

– Csak hogy tudd, John Walsh, a volt tanítványom nem *fiatalabb férfi*. Egy évvel idősebb nálam.

– Tényleg? – kérdezte Melanie. – Azt hittem, Vicki azt mondta…

– Tudod, Ted hoz abból a gyömbérteából, amiről meséltem – szakította félbe Vicki. – Az majd segít helyrehozni a gyomrodat.

– Úgyhogy kérlek, ne utalgass többet fiatalabb férfiakra – folytatta Brenda. – Nemcsak sértő, de pontatlan is.

– Rendben – felelte Melanie. – Sajnálom.

– Nem kell bocsánatot kérned – jegyezte meg Vicki.

– Dehogynem – mondta Brenda.

Vicki letette a villáját. Körülöttük az emberek mind kellemesen vacsoráztak és beszélgettek – túl nagy kérés lenne, hogy csak ma este ők is közéjük tartozhassanak?

– Pezsgőt szeretnék a desszerthez – közölte.

– Jaj, Vicki, biztos vagy benne? – kérdezte Brenda.

Miközben Vicki intett a pincérnek, megszólalt Brenda telefonja.

– Ki kéne kapcsolnod – javasolta Vicki.

Brenda a kijelzőre pillantott.

– Ted? – kérdezte Vicki.

– John Walsh? – találgatta Melanie. Aztán szívfacsaróan komolyan hozzátette: – Peter?

– Nem – felelte Brenda. – Anya.

– Jó ég! – sóhajtott Vicki. – Kapcsold már ki!

Joshnak valahogy sikerült lemosnia Blaine arcát (mikroszkopikus méretű seb esett rajta; Vicki valószínűleg észre se venné, ha a gyerek nem ragaszkodott volna hozzá, hogy a legnagyobb ragtapaszt tegyék rá a dobozból). Miután beragasztották a sebét, a saját hisztériájától zavarba esett Blaine lecsillapodott. Porter azonban még mindig vonyított, és Joshnak fogalma sem volt róla, hogyan hallgattassa el,

– Add oda neki a cumisüveget! – javasolta Blaine. – Nem fogja elfogadni, de anya szerint próbálkoznunk kell.

Josh kivette az üveget a forró vízből, rácsöppentett egy kis tejet a csuklója belső oldalára, ahogy abban a mozifilmben látta, melyben egy csecsemőt három, a gyereknevelésben teljesen tájékozatlan felnőtt férfi gondjaira bíznak, aztán Portert a karjára

fektette, és megpróbálta megetetni. Nem sikerült. Már túl nehéz volt ahhoz, hogy így megtartsa, és egyáltalán nem tetszett neki a cumisüveg. Lehajította a földre, és olyan nagyra nyitott szájjal üvöltött, hogy Josh lelátott a torkán. Blaine mérsékelt érdeklődéssel nézte.

– Mindig ezt csinálja? – kérdezte Josh.

– Igen – felelte Blaine. – De anya szerint próbálkoznunk kell.

– Hát jó – mondta Josh. Erezte, hogy Blaine kezdi elfogadni őt, bár nem akarta elszólni magát. Egyik kezével Portert fogta, a másikkal pedig olyan messzire tartotta el tőle az üveget, hogy a gyerek épp ne tudja elérni, hátha ezzel felkeltheti az érdeklődését. Blaine eközben visszavonszolta magát a hálószobába, ott kihúzta a DVD-lejátszót, kivette a kábelét, feltekerte a kezére, lecsukta a fedelét, kivette az ágy alól a letört darabkát, és az egészet rátette az anyja fiókos szekrényére. *Mint egy felnőtt,* gondolta Josh. Aztán Blaine megfogta a párnát és takarót, felkapott három mesekönyvet, és anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna Joshra, kiment a szobából. Josh megértette, hogy követnie kell.

A fürdőszobába érve Blaine fogat mosott, pisilt egyet (ahhoz még túl kicsi volt, hogy felérje a lehúzót, úgyhogy ebben Joshnak kellett segíteni), aztán mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, bemászott a fürdőkádba a párnával, a takaróval és a három könyvvel. Kényelmesen elhelyezkedett.

– Most csak hülyéskedsz, igaz?

– Ülj le! – mondta Blaine. Magasra emelte a *Horton kikölti a tojásokat* című könyvet. – Kérlek, olvasd ezt fel.

Josh leült a babával. Porter éppúgy összezavarodott, mint Josh, talán éppen ezért hallgatott el. Josh letette a cumisüveget a vécécsésze fedelére. Kinyitotta a könyvet, megköszörülte a torkát, és olvasni kezdett.

Pár perccel később Josh arra gondolt: *Igen, így van. En vagyok Horton, az elefánt, aki kikölti a tojást a lusta Maisy*

madár helyett, mert ő elrepült a Palm Beachre. Ha most látna valaki Zach partijáról, engem is pont úgy ugratnának, heccelnének, gyötörnének, mint Hortont a többi állat a dzsungelben. Pont olyan valószerűtlen vagyok. Jóindulatú, de nem ideval ó. Én ehhez nem értek. Ez nem potyapénz. Egy sellő vezetett ide, meg az az őrült érzés, hogy valami összeköt engem a Trióval. Tiszta idióta vagyok. Otthagytam a repteret. Mekkora marha vagyok. Egy Horton.

Mielőtt azonban Josh befejezte volna a könyvet, béke telepedett a fürdőszobára. Blaine elaludt a kádban. Porter az oldalán feküdt a hideg csempéken, a cumisüvegét szopogatta. Megitta az egészet, aztán odamászott Joshhoz. Josh felemelte, Porter pedig büfizett.

– Ügyes vagy – mondta Josh. – Nagyon ügyes.

A hálószobában kicserélte Porter pelenkáját. Az eredmény gyűrött lett, de minden úgy állt, ahogy kell, Porter pedig úgy tűnt, kényelmesen érzi magát. A takarója redői között a kicsi megtalálta a cumiját. A szájába dugta, és elégedetten rúgott egyet.

– Akarsz aludni? – kérdezte Josh. Megesküdött volna, hogy a gyerek bólintott. Épp csak besötétedett, de Josh máris teljesen kimerült.

Azok a sörök! Levette a cipőjét, és bemászott az ágyba Porter mellé. Porter megfogta a fülét. *Kinek az ágya ez?*, töprengett Josh, pedig tudta, hogy Vickié. A *rákos ágy*. Josh most Brenda és Melanie ágyára gondolt. Aztán megcsörrent a telefonja.

Porterre pillantott: a gyerek aludt. Josh szinte ujjongva nyitotta fel a telefonját. Olyan jó kedve kerekedett, hogy felvette, pedig látta a kijelzőn, hogy Didi hívja.

– Halló? – súgta bele.

A háttérből hangos, dübörgő zene hallatszott. Aztán Didi hangja csendült fel éppolyan kellemesen és megnyugtatóan, mint a darabokra zúzott üveg csörömpölése.

– Josh? Ott vagy? Áljössz Zachhez? Josh?

Josh letette a telefont, és behunyta a szemét.

Olyan sokszor előadták már ezt a történetet, és mindig annyira egyformán, hogy, már nem is tűnt igaznak, pedig *tényleg így* történt: Victoria Lyndon egy éjszakai, magas tétekben zajló pókerpartin ismerte meg Theodor Adler Stowe-ot.

Mikor Vicki felfedezte a pókert, már bő egy éve Manhattanben élt. Amolyan bulizós csajként szeretett magára gondolni – számára sosem volt túl késő, semmit nem tartott túl vadnak, és sosem fogyott el a benzine –, pedig valójában a hétköznapjait teljesen kitöltötte, hogy jogi asszisztensként dolgozott egy csak nőkből álló ügyvédi irodánál, hétvégenként pedig a végzett főiskolások szokásos mulatságaihoz csatlakozott: olcsó nemzetiségi éttermekbe járt, majd az East Side bárjaiban iszogatott a többi friss diplomással. Mindazonáltal úgy érezte, ideje lenne valami újat, valami különlegeset kipróbálni, valami sokkal New York-osabbat, így mikor egy barátjának a barátja, egy Castor nevű pasas – akinek hosszú fekete haja volt, és ezüst ékszereket hordott – éjféli pókerpartira hívta a Boweryba, azt zihálta lelkesen a telefonba: *Igen, igen, igen!*

Egy barna homokkőből épült háztömb előtt találkoztak Castorral, ám a kitört ablaktáblák helyét deszkákkal szögelték be, az ajtóban golyónyomok sorakoztak, és általában az egész hely visszataszító benyomást keltett. *Na, jó,* gondolta Vicki. *Ez biztos csak valami vicc. Vagy rám akar ijeszteni. Vagy meg akar ölni.* Hiszen tulajdonképpen alig ismerte Castort. Persze az is lehet, hogy eltévesztette a címet. Igaz, Castor nagyon egyértelműen megjelölte a helyet. A háztömb másik feléből punkzene dübörgőit, Vicki azonban mindennek ellenére ugyancsak erősen

szorította a segélyhívó sípját. Csak harminc dollár, egy rúzs és a kulcsai voltak nála a bőrnadrágjába gyűrve.

Castor kilökte a kaput az épület belsejéből.

– Gyere be! – mondta.

Az épületben égett haj szaga terjengett. A lépcsők ragadtak valamitől – talán vértől? Vagy vizelettől? Vicki patkányok neszezését hallotta.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Az emeletre – hangzott a válasz. – A legfelsőre.

Vicki követte Castort felfelé a lépcsőkön, végig a koromsötét folyosón, majd újabb lépcsők után zöld fényt árasztó ajtó tűnt fel előttük.

– A pénz színe – jegyezte meg Castor.

Benyitottak a tágas szobába, melyet úgy rendeztek be, mint a szesz-tilalom idején az engedély nélkül működő kocsmákat. Magánlakás volt – egy alacsony, kopasz, Doolie nevű férfi volt a tulaj, áki valójában engedély nélkül foglalta el. A város legizgalmasabb pókertermévé varázsolta ezt a helyet. A sarokban dzsessztrió játszott. Castor azt mondta, a Zeneművészetin tanulnak. A fal mellett bárpult állt, és egy Rita Hayworth-hasonmás kínált körbe sózott marhahúsos szendvicseket a húszas évek divatját idéző vörös miniruhájában. Az események középpontjában egy tizenkét személyes, kerek asztal állt, a székek fele üresen maradt. Hat férfi pókerezett és grimaszolt egymásra.

– Adok száz dollár kezdőtétet – mondta Castor, és átnyújtotta Vickinek a bankjegyet. – Meghitelezem az első játékodat.

– Nem fogadhatom el – mondta Vicki. – El fogom veszíteni.

– Nem tudod, hogyan kell játszani?

– De tudom. – Vicki főiskoláján, a Duke-on is játszottak sörös pókert, évekkel korábban pedig a szüleivel és Brendával kártyáztak a konyhaasztal mellett mulatságból. Azok a partik azonban olyan messze estek az itteniektől, amennyire Vicki csak el tudta képzelni.

– Akkor játssz! – Castor előretolta Vickit, ő pedig belepottyant az egyik üres székbe. Csak az egyik férfi vette a fáradtságot, és pillantott fel rá, egy barna hajú, zöld szemű fiatalember. Olyan volt, mint egy előkelő, jól nevelt iskolás. A srác Vicki legnagyobb bánatára pont úgy festett, mint az a több száz fiú, akikkel a belvárosi bárokban találkozott. A Dartmouth Főiskola Lacrosse pulcsiját viselte. Vicki első gondolata az volt: *Ha ilyen átlagos alakok is megtalálták ezt a helyet, annyira nem lehet vagány*. A többiek viszont idősebbek voltak, rajtuk határozottan érezni lehetett, hogy tudják, mit csinálnak.

– Beszállsz a következő körbe? – kérdezte a dartmouthos pulcsis.

Vicki letette az asztalra a százast.

– Gondolom.

A többiek a szájukat nyalogatták. A pénzét akarták.

Vicki nyert három dámával. A férfiak kuncogva odatolták felé a bankjegyeket.

– Betty nyert.

– Vicki a nevem.

Megint játszott, és ezt most fullal nyerte meg. Castor martinit vitt neki. Vicki nagyot kortyolt, majd arra gondolt: *Ez az a pont, ahol kiszállok*. Még két nő csatlakozott a játékhoz, Vicki pedig felállt.

– Nem, nem – szólalt meg az egyik idősebb férfi. Ő volt a játékosok között a legkeményebb, ő nevetett a leghangosabban: ő volt a vezér. – Ülj csak vissza arra a csinos kis hátsódra, hadd nyerjük vissza a pénzünket!

Vicki engedelmeskedett, és a harmadik kört flössel nyerte meg.

Aztán rá került a sor az osztásban. Remegett a keze keverés közben. A Brendával folytatott kártyapartikra gondolt, és egyik kezéből a másikba zuhogtatta a lapokat. A férfiak megint kuncogtak. *Betty*. A következő két leosztást bedobta, aztán

megint nyert. Megevett egy sózott marhahúsos szendvicset, aztán ivott még egy martinit. Már hajnali három óra volt, de tökéletesen frissnek érezte magát. Négy óra múlva mennie kell dolgozni, de nem érdekelte. A dartmouthos pulcsis Cohiba szivart szívott. – Kérsz egyet? – kérdezte.

– Persze, miért ne? – Vicki megint vesztett, aztán felállt, és odament a bárpulthoz Castor mellé. A zenekar még mindig játszott.

– Kik ezek az emberek?

– Zenét és szépírást tanulnak – felelte Castor. A Wall Street ifjai, fiatal produkciós vezetők, a reklámvilág tanoncai, a jövő divatdiktátorai. Tíz év múlva ők fogják vezetni New Yorkot.

Vicki nem tartozott közéjük. Ő sosem fogja vezetni New Yorkot, ő még a jogi egyetem mellett sem tudta elhatározni magát. Ennek ellenére mikor hajnali ötkor kisétált az épületből, ezerkétszáz dollár pihent a zsebében. A dartmouthos pulcsis felajánlotta, hogy hazakíséri, és mivel Castor a 120. utca felé ment, Vicki kénytelen volt elfogadni az ajánlatot. Az utcákon ilyenkor senki nem járt, őnála pedig nagyon sok készpénz volt.

– Jól játszottál ma este – mondta a dartmouthos pulcsis.

– Kezdők szerencséje.

– Jövő héten is jössz?

– Talán. Te minden héten eljársz?

– Minden héten. Tetszik. Olyan más.

– Igen. – Vicki a legényre nézett. Most magasabbnak és magabiztosabbnak tűnt, mint a pókerbarlangban. Nagyon aranyos volt. Vicki felsóhajtott. Másra sem vágyott, mint egy újabb pasasra. A kíséretért viszont hálás volt. Olyan sok a Castorhoz hasonló férfi. *Bocs, én a belvárosba megyek.*

– Hogy hívnak? – kérdezte Vicki.

– Ted Stowe.

Vicki következő kedden és a rákövetkező kedden is elment pókerezni. Senkinek nem beszélt róla. A zoknis fiókjában kétezer dollárt tartott, szerdánként pedig ebédidőben a női mosdóban szundított.

Vágyódott a pókerpartik után, Castor október végén feladta. Őt más dolgok érdekelték, Vicki azonban maradt. Megtanulta, hogy hazamenetel előtt borravalót kell adni Doolie-nak a nyereményéből, és hogy a vécét nem szabad használni, mert oda mások jártak, olyanok, akiket nem érdekelt a póker, és nem a szerencsejátéktól várták a mámort: a drogosok.

Vicki semmi mást nem akart, csak a martiniját, a fél szendvicsét, a szivarját, a lapjait, a dzsesszt meg a pénz zöld, ragyogó színét. *Ilyen érzés lehet*, gondolta, *férfinak lenni.*

Ted minden héten megjelent, pedig pocsékul játszott. Néha egyetlen kört sem nyert.

– Béna vagy, Stowe – mondta a vezér. Vicki megtudta, hogy a kemény külsejű, munkások akcentusával beszélő férfi Ted főnöke a Smith Barneynál. Ken Roxbynak hívták.

Ted mindig kedélyes volt, és higgadt, még akkor is, mikor fél óra alatt ötszáz dollárt veszített, de még hajnali négykor, részegen is.

– Majd golfban visszavágok – mondta.

Az egyik héten Vicki gyomrát legnagyobb bánatára megtámadta valami vírus, és nem tudott elmenni pókerezni. Szerda reggel megcsörrent a telefon. Ted Stowe volt az.

– Tegnap este három kört nyertem.

– Nem igaz!

– Pénzt is kerestem – folytatta a férfi. – Életemben először.

– De sajnálom, hogy nem láttam! – mondta Vicki.

– Én azt sajnálom, hogy nem láttalak.

Egy pillanatig mindketten hallgattak. Ted aztán megköszörülte a torkát.

– Figyelj, arra gondoltam…

– Nem hinném.

– Nem is hagytad, hogy megkérdezzem!

– Senkivel nem akarok járni a pókerkörből – mondta Vicki. – Jól érzem ott magam, és szeretném, ha mindig ilyen maradna.

– Hát jó – felelte Ted. – Akkor lemondok róla.

Vicki először azt hitte, Ted a randiról mond le, de nem. A pókerre gondolt.

– Lemondasz róla miattam? – kérdezte Vicki.

– Olyan ez, mint kalapáccsal verni a saját fejed – magyarázta Ted. Jó érzés, mikor abbahagyod.

Most, tíz évvel később, itt tartottak: Vicki az ágyban feküdt másnaposan. Szerette volna a kemoterápiára fogni a rosszullétet, ám a tünetek – a pállott száj, a kábult, zúgó fejfájás, a forgó gyomor – túl ismerősek voltak. Megkérte Brendát, hogy vigye el a gyerekeket egy órára, és hozzon neki csokis tejet, Brenda pedig morogva engedelmeskedett.

– Nem vagyok a rabszolgád – közölte, miközben átnyújtotta Vickinek a tejet.

Vicki majdnem az „ingyenélő” szóval felelt, ami pedig olyan lett volna, mint lángra lobbantani a hajlakkot, ám ekkor becsapódott a bejárati ajtó. Nehéz léptek csoszogtak, aztán Ted hangja csattant fel.

– Hol vannak az én kis szörnyetegeim?

Vicki belekortyolt a csokis tejbe, aztán visszahullott a takarók közé. Nem sokkal múlt el kilenc, Ted istentelenül korán kelhetett, ha elérte az első kompot. Vicki hallgatta, ahogy a férje meggyúrja a kicsiket, majd elbeszélget Brendával és Melanie-val, Ted Stowe, az ő férje. Máskor, ha egy hétig nem látta, szédült izgalom töltötte el a megérkezésekor, még idegesnek is lehetett volna mondani. Most viszont ijesztő módon semmit nem érzett.

Ted nem jött be hozzá azonnal. Először lefoglalták a kicsik, aztán meg a sok holmi. Vicki behunyta a szemét, de nyomon követte Ted hollétét: a léptei hangját a macskaköveken, a kapp nyikorgását, a kocsiajtó nyitódásának és záródásának kattanásait és puffanásait. Mikor meghallotta, hogy Melanie-t ugratja, Vicki mellkasát majd szétvetette a harag: *A feleséged rákos! Talán lehetne pár perced, hogy beugorj hozzá, és köszönj neki!* Vicki mostanra már összeszedte magát annyira, hogy fel tudjon kelni, de (gyerekes módon?) inkább megvárta, míg Ted bemegy érte.

Mikor végre megjelent, mindent elrontott. Vicki már abból érezte, ahogy bekopogott az ajtón, és puhatolózva kimondta a nevét. – Vicki? Vicki? – Pedig sosem hívta Vickinek, csak Vicknek. Most félt tőle; Vicki idegen lett a számára.

Ennek ellenére úgy tettek, mintha minden rendben lenne. Ted letérdelt az ágya mellé, megcsókolta a homlokát, mintha beteg gyerek volna. Vicki a férfi ingébe nyomta az arcát, beszívta az illatát. Valami különös szagot érzett rajta, remélte, hogy csak a hotel szappanja az.

– Milyen volt az út többi része? – kérdezte.

Ted a csokis tejet nézte.

– Jó, ideértem.

Tényleg ideért, ám Vicki diagnózisa óta megváltozott. Elpuhult. Régen dörgött, rezonált a hangja, most viszont félénken, esdeklően csengett, és ha Vicki nem csak álmodik, kezdett meghízni. Már nem járt konditerembe munka után. Amióta Vicki eljött a gyerekekkel, Ted – semmi kétség – csak bedobott pár falatot a gyorsétteremben, vagy átkutatta a hűtőt maradékok után. Esténként elvégezte azokat a fárasztó ház körüli munkákat, melyek miatt Vicki már évek óta nyúzta, például kitakarította a padlást. Most megtette, mert azt hitte, hogy Vicki meg fog halni. Aznap, mikor Vicki elindult Nantucketre, több ezer dollár értékű kubai szivart tört ketté ünnepélyesen a konyhai

kuka felett. *Most komolyan, Ted*, mondta Vicki. *Ez feltétlenül szükséges volt?*

A szexuális életük is tönkrement. Ted most már csak a homlokára és az arcára adott puszit, úgy ölelte át, mintha a húga volna. Aznap délután, miközben Porter aludt, Brenda egy kacsintás és biccentés, kíséretében kivitte Blaine-t a játszótérre, hogy Vicki és Ted kettesben lehessen. Ted becsukta a hálószoba ajtaját, és úgy csókolta meg a feleségét, hogy Vicki érezze: Ő megpróbálta. Visszazuhantak az ágyra, Vicki lenyúlt a rövidnadrághoz, és... semmi. Ted teste nem reagált az érintésére. A tíz év alatt először nem lett erekciója.

Ted elhúzódott, az arcát belenyomta a nyikorgós matracba.

– Fáradt vagyok – jegyezte meg. – Alig aludtam múlt éjjel.

Vicki szíve majd megszakadt a mentegetőzés hallatán.

– Az én hibám – mondta.

– Nem – tiltakozott Ted. Megérintette Vicki ajkát. Vicki is megpróbálta. Felkelt, kirúzsozta a száját, parfümöt tett magára, és tangát húzott fel – mindent megtett, hogy elfeledtesse a betegségét. A mellkasába beültetett port maga lelohasztott volna bárkit. Olyan szexinek érezte magát, mint egy távirányító, olyan kívánatosnak, mint a garázsajtó nyitója. Nem tudott úgy tenni, mintha semmi sem történt volna. A férje eljött, igen, de úgy tűnt, valami fontosat maga mögött hagyott.

Elaludtak a meleg, fülledt hálószobában, egy óra múlva ébredtek fel Porter sírására; Brenda és Blaine már *Csúszdák és létrákat* játszott a nappaliban. Gyengéden, bocsánatkérően is bánhattak volna egymással, ők azonban veszekedni kezdtek. Tednek cseppet sem tetszett, hogy Vicki előző éjjel szórakozni ment.

– Ráadásul a Club Carba!

– Mi bajod a Club Carral? – kérdezte Vicki.

– Ott vadászik a nőkre az a sok elvált, gazdag ürge.

– Ránk senki nem vadászott, Ted. A szavamat adom.

– És ittál is – folytatta Ted.

Ezzel sarokba szorította. Vicki vacsoránál három-négy pohár bort is megivott, aztán két pohár francia pezsgőt a desszerthez, majd egy portóit a bárban. Teljesen kiütötte magát, és élvezte ezt a lázadást. A lelke felemelkedett, maga mögött hagyta a testét. Dr. Garcia és dr. Alcott is megtiltotta, hogy igyon, ő viszont pompásan érezte magát, nem is értette, miért. Még a Chicken Box nevű helyre is át akart menni táncolni, legurított volna pár sört, és még jobban elengedte volna magát, Melanie azonban csak felnyögött, és nagyot ásított a javaslatra, Brenda pedig ezúttal Melanie pártját fogta.

„ Túl késő van” – mondta Brenda. „És szerintem eleget ittál már.”

– Ittam – ismerte most be Vicki. Az éjjeliszekrényén még mindig ott állt a csokis tej, bár mostanra megsavanyodott, és szétvált.

– Felelőtlenség volt – felelte Ted.

– Blaine-nek és Porternek te vagy az apja – közölte Vicki, kikelve az ágyból. Szédült, és kavargott a gyomra. – De nekem nem.

– Beteg vagy, Vicki.

Vickinek eszébe jutottak a rákosok csoportját alkotó emberek. Figyelmeztették, hogy ez fog történni: *Te magad leszel a rák. Magába szippant, bezár*. Még a csoportban is így történt. Vicki a többiekről csak a keresztnevüket, a rákjuk típusát és a stádiumát tudta. Maxine, mellrák, második stádium; Jeremy, prosztata, első stádium; Alan, hasnyálmirigy (a hasnyálmirigyráknál nincsenek stádiumok, az mindig halálos); Francesca, agy, második stádium, és végül a vezető, Dolores, Hodgkin-limfóma, öt éve tünetmentes.

– Na és? – kérdezte Vicki, tüdő, második stádium, a férjétől. - Felnőtt vagyok. Azt csinálok, amit akarok. Szórakozni akartam a

testvéremmel és Mellel. A szórakozás, tudod, engedélyezett. Még a rákosoknak is.

– Vigyáznod kell magadra – intette Ted. – Ettél zöldséglevest meg brokkolit? Észrevettem, hogy otthon hagytad a vitaminjaidat. Dr. Garda azt mondta.,.

– Fogalmad sincs, milyen érzés – sziszegte Vicki. Kivonult a nappaliba, el Brenda és Blaine mellett a konyhapulthoz, felkapta Porter cumisüvegét. Elképesztő, hogy míg egyes dolgok szétesnek, mások rendbe jönnek. Josh előző este meg tudta etetni Portért, ma reggel pedig Vicki is, méghozzá a legkisebb nyavalygás nélkül. Vicki visszasietett a hálóba, becsukta az ajtót. Ted Portert rázogatta, próbálta elhallgattatni.

– Itt a cumisüveg.

– Elfogadja?

– Tegnap Joshtól elfogadta, és ma reggel tőlem is.

– Ki az a Josh?

– A bébiszitter.

– Egy pasas?

– Egy pasas.

– És miféle pasas?

– Most lesz végzős Middleburyben. A repülőtéren találkoztunk vele, mikor megérkeztünk, és most ő a bébiszitterünk.

Ted leült az ágyra, és elkezdte etetni Portert a cumisüvegből.

– Nem igazán tetszik nekem a férfi bébiszitter gondolata.

– Most viccelsz, ugye?

– Miféle fiú akar bébiszitterkedni? Homokos? Pedofil?

– Most komolyan azt hiszed, hogy felvennék egy ilyen alakot? Josh teljesen normális. Atletikus, helyes, és határozottan a lányokat szereti. Egy tündér.

– Szóval le akarsz cserélni engem?

– Hagyd ezt abba, Ted!

– Brenda ötlete volt?

– Igen, mondhatni. De kérlek, ne...

– Ha! – kiáltott Ted. – Tudtam. A húgod a pedofil.

– Ted, hagyd abba!

– Le fog feküdni a gyerekek bébiszitterével.

– Ted! – Vicki különös módon féltékenységet érzett. Josh nem tartozik Brendához! Előző éjjel, mikor hazaértek, ők hárman megálltak az ágyon Porter mellett alvó Josh felett, és épp csak nem kezdtek gügyörészni. Josh zavarodottan nyitotta ki a szemét: akár a törpék kíváncsi tekintetére ébredő Hófehérke. Vicki elnevette magát, aztán Brenda is, *és* mikor Melanie megkérdezte, Josh *szeretné-e*, ha kikísérné a kocsijához, Vicki és Brenda úgy viháncolt, hogy majdnem összepisilték magukat. Josh kicsit sértettnek tűnt, de az is lehet, hogy csak zavarba jött, amiért alva találtak rá. Mikor azonban magához tért annyira, hogy teljes jelentést tudott adni Vickinek az estéről, ő olyan boldog lett, amiért Porter evett a cumisüvegből, hogy száz dollárt adott Joshnak, így helyreállt az általános jó hangulat. Vicki nem akarta, hogy megszólják, amiért fiú a bébiszittere, és a célozgatás sem tetszett neki, hogy Brenda valamiképp Josht kerülgeti.

– Kérlek, hallgass – mondta Vicki. Épp hogy csak nem tette hozzá: *Egyáltalán miért jöttél el?*

Később, mikor valamivel hűvösebb lett, elmentek sétálni. *Csak ki ebből a házból!,* gondolta Vicki. Olyan kicsi épület volt, annyira alacsony plafonnal, hogy megrekedtek benne a szavak és az érzelmek, visszapattantak a falakról és padlóról ahelyett, hogy elgurultak volna.

Vicki és Ted berakta a gyerekeket a dupla babakocsiba, aztán megindultak felfelé a Baxter úton – elhaladtak a sziget legpompásabb nyaralói mellett, melyekről régen álmodoztak, és melyeket most már valószínűleg megvásárolhattak volna egyenesen a Sankaty Head világítótorony felé. Ted tolta a gyerekeket, Vicki pedig próbálta eltitkolni, mennyire kimeríti ez az egyszerű kis séta.

– Emlékszel a pókerpartira? – kérdezte Vicki.

– Persze.

– Mintha egy másik életünkben történt volna.

– Sosem felejtem el, ahogy belibbentél abban a bőrnadrágban – mondta Ted –, és elnyerted mindenki pénzét.

– Sokat gondolkodtam azokon a szivarokon, melyeket ott szívtam el – jegyezte meg Vidd. – Heti egy szivar két éven át. Szerinted nem...

– Nem – vágott közbe Ted. – Szerintem nem.

Vicki hallgatott. Bermudanadrágos, ősz hajú férfi sétált el mellettük a golden retrieverj ével. Vicki rámosolygott.

– Szép családjuk van – mondta az öreg.

Vicki tudta, hogy mások ilyennek látják őket. Blaine a babakocsiban aludt, Porter cumizott. Az enyhe nyári napon a kutyáját sétáltató férfi nem sejthette, hogy Vicki beteg, Ted pedig képtelen ezt kezelni.

Most azonban Nantucketen voltak, felgyalogoltak az emelkedőn, előttük a Sankaty Head világítótorony egyenletesen, kiszámíthatóan villogtatta a jelzőfényét. Vicki jobban érezte magát attól, hogy itt lehet. „Szép családjuk van” – mondta a kutyáját sétáltató öreg, és bár részben tévedett, részben azért igaza volt. Vacsorára halat grilleznek majd, korai kukoricát főznek, aztán elsétálnak a piacra fagyiért. Miután a gyerekek elaludtak, Vicki és Ted újra próbálkozni fog az ágyban.

Alig talált Vicki megnyugvást ezekben a gondolatokban, alig ment el mellettük az öreg a kutyájával, és került halló távolságon kívül, mikor Ted úgy köszörülte meg a torkát, amitől Vicki ideges lett.

– Azt akarom, hogy gyere haza – közölte Ted.

Az egyik, amit Vicki imádott a szüleiben, Buzzban és Ellenben, Jiogy még mindig házasok voltak, immár harmincöt éve. Vicki ezt sokkal többre értékelte, mint Brenda, ugyanis ő maga is házasságban élt, és ezerféle dolog kötötte össze Ted

Stowe-val: a gyerekek, a ház, a barátok, a közösség, az egyház, a tíz éve közösen elfogyasztott reggelik, ebédek és vacsorák, a kifizetett csekkek, születésnapok, évfordulók, nyaralások, éttermi mulatozások, mozik, bulik, játékok, koncertek és a megszámlálhatatlan sok beszélgetés. Úgy tűnt, hogy az első időkben mindenféléről beszélgettek; a világ dolgairól, politikáról, könyvekről, ödetekről; mostanra viszont már csak magukról. *Vajon minden párral ez történik?* Végtelenített társalgásokat folytattak időbeosztásról és logisztikáról, squashjátszmákról és a juniorliga ebédjeiről, Blaine kiváló motorikus készségeiről, a székelési és tévézési szokásairól, Porter alvásáról és nem alvásáról, hogy kell-e nekik harmadik gyerek, egy kislány, Ted karrierjéről, a befektetéseikről, az adójukról, a Yukon garanciájáról, Vicki szerepéről a környék egyesületében, és hogy melyik nap milyen szelektív hulladéké. *Vajon mindenki így magába zárkózik?* Vagy csak az ő családjuk, a Stowe-ok, különösen most, hogy Vicki rákos lett?

Pár évvel korábban Ellen Lyndon valami különöset mondott Vickinek. „Apáddal már tizennégy éve ugyanazon vitázunk” – mondta. „Mindig másban nyilvánul meg, de attól még ugyanaz a vita.”

Vickit részben hálával, részben zavarodottsággal töltötte el, hogy nem tudta, miről folyhat ez a vita a szülei között. Igaz, másodéves főiskolás kora óta nem lakott náluk, akkor nyáron kiköltözött, de attól még felkavarta a gondolat, hogy nem ismeri elpg jól a szüleit ahhoz, hogy az egyetlen vitájuk tárgyába beavassák. Ettől függetlenül megértette, mivel maga is férjnél volt, hogy a szülei házassága szuverén dolog, az általa megteremtett gyerekektől különálló entitás; titokzatos, szent, kiismerhetetlen.

Vicki és Ted házasságának is megvoltak a maga buktatói, sikertelen nekifutásai és zsákutcái, a saját újra meg újra elismételt vitái. „Azt akarom, hogy gyere haza.” Tednek ennél

egyetlen szóval sem kellett többet mondania, Vicki emlékezetébe véste a beszéd többi részét. „Szeretlek, hiányzol, hiányoznak a gyerekek, utálok üres házba hazamenni, rosszul vagyok a kínai kajától és a fagyasztott gofriktól. A ház is túl csendes. Porter még kicsi, el fog felejteni engem, most is sír, ha meglát. Azt akarom, hogy gyere haza, és a városban vedd igénybe a kemoterápiát, elég a marhaságokból, most már csináljuk komolyan, pusztítsuk el ezeket a sejteket, ezeket a rohadékokat, szerezzük meg a legjobb orvost, na és, ha a gyógyszer ugyanaz, és ugyanúgy adják be, azt akarom, hogy a Sloan Ketteringben kezeljenek, hogy a pénzért megvehető legjobb kezelést kapd, nehogy később megbánjuk."

Ted persze ezzel azt is mondta: „Azt akarom, hogy gyere haza, mert félek, hogy el foglak veszíteni. Rettegek, Vick, mint egy gyerek. Halálra rémültem. El foglak veszíteni szeptemberben a műtőasztalon, vagy később, ha a műtét nem sikerül, ha a tumor nem műthető, ha áttét jelenik meg az agyadban vagy a májadon, ha nem tudják az egészet kivenni."

„Azt akarom, hogy gyere haza" – mondta Ted, mert nem hitt. És valójában ez állt a férj és feleség közé, ettől puhult el, ez okozta Vicki haragját és Ted impotenciáját: nem hitt benne, hogy Vicki túléli. És Nantucketet sem értette meg úgy, mint Vicki, ő nem nőtt fel a Shell utcai házban, nem érezte ugyanazt az óceán, a homok, a megbízható Sankaty Head világítótorony iránt. Rengeteg dolog volt, ami már nem számított, ezek viszont ez az óceán, ez a levegő, ez a talaj a lába alatt – nagyon is számítottak.

– Itthon vagyok – felelte Vicki.

Vicki már az elején leszögezte: a gyerekfelügyeletben a legfontosabb a rendszerességet megteremtése. Különösen, ha a gyerekek anyja beteg.

– A gyerekek megérzik a változásokat – mondta Vicki. – Megérzik a bizonytalanságot, tudják, hogy valami nincs rendben. Az a dolgod, hogy nyugalmat, biztonságot adj nekik. Légy következetes! Teremts egyformaságot!

– Nem gond – felelte Josh. – Ebben otthon vagyok. – Majdnem elmesélte, milyen az élete az apjával: vacsora fél kilenckor, sör, jégsaláta. Josh a rendszeresség és egyformaság mesterének érezte magát.

Így tehát folytatódott a nyár: hétfőtől péntekig fél nyolckor csörgött Josh ébresztője. Tizenhárom perc alatt megmosta a fogát, megborotválkozott, megfésülködött, bekente magát naptejjel, felöltözött, és letörölte a harmatot a dzsip üléséről – aztán a gimi előtti forgalomtól függően tizenegy vagy tizennégy perc között áthajtott a miacometi házuktól Sconsetbe. Valamivel nyolc előtt leparkolt a Shell utcai kunyhónál, ahol Brenda és Blaine általában kavicsokat dobált egy papírpo-' hárba. Brenda mindig rövid hálóinget viselt – vagy a rózsaszínt, vagy a virágos fehéret. Josh biztosra vette, hogy Brenda az ő kínzására maradt a hálóruhában. Amikor Ő megérkezett, a nő felállt, közölte, hogy, „Akkor én végeztem”, majd eltűnt a szobájában, ahol felvette a bikinijét.

Joshnak nem jelentett megterhelést a rendszeresség megteremtése, mégis azon kapta magát, hogy kifejezetten értékeli a változékony dolgokat: hogy Brenda melyik hálóingét viseli, melyik bikinit veszi fel, és milyen hosszan, illetve milyen mélységben beszélnek a munkájáról. Josh ugyanis már korán megtudta, talán az első vagy második munkanapján, hogy Brenda forgatókönyvet ír. Volt egy gyerek Chas Gorda szépírói szemináriumában, egy Drake Edgar nevű másodéves, aki szintén forgatókönyvet akart írni. Drake Edgar volt a leglelkiismeretesebb diák a csoportban; egymás után adta le a hátborzongató jeleneteket, és mindenki kritikáját szóról szóra leírta. Maga Chas Gorda – bár első és közismert regényét

megfilmesítették, és mára nemes egyszerűséggel „kultuszfilmnek” szokás nevezni – már a kezdetektől éreztette Drake Edgárral, hogy a szépírói szeminárium a komoly széppprózák írását támogatja, nem horrorfilmek vagy thril-lerek forgatókönyveit. A többi diák, Josht is ideértve, tudomást sem vett Drake Edgárról, különcnek, kis híján őrültnek tartották – bár majdnem minden róla szóló beszélgetés azzal zárult, hogy Drake Edgár „valószínűleg röhögve fog a bankba járni.”

Miért ne lehetne komolyan venni a forgatókönyvírókat?, gondolta Josh. Mindenki imádja a filmeket. És azokat is meg kell írnia valakinek.

– Forgatókönyvet írsz? – kérdezte Josh Brendától. – Ez nagyszerű! Én is író vagyok. Vagyis Middleburyben tanulok szépírást Chas Gordától. Ismered?

– Nem – felelte Brenda.

– Fantasztikus alak – magyarázta Josh. – Még csak huszonhat éves volt, mikor megírta azt a regényt, a *Beszélgetés*t.

Brenda sokat sejtetően elmosolyodott.

– Ah, szóval ő is *azok* közé tartozik. Tudod, a zsenik, akik korán feltörnek, aztán egész életükben nem írnak semmi mást, amit érdemes lenne elolvasni. Istenem, egész szemináriumot tudnék tartani az ilyen alakokból.

Josht bántotta, hogy így leszólják a jelenlétében Chas Gordát, eltöprengett, hogy megvédhetné a tanárát, de nem akart vitatkozni Brendával. Inkább csak annyit mondott:

– És, min dolgozol?

– Én? – kérdezett vissza Brenda. – Ó, én ezt szeretném adaptálni... – Megsimogatta az öreg könyve, *Az ártatlan szélhámos* aranyleveles betűit. – De nem is tudom. Nem megy túl jól. Mintha ez a könyv nem illeszkedne a forgatókönyvek sablonjába, érted? Nincs benne autósüldözés.

Josh felnevetett – talán túl hangosan, Drake Edgar zavaró buzgalmával. De hát mit veszíthet? Ő is egyfajta író, ahogy Brenda is. Bizonyos értelemben.

– Én segíthetek, ha akarod – ajánlkozott Josh. – Elmondhatnám róla a véleményem. – „Ez a mi valutánk” – emlékeztette Chas Gorda mindig a csoportját.„A véleményünk”! – Elolvashatom.

– Nagyon kedves tőled – felelte Brenda. – De azt sem tudom, befejezem-e valaha. Te is forgatókönyvet írsz?

– Nem, nem, dehogy. Engem, tudod, jobban érdekelnek a novellák meg a regények. – Brenda tekintetétől nevetségesnek kezdte érezni magát, mintha azt mondta volna neki, hogy Norman Mailernek öltözik halloweenre. – De elolvashatom a forgatókönyvedet, ha visszajelzést szeretnél.

– Talán – mondta Brenda. Visszadugta *Az ártatlan szélhámost*, a buborékfólia-fészekbe, aztán lezárta a bőröndöt. – Talán majd, ha már többre jutottam vele.

– Rendben – felelte Josh. Brenda a kedvében akart járni, mint egy gyereknek. Josh azonban mégsem tudta megállni, hogy ne kérdezzen rá a forgatókönyvére minden áldott reggel, miközben segített Blaine-nek felszedegetni a kavicsokat a macskaköves járdáról. Némelyik reggel Brenda azt felelte: „Alakul”, néha viszont csak a fejét rázta némán.

A másik változást Josh mindennapjaiban az jelentette, hogy mit készített Vicki reggelire. Minden reggel valami rafinált, ízletes étel várta: áfonyás palacsinta, almafán füstölt bacon, sajtos omlett, barackos mufíin, buggyantott tojás hollandi mártással, ropogós tócsni, fahéjas francia pirítós, dinnyéből és bogyós gyümölcsből készült saláta. Egyedül Josh és Vicki nyúlt hozzá a reggelihez. Melanie azt mondta, hogy émelyeg, különösen reggelenként. Csak gyömbérteát és száraz pirítóst tudott enni. Brenda reggelente semmit nem evett, a kávét azonban rendkívüli

mennyiségben fogyasztotta, megtöltötte vele a termoszát, öntött bele egy deci tejet és egy deci tejszínt, majd megszórta hat evőkanál cukorral, úgy indult el a tengerpartra. A gyerekek azért nem reggeliztek, mert az egyik még túl kicsi volt, a másik túl válogatós. Vicki Porternek répapürét vagy tököt adott, Blaine pedig zabpelyhet evett a konyhaasztalnál. A reggeli lakomákat így csak Josh és Vicki élvezte ki.

Josh eleinte tiltakozott.

– A kedvemért igazán nem kellene bajlódnod – mondta. – Be tudok kapni valamit otthon is. Zabpelyhet, tudod, vagy egy perecet.

– Nekem teszel szívességet – felelte Vicki. – Fenn kell tartanom az erőnlétemet, és a saját magam kedvéért sosem készítenék ilyesmit. – Vicki számára minden harapás komoly kihívást jelentett. Nem volt étvágya, nem akart enni. Rábámult a tányérján heverő apró adagra, és felsóhajtott. Kiszedett egy áfonyát a palacsintából, erősen szemezett egy fél baconnel vagy egy szál sült krumplival. – Rajta – mondta végül. – Le vele!

Josh nem is tudta, mióta nem készített ételt senki csak neki; rájött, hogy ez is része az anyahiányának. Vicki és Melanie elismerően, talán irigyen is nézte, ahogy eszik. A tányérját megtöltötték repetával. Melanie közben a száraz pirítósát rágcsálta a Joshsal szemközti széken, Vicki annyit evett, amennyit bírt, aztán elmosogatott, kivette Portert a székéből, megmosta a kezét és az arcát, tisztába tette, bekente naptejjel, aztán ráadta a fürdőruháját. Blaine maga szeretett öltözködni: mindig ugyanazt a zöld fürdőnadrágot vette fel, aztán később, ahogy telt a nap, ugyanolyan színű inget, mint amilyet Josh viselt. Sárga ing Joshnak, sárga ing Blaine-nek. Zöld, piros, fehér. Amikor Josh a Red Sox-os pulcsiját vette fel, Blaine sírva fakadt.

– Most majd neki is vennem kell egyet – állapította meg Vicki.

– Bocs – felelte Josh.

– Nehéz lehet a példaképének lenni – heccelte Vicki.

Josh megborzolta Blaine szőke haját, de nem tudott mit felelni. Nem tiltakozhatott. Blaine az első este óta mindig szót fogadott neki; nagyon igyekezett jól viselkedni, mintha attól félne, hogy ha valami elront, Josh elmegy, és többé nem jön vissza.

Josh általában levitte a gyerekeket a sconseti városi strandra, és leültek a vízi mentő székének árnyékába (Vicki ehhez ragaszkodott). Josh és Blaine a homokot lapátolta, várakat építettek, rákokat kerestek, kagylókat és köveket gyűjtöttek a vödörbe. Porter a napernyő alá állított járókájában töltötte az időt, a műanyag lapát nyelét rágcsálta, elszopogatott egy üveg tápszert, vagy szunyókált. Blaine egyértelműen azt szerette legjobban, ha Porter aludt: nem akart osztozni Joshon. Néha más gyerekek is odaólálkodtak Joshhoz és Blaine-hez hol több, hol kevesebb önbizalommal, belekukucskáltak a vödörbe, a homokvárukat méregették. Beállhatnak játszani? Blaine ilyenkor vállat vont, és Joshra pillantott, aki mindig azt felelte: „Persze." Aztán a szocializációs készségek fejlesztése érdekében így folytatta: „Ő itt Blaine. Téged hogy hívnak?" Azért Josh megtanulta, hogy óvatosnak kell lennie, senkinek nem szentelhet több figyelmet, mint Blaine-nek, különben Blaine duzzogva elvonult, beült a napernyő alá, és titokban épp akkora méretű köveket meg kagylókat csempészett az öccse járókájába, amiktől a kicsi megfulladhatott volna. *Blaine-nel lenni olyan*, állapította meg Josh, *mintha egy féltékenyt birtokló barátnője lenne.*

A bébiszitterkedés keményebb munkának bizonyult, mint hitte. Nem azért, mert százszor is el kellett dobnia a baseball-labdát, nem is a félórás közös szendvicsevés miatt – Vicki ugyanis mindig pakolt be nekik elemózsiát, miközben a *Scooby Dooról* beszélt –, vagy a Vicki antilistáján szereplő ötvenhét tétel miatt, melyekről nem szabadott elfeledkezni (például: sose lépj ki a házból cumi nélkül; vigyázz, hogy a tej hideg maradjon, Blaine-nek be kell fejeznie a mazsolát, mielőtt pudingot ehet, *naptej,*

naptej, naptej!, Porter mérgesszömörce-kiütését pontosan kilencven percenként be kell kenni a gyógyszerrel, rázd ki a törülközőt, mosd le a szörfdeszkát, hazafelé menet állj meg a piacon, és vegyél egy kis fügés tekercset, tessék, a pénz...).

Josh energiáit a két apró lény gondozásának érzelmi terhe szívta le. Blaine és Porter biztonsága hetente ötször reggel nyolctól egyig Josh Flynnen múlt. Nélküle kiszáradnának, vízbe fúlnának, meghalnának. Ebből a szempontból nézve a munkája *tényleg fontos* volt. Annak ellenére, hogy milyen mázlistán, milyen furcsán szerezte meg az állását, milyen gyanúsan kezdődött az egész (egyszerűen szólva a Brenda utáni kéjvágyával), Josh úgy érezte, hogy kezdi megszeretni a gyerekeket. Imádta, hogy hősként tisztelik. A második vagy harmadik héten Blaine egyszer megfogta Josh kezét, és azt mondta neki: „Te vagy a legjobb barátom." Josh érezte, hogy a szíve háromszorosára dagad, mint dr. Seuss Grinché. A reptéren senki nem hitte volna el, hogy egy kiskölyök így meg tudja hatni.

Tom Flynn néha vacsora közben megkérdezte:

– Hogy megy az új munka?

– Jól. Remekül – felelte ilyenkor Josh. De ennyiben hagyta. Semmi értelme nem lett volna elmagyarázni az apjának, hogy fejlődik: már meg tudja különböztetni Porter sírásait (éhes, fáradt, vegyél-már-fel), Blaine-t pedig arra tanítja, hogy tartsa a szemét a labdán. Sosem ismerte volna be, hogy oldalakat memorizált a *Horton kikölti a tojást-ból* és a *Burt Dow, a mélytengeri csónakosból,* mert Blaine ezt szerette olvasni, mikor visszamentek a kunyhóba, mielőtt Josh eljött tőlük. Nem tudta megfogalmazni, milyen gyengéd szeretetet érzett ez iránt a két gyerek iránt, akik talán el fogják veszíteni az anyjukat. Ha Vicki meghal, ők is olyanok lesznek, mint Josh – és bár Josh szerint őt bárki normái szerint kiegyensúlyozottnak lehetett mondani, ez elszomorította. Valahányszor meglátta Vickit, arra gondolt: *Ne halj meg! Kérlek!*

Így tehát az apjának semmitmondó válaszokat igyekezett adni.

– Jó munka. Tetszik. A gyerekek nagyon viccesek.

Tom Flynn ilyenkor bólintott és elmosolyodott. Sosem kérdezte meg, hogy hívják őket, semmi más iránt sem érdeklődött, Josh pedig életében először nem érezte úgy, hogy magyarázkodnia kellene. A munkája, a szokásaik és a kapcsolata a gyerekekkel meg a Trióval – mind csak őrá tartozott.

Josh annyira belemerült ebbe az új életébe, hogy mikor meglátta Didit a Nobadeer strand parkolójában, hideg zuhanyként érte a találkozás. Josh majdnem minden este hatkor úszott egyet az óceánban, miután a strandolok többsége már összepakolt és hazament, a hőség felszállt, de a nap még melegen, bársonyosan sütött. Szerette ezt az időszakot, ilyenkor általában ledobta a törülközőjét a partra, és kiült még pár percre a hullámokat nézni, vagy botot dobált valaki más kutyájának, és közben szerencsésnek, okosnak érezte magát, amiért ilyen jól kihasználta a nyarat. így tehát mikor egyik nap felmászott a parkolóba vezető keskeny, rozoga lépcsőkön, és észrevette, hogy Didi a dzsipje csomagtartóján ül, régi, ismerős rettegés töltötte el. Semmi értelme úgy tenni, mintha szerencsés véletlen volna csupán: Didi rá leselkedett. Megfigyeli. Josh visszagondolt az előző nyárra meg áz azelőttire, mikor Didi olykor ugyanígy meglepte, és akkor még szerencsésnek tartotta magát emiatt. Most viszont kirázta a hideg. Ha Didi nem szúrta volna ki úgyis mindenhol, megpróbált volna elosonni.

Az adott helyzetben alig rejtette el az undorát.

– Szia – szólította meg. A nedves törülközőjét a dzsip nyitott végébe dobta.

Didi nyikkantott. Josh először kuncogásnak vélte, de nem volt ekkora szerencséje. Sírt.

– Te már nem szeretsz engem – mondta Didi. – Utálod a képemet.

– Didi...

A lány hüppögött, megtörölte az orrát a tenyerével. A régi, levágott farmer rövidnadrágját viselte még középiskolából, a száráról fehér szálak lógtak a combjára, meg a rózsaszín pólóját, melyen fekete dőlt betűkkel az állt: *Baby Girl*. Mezítláb volt, acélkékre festett lábkörmeit beledugta a parkoló koszos homokjába. Josh gyorsan körbenézett, de Didi Jettáját sehol sem látta.

– Hogy jöttél ide? – kérdezte.

– Valaki kirakott.

– Valaki?

– Rob.

Rob, Didi bátyja egy hatalmas Ford F-350-sel furikázott, a platóján menő szerszámosládát vitt, a lökhárítójára ragasztott matricán pedig az állt: *Fuvart csak benzinért, fűért vagy fenékért vállalok*. Rob ács volt a Dimmity testvéreknél, ahol Josh anyja is dolgozott. Ez a sziget túl kicsi. Rob tehát kirakta Didit, ráadásul mezítláb, így Josh csapdába esett. Kénytelen lesz elvinni őt valahová. Túl rendes ahhoz, hogy otthagyja, és ezt Didi is tudta.

– Hol van a *te* kocsid? – kérdezte.

– Elvitték.

– Ki vitte el?

– A végrehajtó. – Megint előtörtek a könnyei, a szempillafestéké elfojt. – Örökre odalett.

Josh nagy levegőt vett.

– Na és a pénz, amit kölcsönadtam?

– Nem volt elég. Bajban vagyok, Josh. Nagy bajban. Az albérletet sem tudom kifizetni. Ki fognak rakni, és a szüleim megmondták, hogy nem mehetek haza.

Remek. Húszévnyi kényeztetés után Didi szülei úgy döntöttek, hogy bekeményítenek. Elkésett, gyenge próbálkozás volt ez a részükről, de Josh nem tudta hibáztatni őket, amiért nem akarják visszafogadni a lányukat a házukba. Kiürítené a likőrös szekrényüket, és óriási telefonszámlát csinálna.

– Van munkád – mondta Josh. – Nem értem.

– Alig fizetnek valamit – felelte Didi. – Én nem vagyok ápoló.

– Talán tovább kellene tanulnod.

Didi felnézett. Úgy festett, mintha az *Élőhalottak éjszakájától* lépett volna elő.

– Pont úgy beszélsz, mint ők.

Josh a földet rugdosta. Szeretett volna hazamenni és lezuhanyozni. Éhes volt; aznap estére mexikói melegszendvicset fog csinálni.

– Mit akarsz tőlem, Didi?

– Azt akarom, hogy törődj velem! – Most már sikított. – Már nem is hívsz fel. Zach partijára se jöttél el...

– Bébiszitterkednem kellett – felelte Josh.

– Biztos beleszerettél abba a nőbe, aki a gyerekekkel volt. Biztos *lefekszel* vele! – Ez a vád olyan vad hányavetiséggel csattant fel, hogy Josh nem érezte szükségét a válasznak. Nem tetszett neki, hogy Brendáról, Vickiről vagy a gyerekekről így beszéljen valaki, különösen nem Didi. Ez a lány semmit nem tud róluk, vagy a velük töltött idejéről. Ha Brenda, Vicki vagy akár Melanie látná most, a fejüket ráznák. *Szegény lány*, gondolnák. *Szegény Josh*.

Megfogta a kocsiajtót.

– Szállj be! – mondta. – Hazaviszlek.

Didi engedelmeskedett, elhitetve Joshsal, hogy a kezébe adta az irányítást. Mihelyt azonban elindultak, Didi megint rázendített, a marhaságaival bombázta.

– Lefekszel vele, valld be, már nem szeretsz engem, régen szerettél, de most igazi nagymenő lettél, főiskolás nagymenő, azt

hiszed, jobb vagy, alig fizetnek valamit, és az adók után, elvették a kocsimat, benne volt az Audioslave CD-m, a saját anyámnak se kellek.

Könnyek, zokogás, csuklás. Josh egy pillanatig azt hitte, hányni fog. Olyan gyorsan hajtott, ahogy csak bírt, semmit nem mondott, nehogy Didi kifordítsa a szavait, és ellene használja fel. Brendára gondolt a hálóingében, kezében a jegyzettömbbel és a kávéval teli termosszal meg a régi, első kiadású könyvet tartalmazó bőrönddel. Brenda más típusú ember volt: idősebb, érettebb, már túljutott az ilyen maga által gerjesztett drámákon. *Kinek kell a műdráma, mikor ott az igazi?* Vickinek rákja van. Melanie-nak meg valami férjproblémája. Didi még azt se tudja, mi az a probléma.

Megállt a kocsifelhajtóján.

– Szállj ki! – mondta.

– Pénzre van szükségem – közölte Didi.

– Na, azt már nem. Szó sem lehet róla.

– Josh... – Josh lábára tette a kezét.

– Adtam kölcsön – felelte Josh. – Megígérted, hogy békén fogsz hagyni, – Felemelte Didi kezét, és a lány ölébe ejtette.

– De csak...

– A válasz: nem – közölte Josh. – És ne felejtsd el, hogy még mindig tartozol. Attól még, hogy megint kértél, és én nemet mondtam, ugyanúgy tartozol a korábbival. Kétszáz dollárral tartozol, Didi.

– Tudom, de...

Josh kiszállt a kocsiból, odarohant az anyósülés ajtajához, és kinyitotta.

– Kifelé!

– Már nem szeretsz.

Megint ráakaszkodik. Didi semmit sem változott a középiskola utolsó éve óta. Joshnak megint megakadt a szeme a pólóján. *Baby Girl. Pontosan,* gondolta. *Pici lány.* Átnyúlt Didi

felett, és kicsatolta a biztonsági övét. Aztán elkapta a karját, és kirángatta a kocsiból. Gyengéden, de határozottan bánt vele, mint Blaine-nel tette volna. Tudta, hogy kell bánni ezzel a *pici lánnyal,* hiszen mindennap gyerekekre vigyázott.

– Csak ötszáz dollárra van szükségem – mondta Didi.

– Sajnálom – felelte Josh. – Nem segíthetek.

– NEM is sajnálod! – visította Didi. Folyt az orra, megint sírt, és úgy csuklóit, mint a részegek a rajzfilmekben. – Egy *cseppet sem* sajnálod, nem is érdekel, mi van velem! – Éles, hisztérikus hangon kiabált. Mintha azt akarná, hogy szomszédai kikukucskáljanak az ablakon, és családi viszály miatt hívják a rendőrséget.

– Hé! – Josh a házra pillantott, amelyben Didi lakást bérelt; körbenézett a kertben, a fák között. Most már szerette volna, ha kijön valaki, megkérdezi, mi folyik itt, és segít neki elrendezni ezt az ügyet, de teljesen egyedül voltak. – Nem visítozhatsz csak úgy, Didi. Össze kell szedned magad.

– Menj a francba!

– Megyek.

– Szükségem van a pénzre – könyörgött megint Didi. Az öklét a fülére nyomta, és úgy rázta a fejét, hogy teljesen kivörösödött az arca. Josh hitetlenkedve nézte. Annyira kiborult, hogy Josh már arra gondolt, biztosan csak színészkedík. Ilyenfajta viselkedést Josh eddig csak szappanoperákban látott; a mélyszegénységben élő, elnyomott, bűnbe keveredett emberek viselkedtek így a *Zsarukban.*

– Didi – szólalt meg újra Josh. – Menj be, igyál egy pohár vizet! Zuhanyozz le! Nyugodj meg!

Didi egyszerre ravasz és kétségbeesett képpel nézett rá.

– Ha nem segítesz, megölöm magam.

Josh előrenyúlt, és megragadta az állát.

– Elfelejted, kivel beszélsz – mondta. – Ez cseppet sem vicces. – Most már tényleg dühös lett, mert Didi hangja számítóan

csengett. A lány nagyon is jól tudta, kivel beszél. Josh anyjának a halálát akarta felhasználni ellene. Ilyen típusú kígyó volt, így járt az esze. Most Josh szorította ökölbe a kezét. De nem... ha kijön a sodrából, Didi malmára hajtja a vizet. A lány észrevehette, hogy túllépett egy határt, mert könyörgésre váltott.

– Csak ötszáz dollár kellene. Tudom, hogy van pénzed, Josh.

– Nem – felelte, miközben a fejében az járt: *Következetesség*. – Viszlát, Didi.

Senki nem lepődött meg jobban az idő múlásán, mint Melanie: teltek a napok, eltelt egy hét, majd még egy. Ő pedig még mindig itt volt Nantucketen. Nem tudta, hogy puszta tehetetlenségből maradt-e a szigeten (talán csak túl nagy energiabefektetés lenne hazamenni?), vagy kezdte megszeretni ezt a helyzetet.

Az első napok borzalmasak voltak, előbb Vicki és Brenda veszekedett, aztán Vicki meg Ted, Melanie pedig közben hol hányt, hol aludt, hol zuhanyozott, hogy enyhítse a Peter és Frances Digitt viszonya miatti égető kínjait. Olyan jellegű fájdalom volt, mintha nyílt törés lenne a kaiján, vagy mint az erőspaprikaszósz a nyílt ajakherpeszen. Egyik reggel azonban Melanie arra ébredt, hogy nem Peterre és Francesre gondol elsőként, hanem arra a titokra, amit az ő teste őriz. A benne fejlődő kis kezdeményre gondolt, a babszem nagyságú emberi lényre, az életre, mely megfogant és megtapadt a testében. Ez a baba a többiekkel ellentétben (hét próbálkozás és tizenegy embrió) anyjaként fogadta el Melanie-t. Most már talán héthetes terhes lehetett, és bár a teste ugyanúgy nézett ki, szerette a hasára nyomni a kezét, miközben az ágyában hevert, és elképzelni, hogy érzi egy aprócska szív verdesését. Reggelente ebben az órában ökörszem ült a kapura Melanie ablaka alá, és

szerenádot adott neki. Ám a képzeletbeli szívverés és a kismadár éneke csak előjáték volt ahhoz, amire Melanie valójában várt. Igazából azt akarta hallani, ahogy a dzsip kerekei megcsikordulnak az összezúzott kagylóhéjakon. Josht várta.

Na jó, gondolta Melanie. *Valami baj van velem. Majdnem tíz évvel fiatalabb nálam. Még csak* főiskolás. *Az anyja lehetnék; egy vén, terhes nő vagyok. És mégis – hogy is mondta Woody Allen? „A szív akaratát nem lehet befolyásolni.* (Vajon az ő vágyai is olyan morálisan megkérdőjelezhetőek, mint Woody Allenéi? Talán igen, ki ő, hogy megítélje?)

Melanie nem tehetett az érzelmeiről, márpedig mikor meghallotta a dzsip kerekeinek csikorgását a kagylókon, a kocsiajtó csapódását, a kapu zárjának felemelkedését, Blaine örömteli kiáltását és Josh hangját, „Hé, haver, mi újság?”, boldog volt.

Melanie következő napirendi pontja az volt, hogy felkelt, és kiment a konyhába, hogy elfogyassza a teáját és pirítósát, miközben Josh megreggelizik. Jobban örült volna, ha addigra lekocog tíz kilométert, lezuhanyozik és felöltözik, aztán a fiúval együtt megreggelizik, megvajaz egy fánkot, és felolvas neki valami vicceset, amit a *Globe*-ban talált. Ő azonban most semmi másra nem volt képes, mint elkortyolgatni a teáját, elmajszolni a pirítósát, és együgyű dolgokról társalogni.

Csalódottan fedezte fel, hogy Josh szépírást tanul – nem mintha Melanie-nak bármi kifogása lett volna az írótanoncok ellen, csak így volt bennük valami közös Brendával. Melanie hallotta, amint az írói válságról viccelődnek.

– A legjobbakkal is megesik – mondta Josh.

Brenda rámutatott, és azt felelte: – Ne hagyd, hogy ezt elfelejtsem! – Az írás összekötötte őket, és ez bosszantotta Melanie-t, Brendát pedig innentől kezdve még kevésbé szerette. Aligha említésre méltó ezek mellett, hogy Melanie is értékelte az irodalmat. Komoly szépirodalmat éppúgy olvasott, mint ócska

ponyvát. Rajongott Donna Tarttért és Margaret Atwoodért – *és* Nora Robertsért is. El szokta olvasni a *The New Yorker*ban megjelenő novellákat – ha nem is minden héten, de elég gyakran. Melanie azonban tudta, hogy az olvasás más, mint az írás. Ő egyáltalán semmi kedvet nem érzett egy novella vagy regény megalkotásához. Azt sem tudná, hogy kezdjen hozzá,

Melanie olyan információkat próbált összeszedni, melyek vele kapcsolatosak, és amiket Josh megértene. Történelem szakos volt a Sarah Lawrence Főiskolán, aztán egy évig angolt tanított Thaiföldön. Megérintette a Fekvő Buddha arany lábfejét, a lakásából vízi taxival járt az iskolába, a madárpiacon vett egy törpepapagájt, akit Rogernek nevezett el. Roger hat hét múlva abbahagyta az éneklést, és meghalt. Amikor Melanie elmesélte Joshnak a személyes életének ezen részleteit, a fiú biccentett, a reggelijét eszegette, és érdeklődően figyelte mindaddig, amíg Brenda be nem lépett a konyhába a kávéjáért. Brenda minden alkalommal magára vonta a figyelmét. Josh *nézte* Brendát. Melanie napirendjének az is része lett, hogy megszámolta, hányszor nézett Josh Brendára, aztán féltékenykedett miatta. De hogy is vádolhatta volna érte? Brenda gyönyörű volt, és öntudatlan; ott élt velük a házban, de az ő gondolatai láthatóan máshol jártak. Talán a New York-i szeretőjén, vagy azon az ügyvéden, akinek a hívására sosem válaszolt, esetleg az ostoba forgatókönyvén. Brendát kirúgták a Champion Egyetemről *szexbotrány* miatt – *Josh vajon ezt tudja?* És azt, hogy a *törvénnyel* is meggyűlt a baja? Brenda valahogy túllépett a közelmúltja hamvain, és sikerült visszaszereznie az uralmat az élete felett. Nemcsak hogy forgatókönyvet írt, amit Josh lenyűgözőnek talált, de egyfajta glóriát is kapott, mivel ő vigyázott Vickire és a gyerekekre Josh és Ted távollétében. Melanie azon kapta magát, hogy gyűlöli Brendát, ugyanakkor szeretne jobban hasonlítani rá.

Délutánonként, miközben Porter aludt, Melanie meggyőzte Blaine-t, hogy segítsen neki a kunyhó kertjének a gondozásában. Kigyomlálták az elülső ágyásokat – Blaine műanyag Tupperware tállal a kezében követte Melanie-t, majd mikor a tál megtelt, kiöntötte a tartalmát a konyhai szemetesbe. Amikor a gyomokat eltüntették, és leszedték a sásliliomok elszáradt virágait, sötét, édes illatú talajtakarót szórtak el foltokban. Melanie visszavágta a ház előtt felfuttatott New Dawn rózsákat és a hátsó kerítést szegélyező rózs^bokrokat is, Blaine pedig nézte. (A fiú félt a tüskéktől és a dongóktól.)

– Ez a furcsa a rózsákban – magyarázta neki Melanie. – Minél jobban visszavágod őket, annál szebbek lesznek legközelebb.

Blaine komolyan bólintott, aztán berohant a konyhába vízzel teli befőttesüvegért. A kertészkedésben az volt a kedvenc része, mikor Melanie virágokat vágott az üvegbe, ő pedig bevitte, és megmutatta Vickinek.

– Nagyon szép virágok – mondta egyszer Josh az asztalon álló pillangóvirágokra.

– Melanie-val együtt növesztettük őket – felelte Blaine. – Igaz, Melanie?

– Igen – helyeselt Melanie. Josh biztosan úgy gondolja, hogy a kertészkedés idős hölgyeknek való, Melanie azonban nem tudott lemondani a virágok, a fagyalsövény meg a szépen nyírt gyep iránti rajongásáról. Mindig szerette a fejlődő növények látványát és illatát.

Ahogy teltek a napok, Melanie egyre jobban beleveszett a nantucketi életbe – ami Josht, a gyerekeket, Brendát és Vickit foglalta magában. Melanie-t annyira lekötötte a saját bánata, hogy szinte tudomást sem vett Vicki betegségéről. Vicki hetente kétszer elment kemoterápiára. Most már túl beteg volt – túl gyenge, túl kimerült és zavarodott – ahhoz is, hogy lesétáljon Melanie-val a strandra, akármilyen finoman nógatta is Melanie.

– Jót fog tenni, ha kimozdulsz a házból – mondta Melanie. - Ahogy nekem is.

– Menj csak! – felelte Vicki. – Én itt megvárom, míg visszajönnek a gyerekek.

– Akkor veled várok – közölte Melanie. – Kiülünk a verandára, és jegesteát iszunk.

Ezt eljátszották párszor, bár Melanie mindig úgy érezte, hogy pont olyan feszélyezetten alakult a teázgatásuk, mint egy vakrandi. Vicki nem akart a rákról beszélni, és mikor Melanie egyszer megkérdezte tőle, Ted hogy viseli a dolgot, Vicki csak annyit felelt: „Pff. Ebbe most ne menjünk bele!” Volt benne valami félelem, harag vagy szomorúság, mikor azonban Melanie kicsit jobban feszegetni kezdte, Vicki Peterre terelte a szót, ami – Melanie számára—olyan volt, mint megvakarni egy sebet, vagy megmozgatni a kilazult fogat: fájdalmas, de ellenállhatatlan.

– Beszéltél vele? – kérdezte Vicki.

– Nem, azóta nem.

– Akkor nem mondtad el neki, hogy terhes vagy?

– Nem.

– De el fogod.

– Végül kénytelen leszek – felelte Melanie. – Ted tudja?

– Nem. Fogalma sincs róla. Lekötik a saját dolgai.

– Gondolom. Csak nem szeretném, ha Peter mástól tudná meg.

– Nyilván.

– Josh tudja.

– Tényleg?

– Véletlenül elszóltam magam. Tudtad, hogy Josh hozott haza az első vasárnap, mikor megpróbáltam hazarepülni Connecticutba?

– Hazahozott?

– Aha. Nem furcsa? Akkor mondtam el neki, az úton.

Vicki kifürkészhetetlen pillantást vetett Melanie-ra. Melanie úgy érezte, mintha a titkos múltját vallotta volna be Joshsal. *Vicki vajon helytelenítette?* Akkor épp csak hazahozta a reptérről, semmi több nem történt, de hogy magyarázza el azt a bizarr, érzéki vágyat, melyet most érzett iránta? Jobb, ha nem beszél róla. Biztos csak a hormonok

– Nem tudom, mihez kezdjek a gyerekkel, Vick.

– De azért megtartod, nem?

– Megtartom, igen. És aztán?

Vicki hallgatott, a jegesteáját kortyolgatta.

– Nem leszel egyedül. Ted meg én segíteni fogunk.

– A babának apa is kell.

– Peter is részt vesz majd az életében.

– Nagyon biztos vagy benne.

– Nyilván hiányzol neki.

– Fel se hívott. Egyszer se – duzzogott Melanie,

– Ahogy te sem őt. Büszke vagyok rád.

– Én is büszke vagyok magamra – felelte Melanie. Nem hívtam fel Petert, nem adtam ki az adumat. Türelmesen kivárok.

A hátsó kerítés mellett ragyogtak a rózsák, a dongók kövéren, boldogan keringtek körülöttük. Hétvégén Ted levágta a füvet, így a gyep most csodálatos, friss illatot árasztott. A nap megmelengette Melanie lábát. Josh egykor visszajön a gyerekekkel, és már ez is elég volt ahhoz, hogy Melanie örüljön, amiért itt maradt, és nem ment vissza Connecticutba.

– Köszönöm, hogy elhívtál.

– Örülök, hogy itt vagy – felelte Vicki.

– Tényleg? – kérdezte Melanie.

A tavaszi eseményáradat előtt Vicki és Melanie naponta háromszor-négyszer is beszélt telefonon, és nem voltak köztük tabutémák. Mindent kitárgyaltak, semmit nem hagytak szó nélkül. Most pedig egy fedél alatt éltek a saját külön nyomorúságukba zártan. Melanie aggódott, hogy Vicki

megharagudott rá az első hét eseményei miatt. Vajon dühös, amiért Melanie hagyta, hogy Blaine észrevétlenül elkószáljon a strandról, vagy amiért leesett a repülőgép lépcsőjéről Porterrel? Mérges lett, amiért Melanie megpróbált szó nélkül elszökni a szigetről? Neheztel, amiért bébiszittert kellett felvennie a gyerekek mellé, mikor a barátnője is tökéletesen elláthatta volna ezt a feladatot? Irigyelte Melanie terhességét? Vickihez képest Melanie teste érett gyümölcs volt. Melanie semmiben nem segített Vickinek a kemoterápiával kapcsolatban. Brendának megvolt a maga szerepe: ő volt a sofőr, a szervező, a testvér. Melanie már a kezdetektől fogva csak potyautas volt.

– Biztos vagy benne, hogy nem én vagyok a lehető legrosszabb barátnő?

Vicki Melanie kezére tette a kezét – mely kicsit remegett, akár az öregeké –, és ettől azonnal elmúlt minden rossz érzése. Ez volt Vicki különleges képessége. Mindent jobbá tudott tenni. Mindenki anyja volt.

– Messze nem – felelte.

Mikor Brenda kemoterápiára vitte Vickit – vagyis minden kedden és pénteken ő közben a váróban ült, úgy tett, mintha magazinokat olvasna, de valójában a testvéréért imádkozott. Ez volt az ő különös titka, Brenda ugyanis sosem volt különösebben vallásos. Buzz és Ellen Lyndon lusta protestánsoknak nevelte a lányokat. Csak alkalomszerűen jártak templomba, néha nekilendültek, húsvét előtt három hónapig minden vasárnap elmentek, aztán karácsonyig be se néztek. Vacsora előtt mindig elmondták az asztali áldást, egy időben pedig, mikor Ellen Lyndon reggeli bibliakörre járt, iskolába menet megpróbált beszámolni a hallottakról a kocsiban. Mindkettejüket

megkeresztelték a Szent Dávid episzkopális templomban, ott is konfirmáltak; ez volt az ő egyházuk, kereszténynek tartották magukat, a lelkipásztoruk adta össze Vickit és Tedet, teljes istentisztelet volt, mindenki úrvacsorához járult. Ennek ellenére a vallás nem igazán játszott komoly szerepet a család életében, legalábbis nem úgy, ahogy azoknál a katolikusoknál, baptistáknál vagy zsidóknál, akiket Brenda ismert. A Lyndon-házban nem lógtak keresztek a falon, az asztalokon nem hevertek kinyitott Bibliák, kis kerek fejfedők vagy imasálak. Olyan kiváltságosak voltak, annyira *szerencsések*, hogy sosem volt szükségük a vallásra – talán ez volt az oka. Bzz Lyndon philadelphiai ügyvédként rengeteget keresett, de nem annyit, hogy bajba kerüljön; Ellen Lyndon pedig tehetséges háziasszony és anya volt. A Lyndon-konyha volt valószínűleg a legvidámabb helyiség Délkelet-Pennsylvaniában: mindig szólt a rádióból a komolyzene, az asztalon mindig friss virág és érett gyümölcs állt, a sütőben mindig valami finomság készült. A konyhában lógó táblára Ellen Lyndon mindennap felírt egy idézetet vagy versrészletet. „Az elme táplálékának” hívta. A Lyndon-házban minden olyan bájos volt, olyan kifinomult és helyénvaló, hogy az ember könnyen elfeledkezett az Istenről, természetesnek vette a jelenlétét.

Most viszont, ezen a nyáron, a Nantucketi Vidéki Kórház onkológiájának gyöngyszürke várótermében Brenda Lyndon a testvére életéért imádkozott. Érezte a helyzet iróniáját. Ha gyerekkorában

Brenda imádkozott egyáltalán a Lyndon-házban – méghozzá titokban, lázasan –, akkor kivétel nélkül mindig Vicki halálát kérte.

Brenda és Vicki éveken át háborúskodott. Volt visítás, karmolás, köpködés, ajtócsapkodás. A lányok összevesztek ruhákon, szemkihúzókon, Brenda Rick Springfield-kazettáján, amit Vicki kölcsönadott Amynek, ő pedig meggyűrte a szalagot. Harcoltak azon, ki hová üljön a kocsiban, ki mit nézzen a

tévében, ki hány hívásra és hány percen keresztül használja a telefont. Azon is hajba kaptak, ki szedte össze a legtöbb tengeri üveget, mikor a mólónál sétált, ki kapott több bacont a szendvicsébe, ki nézett ki jobban a jégkorongos szoknyájában. Veszekedtek azért, mert Brenda kérés nélkül kölcsönvette Vicki rózsaszín pulcsiját, Vicki pedig bosszúból kettévágta Brenda *Huckleberry Finnről* írt házidolgozatát – melyet fáradságos munkával az apjuk írógépén pötyögött be. Brenda pofon vágta Vickit, Vicki erre kitépett egy maroknyit Brenda hajából. Az apjuk szedte szét őket, majd Vicki a hálószobája ajtaja mögül a k betűs szóval illette Brendát. Ellen Lyndon bentlakásos iskolával fenyegetőzött.

– Komolyan – mondta. – Nem tudom, hol szedtetek fel ilyen szavakat.

Harcoltak a jegyeik, tanáraik, vizsgaeredményeik és a fiúk – vagyis egy fiú miatt, helyesbített Brenda, ugyanis Brenda számára élete első harminc évében (vagyis amíg nem találkozott Walshsel) mindössze egy fiú létezett, mégpedig Erik van Cott. Erik van Cott nemcsak Brenda legjobb barátja volt, de a titkos, viszonzatlan szerelme is. Neki viszont mindig is Vicki tetszett. Ez a fájdalom már önmagában is elegendő tápot adott Brenda Vicki halálával kapcsolatos fantáziálásához. Autóbaleset, húsmérgezés, szívroham, fulladás, vagy üsse agyon a South utcában egy férfi lila tomahawkkal.

Bár középiskolában a lányok végig nyíltan gyűlölködtek, Brenda most úgy vélte, ő mondta ki gyakrabban ezeket a szavakat – hiszen Vicki ugyan miért gyűlölte volna őt? Szánalmasnak tartotta. *Uncsi Könyvmolynak* csúfolta, ha gonosz akart lenni vele. „Uncsi Könyvmoly, ronda kis rovar, az orra se látszik ki a könyvből, belefészkeli magát, mint féreg a rohadt almába.”

„Áthívhatom az egyik barátnőmet?” – kérdezte mindig Vicki a szüleiket, ha elmentek valahová. „Nem akarok egyedül maradni Uncsi Könyvmollyal.”

Utállak, gondolta akkor Brenda. Le is írta a naplójába. Aztán elsuttogta, végül tiszta erőből elüvöltötte: „Utállak! Bárcsak meghalnál!” , Most, mikor Brenda erre gondolt, remegett a bűntudattól. *Rák.* Pedig nem mindig volt ilyen pocsék a kapcsolatuk. Ellen Lyndont felkavarta a lányok nyílt ellenségeskedése, ezért folyamatosan emlékeztette őket, milyen közel álltak egymáshoz kicsi korukban. „Olyan jó barátok voltatok! Mindig úgy aludtatok el, hogy fogtátok egymás kezét. Brenda sírt, mikor Vicki először ment óvodába, Vicki pedig teleragasztott Brendának egy tányért alufóliából kivágott csillagokkal.” Egyszer-kétszer azért, előfordult, hogy összefogtak a középiskolában, főleg a szüleik, de egyszer Erik van Cott ellen is.

Amikor Brenda és Erik van Cott másodikos volt a középiskolában, Vicki pedig már végzős, Erik elhívta Vickit az alsóbb évfolyamosok iskolabáljára. Vicki akkoriban hol összejött, hol szakított a barátjával, Simonnal, aki akkor kezdett a delaware-i egyetemen. Vicki „engedélyt” kért Simontól, hogy elmehessen az alsó évfolyamosok báljára Erikkel „barátként”, mire Simon azt felelte: „Ha neked ez jön be...” Hát jó. Vicki és Erik elmennek együtt a bálba.

Brendát enyhén szólva is összetörte ez a hír. Őt két fiú is elhívta, egy helyes, de buta, meg egy egyszerűen csak buta. Ő azonban mindkettőjüket visszautasította abban a reményben, hogy Erik sajnálatból, kötelességtudatból vagy egyszerűen szórakozásból elhívja őt. Most viszont kénytelen lesz otthon ülni, miközben Vicki elmegy Erikkel az ő báljára. Ebbe a drámai helyzetbe lépett be Ellen azzal a hitével, hogy minden fájdalmat – még a romantikus, testvérek miatti kínokat is – helyre lehet hozni egy kis nantucketi homokkal. Amikor hírét vette a tragédiának, és Brenda megnyúlt képe ezt meg is erősítette, fogta a nantucketi homokkal teli üveget, amit az ablakpárkány alatt tartott, és beleöntött egy kicsit Brenda papucsába.

– Lépj bele! – rendelkezett Ellen. – Jobban fogod érezni magad tőle.

Brenda engedelmeskedett, de ezúttal megesküdött magának, hogy nem fog úgy tenni, mintha működne a homokkezelés. Nem képzeli el, hogy augusztus van, ő hétéves, és felfelé mászik a dűnéken. Akkoriban a legfontosabb az életében a tengeriüveg-gyűjteménye és a Frances Hodgson Burnett-könyvei voltak, *A kis hercegnő, A titkos kert*.

– Látod? – kérdezte Ellen. – Máris jobban érzed magad. Látom rajtad.

– Nem érzem jobban magam.

– De majd mindjárt. Bejutott a homok a lábujjaid közé?

Ahogy közeledett a bál estéje, Ellen figyelemelterelő tervet eszelt ki. Azt akarta, hogy Brenda elmenjen vele és Buzz-zal. a klubházuk éves *Tavaszi rítusok* táncmulatságára, melyet ugyanazon az estén tartottak, mint az iskolai bált. Brendának attól kellene jól éreznie magát, hogy egy másik táncmulatságba megy a szülei kíséretében? Úgy tűnik. Ellen megkérdezte Brendát, hogy lazackrokettet kér, vagy borjújavát Oscar módra. Mivel Brenda nem volt hajlandó válaszolni, Ellen elhintett egy poént Kukalakó Oszkárról. Mint egy egyfelvonásos jelenet az abszurd színházban.

Brenda nem nézte végig, ahogy Vicki elkészül, és ő maga sem öltözött át. Bebújt a melegítőjében a dunyhája alá, és *A hiúságok vásárát* olvasta. Bojkottálta a klubház táncmulatságát, a lazackroketteket, a májusfát, mindent. Otthon marad, és olvasni fog.

Erik érkezése előtt egy órával Vicki bekopogott Brenda szobájának ajtaján. Brenda persze nem felelt. Vicki, aki nem ismert korlátokat, megpróbált benyitni. Az ajtó zárva volt. Ezután a körmeivel csikargatta a fát – ezt a hangot Brenda nem bírta elviselni. Feltépte az ajtót.

– Mit akarsz?

– Nem megyek – közölte Vicki. Már felöltözött, pánt nélküli fekete ruhát vett fel, a szőke haját felkötötte. Ellen eljegyzési gyöngye lógott a nyakából aranyláncon. Brenda éppolyan káprázatosnak látta, mint a szappanoperák sztárjait, de ettől csak még dühösebb lett. Vicki belökte Brenda ajtaját, és arccal lefelé rávetette magát az ágyára, mintha neki tört volna össze a szíve. – Egy csomó ismeretlennel akar összehozni a Main Lionban. Béna. Aztán meg a rezesbanda egyik tagjának a reggelizős bulijára kellene elmennem vele. Béna. – Felemelte a fejét. – Egyszerűen semmi kedvem hozzá.

– Semmi kedved hozzá – ismételte Brenda. Íme, a tipikus Vicki Lyndon. Gyönyörű a ruhája, egy fantasztikus fiú elhívta a bálba, amire Brendát nem, pedig Brenda ölni tudott volna érte, de Vicki otthon akar maradni... és miért? Mert nem elég menő neki.

– Neked kéne elmenned vele – mondta Vicki. – A te barátod.

Igen, Erik Brenda barátja volt. Mindez azonban a bálok és báli randevúk világában édeskeveset számított.

– Nem engem hívott – felelte Brenda.

– Hát akkor peche van – közölte Vicki. – Mert én nem megyek.

– Anya kényszeríteni fog rá – figyelmeztette Brenda. – Azt fogja mondani, hogy goromba dolog így cserbenhagyni a partneredet. *És közönséges ízlésre vall*

– Nem kényszeríthet – felelte Vicki. Brendát nézte a melegítőjében. – Téged sem kényszerít, hogy elmenj a *Tavaszi rítusokig*.

– Egyelőre még nem próbálkozott – mondta Brenda.

Vicki lehúzta a ruhája cipzárját, és lehámozta magáról, mint a kígyó a bőrét.

– Itthon maradunk együtt. Kiveszünk egy filmet. Megisszuk apa sörét.

Brenda a nővérére bámult. Most komolyan beszél? Vicki utált otthon maradni, különösen Brendával. De talán... így legalább Erik is megtudja, milyen az igazi Vicki. Akkor majd rájön, hogy Brendát kellett volna elhívnia.

– Hát jó – felelte Brenda.

Vicki felhívta otthon Eriket, hogy megspóroljon neki egy kellemetlenséget, és ne kelljen megjelennie a Lyndon-házban frakkban, kezében egy műanyag dobozba zárt gardéniával.

– Bocsiiii – nyögte. – Pocséééékul vagyok. Bóoooorzalmas menstruációs görcsök gyötörnek. Inkább itthon maradnék. – Elhallgatott. Persze, épp itt van.

Odaadta a telefont Brendának.

– Most dobtak – mondta Erik. – Van programod?

– Van éppen – mondta Brenda, bár nem mondta el, hová és kikkel kellene elmennie. – De... mivel Vicki rosszul van, lehet, hogy itthon maradok, és elszórakoztatom.

– Átjöhetek? – kérdezte Erik.

– Át akarsz jönni? – ismételte Brenda.

– Aha. Hogy veletek lógjak.

Vicki elhúzta a mutatóujját a torka előtt.

– Sajnálom – mondta Brenda. – Ma este nem jó.

A végén Erik egyedül ment el a bálba, és mikor híre ment, hogy Vicki Lyndon lemondta a randiját, megnőtt a népszerűsége. A zenekar hagyta, hogy elénekeljen egy Bryan Adams-számot. Ez volt élete legjobb bulija. Másnap felhívta Vickit, hogy megköszönje. Brenda és Vicki otthon maradt, pattogatott kukoricát készítettek, meleg sört ittak, és megnézték a kedvenc romantikus filmjüket, amin mindketten sírva fakadtak. Végül elaludtak a kanapé két végében, a lábuk középen összefonódott.

Brenda az onkológia várójában ült, és úgy tett, mintha az egyik bulvárlapot olvasná, de valójában buzgón, hevesen imádkozott, az ajka mozgott, a jobb kezét a mellkasára *nyomta Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen. Édes Istenem, kérlek, hagyd életben Vickit. Kérlek, Uram, kérlek, könyörgöm, kérlek: Hagyd. Őt. Életben.*

Brenda várótermi vigíliája közben rendszerint megszólalt a telefonja. Brenda remény (hogy Walsh keresi) és rettegés (hogy Brian Delaney ügyvéd úr) vegyes keverékével pillantott a kijelzőjére, de majdnem mindig az anyja volt az. Egy idő után az adminisztrációs pult körül járkáló nővérek megtanulták, hogy számíthatnak Ellen Lyndon hívására. Aranyosnak gondolták: hív a mama. Brenda a hála és bosszúság között ingadozott. Ellen valamivel húsvét után tetette helyre a bal térdét – *az a sok síelés megbosszulta magát* –, és még mindig lábadozott. Különben ő is itt lett volna, most ő lakna Melanie szobájában Melanie helyett, vagy kibérelte volna a Shell utca 12.-t, és akkor mindenre ő maga felügyelne. Ella Lyndon sokkal jobban kétségbeesett Vicki betegsége miatt, mint maga Vicki, így Brendára maradt az anyjuk megnyugtatása, biztosította, hogy igen, minden a várakozások szerint alakul, Vicki vérsejtszáma stabil, a gyerekek jól vannak. Brenda ettől úgy érezte, hogy az uralma alatt tartja a dolgokat, tudja kezelni a helyzetet. Ám egyre jobban zavarta az anyja idegessége. Az ő felelőssége volt, hogy hetente kétszer helyrebillentse az idegösszeomlás szélén álló Ella Lyndont. Azon kapta magát, hogy ugyanazokat a frázisokat ismételgeti, míg az anyja hipnotikus állapotba kerülve maga is át nem veszi őket. Brenda próbálta nem mellre szívni, hogy az anyja az ő létéről tudomást sem vesz, ő csak üzenetközvetítő a számára. Brenda most így vette fel a telefon.

– Szia, anya.

– Hogy van?

Brenda akaratlanul is dühösen válaszolt.

– *Te* hogy vagy? Még mindig bottal jársz? Tettél egy kis nantucketi homokot a térdmerevítődbe?

– Nem vicces, drágám. Hogy van a nővéred?

– Jól van, anya.

– A vérsejtszáma?

– Vörösvérsejtek változatlanok. A fehér csökkent, de csak nagyon kicsit.

– Fogyott...

– Fél kilót.

– Kedd óta?

– Igen.

– Szokott hányni? Milyen a haja?

– Nem hány. A haja ugyanolyan.

– Apáddal nekünk is ott kellene lennünk.

– De tényleg, hogy van a lábad? – kérdezte Brenda.

– Mindent összevetve egyszerűbb lett volna amputálni. De már nem szedek fájdalomcsillapítót.

– Az jó.

– Hogy vannak a gyerekek? – kérdezte Ellen. – És szegény Melanie? Ő hogy van?

Brenda nem volt abban a hangulatban, hogy szegény Melanieről beszélgessen.

– Azt miért nem kérdezed meg, hogy *én* hogy vagyok? Két lányod van, ha nem tudnád.

– Tudom, drágám. Angyal vagy, amiért segítesz a nővérednek. Ha te nem lennél ott...

– De itt vagyok. És minden rendben van. Vicki jól van.

– Meg kell mondanod neki, hogy hívjon fel, mihelyst...

– Fel fog hívni – vágott közbe Brenda. – Mindig megmondom neki, hogy hívjon fel.

– Annyira aggódom. El sem tudod képzelni, mennyire. És az apád is, bár ő nem mondja, de ő is éppen úgy aggódik, mint én.

– Minden rendben, anya. Megmondom Vickinek, hogy hívjon fel.

– Minden rendben – ismételte Ellen Lyndon. – Megmondod Vickinek, hogy hívjon fel.

– Pontosan. Ahogy mondod.

– Jaj, Brenda – mondta Ellen Lyndon. – Fogalmad sincs róla, milyen érzés itt ülni, százezer kilométerre, tehetetlenül. Isten ments, hogy valaha is át kelljen ezt élned!

– Épp most élem át, anya – felelte Brenda. – Vicki a testvérem. – *Bűnbánat,* gondolta Brenda. *Vezeklés.* – Szia!

– Mondd meg Vickinek, hogy hívjon fel!

– Szia, anya!

Varrott karácsonyi zoknik az ajándékoknak, fogselyem, a Red Sox mécsesének eredményei, a mosogató lefolyója eldugult, kukoricahaj, egy egész csomó, a fürdőkád lefolyója eldugult, mérges szömörce, időjárás, furcsa benzinárak, Terrorelhárító Hivatal, pénz, erekció, szex.

A kemoterápia eleinte nem volt fájdalmasabb vagy kellemetlenebb, mint egy fogorvosi kezelés. A Nantucketi Vidéki Kórház onkológiai részlege kicsi, zárt társaság volt – vagy ahogy önmagukat szerették hívni, „csapat”. (Minden tagja játszott a nyári baseball-ligában, és már három éve mindig ők nyerték meg. .Amikor az ember napról napra azt látja, amit mi itt – mondta Mamié, a főnővér valahogy le kell vezetni a feszültséget.”)

A csapatnak négy tagja volt: Mamie, egy Vickinél nagyjából tíz évvel idősebb nő, aki egyedül nevelt négy fiút; két másik ápoló: egy Ben nevű fekete fiatalember, meg egy erős testalkatú lány, aki az alsó ajkában piercinget hordott, nemrég fejezte be az

ápolóképzőt, és Amelia névre hallgatott; meg persze az onkológus, dr. Alcott. Dr. Alcott a véletlenek összjátékának köszönhetően ismerte dr. Garciát a Fairfield Kórházból a rengeteg konferencia révén.

– Joe meg én néha megiszunk együtt valamit – mondta dr. Alcott, mikor megismerkedett Vickivel. – Megígértem neki, hogy nagyon fogok vigyázni magára.

Dr. Alcott ötvenéves lehetett, de harmincnak nézett ki. Szőke haja, napbarnított bőre és nagyon fehér foga volt, a fehér köntöse alatt pedig drága, szabott öltönyt viselt. Elmondta Vickinek, hogy szeret horgászni, sőt, igazából imád horgászni, ez hozta Nantucketbe Bostonból, a Massachusettsi Általános Kórházból: a késő éjjeli és elképzelhetetlenül korai kiruccanások az óceánhoz a Jeep Wranglerjével. Nyaranta háromszor-négyszer hajót bérelt Bobby D-vel, olyankor cápára és vérengző makrahalra mennek, de a szíve mélyén békés ember, aki legszívesebben elengedi a zsákmányt – a vérengző makrahal jó, a csíkos sügér, a kis tonhal és a bonitó még jobb. Dr. Alcott volt a baseballcsapat titkos fegyvere, dobóbajnok, akinek a labdáit senki nem találta el. Vidd kicsit beleszeretett dr. Alcottba, ahogy valószínűleg mindenki más is.

Amikor Vicki beért, Ben vagy Amelia megmérte a súlyát és a vérnyomását, majd vért vett tőle a vérsejtszám ellenőrzéséhez. Aztán Vicki várta dr. Alcott felbukkanását.

„Csak benéztem” – mondta az orvos ilyenkor. „Hogy van? Hogy érzi magát? Minden rendben? Jól bírja? Maga olyan, mint egy katona. Joe mondta, hogy mintapáciens, igazi harcos. A vérsejtszáma jónak tűnik, tényleg rendben van. Jól halad. Nagyon büszke vagyok magára, Vicki. Remekül csinálja.”

Ezek a bátorító szavak nevetségesen sokat jelentettek Vickinek. Megszokta már, hogy mindenben kiválóan teljesít, bár sosem hitte volna, hogy a kemoterápiát is lehet jól meg rosszul csinálni. A véletlenen múlik, csak a szerencsén, hogy valakinek a

teste hogyan reagál a vegyszerekre. Ettől függetlenül ő nagyra értékelte dr. Alcott biztatását. Ez az orvos meg fogja menteni.

A terem kicsi volt, és kellemes, három dönthető támlás fotel állt benne, két paravánnal különítették el őket egymástól. Vicki az egyik széket – pont olyan volt, mint amilyenben az apja szokott mindig lazítani – szerencsésebbnek érezte a többinél, így abban várta, hogy Mamié behozza neki a mérgeket. A terem egyetlen tévéjét mindig az ESPN sportcsatornára kapcsolták, az onkológiai csapat ugyanis nagyon komolyan vette a Red Sox eredményeit.

Vicki az első héten, aztán a másodikon is, azt gondolta: *Nem olyan vészes. Képes vagyok rá.* De nagyon nem szeretett itt lenni – Nantucket minden zuga közül Vicki ezt csak egy hajszálnyival részesítette előnyben a börtöncellával és a Lewis ravatalozóval szemben –, de azért sokkal jobb volt, mint a klubtagok rémtörténetei a nagyobb kórházakban felállított egységekről, ahol a kemoterápiára nem lehetett időpontot foglalni, és az ember akár három-négy órán keresztül is várhatta a székben, hogy megkezdjék a méreg adagolását. Vicki már alig várta dr. Alcott érkezését, végighallgatta, mikor Mamie beszámolt Bennek a fiai csínytevéseiről és baleseteiről (a tizennégy éves gyerekét hajnali háromkor elfogták egy kocsiban, amit a Grand Union parkolójából „vett kölcsön”), és mikor Ben elmondta Ameliának, milyen őrült, részeges lányokkal találkozott a másodállásában, ugyanis a Chicken Boxban ő volt az egyik kidobó. Reggelenként, a baseballmeccsek után mindenki élénken cseverészett. Az onkológiai egység röviden egy külön világegyetem volt, ahová Vicki rendszeresen ellátogatott. Ha akart, beszállt a társalgásba, ha nem akart, nem; a rákjáról senki sem kérdezte. Miért is kérdezték volna? Adott, ismert tényként kezelték, a sejtjei olyanok voltak a csapatnak, mint a rohadó fog, amitől meg kell szabadulni. Nem ítélkeztek, ez volt a munkájuk.

Vicki szinte zavarba jött, mikor megjelentek a mellékhatások. Fokozatosan történt, a harmadik hét és hatodik adag után jelent meg az észrevehető hanyatlás, aztán mindennap kicsit rosszabb lett. Vicki étvágya elment, úgy kényszerítette magát az evésre, mint mások a tornára. A bőre kiszáradt és repedezni kezdett, zavarodottá vált (ismételte magát, azt hitte, Brendához beszél, pedig Melanie volt az, a mondat közepén elfelejtette, mit akart mondani.) Öt kilót fogyott annak ellenére, hogy lelkiismeretesen evett; már ahhoz is túlságosan legyengült, hogy lesétáljon a strandra vagy a piacra, így egész délutánokat, majd egész napokat – gyönyörű, napfényes, tökéletes napokat – töltött ágyban. Brenda hozott neki a strandról homokot, és beszórta vele Vicki minden cipőjét. Melanie elhozta neki az összes könyvet a zsebkönyvek bestsellerlistájáról, ő azonban pár oldalnál tovább nem tudott koncentrálni. A napnak csak két részét szerette: mikor reggel volt ereje reggelit készíteni, és mikor délután egykor Porter odabújt mellé aludni. Olyankor beszívta a baba hajának illatát, megsimogatta a fényes kis arcát, nézte, ahogy a szájában mozog a cumi. Amikor Porter felébredt, Blaine gyakran megjelent egy üveg frissen vágott virággal és egy kupac könyvvel, amiből kérte a felolvasást. Vickinek általában egy-két könyvre futotta a figyelméből.

– Ennyi elég volt egyelőre – mondta ilyenkor. – Majd Brenda néni befejezi. Anya elfáradt.

Vicki megpróbált energiát gyűjteni a hétvégére, mikor Ted meglátogatta őket. Mikor a férfi péntek délután megérkezett, Vicki mindig felült az ágyban, úgy tett, mintha olvasna, mintha minden rendben lenne, ő is jól érezné magát, ám Ted arckifejezése elárulta, hogy átlátott rajta. Leült az ágy szélére, az arcáról rettegés sugárzott. – Mit tesznek veled? – suttogta.

Nem tudom, gondolta Vicki. Dr. Garda elmondta, hogy a kemoterápia brutális lesz, Vicki azonban akkor nem is sejtette, mire utal ezzel. Most már értette. Legyengült, az ujjcsontjai olyan

porhanyósak lettek, mint a kréta, a tüdeje olyan törékeny, mint a méhsejtek. A melle a kemoterápia és a szoptatás utáni normális zsugorodás miatt még egy sportmelltartót sem töltöttek ki. A mellbimbói akár két öreg mazsola. Eltűntek a domborulatai, a sima bőre, a selymes szőke haja. A teste most mintha ágakból és levelekből állt volna. A haja akár a kirojtosodott cérna. Ronda lett, visszataszító, mint egy hulla. A szexuális étvágya is eltűnt, de az agya mégsem akarta elengedni az életének ezt a részét. Megrémült, hogy Ted valahol máshol keresi majd azt, amit tőle nem kap meg: több millió nő él a városban, ott vannak a prostituáltak, az eszkortszolgáltatások, a luxusszajhák, akiket a Wall Street-iek ismertek és bemutattak az ügyfeleknek. Ted irodájában és a hatalmas épületükben is voltak nők, lehet, hogy az egyik egy bizonyos parfümöt visel a liftben... A megcsalás hétköznapi dolog. Vicki legjobb barátnőjével is megtörtént! Így Vicki szexet követelt Tedtől, ami a sokéves házasságuk alatt egyszer sem fordult elő, a férje pedig egyértelműen azt hitte, hogy megbolondult.

– Akarom – mondta Vicki, és lehúzta Tedet az ágyra.. Vasárnap délután volt, Brenda beleegyezett, hogy még egy órára kiviszi a gyerekeket a partra. – Zuhanyozzunk együtt!

– Odakint?

– Veled akarok lenni.

– Vicki, Vicki, Vicki. Miattam nem kell.

– Miattunk – felelte Vicki. – Jobban fogom érezni magam tőle.

– Hát jó. – Ted megcsókolta a haját. – Rendben.

Bementek a szűk, forró hálószobába, és magukra zárták az ajtót. Vicki lehúzta a redőnyt, a sötétben akarta. Odament a férjéhez, lehúzta a testéről a fiirdőnadrágot Odavezette az ágyhoz, és a szájával kényeztette. Semmi. Ted sápadtan, petyhüdten feküdt a hátán, izzadt, a szemét jól összeszorította, az arcán fájdalmas kifejezés omlott el. Valószínűleg megpróbál

elfeledkezni Vickiről. Talán azt a nőt akarja felidézni, aki Vicki régen volt, de az is lehet, hogy valaki másra gondol.

– Sajnálom – mondta Ted.

– Nem vonzódsz hozzám. – Vicki összeesett a padlón. – Rondának tartasz.

– Nem vagy ronda, Vicki. Sosem tudnál ronda lenni.

– Akkor mi a baj?

– Nem tudom. A fejemben van. A rák. Attól félek, hogy fájdalmat okozok neked.

– Megmondom én, mi okoz fájdalmat – csattant fel Vicki. – Hogy nem tudom felizgatni a férjemet. Otthon van erekciód? Mikor reggel felébredsz? Akkor működik?

– Vicki, kérlek, ne.

– Amikor nem vagyok ott, elintézed magadnak?

– Hagyd abba, Vick!

– Tudni akarom.

– Nem.

– Tényleg? Nem hiszem el!

– Nem? Akkor gyere haza, és nézd meg!

– Vagy úgy. Jól van, már értem. – Ebből veszekedés lesz, Vicki pedig erre vágyott a legkevésbé, de nem tudta leállítani magát. – Így büntetsz, amiért eljöttem Connecticutból? Addig nem fekszel le velem, amíg haza nem megyek?

– Nem erről van szó, Vick. Ennek semmi köze hozzá.

– Akkor meg mi bajod? – kérdezte. Fel akart állni, de túlságosan elfáradt, ott maradt a padlón, Ted térdét nézte. Vicki betegsége előtt mindig egészséges szexuális életet éltek, Ted minden este közeledett hozzá. Így működött ez náluk: Ted közeledett, Vicki engedett. Ted még egyszer sem vallott kudarcot. Olyan szokatlan volt, hogy még szavuk sem volt rá, nem tudták megbeszélni,

– Nem tudom, mi bajom van – mondta Ted.

– Lefeküdtél valaki mással – vádolta Vicki. – Tudom.

Ted felült. Rábökött a mutatóujjával.

– Ezt még egyszer ne merd mondani. Ne mondd ki, és ne is gondolj rá! Megsértesz vele engem, a házasságunkat, a családunkat. – Felhúzta a fürdőnadrágját, és járkálni kezdett a szobában. – Komolyan azt hiszed, hogy ezt tenném veled? – kérdezte. – Tíz éve vagy velem, és *ilyen kevésre tartasz?*

Vicki sírva fakadt.

– Félek – mondta. – Félek attól, ami a testemmel történik. Ronda vagyok. Otthagytalak egyedül otthon, és tudom, hogy dühös vagy rám, és egyszerűen rám törnek ezek a borzalmas gondolatok, hogy biztos valaki mással vagy, vagy beleszerettél valakibe, és most alig várjátok, hogy meghaljak, ti pedig összeköltözhessetek, felnevelhessétek a fiúkat…

Ted letérdelt. Megfogta Vicki arcát, ő pedig rázuhant a mellkasára. Vicki tudta, hogy túlreagálja a dolgot, de örült, hogy kimondta, mert tényleg ezek a félelmek gyötörték. Szexuális értelemben kudarcot vallott. A rákot is kudarcnak érzékelte, és Vicki arra jött rá, hogy nem szokta meg a sikertelenség érzését. Mindig minden olyan könnyen jött neki, ez is a lénye része volt.

Ted öt körül indul haza, így Vicki újabb öt napig retteghet a következő próbálkozástól.

– Ölelj át, kérlek – mondta Vicki.

Ted még erősebben magához szorította.

– Mit szólnál, ha lecserélnénk a Yukont? – kérdezte.

– Tessék?

– Vehetnénk egy Volvót. Biztonságosabb.

Vicki a fejét rázta. Annyira nem illeszkedett ez a felvetés a beszélgetésükbe, hogy azt sem tudta, jól hallotta-e. Ted tényleg képes a kocsi miatt aggódni? Vicki el sem hitte, miket tartanak mások fontosnak. *Biztonságosabb autó?* A haragjába féltékenység vegyült. Mindenkit irigyelt maga körül: Melanie terhességét, Brenda forgatókönyvét, Josh erős karját – a fiú ugyanis el tudta vinni a kezében a járókát, a napernyőt, a

törülközőket, a hűtőtáskát és a babát anélkül, hogy egyszer is megállt volna, vagy elejtett volna, valamit. Irigyelte Mamie-t a fiaiért, mert mind biztonságosan megérték a tizenéves kort, dr. Alcottot a méretes csíkos sügérért, amit végül hazavitt, és megsütött a családjának vacsorára, Ameliát a csípőtetoválásáért (Ben „ribibélyegnek” hívta), de még a kihagyott ütésről szóló csevegésüket is. Irigyelte Portert a cumijáért – ő is akart valamit, ami így megnyugtatja! Irigyelte Ted karrierjét az elvárásokkal és díjazásokkal; most visszarepül New Yorkba, és belemerül a pénzkeresésbe. Hisz ez a munkája! Vicki is vissza akarta kapni a munkáját: háziasszony volt, és anya. Normális életet akart, ami nem kemoterápiával, elsötétített hálószobával és sóvárgó, impotens férjjel van tele. Olyan életet, mely nem a rákról szól.

Brian Delaney ügyvéd úr kilencszer telefonált, mióta Brenda Nantucketre érkezett, de még egyetlenegy visszahívást sem kapott. Brenda eddig azt remélte, hogy az egyetem Jackson Pollock-festmény-nyel kapcsolatos vádjairól hangüzeneteken vagy e-mailen keresztül is tájékoztathatják, Brian Delaney ügyvéd úr azonban láthatóan ragaszkodott hozzá, hogy telefonon beszéljenek óránként kétszázötven dollárért. Brenda egész egyszerűen azért nem akart vele beszélni, mert nem akart fizetni. Ezt nyilván az ügyvéd is megérezte. A tizedik híváskor azt mondta: „Hívjon vissza, vagy ejtem az ügyet.”

Így tehát mikor Brenda biztos távolságba ért a háztól, és elrejtőzött egy elhagyatott partszakaszon, melyet a sconseti szirttől északra fedezett fel, visszahívta.

Brian Delaney ügyvéd úr titkárnője, Trudi azonnal kapcsolta. Pár másodperccel később Brian Delaney ügyvéd úr hangja dübörgött bele a telefonba annyi szabadon tomboló

tesztoszteronnal, mint egy ohióí sorhátvéd – valószínűleg az is volt előző életében.

– Brenda Lyndon! Már azt hittem, megszökött az országból!

Brenda tudta, hogy erre valami csattanós választ kellene adnia.

Mikor először találkozott Brian Delaney ügyvéd úrral, tele volt csattanós válaszokkal, ami sokat segített abban, hogy az ügyvéd elvállalta az ügyet. Kedvelte Brendát. Nemcsak az északi államokból jött amatőr sportkedvelő alsóbbrendűsége volt ez a sportteljesítményéről is híres elit egyetemi körhöz tartozó professzorral szemben, de Brenda fiatalsága, vonzó megjelenése, pimaszsága is tetszett neki. „Nem hiszem el, hogy maga professzor” – mondogatta Brian. Annak ellenére, hogy a Walshsel folytatott viszonya tönkretette Brenda hírnevét, az első találkozásukra csinos ceruzaszoknyát vett fel abban a reményben, hogy lejjebb viheti a honoráriumot. Bár ebben nem járt szerencsével, a magabiztossága elnyerte a jutalmát. Brian Delaney ügyvéd úr szórakoztatónak, pihentetőnek találta az ügyét. Azt mondta, bűnözőkhöz szokott hozzá. Tolvajokhoz, erőszaktevőkhöz, drogbárókhoz. Mellettük Brenda Erzsébet királynőnek tűnt.

– Nantucket *tényleg* másik ország – felelte Brenda. – Legalábbis úgy érzi az ember. Ne haragudjon, hogy nem hívtam vissza! Meséltem már a nővéremről, igaz? Hogy kemoterápiára jár? És én vigyázok a gyerekeire? Sok a dolgom.

– Értem – felelte Brian puhatolózva. Brendának annak idején az is eszébe jutott, hogy talán Vicki rákjának megemlítése után esetleg valamicskét csökkenni fognak azok az ügyvédi díjak, de Brian nyilvánvalóan nem is emlékezett rá. – Nos, többször is beszéltem az egyetem jogtanácsosával, ő pedig kapcsolatban áll a restaurációs program és az angol tanszék vezetőjével is, ugyanis mint tudja, a festmény gyakorlatilag az angol tanszék tulajdonában van, és hát erről a két oldalról támadnak. A

restaurátor pasas, a neve Len, azt mondja, a festményen csak kis kár esett. Azt mondja, csak egy „kis meló” lesz vele.

– Hála istennek – sóhajtott Brenda.

– Azért még ne nagyon örüljön, húgom! Ez a „kis meló” magának tízezer dollárjába fog kerülni!

– Micsoda? – kérdezte Brenda. Egyetlen lelket sem látott a tengerparton egyik irányba sem, így nyugodtan üvöltözhetett. – Mi a franc?

– A festmény bal alsó negyedében, ahol a könyv gerince megütötte, hornyolat keletkezett. Egy két centi hosszú hornyolat.

– Hornyolat?

– Nevezzük inkább bevágásnak? Rendben, legyen bevágás. Össze kell ölteni, ki kell tölteni, meg mit tudom én, mi kell még hozzá, hogy Pollock mesterműve újra teljes fényében tündökölhessen. De nem ez a rossz hír – mondta Brian Delaney ügyvéd úr. – A rossz hír a másik nő, a volt felettese.

– Atela?

– Nagy értékű lopás miatt emel vádat.

– Nagy értékű lopás?

– Egy műtárgyról van szó – mondta Brian Delaney ügyvéd úr, – Az értéke ismert. Nem kell kivinni a teremből az ellopásához. Atelának meggyőződése, hogy maga szabotálni akarta a festményt.

– A vallomástételemkor ezt már megbeszéltük. Dühömben hajítottam el a könyvet. A pillanat hevében történt, ami másodfokúvá teszi. Talán harmadfokúvá, ugyanis *baleset* volt.

– Hogy dobálózik a jogi zsargonnal!

– Nem a festményre céloztam.

– Atela szerint viszont azzal a szándékkal ment be a terembe, hogy tönkretegye a festményt.

– Most csak viccel! Nem érzi nevetségesnek?

– Az esküdtszék elhiheti.

– *Ez* meg mit jelentsen? – kérdezte Brenda. – Per lesz?

– Azzal fenyegetnek. De megállapodást szeretnének, ami még több pénz.

– Egyetlen fityinget sem adok az angol tanszéknek – közölte Brenda.

– Lehet, hogy nem lesz más választása – felelte Brian. – Háromszázezer dollárt követelnek.

Brenda felnevetett. *Ha!* Bár ez a szám épp annyira volt vicces, mint egy arculcsapás.

– Ki van zárva – felelte.

– A festményt hárommillióra becsülték – tájékoztatta Brian Delaney ügyvéd úr. – Ennek az egytizedét kérik.

– Maga szerint tényleg megkárosítottam a festmény egytizedét? Hisz az előbb mondta, hogy a restaurátor fickó szerint csak egy kis hornyolat!

– Én az összes művészetekkel kapcsolatos tudásomat ráírhatnám a hüvelykujjam körmére, és még lenne rajta hely Andy Warhol egyik leveskonzervjének – mondta Brian! – A lényeg az, hogy *ők* úgy érzik, hogy a festmény egytizedét megkárosította. De le tudom vinni százötvenre.

– Látja, ezért nem veszem fel, ha hív – mondta Brenda. – Ezt hallgatni sem bírom.

– Egyes emberek szemében nagy bűnt követett el – folytatta Brian. – Halmozta a rossz döntéseket. Ezt ideje lenne elismerni.

Brenda ezt teljes mértékben elismerte. A bukása látványos volt. Nem Erzsébet királynőnek érezte magát, hanem inkább Monica Lewinskynak, Martha Stewartnak, O. J. Simpsonnak. Az ő tisztességes nevét meghurcolták a Champion kampuszán, az ország összes kampuszán. Soha többé nem fog dolgozni, nem mintha lenne rá lehetősége. És ha ez a büntetés nem lenne elég, még Walshtol is eltávolodott. De mint mindig, itt is előkerült a pénz kérdése, abban pedig Brenda egyébként is szűkölködött. Százhatvanezer dollár értékben nem tudta beismerni a hibáit, és

akkor még ehhez jön hozzá az az óriási összeg, amint Brian Delaney ügyvéd úr fog kiszámlázni neki.

– Nincs ennyi pénzem – felelte Brenda. – Egyszerűen nincs.

– És hogy halad a forgatókönyve? – kérdezte Brian. – Adja el a kicsikét egymillióért, és ez az egész semmiségnek fog tűnni!

– Remekül halad. – Ez szemenszedett hazugság volt. Valójában egyetlen oldalt sem írt. – De most tényleg mennem kell, úgyhogy...

– Ideje megfordulni, mi? – kérdezte Brian Delaney ügyvéd úr. Túlságosan megsütötte a nap az arcát?

Tényleg kétszázötven dollárt fizetek neki ezért óránként?

– Viszlát – mondta Brenda,

Százhatvanezer dollár. Valahányszor Brenda belegondolt, mintha gyomorszájon vágta volna egy medicinlabda. Más körülmények között talán felhívta volna a szüleit, és kölcsönkérte volna tőlük. Nyilván végig kellett volna hallgatnia, hogy már elmúlt harminc, és ők finanszírozták nyolc éven át, hogy doktori fokozatot érhessen el, de a pénz végül előkerült volna. Most viszont el kellett bagatellizálnia a saját problémáit. Az alapokat tudták: kirúgták a Championról, valami „félreértés” történt egy fontos festmény kapcsán, ami miatt kénytelen volt ügyvédet fogadni, de többet nem mondott. A Lyndon család mindig nyitott és toleráns volt – ez azonban a saját felsőbbrendűségük tudatából eredt. Kifogástalanul viselkedtek; mindig megfeleltek a legmagasabb elvárásoknak, de végtelen bölcsességükkel megértették, hogy nem mindenki olyan, mint ők. Vicki is így gondolkodott, és mostanáig Brenda is. Nem bírta elviselni, hogy egy kalap alá vegyék a bűnös tömeggel, az erkölcsi hullákkal, pedig a szüléi épp ebbe a kategóriába sorolnák, ha megtudnák, mit tett. Talán kölcsönadnák, vagy egyenesen nekiadnák ezt az óriási összeget, de megváltozna a róla alkotott véleményük, és ezt Brenda nem bírná elviselni. Ahogy azt sem, hogy az ő idióta

botránya részleteivel nyúzza őket, mikor Vicki ilyen súlyos beteg. Úgy tűnt, Brenda kénytelen lesz elkezdeni hazudni nekik Vicki állapotáról. A nővére állapota ugyanis minden imája dacára rosszabbodott. A kemoterápia nyomot hagyott rajta. Minden megtörtént, amire az orvosok figyelmeztették. Vicki már több mint öt kilót fogyott, állandóan fáradt volt, nem volt étvágya – még grillezett marhát vagy főtt kukoricát sem kívánt. A selymes, kukoricaszőke haja most ijesztő csomókban kezdett kihullani, Brenda helyenként látta a koponyáját. Vicki egyik otthonról hozott bőröndjében megbújt ugyan egy paróka, de Brendát nem vitte rá a lélek, hogy figyelmeztesse rá.

Egyik kedd reggel, a kemoterápia előtt Brenda a szobájában találta Vickit, előre-hátra hintázott az ölében a két síró gyerekkel.

– Nem akarok menni – mondta. – Kérlek, ne kényszeríts. Meg akarnak ölni.

– Segíteni akarnak, Vicki – felelte Brenda.

– Anya azt mondja, ma nem megy be a kórházba – közölte Blaine.

– Szedd össze magad! – unszolta Brenda. – Megijeszted a gyerekeket.

– Nem megyek.

– Josh bármelyik pillanatban itt lehet – próbálkozott Brenda. – Még reggelit sem készítettél neki.

– Már főzni sem tudok – panaszolta Vicki. – Ha csak ránézek az ételre, rosszul vagyok. Ha Josh éhes, Melanie majd összeüt neki valamit. – Már vagy kétszer-háromszor előfordult, hogy Vicki túl rosszul érezte magát, így Melanie megpróbált beugrani, és készíteni valamit Joshnak.

Elé is rakott egy tál rántottát, ami valahogy egyszerre volt égett és vizes, meg pár petyhüdt, zsíros szalonnacsíkot, mire Josh azt mondta, hogy neki elég egy tál zabpehely is.

– Nem hagyhatod ki a kemoterápiát, Vick. Ez is olyan, mint minden más gyógyszer. Mint az antibiotikum. Ha csak egyet is kihagysz, megint beteg leszel.

– Nem megyek – ismételte Vicki.

– Nem megy! – üvöltötte Blaine. – Itthon marad!

Vicki meg sem próbálta elhallgattatni a fiút, és nem is szidta le, amiért rákiabált a nénjére, pedig rá kellett volna mutatnia, hogy *ő helyesen akar cselekedni!* Ott vannak, ahol a part szakad.

– Adok pár percet – közölte Brenda. – De 8.30-kor indulunk.

Brenda kiment a szobából, előre rettegett az anyjuk elkerülhetetlen hívásától. „Hogy van?" – kérdi majd Ellen Lyndon. Mit feleljen erre Brenda? *Rémült. Dühös. Szenved.* Az anyjának nem mondhatta el a kendőzetlen igazságot. Jól van" – fogja mondani. „A gyerekek is jól vannak."

Brendát máris bűntudat gyötörte a még ki sem mondott hazugságokért, mikor meghallotta a kerekek csikorgását a kagylókon *Josh. Josh majd elintézi valahogy,* gondolta Brenda, *Josh kihúz minket a bajból.* Most, hogy Brenda rendszeresen beszélgetett Istennel, úgy gondolta, hogy Josht okkal küldte hozzájuk. Brenda lábujjhegyen végigosont a pnacskaköves ösvényen, kiment a kapuba Josh elé. Ezen a ködös, hideg reggelen is a hálóingét viselte. Összefonta maga előtt a kaiját..

Josh a homlokát ráncolta.

– Ma nem dobáltok köveket – állapította meg, – Valami baj van?

– Mondhatni – felelte Brenda. – Segítened kell.

– Rendben – mondta Josh. Brenda látta, hogy felcsillan a szeme. Ebben Walshre hasonlított. Az ausztrálok általában imádnak segíteni. – Kérj bármit!

– Beszélned kell Vickivel.

Más talán azt felelte volna: „Kérj bármit, csak ezt ne!" Joshnak azonban semmi baja nem volt Vickivel. Kedvelte őt, nem félt a rákjától, és mindennap az antilistáival ugratta.

– Jó – mondta Josh. – Persze. Miről?

– Csak beszélj vele! – kérte megint Brenda. – Barátra van szüksége. Belőlem elege van.

– Nem gond – felelte Josh. – Rám számíthatsz.

Brenda már épp be akarta vezetni a házba, Vicki hálószobájába, ám ettől a két szótól, hogy *rám számíthatsz,* bármilyen könnyedén, gondtalanul hangzottak is el, kis híján hálásan elsírta magát. Gyanította, hogy Josh valójában nem is főiskolai hallgató, hanem angyal. Brenda a fiú vállára tette a kezét, lábujjhegyre állt, és megcsókolta. Fiatal íze volt, mint az éretlen gyümölcsnek, az ajkát puhának érezte. Brenda érezte, hogy Josh felé lendül, a derekára csúszik a keze.

Brenda azonnal rájött, hogy hibázott. *Mi ütött belé?* Finoman eltolta magától Josht.

– Sajnálom – mondta. – Ez nem volt tőlem tisztességes.

– Nagyon szép vagy – mondta Josh. – Tudod, hogy így gondolom.

Igen, Brenda tudta. Látta, hogy nézi a hálóköntösét és a bikinijét, de semmivel nem bátorította. Mikor beszéltek, barátságos volt vele, de ennél sosem több. Mindenképpen meg akarta tartani a három lépés távolságot. Egyáltalán nem hiányzott neki, hogy valaki azt higgye... De a józan esze most is azonnal elhagyta. Megcsókolta őt, márpedig ez valódi csók volt, így most mindennek a tetejébe a csábítás bűnébe esett. Annyi minden járt a fejében, annyi nehéz, bonyolult dolog, és a gondolat, hogy valaki hajlandó segíteni neki, még ha csak egy kicsit is, elhomályosította a józan ítélőképességét. Az életében majdnem mindent tönkretett, a kapcsolatát Joshsal viszont nem akarta elrontani.

– Azért nem volt tisztességes tőlem, mert mást szeretek – magyarázta Brenda. – Valakit New Yorkban. – Arra az átkozott szalvétára gondolt, amit a könyvébe gyömöszölt, a tinta mostanra elmaszatolódott rajta. *Hívd fel John Walsht!*

– Ah – felelte Josh. Dühösnek tűnt. Minden oka megvolt rá; minden oka megvolt arra is, hogy otthagyja a Shell utca tizenegyet, és sose jöjjön vissza, de Brenda remélte, hogy nem teszi. Remélte, hogy sokkal komolyabb okból van itt, mint a Brenda iránti vágyai.

– Azért ugye beszélsz Vickivel? – kérdezte. – Kérlek!

Josh vállat vont. A szeméből kisfiús fájdalom és csalódottság sugárzott.

– Persze – felelte.

Sötét volt a hálószobában, csak a redőny széleinél törtekbe a reggeli napsugarak. Vicki az ágyon hintázott a két gyerekét ölelve, Brenda azonban kivette a kezéből Portert, és odaszólt Blaine-nek.

– Gyere ki velem! Várnak a kavicsok.

– Anyával akarok maradni – tiltakozott Blaine.

– Kifelé! – szólt rá Brenda. – Most!

– Úgyis beszélnem kell anyukáddal – nógatta Josh is. – Pár perc, és jövök én is.

Ez olyan szokatlan volt, hogy sem Blaine, sem Vicki nem tiltakozott. Blaine gyorsan kiment, becsukta maga mögött az ajtót, Vicki hátradőlt az ágyon. Szürke tornasortot viselt, a volt főiskolája tengerészkék pólója felgyűrődött a hasánál. Sokkal vékonyabb volt, mint mikor Josh először látta a reptéren. A fejét kendővel bekötötte, mint a rocjcsztárok, mostanra majdnem teljesen megkopaszodott.

– Brenda elmondta, hogy nem akarok bemenni a kezelésre?

– Igazából semmit nem mondott – felelte Josh. – Csak azt, hogy valaki mást szeret, nem engem.

Vicki furcsa hangot hallatott, valahol a csuklás és a nevetés között. Josh maga is elámult a nyíltságán. Vickiben azonban volt valami, amitől fesztelenül érezte magát vele. Túl fiatal volt ahhoz,

hogy az anyja legyen, az elmúlt hetekben azonban néhányszor úgy érezte, mintha tényleg az anyja volna, és ez nagyon jólesett neki. Olyan volt, mint egy nővér vagy egy nagyon menő barátnő, amilyen neki sajnos sosem volt. Viccből „főnökinek hívta, bár maga sem tudta biztosan, mi ebben a vicces, hisz tényleg Vicki volt a főnöke. Pedig egyáltalán nem úgy viselkedett, mint egy főnök, annak ellenére, hogy mindig elmondta neki, mit vár tőle, és mikor Josh egyre hazament, részletes beszámolót kért az ő és a gyerekek minden mozdulatáról és szaváról. Mégis azt a benyomást keltette, mintha Josh lenne a főnök, mintha ő lenne a felelős – Brenda is nyilván ezért kérte meg, hogy beszéljen vele. Vicki hallgatni fog rá.

– Egy John Walsh nevű embert szeret – magyarázta Vicki. Felült, elvett egy zsebkendőt az éjjeliszekrényéről, és kifújta az orrát. – A tanítványa volt New Yorkban. Nem tudom elhinni, hogy elmondta neked.

– Nem tudom elhinni, hogy elmondtam, hogy elmondta – felelte Josh. – Azt hittem, azért küldött be, hogy valami másról beszéljek veled.

– Így is van. – Vicki nagyot sóhajtott. – Nem megyek el kemoterápiára.

– Miért nem?

– Elegem van – felelte Vicki. – Nem segít. Érzem, hogy nem segít. Fáj. Meg fog ölni. Ugye tudod, mi az a kemoterápia? Ellenőrzött mérgezés. Megpróbálják megmérgezni a rákos sejteket, de közben az egészségeseket is mérgezik. Régen volt egy csomó egészséges sejtem, most meg csak mérgezett sejtjeim vannak. Egy zöld méreggel teli fiolának érzem magam.

– Én nem látom, hogy megváltoztál volna – szúrta közbe Josh, bár nem mondott igazat.

– Nem tudok enni – folytatta Vicki. – Hat kilót fogytam, és megkopaszodtam. Nem tudok főzni, nem bírok ébren maradni a *Scooby Doo* alatt, nem tudok annyi ideig koncentrálni, hogy

lejátsszak egy parti *Csúszdák és létrák-at* egyetlen kavicsom sem talál bele abba az átkozott papírpohárba. Semmire nem vagyok képes. Mi értelme volt Nantucketre jönni, ha csak a kórházba tudok elmenni? Ki akarok menni a partra, úszni akarok, Chardonnay-t akarok inni a verandán, jobban akarom érezni magam. Végeztem a kemoterápiával. Egyébként se tudták garantálni, hogy kisebb lesz tőle a tumor. Az orvosok csak hazardíroznak, méghozzá az *én* testemmel. De ma befejeztem. Végeztem vele.

– Hadd mondjam ki a nyilvánvalót! – mondta Josh. – Ha nem mész el a kemoterápiára, lehet, hogy a rákod rosszabbodni fog.

– Lehet – felelte Vicki. – De az is lehet, hogy nem változik.

– De, ha szerintük a kemoterápia segíteni fog, el kell menned. A gyerekeidre is gondolnod kell.

– Úgy beszélsz, mint a férjem – mondta Vicki. – Ami elég baj. Pont az tetszik nekem benned, hogy cseppet sem hasonlítasz a férjemre.

Josh érezte, hogy elvörösödik. Még sosem találkozott Vicki férjével, Ted Stowe-val, de hallott róla a gyerektől. Ted Stowe minden hétvégén eljött, valami pénzügyi varázsló volt New Yorkban, és Blaine egyértelműen közölte Joshsal, hogy Ted nem szereti őt.

– De nem is ismerem az apukádat – felelte Josh. – Sosem találkoztunk.

– Higgy nekem! – erosködött Blaine. – Nem szeret téged.

Ha pedig Ted Stowe nem szerette Josht, akkor Josh sem fogja szeretni Ted Stowe-ot. Josh azonban megértette, hogy bár neki is megvan a maga szerepe, voltak más férfiak – Ted Stowe, Melanie félje, Peter, és most ez a fickó, Brenda szerelme –, akik más, sokkal fontosabb és tartósabb szerepet töltöttek be a Nantuckettől távoli, valódi életükben.

– Josh leült az ágyra Vicki mellé. Érezte, hogy saját magáról fog beszélni, és eszébe jutott Chas Gorda sokat ismételt mondása: „Vigyázzatok a saját történeteitekkel!” Josh megpróbálta leállítani magát, de nem sikerült. *Csak most az egyszer,* gondolta.

– Anyám meghalt tizenegy éves koromban – mondta. – Öngyilkos lett.

Vicki megtette neki azt a szívességet, hogy tárgyilagosan fogadta a hírt. A nők ilyenkor – a lányok Middleburyben, Didi – elárasztották az együttérzésükkel, aminek Josh éppoly kevés hasznát látta, mint egy csipke zsebkendőnek.

– Tényleg? – kérdezte Vicki.

– Felakasztotta magát, míg én iskolában voltam.

Vicld bólintott, a folytatást várta.

Nem volt folytatás. Josh aznap ugyanúgy leugrott a buszról, és elindult hazafelé, mint máskor. Csak épp aznap az apja a nappaliban ült a kanapén, őt várta. Nem volt rendőrség, se szirénák, se fények, se más emberek. Tom Flynn épp ezzel kezdte, a többiek távollétével.

– Mondtam nekik, hogy várjanak. Vacsoraidőben fognak majd beözönleni.

– Kik? – kérdezte Josh.

Josh nem emlékezett a pontos válaszra. Az apja valahogy elmondta a történetet: hazament ebédelni, mint mindig (akkoriban reggel hattól délután háromig dolgozott), és látta, hogy a padlás lépcsőit lehúzták. December volt, így Tom Flynn arra gondolt, hogy a felesége a karácsonyi dekorációkat keresi. Felkiáltott, de nem jött válasz. Felment a lépcsőn, akkor látta meg ott lógva. Tom Flynn levágta a feleségét, és elvitte a kórházba, pedig egyértelmű volt, hogy meghalt. Sosem mondta el a fiának, hogy nézett ki a felesége, mikor rátalált, mivel kötötte fel magát, vagy mit érzett, mikor levágta. Remegett? Sírt? Josh ezeket sosem fogja megtudni, ezektől megvédte. Mivel nem

tudta, hogy az anyja arca elszíneződött-e, vagy a feje furcsa szögben lógott-e, kitört-e a nyaka, másoknak sem tudta továbbadni ezeket a részleteket.

– Nem hagyott üzenetet – mondta Josh. – Sosem tudtuk meg, miért tette.

– Gyűlölöd érte? – kérdezte Vicki,

– Nem – felelte Josh. – De ha ma nem mész a kemoterápiára, a rákod rosszabbodik, meghalsz, Blaine és Porter pedig anya nélkül marad, téged gyűlölni foglak.

Megint az a hang, a nevetés és csuklás közötti.

– Dehogy fogsz – mondta Vicki. Ennek ellenére felállt.

Melanie kilökte a bal alsó konyhaszekrény ajtaját, kirántotta a ház egyetlen normális serpenyőjét, és rávágta az elektromos tűzhely legnagyobb lapjára. Őrjöngött!

Majdnem két hónapja először történt meg vele, hogy korán ébredt, és nem is tűrhetően érezte magát, hanem egyenesen jól. Pezsgett benne az energia! Átkutatta a fiókját az edzőruhája után. Lekocogott a kora reggeli Sconset ködös, elhagyatott utcáin egészen a városi strandig és vissza, ütemesen haladt, az orrán beszívta, a száján kifújta a levegőt, és úgy érezte, hogy végre, végre túljutott a holtponton. A terhességről szóló könyvek mind azt írták, milyen egészséges, életteli, eleven a gyermeket hordó nő, és Melanie ma végre megértette. Elmúlt a rosszullét és a fáradtság: kivirult.

Ekkor azonban befordult a sarkon a Shell utcára. Hazafelé tartott, zakatolt a szíve, megint érezte a vére áramlását, ami már úgy hiányzott neki; még meg is éhezett, fehérjére vágyott, néhány tükörtojásra vajas pirítóson. Annyira lefoglalta, hogy elképzelte, amint megtöri majd a folyékony sárgáját, és hogy a magzat

egészségén elmélkedett, aki biztosan hálás a sportért és a táplálékért, hogy először észre sem vette, mi történik az utcán a tizenegyes szám fehér sánckerítése mögött. Melanie látta, hogy két ember csókolózik, majd összeölelkezik. Persze felismerte őket, legalábbis külön-külön, de mint párost nem tudta értelmezni a látványt. Josh volt az Brendával.

Melanie megtorpant. Lebukott a szomszéd Peugeot-ja mögött, mely az utcán parkolt. Hallotta Brenda hangját, bár nem értette, mit mond. A szavai lényegtelenek is voltak, Melanie látta, hogy Joshsal csókolózik, Josh pedig belemarkol a csípőjébe. Borzalmas jelenet volt, valahogy még annál a képnél is rosszabb, hogy Peter meg Frances Digitt a lány kilencvenes évek elejét idéző japán fiitonján hever, a lepedőt barna kutyaszőrök borítják. Peter és Frances abban a pillanatban távolinak tűnt, Josh és Brenda viszont közelinek, ők ketten most Melanie új életét, a biztonságos, nyári létét árulták el.

Ennyit a kellemes érzésekről. Melanie megint hányni fog. A Peugeot első gumija mögött öklendezett. A gyomrából féltékenység és harag bugyogott fel. Ez az egész itt, Brenda és Josh együttléte undorító, borzalmas. *Nem tisztességes*, gondolta Melanie. Kiköpött a földre, a térde remegett. Felemelte a fejét a látványra készen, de az elülső kert addigra üres lett. Elmentek.

Melanie lesétált a piacra energiaitalért, közben végig önmagával beszélgetett némán, olykor hangosan kimondott egy-egy szót, akár a bolondok. Teljességgel felháborító. Elfogadhatatlan, Josh huszonkét éves. Ő a bébiszitter. Mégis úgy álltak ott, az előkertben, mint két feltüzelt tini, Brenda még mindig a sztriptíztáncosok munkaruhájára hasonlító hálóingét viselte. Melanie az energiaitalát kortyolgatta, és lassan visszasétált a házba, miközben egyre jobban meggyűlölte Brendát. Brenda egy... ringyó, könnyűvérű nőszemély, minden férfira ráveti magát, akivel csak találkozik, neki ez csak szórakozás, mint a

szégyentelen vadászoknak, akik elefántokat gyilkolnak le az agyarukért és tigriseket a bundájukért. Nincsenek skrupulusai, lefeküdt a diákjával is, azzal az ausztrállal, aki telefonált. Következőnek, nem vitás, Ted Stowe következik a sorban – logikus, hiszen Vicki túl beteg, Brenda a saját sógorával is képes lefeküdni. – Ahhh – morrant fel Melanie. Lesétált a mellékutcán a kedvenc minikertjét keresve. Brenda éppen olyan álnok, mint Frances Digitt, éppolyan becstelen és tisztességtelen. Mit érdeldi, ha valaki más férjével fekszik le? Melanie megbámult egy íriszekkel és búzavirágokkal teli csinos foltot. Behunyta a szemét, Brendát és Josht látta csókolózni.

Josh.

Mire Melanie visszatért a házba, a Yukon eltűnt, vagyis Brenda elvitte Vickit kemoterápiára. Melanie beviharzott a házba, feltépte a szúnyoghálós ajtót. A teste még mindig tojásra vágyódott, így lármásan csapkodva dühöngött a konyhában, mindent odavágott valaminek, miközben azt hajtogatta magában némán: *Szajha, ringyó, szajha.* Mintha minden haja szála égnek állt volna, mintha készült volna szétdurranni a bőre.

– Jól vagy?

Melanie megpördült Vicki hálószobájából Josh lépett ki karjában a kicsivel. Blaine Josh mellett állt, mint Josh miniatűr hasonmása, ugyanis most már Josh minden mozdulatát és szavát is utánozta; az arcán ugyanaz a zavarodott érdeklődés ült. Melanie felhörpintette az utolsó korty energiaitalt, aztán jó erősen belevágta az üres dobozt a kukába.

– *Jól* vagyok – közölte, de közben ügyelt, hogy a hangja minél tökéletesebb ellentétben álljon a szavaival. Hátat fordított nekik. A főzőlapon a serpenyő füstölögni kezdett. Beleejtett egy darabka vajat, aztán tojást vett elő a hűtőből, de olyan erővel tépte fel és csapta be az ajtaját, hogy a szegény öreg gép beleremegett. Teljes képtelenség gyűlölni ezt a fiút, olyan felháborítóan bájos, ahogy

ott áll a gyerekekkel. A fiúk imádták, ő is imádta a fiúkát, és ez ellenállhatatlanná tette. A pokolba is! Ez borzalmas. Melanie féltékeny volt, olyan féltékeny, mint még soha. Azt akarta, hogy Josh *őt* szeresse, *ót* csókolja meg az előkertben. Azt akarta, hogy őrá nézzen úgy, ahogy Brendára nézett. Nem számít, hogy fiatalabb. Bizonyos értelemben felnőtt, jó szívű, jól nevelt fiatalember, olyan kiváló férfi, amilyet egy nő csak kívánhat magának, Melanie pedig úgy érezte magát, mintha csak tizennégy volna. *Belezúgtam*, gondolta. *Kínos beismerni, de igaz. Tetszik nekem. Szeretem. Ez nevetséges!* Melanie megtörte a tojásokat a serpenyő felett, sisteregni kezdtek a vajon. Semmi hang nem hallatszott mögüle, de félt megfordulni. Hadd töprengjen el Josh azon, mi baja lehet! Hadd találgasson! Melanie megsózta a tojásokat, és megpróbálta megfordítani őket, de nem sikerült. Teljes káosz. Beledobott a kenyérpirítóba két szelet kenyeret. Semmi zajt nem hallott, így már arra gondolt, hogy a fiúk talán kisurrantak, vagy visszatértek a hálószoba biztonságába, de mikor megfordult, hogy saját szemével lássa, mindhárman az asztalnál ültek, és őt nézték.

– Mi van? – kérdezte. – Nem mentek ki a partra?

– Mindjárt – felelte Josh.

– Magamnak csinálom a tojásokat – közölte Melanie. – Ha te is készíteni akarsz magadnak reggelit, tiéd a terep, miután végeztem.

– Nem vagyok éhes – mondta Josh. – De ha eszel, nyilván jobban vagy.

– Jobban is vagyok. – Melanie megvajazta a pirítósát, a tetejére csúsztatta a tojáskotyvalékot, aztán leült.

– Nagyon dühösnek tűnsz – jegyezte meg Josh. – A férjed?

– Nem – felelte Melanie. – Most az egyszer nem a férjem.

– Esetleg akarsz róla beszélni?

Melanie felpillantott a tányérjáról. Josh fürkészően nézett rá, pont úgy, ahogy Melanie akarta – de az is lehet, hogy csak

képzelődött. Az a zöld szempár! Porter cumizott, a fejét Josh mellkasán nyugtatta. Melanie remélte, hogy Josh a fiatal kora miatt más, ő még nem veszi biztosra a nőkre gyakorolt hatását. Pedig láthatóan már ő is megértette. Ismerte Peter Patchen minden trükkjét, sőt, még többet is. Ez a jóképű, erős, művelt férfiak sajátja, akiket – kétségtelenül – elkényeztetett az anyjuk. Akárhogy is, most először mutatott osztatlan érdeklődést Melanie iránt, szűk egy órával azután, hogy megcsókolta Brendát. Ez talán valami úri mulatság, el akarja csábítani a Shell utca tizenegy alatt élő összes nőt? És Vicki lesz a következő?

– Pisilni kell – jelentette be Blaine, Joshra pillantott, mintha engedélyt kérne tőle. Josh anélkül, hogy a tekintetét levette volna Melanie-ról, bólintott. Blaine elment.

Melanie belevágott a tojásba, a sárgája nem maradt olyan folyékony, mint remélte.

– Láttam, hogy megcsókoltad Brendát – mondta.

Josh olyan hangot adott ki, mint a lufi, mikor leeresztik, és hátradőlt a székben.

– Igen. Igazából ő csókolt meg engem.

– Nekem nem tűnt olyan borzalmasan egyoldalúnak – folytatta Melanie.

– Azt hittem, talán jelent valamit – felelt Josh. – De tévedtem. Csak kétségbeesett, tudod, Vicki miatt, és a segítségemet kérte. – Feljebb emelte Portert, az ajkát a baba feje búbjához érintette. Melanie a tojásokat és a pirítóst ette. Nem bírta tovább hallgatni ezt a történetet, mégis tudnia kellett.

– Miben?

– Beszélnem kellett Vickivel. Hogy elmenjen kemoterápiára. Amit, azt hiszem, meg is tettem. Vagyis nem tudom, hogy *én* beszéltem-e rá, de elment.

Melanie bólintott. Megint kifosztottnak, elhagyottnak, fölöslegesnek érezte magát. Ebben a házban igazi drámák zajlanak, ő pedig nem is tud róluk.

– Tehát, mi van Brendával?

– Valaki mást szeret – mondta Josh. – Valami diákját, aki New Yorkban van.

– John Walsht – felelte Melanie. Még egyet beleharapott a tojásba, ezúttal nagyobb élvezettel. Kezdett elpárologni a haragja és a zavarodottsága. A vécében víz zúdult le, és Blaine Josh nevét kiáltotta. Josh elmosolyodott és felállt.

– Szóval... mindegy. Nem nagy cucc. Valaki más jön be neki. Úgy értem,.. hát, tudod, hogy van ez.

– Igen – felelte Melanie. – Tudom.

Július

Első rész

Brenda már három teljes hetet töltött Nantucketen, de még semmire nem jutott az átkozott forgatókönyvével. Mindennap lement a partra reggel kilenckor, leült a homokba egy elhagyatott partszakaszon a sárga jegyzettömbjével és a kávés termoszával. Töviről hegyire ismerte *Az ártatlan szélhámos* történetét, mintha ő írta volna. Ha jól csinálja, remek film lesz belőle. Ez a regény felfedezetlen klasszikus rengeteg drámával és többértelmű morális üzenettel. Brenda választhatja a korhű átiratot: Calvin Dare szerepét John Malkovichra oszthatná, bodros, csipkegalléros ingbe és parókába öltöztetné. Persze lehet, hogy modernizálnia kellene, Calvin Dare-t akkor, jersey-i építőmunkássá változtathatná, a Nissan 300ZX-ével ölné meg véletlenül Thomas Beechet, miközben egy Bruce Springsteen-koncert után kifelé tolat a Shea Stadion parkolójából. Aztán egy sor gondosan megrendezett véletlen során átvenné Beech helyét a Goldman Sachsnál, járni kezdene Beech menyasszonyával, Emilyvel, aki di-vatáruboltőt vezet New York egyik előkelő negyedében, a Sohóban. Brenda mindkét esetben el tudta képzelni, hogy a filmet a kritikusok és a nézők is imádni fogják. Még némi összeköttetésre is számíthatott a filmszakmában, hiszen az egyik volt diákja, Amy Feldman apja a Marquee Filmgyár elnöke.

Csakhogy nem tudott írni.

Brenda figyelme egész életében könnyen terelhető volt. A munkához mindig magányra és teljes csendre volt szüksége. A szülei középiskolás korában gondoskodtak erről az igényéről: Ellen Lyndon kikapcsolta a konyhában a rádióból egyébként folyamatosan ömlő komolyzenét, elnémította a telefont, elengedte Brendát a vacsoráról, hogy a Bryn Mawr Főiskola könyvtárának egyik lefoglalható, szigorúan csendes termében

tanulhasson. Aztán a főiskolán és a PhD-képzése alatt olyan helyeket keresett, ahol senki nem zavarhatta, és ahol hosszú, nyugodt órákat tölthetett olvasással és írással. A lakása ajtaját kulcsra zárta, a redőnyöket lehúzta. Egyik karácsonyra Vicki kilincsre akasztható táblát ajándékozott neki: *Ne zavarj! A zseni alkot*. Ez kifejezetten gúnyos tréfa volt: Vicki egyáltalán nem értette meg ezt a fajta koncentrációt. Ő már akkor egyszerre több feladatot el tudott látni, még mielőtt ezzel a tehetséggel foglalkozni kezdtek volna a pszichológusok. Brenda viszont egyszerre két dologra sem tudott gondolni, nemhogy négy-ötre, és most épp ez okozta a problémát. Hogy írjon forgatókönyvet, mikor az agyában ott kavarognak a szégyene emlékfoszlányai, a jogi és pénzügyi gondjai, a súlyosbodó aggodalma Vicki és a gyerekek miatt – és főként a John Walsh-rogeszméje?

Brenda nem tudta kiverni a fejéből Walsht. Milyen abszurd! Most épp arra gondolt, hogy *neki* kellene orvoshoz mennie – gyógyszerre van szüksége, sőt műtétre. *Távolítsák el a John Walsh-rögeszmémet! Úgy felemészt, mint a rák; úgy növekszik bennem, mint egy csecsemő.*

Az elmúlt huszonegy nap alatt John Walsh csak egyszer hívta fel, még rögtön az elején, mikor Blaine elveszett és előkerült; akkor Melanie vette fel Brenda telefonját, és lefirkantotta azt az üzenetet, amit Brenda azóta is *Az ártatlan szélhámos* belsejében tartott. Huszonegy napja nem hallotta Walsh hangját, nem látta az arcát. Pedig Walsh olyan forrón, olyan meggyőzően fogadott neki szerelmet, hogy azt hitte, folyamatosan zaklatni fogja, mint az anyja vagy Brian Delaney ügyvéd úr; azt hitte, Walsh addig nyaggatja majd, míg be nem adja a derekát. Csakhogy tévedett: egyetlen hívás érkezett tőle, aztán semmi. Tipikus ausztrál! *Ha akarsz engem,* gondolta nyilván, *tudod, hol találsz meg.* Vagy talán már elmúlt a Brenda iránti szerelme. Talán átgondolta a szavait, és úgy döntött, hogy tényleg semmi jó nem sülhet ki a kapcsolatukból. Talán most, hogy Brenda karrierje romokban

hevert, a neve bemocskolódott, Walsh elveszítette az érdeklődését. Esetleg találkozott valakivel. Fölösleges ezen agyalni, Brenda mégis folyton azon töprengett, hogyan telhetnek a férfi napjai a városban. Visszatért vajon ahhoz az építőipari céghez? Állványzatokon ücsörög védősisakban, félmeztelenül, és fémdobozból eszi a szendvicset? És esténként mit csinál? Vajon a jogi könyvtár lassú esti műszakjában dolgozik, mint azt Brenda remélte, vagy klubokba jár, minden lánnyal táncol és összefekszik? Brenda második szemeszterének szemináriumi csoportjában minden lány szerelmes volt belé – még Kelly Moore, a lila hajú szappanoperaszereplő, sőt, még a leszbikus Ivy is, de különösen Amrita, a nyalizós. Ebből lett aztán a baj.

Brenda úgy érezte magát, mint aki próbál kimászni a gödörből, de a lába beleragadt a sóderba. Képtelen volt odafigyelni. Úgy öt-hat percenként rábámult a sárga jegyzettömbre, látta a kék vonalak közötti üres területet, és megszidta magát. *Koncentrálj!* A fejében azonban nem *Az ártatlan szélhámos* című film pergett. A fejében két másik tekercs forgott szakadatlanul: Brenda és Walsh közösen töltött napjai *{Kéjutazás)*$_y$ valamint Brenda és Walsh szakítása *{Karambol).*

Brenda félretette a jegyzettömbjére, és hátradőlt a törülközőjén, az arcát a nap felé fordította. Szívesebben merült el az első filmben. *Kéjutazás.* Az első találkozásuk elég ártatlanul kezdődött. Brenda a legjobb barátjával és örök titkos szerelmével, Erik van Cott-tal meg a fiú menyasszonyával, Noellel együtt ücsörgött a Café des Bruxelles-ben, hogy megkóstolják a híres kagylót sült krumplival. Brenda gyűlölte Noelt – persze Eriknek minden barátnőjét gyűlölte, de Noelt még a többieknél is jobban, mert Erik őt „feleségnek valónak” nevezte. Erik hangosan kimondta ezeket a szavakat, arra kényszerítve Brendát, hogy szembenézzen a keserű valósággal: Erik nagy valószínűséggel valaki mással fogja leélni az életét, nem Brendával, hiába

rajongott érte Brenda annyi éven át, és hiába éltek át annyi mindent együtt. Brenda tisztában volt vele, hogy el kellene szakadnia Eriktől, mert ez a szerelem olyan, mintha a Titanicon akarna maradni, hogy a luxuskabinjában fulladjon meg. Ám akkor sem tudott ilyen hirtelen lemondani róla, márpedig ha találkozni akart Erikkel, akkor mostanában Noellel is találkoznia kellett.

Noelnek meleg sárgásbarna szeme és olyan hosszú, gyönyörű haja volt, mint a szőrmesál. Fehér kasmírpulcsit viselt, és kis gyöngy fülbevalókat. Ők hárman egy kétszemélyes asztalnál ültek, Brenda oldalra kényszerült, mint valami tumor. Még ki sem hozták a híres sült krumplit, mikor megdöbbentő dolog történt: Erik és Noel veszekedni kezdett. Noel nem evett, Erik pedig épp ezt az estét választotta, hogy anorexiával vádolja.

– Kenyeret nem is eszel?

– Az én dolgom, hogy mit eszem. Mit foglalkozol vele?

– Mit foglalkozom vele? Most azt kérdezed, mit *foglalkozom* vele?

Brenda eközben a ropogós kenyérre fordította a figyelmét; jól megkente vajjal. Erik helyeslően nézte.

– Ez tetszik nekem! – mondta Erik. – Brenda tényleg tud enni.

– Hát igen – felelte Brenda. – Ismersz. Nem válogatok.

Nem sokkal később megérkezett a kagyló és a sült krumpli. Noel elhúzta a száját.

– Tényleg meg se kóstolod? – kérdezte Erik. – Egy darab krumplit se?

– Nem – felelte Noel.

– Hát jó – mondta Erik. – Semmi gond. Majd Brenda eszik belőle, igaz, Brenda?

Brenda Erik és Noel közé nézett. Erik gránátnak használta őt Noel erődítménye ellen. Ha az ember fiatal párral megy szórakozni, általában ez a vége: vagy észre sem veszik, vagy

fegyvernek használják. Brenda így az egyetlen értelmes megoldáshoz folyamodott: kimentette magát, mondván, hogy mosdóba kell mennie, majd kiszökött az étteremből.

Ott állt a Greenwich sugárúton péntek este kilenckor az emberek áradatában, és fogalma sem volt róla, mihez is kezdjen. Az önbizalma úgy ugrándozott fel-le, mintha rugóra kötötték volna. Azt sem tudta eldönteni, vajon zseniális megoldás volt-e kisétálni az étteremből, vagy megbocsáthatatlan bunkóság. Mit mondana az anyja? Ebben a pillanatban megszólalt a telefonja. John Walsh neve jelent meg a kijelzőn. Tudta, hogy hagynia kellene, hadd beszéljen rá a rögzítőre – hisz mekkora az esélye, hogy John Walsh a tanmenet miatt hívja? Brenda azonban még mindig szédelgett az Erik és Noel miatti izgalomtól. A józan esze péppé tört, mint az elejtett görögdinnye a járdán. Felvette a telefont.

A Broome utcai Cupping Room nevű bárban találkoztak. Brenda érkezett meg először, jókora pohár cabernet-t rendelt magának, hogy megnyugtassa az idegeit, és nézzenek oda, a pultos közölte, hogy a bár másik végében ülő férfi felajánlotta, hogy kifizeti az italát. Ki az? Egy megtermett, öltönyös férfi volt vastag, pödört szürke bajusszal. Nem sokkal fiatalabb, mint Brenda apja. Brendának először hízelgett a dolog, de aztán megrémült. Ismeretlen vizekre tévedt: egyedül ücsörög egy bárban, a diákját várja, és közben egy idegen kifizeti az italát. Mit illik ilyenkor tenni?

– Köszönöm – mondta Brenda a pultosnak. – Igazán kedves tőle. De várok valakit.

– Nagyon rendben van – felelte a pultos. *Vajon mit akart ezzel mondani?*

Brendának nem volt ideje elgondolkodni rajta, mert besétált az ajtón Walsh, annyira helyes volt, hogy még a pultos is megbámulta, hát még a pödört bajuszú pasas. Walsh fekete inget és fekete bőrkabátot viselt, a tusi hajával, a bőrével és csodás

tekintetével halálos benyomást keltett. *Másodéves főiskolás. Ha!* Brenda belekortyolt a borába, remélte, hogy nem festi meg a fogát, aztán felállt.

Walsh adott neki egy puszit.

Brenda sarka megcsúszott valami nedvesen a pult alatt, elveszítette az egyensúlyát. Walsh elkapta a karjánál fogva.

– Szia – köszönt Brenda.

– Üdv – vigyorgott Walsh. – El sem hiszem, hogy mindketten itt vagyunk.

– Elég nagy hiba – mondta Brenda. – A tanítványom vagy. Ha bárki meglát...

– Ez itt a Soho – mondta Walsh (Szoj-hoj). – Mintha másik országban lennénk.

A következő három órában Brenda megpróbált úgy tenni, mintha ez az állítás igaz lenne. Ő bort ivott, Walsh gint. Először Walsh beszélt, így Brenda szabadon kínozhatta magát. *Másodéves főiskolás, a tanítványom, mi a francot művelek?* Walsh mesélt Brendának arról a nyugat-ausztráliai kisvárosról, ahol felnőtt. Fremantle. Déli part, a Cappuccino-vonal, a tengeri éttermek a kikötőben, hétvégi piac, a passiógyümölcs íze egy norfolki fenyő alatt, miközben a tengeri szél, a „doktor” oda-vissza száguldozik az Indiai-óceán felett. A hullámok Cottesloe-nál, egy királyi vitorláson töltött nap, a Margaret folyó bora és sajtja. A családja százéves mészkő és téglabungalóban lakott Dél-Fremantle-ban: az apja, az anyja, a húga, az unokahúga és az unokaöccse, akiket még csak fényképen látott. A húga párja, Eddie is velük lakott, bár nem házasodtak össze, és még csinosabbá teszi a helyzetet – ezen a szón Brenda elvigyorodott – hogy Eddie-nek munkája sincs.

– Azért nincs olyan pocsék (pocsík) dolguk – folytatta Walsh –, anyámnak van egy rózsakertje, apám pedig végre csatlakozott a 21. századhoz, és vett egy digitális kamerát, így most rengeteg

képet kapok a rózsákról meg a rózsák közt virgonckodó gyerkőcökről.

– Bájos lehet – mondta Brenda. Úgy is gondolta.

– Maga a mennyország – mondta Walsh. – De erről fogalmam sem volt, amíg el nem jöttem, most viszont, hogy itt vagyok, nehéz visszamenni.

– És visszamész? – kérdezte Brenda.

– Ha nem akarom, hogy megszakadjon az anyám szíve, kénytelen leszek.

Kijött a pultos, és Walsh rendelt egy hamburgert. Dr. Lyndon kér valamit?

– Jaj, ne – mondta Brenda.

– Mit ne?

– Hagyjuk már ezt a dr. Lyndont! És ha még egyszer lemagázol, itt hagylak.

Walsh elvigyorodott.

– Rendben, akkor Brenda (Brindah). Kérsz egy hamburgert?

– Egy harapást majd kérek a tiedből, ha nem gond.

– Semmi gáz. Az én hamburgerem a tiéd is.

– Ettem, mielőtt idejöttem – mondta, és kért még egy pohár bort.

– Szórakozni voltál?

– Olyasmi. – Elmesélte Walshnek a félbeszakadt vacsorát Erikkel és Noellel, aztán Erik hosszú történetét. – Tizenhat éves korom óta szerelmes vagyok belé – mondta Brenda. – Az emberek általában felnőnek, és továbblépnek. De én nem,

– Én azt mondom, a tizenhat éves szerelem a legjobb – mondta Walsh. – Olyan tiszta. Én egy Copper Shay nevű lányt szerettem, ausztrál őslakosok leszármazottja, a legszegényebb lány, akit ismertem, de én csak még jobban szerettem érte. Mikor eszembe jut Copper, arra gondolok, hogy visszamehettem volna vele Freóba, lenne négy-öt kölykünk, és lefogadom, hogy boldog lennék. De nem így történt.

– Hát nem – felelte Brenda, és boldog volt.

Megittak még egy pohár bort, és már csókolóztak. A bárszékek, amiken ültek, gyakorlatilag egymás tetejére csúsztak, Walsh két térde kétfelől összefogta Brenda lábát. Mikor megcsókolta, össze is nyomta őket, és Brenda csak a szexre tudott gondolni. A bár másik végében nevetés támadt, alázatos taps csattant fel, és Brenda arra gondolt: *Mindenki minket néz,* mikor azonban odapillantott, az emberek iszogattak, mindenki a maga dolgával törődött, kivéve a vaskos bajszú férfit, aki rákacsintott, és megemelte feléjük a poharát.

– Most ugye nem Erikre gondolsz? – kérdezte Walsh.

– Nem – felelte Brenda.

Negyed kettőkor Walsh vízre váltott. Reggel rögbimeccse lesz a Van Cortland Parkban, mondta. Brenda esetleg megnézi?

– Nem lehet – felelte Brenda. Kóválygott a négy pohár bortól meg még attól a néhány italtól, amit korábban gurított le, hogy kimossa a feleségnek való, bár enni nem tudó Noel képét a fejéből, most viszont, ebben a sötét bárban, ahol buja dzsessz szólt, egészen újfajta érzések kerítették hatalmukba. Tetszett neki ez a fickó, *nagyon* tetszett. Az egyetlen férfi Manhattanben, aki neki tabu... és mégis itt voltak,

– Na jó – mondta Brenda, elhúzódott, kibontakozott Walsh karjából, próbálta megkeresni a táskáját, a mobilját, a kulcsait, a pénzét és a kabátját. – Mennem kell.

– Igen – felelte Walsh ásítva. Jelzett a pincérnek, mire megjött a hitelkártyás fizetést igazoló nyugta. Időközben valahogy sikerült fizetnie.

– Köszönöm – mondta Brenda. – Megmentetted az estémet.

– Nem gáz. – Walsh megcsókolta.

Megérintette Walsh fülét, megborzolta a tüsi haját. Égette a vágy.. Hallani akarta, ahogy a férfi akcentusa a mellkasán vibrál – de ebből elég! Walshnek meccse lesz, neki pedig...

– Taxi? – kérdezte Walsh.

– Majd fogok egyet magamnak – felelte Brenda. – Tudod, az East Side-ra megyek.

– Biztos? Mert attól még osztozhatunk.

– Biztos.

– Hát jó. – Csók, aztán még egy csók. Aztán egy újabb, hosszabb csók. – Kedden találkozunk. Brindah.

– Kedden?

– Az órán.

Brenda felállt a strandtörülközőjéről, szédült. Lesétált az óceánhoz. Ma sem haladt semmit a forgatókönyvével, holnap pedig péntek lesz, vagyis el kell vinnie Vickit kemoterápiára, aztán Ted jön Josh helyett, ami azt jelenti, hogy Brendának be kell ugrania tartalékosnak a gyerekek mellé, és el kell játszania a békéltető szerepét. Szívesen fogadta ezeket a feladatokat. *Bűnbánat*, gondolta. *Vezeklés*. Úgy tervezték, hogy a hétvégén kirándulni mennek a Smiths Pointra, tüzet raknak, és dobozos homárt vacsoráznak, hátha így kimozdíthatják Vickit a kunyhóból, rávehetik, hogy egyen, a nyaralásra, a családra terelhetik a gondolatait – ám *valójában* mindez azt jelentette, hogy hétfőig nem fog tudni dolgozni.

Brenda belegázolt a vízbe, átgyalogolt az első sor apró hullámon, aztán belevetette magát. Azon töprengett, milyen lehet Ausztráliában. Mikor visszaért a törülközőjéhez, átnézte a legutóbbi tíz hívást a telefonján, hátha Walsh hívta a háromperces megmártózása közben, vagy hátha nem vette észre a számát a legutóbbi száz alkalommal, mikor átböngészte az üzeneteit. Nem, semmi. Brenda otthon hagyta a bőröndjében *Az ártatlan szélhámost*, mivel ott biztonságban van a homoktól és a sós levegőtől, mikor azonban behunyta a szemét, most is látta az elmosódott üzenetet. *Hívd fel John Walsht!*

Fel fogja hívni, elhívja Nantucketre. Walsh imádni fog mindent: a partot, az úszást, a sós levegőt. Vajon szereti a homárt? Valószínű, Tipikus ausztrál, bármit megeszik (beleértve, ugratta Brendát, az „őserdei kaját” is: hernyókat, fakérget, csigatojást), Brenda azonban alig ütötte be az első négy számjegyet a telefonjába, 1 212 (*bárkit hívhatnék Manhattanben*, gondolta), máris forogni kezdett a fejében a második filmtekercs. A *Karambol*. Brenda megpróbálta kizárni a fejéből a mindent meghatározó képkockát, de nem bírta. A Jackson Pollock-festmény.

Brendának több hetébe telt, mire felfedezte a festmény báját, utána viszont, miközben beleszeretett Walshbe, a képnek is rabja lett. Volt rajta egy kedvenc kék vonala, mely úgy futott ki a masszív fekete kuszaságból, mint egy ér. A kék volt a káoszból kiemelkedő ésszerűség. Ő legalábbis így gondolta.

„Többé nem dolgozhat tudományos körökben” – mondta Suzanne Atela, a hangja keménysége meghazudtolta a dallamos bahamai akcentusát. „Személyesen fogok gondoskodni róla. Ami pedig a vandalizmus vádját illeti...”

Vandalizmus vádja: olyan durván, olyan közönségesen hangzott ez a kifejezés. Vandalizmus az, mikor egy kamaszlány filctollal összefirkálja a fürdőszoba falát, vagy a huligánok festékkel befújják a gördeszkás parkot, vagy kitörik a pizzéria ablakát. Semmi köze nem volt Brenda és Mrs. Pencaldron Barrington-terembeli szóváltásához. Brenda akkor annyira dühös volt, annyira zavarodott és frusztrált; *el akart hajítani* valamit. Még akkor sem tudta levenni a szemét a festményről, mikor Mrs. Pencaldron már visítva parancsolta meg Augie Fisknek, hogy álljon az ajtóba, nehogy Brenda megpróbáljon megszökni, vagy mikor megérkeztek a kampusz biztonsági őrei. Nem tudta levenni a szemét a képről. Az az undok fekete gubanc megbabonázta; olyan volt, mint a lefolyóban megrekedt

hajszálak, mint a rossz döntések sorában szétszaggatott valódi érzelmek.

Százhatvanezer dollár plusz az ügyvédi díjak. És ez még csak az anyagi oldala; a Brenda hírnevét ért kárról akkor még szó sem esett. Soha többé nem dolgozhat tudományos körökben.

Hívd fel John Walsht! – harsogta az üzenet. De nem, nem tehette. Becsukta a telefonját.

Megjött és elmúlt július első hete, aztán a második – és Didi még mindig nem jelentkezett a kétszáz dollárral. Josh nem lepődött meg; Didinek pénzt kölcsönadni annyi, mintha lehúzta volna a vécén. Fenyegető levelet írt neki a naplójába. (*Nőj már fel végre! Vállalj felelősséget a tetteidért. Az úgy nem megy, hogy beleugrasz a mély vízbe, utána meg segítségért kiabálsz!).* Az írás katartikus élmény volt, és Josh megállapította, hogy szerencsés, amiért nem engedett Didinek másodjára is. Azóta nem látta színét se a lánynak, hogy nemet mondott a második követelésére. Nem jelent meg a Nobadeer part parkolójában, már a mobilján sem hagyott éjszakánként részegen üzeneteket. Josh örült, hogy végre elfeledkezett erről a kölcsönről, ám valaki – Josh sosem tudta meg, ki – megemlítette a dolgot Tom Flynnnek, márpedig Tom Flynn világában, ha az ember kölcsönadta valakinek a saját két kezével megkeresett bérét, akkor mindent meg kell tennie, hogy vissza is kapja. Josh legnagyobb bánatára vacsoránál merült fel a téma.

– Te pénzt adtál kölcsön a Patalka lánynak?

Josh másodikos középiskolás korában kezdett járni Didivel - vagyis hat éve és Tom Flynn még mindig „Patalka lány” néven utalt rá (ahogy mindig).

– Azt mondta, megszorult.

– Mindig azt mondja. Dolgozik, vagy nem?

– A kórházban – közölte Josh, pedig az apja nyilván tudta.

– Akkor miért...

– Mert *megszorult*, apa – felelte Josh. Nem akart ennél többet kikotyogni. – Visszaszerzem.

– Remélem is – mondta Tom Flynn. – Ami a tiéd, az a tiéd. Nem azért dolgozol, hogy őt eltartsd. Neki nem kell főiskolai tandíjat fizetnie.

– Tudom, apa – mondta Josh. – Visszaszerzem.

Tom Flynn sajnos hallgatott, így a „visszaszerzem" szó úgy lógott köztük a levegőben, mintha ez lenne a téma lezárása, ígéretté vált, melyet Josh nem fog tudni betartani. Soha, ezer év múlva sem fogja felhívni Didit, hogy visszakérje a pénzt, hiszen a lánynak nyilván nincs kétszáz dollárja, ezt kitárgyalni pedig lehangoló és értelmetlen volna, így tehát mikor Vicki pár nappal később megemlítette, hogy szombat este a Smith's Pointon fognak piknikezni, és szeretné, ha Josh csatlakozna hozzájuk, azonnal beleegyezett, mert azt hitte, ez újabb száz dollárt hoz majd neki, és azt mondhatja az apjának, hogy Didi̇től kapta. Ám hamar kiderült, hogy nem dolgozni hívták szombat estére, hanem egyszerűen piknikezni. A Trió homárt hoz majd Sayle-tól, tüzet raknak, mályvacukrot sütnek a gyerekekkel, csillagszórót gyújtanak, megkeresik a csillagképeket az égen, és ha elég meleg a víz, megmártóznak,

– A férjem, Ted is ott lesz – mondta Vicki. – Szerintem épp ideje, hogy találkozzatok, és dumáljatok kicsit.

Josh ezen a ponton kezdett visszakozni. A Shell utca tizenegyben betöltött szerepe így is elég homályos volt, hát még ha csatlakozik a család tengerparti piknikjéhez! Arra pedig legkevésbé sem vágyott, hogy Ted Stowe-val találkozzon. Josh általában péntek délután egykor hagyta el a tizenegyes számú házat, Ted négykor jött meg; aztán Ted vasárnap este elment, Josh pedig hétfő reggel nyolckor tért vissza. Ilyen beosztás

mellett joggal remélhette, hogy sosem fog összefutni Ted Stowe-val – legalábbis addig, míg a férfi augusztus végén ki nem veszi a szabadságát. Josh két dologtól tartott Ted Stowe-val kapcsolatban: az ellenszenvétől (ezt máris magáénak tudhatta) és az ítéletétől. Josh egy hamar elillanó, de gyönyörű pillanatban megcsókolta Brendát, most pedig kezdtek furcsán alakulni köztük a dolgok Melanie-val. Mi van, ha Ted ezt kiszúrja, ha a ház egyetlen másik férfitagjaként észreveszi, hogy kapcsolatban áll az egyik, vagy akár több nővel is? Josh nem akarta, hogy Ted Stowe kirúgja, sem azt, hogy összeverje. Így tehát aznap, mikorra a pikniket tervezték, a legkisebb ellenállás felé mozdult, és megkörnyékezte Brendát.

Josh épp a dzsipjéhez tartott egy órakor, mikor összefutottak. Brenda épp a partról jött vissza a jegyzettömbjével, a termoszával és a mobiljával.

– Hogy halad a forgatókönyved? – kérdezte Josh.

– Ne is kérdezd!

– Hát jó. Nem kérdezem. Figyelj csak, mégsem tudok elmenni a szombat esti piknikre. Közben eszembe jutott, hogy más programom van. Megmondanád Vickinek?

Brenda az alsó ajkát harapdálta.

– Auuu – nyögte. – A francba.

– Mi az?

– Vicki nagyon szeretné, ha eljönnél – magyarázta Brenda. – Úgy értem, ő maga mondta, mennyire jó lenne, ha ott lennél. Megismerkedhetnél Teddel. Ted elhozza a horgászbotjait, úgyhogy ti, fiúk pecázgathatnátok kicsit.

– Mi, fiúk? – kérdezte Josh. – Pecázgathatunk?

– Blaine-nel – folytatta Brenda. Nagy levegőt vett, a mellkasa felemelkedett és lesüllyedt. Josh igyekezett nem odanézni. *Brenda mást szeret* – Attól félek, hogy ha lemondod, Vicki valami marhaságot csinál. Lefújja az egészet. Ahogy kinéz, képes

rá. Az egész esti mulatságot lefújja. Pedig nagyon fontos lenne, hogy kimozdítsuk. Fel kell dobnunk a hangulatát.

– Értem – mondta Josh. – De ez egy családi piknik. Én nem vagyok családtag.

– Melanie sem az – felelte Brenda. – Mégis eljön.

Josh a földet bámulta. A Melanie-ra való utalás még jobban összezavarta.

– Nincs rá mód, hogy valahogy áttedd azt a másik programot? – kérdezte Brenda. – Bármilyen mód? – Aztán halkabban folytatta. – Szívesen fizetek érte.

– Nem, nem, dehogy – tiltakozott Josh gyorsan. Úgy érezte, hogy Brenda kitalálta az igazi indítékát, és ettől zavarba jött. – Nem kell fizetned. Elmegyek.

Brenda olyan boldognak és megkönnyebbültnek tűnt, hogy Josh azt hitte, megint meg fogja csókolni. De ezúttal nem volt ilyen szerencséje. Csak nagyon kedvesen rámosolygott, és megérintette a karját.

– Köszönöm – suttogta. – Köszönöm.

Az Ötödik sugárúti horgászboltból vásárolt két nagy teljesítményű horgászbot « Yukon guminyomása, a kisbolttól „kölcsönvett” négy fahasáb, öt felnőttre való homárvacsora: főtt újkrumpli, főtt kukorica, Cézár-saláta, vajas keksz, fél tucat közepes méretű kagyló, egy kiló főtt és tisztított homár olvasztott vajban, a pezsgővel és Stella Artois-val teli hűtőtáska, három tökéletesen beáztatott nyársbot, egy doboz keksz grahamlisztből, egy zacskó mályvacukor, egy 700 g-os csoki, egy csomag csillagszóró a kínai negyedből, Keller Útmutató a csillagképekhez *c. könyvének rövidített változata.*

Vickit nem érdekelte a piknik. Bármelyik másik évben ő lett volna a főszervező. Van szúnyogriasztó? A partiengedély láthatóan ki van téve a csomagtartóra? Van bikakábel szükség esetére, és vontatókötél? Hot dog a gyerekeknek, ketchup és kis gyümölcslevek? Hoztak hintőport, hogy le tudják szedni a gyerekek lábáról a homokot? Pelenkák? Porter cumisüvege meleg tejjel? Szemeteszsák? Dugóhúzó és sörnyitó? A fényképező? Most azonban Vicki az ágyban hevert, és hallgatta, hogy Ted, Brenda meg Melanie próbálja helyette állni a sarat. Nem érdekelte. Most már semmit sem érzett, még azt sem, amit eddig: hogy a teste törött játékokkal teli doboz. Egy hete a panaszaira, könnyeire, hisztériás rohamaira válaszul dr. Alcott új gyógyszert írt fel neki, azt mondta, antidepresszáns. Az elmúlt hat napban a világ hol beúszott Vicki elé, hol szertefoszlott; a tudata valahol a plafonnál lebegett, mint egy elszabadult lufi. Ez a zsibbadtság, elmegyengeség, elszakadás a való világtól – a szigettől, a kunyhótól, a kunyhó lakóitól, a saját gyerekeitől – ezerszer rosszabb volt, mint a fájdalom. Csütörtökön Vicki lehúzta a vécén a gyógyszereit, ami – jól tudta – csak előjáték ahhoz, amire másnap készül. Pénteken Vicki el fog lógni a kemoterápiáról.

Gyerekjáték volt, ugyanis Brenda felügyelt Vickire, és bár Brenda jó munkát végzett, sőt, példásat, Vicki úgy ismerte a húgát, mint a tenyerét. *Gyerekjáték* kihasználni a gyengeségeit. Péntek reggel, mikor lopva kocsiba ültek – mindig diszkréten távoztak, hogy ne ijesszék meg a kicsiket –, Vicki észrevette Brenda táskájában a sárga jegyzettömbjét és *Az ártatlan szélhámost*. Meglepődött, mert bár Brenda mindenhová magával vitte a sárga jegyzettömböt, a kemoterápiára, eddig még egyszer sem. Valami okból kifolyólag a kemoterápia idejét Brenda szigorúan bulvárlapok olvasásával töltötte.

– Ma írni fogsz? – kérdezte Vicki.

– Nagyon le vagyok maradva – felelte Brenda.

– Igazából nem kell ott maradnod velem a kórházban – mondta Vicki. – Ha jobban belegondolok, csak az idődet pazarolod. Már ismerem a járást, a csapat pedig gondomat viseli. Még soha nem volt szükségük rád. Elég, ha kiteszel a kapunál, és mondjuk, nem is tudóm, beülhetnél az Even Keel kávézóba, megihatnál egy csésze kávét, és írhatnál. Valószínűleg sok a dolgod,

– Valószínűleg igazad van.

– Ezt kéne tenned.

– Ezt.

– Komolyan beszélek, Bren. Két szabad óra. Aztán gyere vissza értem tizenegyre!

Brenda beleharapott az alsó ajkába, hallgatott, de Vicki ismerte a húgát. Elképzelhetetlen, hogy Brenda, aki ennyi évet töltött csendes munkában – PhD-disszertáció, felkészülés előadásokra, kutatás –, nemet mond egy ilyen ajánlatra. Vicki szíve zakatolt a boldog szökés gondolatára. Egyszeri alkalom lesz, mint az egynapos iskolakerülés. Nem lesz se tű, se méreg, se Ben, Amelia vagy Mamie, se ESPN tévé, a kórház fertőtlenítőszaga, és – egyetlen hétvégére – megszabadul a mellékhatásoktól. Keddre biztosan visszatér az elszántsága; gyűjt annyi erőt és bátorságot, hogy megint besétáljon az onkológiai egységre, még mosolyogni is fog – ha ezt a mai napot megússza.

Brenda megállt a parkolóban. Még mindig az alsó ajkát harapdálta, talán azon vitatkozott magával, mennyire lenne önző, ha...

– Csak tegyél ki! – mondta Vicki.

– Jaj, Vicki, *biztos* vagy benne? – sóhajtott Brenda.

– Teljesen biztos. Eredj írni! Én megleszek.

– Nem is tudom.,.

– Talán azon aggódsz, hogy lemaradsz a Britney Spearsszel kapcsolatos legújabb pletykákról?

– Nem – nevetett Brenda.

– Akkor gyere vissza tizenegyre! – mondta Vicki,

Brenda megállt a kórház bejárata előtt, Vicki pedig kiugrott a kocsiból. Mielőtt Brenda elhajtott, Vicki még vetett egy futó pillantást az arcára: éppolyan boldognak és szabadnak tűnt, mint ő.

Vicki két lopott órát töltött az Öregmalom árnyékában heverészve. Nem volt messze a kórháztól – egy ügyes baseballjátékos el tudta volna ütni odáig a labdát –, Vicki azonban csak eddig bírt eljutni, és mire felért a domb tetejére, alig kapott levegőt. Lefeküdt a fűbe, ahol nem láthatták az arra járók, és az ég szeletkéit bámulta a szélmalom lapátjai között. Két óra passzív semmittevés: idejét se tudta, mikor esett meg utoljára, hogy tényleg *semmit* nem csinált. Még a kunyhóban, az ágyban töltött órákat is munkának érezte, aktívan gyógyult, koncentrált, hogy a teste küzdjön meg a betegséggel, és a fél fülét mindig a házban zajló eseményeken tartotta: Brendán és Melanie-n, Joshon és a gyerekeken. Mindig megpróbált összeszedni annyi erőt, hogy elolvasson egy oldalt a könyvéből vagy egy cikket az újságból, hogy a napja ne menjen teljesen pocsékba. Ezen a dombon azonban, a még mindig működő szélmalom árnyékában, Vicki feloldozást nyert a gyógyulás kötelessége alól. Senki sem tudta, hol lehet, és ez így olyan volt, mintha megszűnt volna létezni. Egyszerűen meglógott. Eltöltötte a hétköznapi öröm, hogy szárazon megúszhat valamit. Mamie talán felhívja a kunyhót, de úgyse veszi fel senki a telefont. Kedden Vicki majd azt mondja, hogy elfelejtette (elfelejteni a kemoterápiát?), vagy lerobbant a kocsi, vagy beteg lett az egyik gyerek. Vagy beismeri, hogy nem akart eljönni. Szabadnapra volt szüksége. Amikor egyedül lehet, „Tudja, mint mikor az ember kalapáccsal veri a saját fejét” – fogja mondani. „Jó érzés abbahagyni.”

Csak akkor éledt fel benne a bűntudat, mikor Brenda visszament érte – kiszállt a kocsiból, megfogta a karját, és besegítette az anyósülésbe –, Vicki ugyanis általában segítséget igényelt a kezelés után.

– Milyen volt? – kérdezte Brenda. – Hogy érzed magad?

Brenda mindig ezt kérdezte, Vicki azonban most nem tudta, mit felelhetne. Mit mondhatna? Mit szokott válaszolni neki?

Vállat vont.

– A csapatnak meccse volt tegnap este, ugye? – folytatta Brenda. – Ki nyert?

Vicki megint vállat vont. A vállvonogatás vajon hazugságnak számít?

Sconsetbe visszafelé menet Vicki lehúzta az ablakot, kitette a könyökét, és megpróbálta magába szívni a napfényt, a nyári levegőt. A bicikliút tele volt gyalogosokkal és biciklistákkal, kutyákat sétáltató és gyerekeket tologató emberekkel. *Ellógtam a kemoterápiáról,* gondolta Vicki. Hirtelen borzalmasan érezte magát. Eszébe jutottak dr. Garda szavai a neoadjuváns kemoterápiáról, a rákos sejtek erős, egymás utáni bombázásáról. Meg kell ölni őket, ki kell pucolni a tüdejét, meg kell akadályozni az áttétek kialakulását. A tumor nekinyomódott a mellüreg falának; össze kell zsugorítani, hogy operálni lehessen. A kemoterápia a következetességre épít. Ez a legfontosabb eleme. Szóval... akkor mi folyik itt? Nem akar meggyógyulni? Nem bírja elviselni a fájdalmat, a haja kihullását, a zavarodottságot a *gyerekeiért*?

Na, és dr. Alcott? Hogy volt képes elfelejteni az ő szavait? A doki már biztos rákészült a találkozásra a szokásos bátorításával: „Hogy van? Bírja még? Maga egy igazi harcos, egy mintapáciens. Biztos eltöprengett, hol lehet, talán ő maga hívta fel a házat; mi van, ha Melanie ezúttal otthon maradt, és berohant a kertből, hogy felvegye? „Elment kemoterápiára” – mondaná. „Láttam,

mikor elhajtottak.” Nem lesz több bátorító szónoklat, mert Vicki *nem* igazi harcos. Egyáltalán nem mintapádens.

Mire elértek a Shell utcába, Vickit bénító bűntudat kerítette hatalmába. Alig kapott levegőt – talán ez már a kihagyott kemoterápia eredménye, talán a rákos sejtek máris megerősödtek, elszaporodtak. Semmivel sem jobb Josh anyjánál, aki felakasztotta magát, miközben a gyereke iskolában volt. Vicki is a saját életére tört.

Kopogás hallatszott a bejárati ajtón, Vicki felült. Az éjjeliszekrényen álló parókát babrálta, mely azon a polisztirénhab fejen hevert, amit Blaine Diánának nevezett el a *Scooby Doo* egyik szereplője után. Blaine odáig ment, hogy filctollal arcot is rajzolt neki: két kék karika lett a szeme, két fekete pötty a két orrluka, és görbe piros vonal a szája. A polisztirénhab fejtől Ted kellemetlenül érezte magát – múlt hétvégén azt mondta, nem tud úgy szeretkezni, hogy a fej az éjjeliszekrényen van, mert úgy érzi, mintha őt nézné – Vickit pedig kiverte a hideg a parókától, bármilyen nagy szüksége volt is rá. Megpróbálta eltenni a fejet a parókával együtt a fürdőszoba legfelső polcára, hogy ne is lássák, de Blaine sírva fakadt. *Diána!* Diána így most az éjjeliszekrényen pihent, mint valami torz megtestesülése a kisállat utáni vágynak. A paróka valódi hajból készült. Vicki még a városban vette abban a boltban, amit dr. Garcia ajánlott neki, és ahol kizárólag rákos betegek számára készítettek parókákat. Szőke volt, majdnem pontosan olyan árnyalatú hajjal, mint Vickié. Nem nézett ki rosszul, de Vicki utálta volna egy másik ember haját tenni a fejére. A hatodikos természettudomány-tanárára emlékeztette, Mr. Upjohnra, ő hordott kis parókát a feje búbján. így mikor meghallotta a kopogást – mely Josh érkezését jelentette –, Brendáért kiáltott. Brenda azonnal megjelent a karjában Porterrel, akire már ráadták a pelenkáját és fürdőnadrágját.

„Ne felejtsd el a pulóvert a gyerekeknek!” – szaladt ki majdnem Vicki száján, de erre most nem volt idő, majd később emlékezteti rá Brendát.

– Sál! – vakkantott Brendára. – Igen – felelte Brenda. – Bocs. – Letette Portert, és kihúzott egy sálat Vicki legfelső fiókjából. Vörös és arany, habkönnyű darab volt, egy nagyon sikkes Louis Vuitton kendő, amit Vicki két évvel korábban kapott karácsonyra Ellen Lyndontól. Brenda gyakorlott mozdulattal Vicki félkopasz fejére tekerte, aztán szorosan összekötötte, a két vége lelógott Vicki hátára.

– Köszönöm – mondta Vicki. Kikelt az ágyból, és kikukucskált a nappaliba. A piknik cseppet sem érdekelte, Josh és Ted első találkozása viszont annál inkább. Azt akarta, hogy Josh megkedvelje Tedet, hogy csodálja őt, és úgy érezze, hogy ő, Vicki jól választott.

Mivel azonban Vicki és Brenda a hálószobában a sállal foglalatoskodott, a bemutatás Melanie-ra maradt. Melanie tudta, hogy Vicki ideges miatta. – Minden rendben lesz – nyugtatgatta. – Ki ne kedvelné Josht?

– Nem Josh miatt aggódom – felelte Vicki.

– Vagy úgy – mondta Melanie. – Hát akkor ki ne kedvelné Tedet? Nagyszerű alak.

– Tud néha az lenni – jegyezte meg Vicki.

Melanie most olyan magabiztosan és elevenen beszélt, mint egy talkshow amfetamintól pörgő házigazdája.

– Szia, Josh! Hogy vagy? Gyere be, gyere csak! Ted, ő a gyerekek bébiszittere, Josh Flynn. Josh, ő Vicki férje, Ted Stowe.

Blaine a szokásosnál is ragaszkodóbban fogta át Josh lábát. *Ted észrefogja venni*, gondolta Vicki, *és nem fog neki tetszeni.*

Josh olyan messzire nyújtotta ki a karját, amennyire csak bírta, és káprázatos mosolyt villantott Tedre.

– Jó napot, Mr. Stowe. Örülök, hogy találkoztunk... sokat hallottam... önről.

Ted Josh kinyújtott karját nézte, és jó nagyot kortyolt a Stella Artois-jából. Vicki szinte hallotta Josh gondolatait: *Micsoda tahó, Wall Street-i bunkó,* közben pedig a férje arcát figyelte. Josh egyértelműen nem homokos, ez biztosan megkönnyebbülés lesz neki; ugyanakkor nem sokban különbözik Ted tizenöt évvel ezelőtti önmagától, mikor dartmouthos pulcsiban pókerezett. Lehet, hogy Ted is észreveszi ezt a hasonlóságot – és mit tett volna akkoriban ő, ha három gyönyörű, egyedül élő nővel dolgozik együtt? Megpróbált volna... Mindent megtett volna, hogy...

Jaj, ne már!, gondolta Vicki. A sál csiklandozta a tarkóját. Ügy tűnt, Josh keze csak lóg a levegőben; Ted kínozta. Ekkor azonban Ted jókora csattanással lerakta a sörét, előrelépett, és olyan erővel rázta meg Josh kezét, hogy a fiú beleremegett.

– Én is, haver – mondta Ted. – Nagyon örülök. Csak jókat hallottam rólad, különösen ettől a fickótól itt. – Blaine-re bökött. – Hát még a feleségemtől! Szóval nagyra értékelem, hogy beugrottál a távollétemben.

Ted hangsúlya a szarkazmus határát súrolta. *Vajon komolyan gondolta? Vicki* hirtelen megörült neki, hogy ma kihagyta a kemoterápiát: hetek óta nem érezte ilyen erősnek magát. Bevonult a nappaliba.

– Én tényleg elvesztem – mondta Blaine. – A strandon, emlékszel?

– Így van – mondta Vicki. – Josh nélkül elveszettek lennénk.

Vicki Melanie-ra pillantott, aki elvörösödve sütötte le a szemét.

– Igen – mondta Vicki. Rémülten látta, hogy Ted még mindig Josht tanulmányozza. – Eszébe jutott valakinek, hogy pulcsit kell vinni a gyerekeknek?

Húsz perccel később Josh a kocsi leghátsó sorában, Porter és Blaine gyerekülése között szorongva, mintha ő is a gyerekek közé tartozna, korholta önmagát, amiért nem kért fizetséget. Ez ugyanis határozottan *munka* volt – nem mintha szabad akaratából, szórakozásból lenne itt. Olyan bizarr érzés volt Stowe-ék kocsijában kimenni Madaketbe, aztán megállni az őr bódéja mellett, a Smith's Point bejáratánál. A bódéban dolgozó gyerek egy évvel Josh után fejezte be a középiskolát, Aaron Henrynek hívták, és Josh más körülmények között biztos odaköszönt volna neki, megkérdezte volna, milyen a meló, és ugratta volna az egyenruhája miatt. Ma este azonban hálás volt a Yukon színezett hátsó ablakaiért; nem akarta, hogy Aaron meglássa, hiszen hogyan magyarázná el neki, kik ezek az emberek, és mit csinál velük?

Ted és Vicki ült elől. Ted Stowe olyan embernek bizonyult, aki bűbájos tud lenni, ha akar, de a modora attól függ, kivel beszél, és az illető az óljában áll-e. Josh sokkal jobban szerette az olyanokat, mint az apja: Tom Flynn egyáltalán nem volt fesztelen és könnyed, de legalább mindig tudta az ember, mire számítson tőle.

A középső sorban Brenda kibámult az ablakon, Melanie pedig oldalra fordult, hogy cseverészhessen Joshsal. A mellei mostanra megduzzadtak, a nyakpántos felsői szépen rájuk simultak, aztán lazán hulltak a hasára – mely egyébként még mindig olyan lapos volt, mint a palacsinta.

– Mivel itt nőttél fel – mondta most Melanie –, biztos rengeteg ilyen élményben volt már részed. Homárevés a tengerparton.

– Nem igazán – felelte Josh.

Tom Flynn nem rajongott a tengerparti piknikekért. Josh persze emlékezett néhány tengerparton töltött vasárnap délutánra kiskorából. A szülei minden héten kimentek az Eel Pointra az összes barátjukkal együtt. Vagy húsz-harminc gyerek

gyűlt össze, baseballoztak, faszénen húst grilleztek, hamburgert és hot dogot ettek. Az anyja különösen élvezte ezeket a vasárnapokat, a székében ücsörgött, az arcát a nap felé emelve, majd leúszott húsz hosszt, segített Joshnak és a többi gyereknek királyrákot gyűjteni, még baseballozni is beszállt egy-két ütés erejéig. Ötkor előhúzott egy üveg fehérbort a hűtőtáskájuk mélyéről, és töltött magának a műanyag poharába. Minden héten ragaszkodott hozzá, hogy várják meg a naplementét. „Most kell kiélveznünk” – mondta. „Míg el nem jön a tél.”

– Tudsz a parton vezetni? – kérdezte Melanie. – Én biztos elakadnék.

– Tudok – felelte Josh. Alacsonyan tartotta a nyomást a gumiban, és négykerék-meghajtásúra állította a dzsipet; többnyire ennyi elég is volt. – Sokat jártam strandbulikra.

– Jól hangzik – jegyezte meg Melanie. Sokat sejtetően mosolygott rá. Josh érezte, hogy átmelegszik az arca; a gyerekekre pillantott. Porter már aludt, a szájából csörgött a nyál, Blaine arcán pedig olyan kábult arckifejezés ült, mint aki mindjárt szintén elbóbiskol. Egyetlen percet sem fognak kibírni a parti piknikből.

Josh megkönnyebbült, mikor Melanie végre elfordult. Ted felbőgette a motort, és felkapaszkodott egy nagy, göröngyös dűnére. A kocsi megdőlt, rázkódott, egy ponton mindenki előrezuhant, Josh az üléséről is leesett. Melanie az egyik kezével elkapta Vicki ülésének a hátulját, a másikat a hasára nyomta.

– Kapaszkodjatok! – kiáltott Ted, és cowboyosan hujjogott.

Josh a fejét rázta. *Turisták*, gondolta. *Nyaralók*. Ted megérdemelné, hogy elakadjon a homokban, és Josh segítségét kelljen kérnie. Ekkor azonban eszébe jutott, hogy Vicki miatt rendezik ezt a pikniket, és mikor őrá pillantott, Vicki mosolygott. Ted ledöcögött a dűne sima oldalán a partra, bölcsen egy már létező nyomvonalon haladt. Melanie megfordult, és Joshra vigyorgott.

– Nézd csak meg a vizet! – mondta. – Alig várom, hogy úszhassak egyet! Velem tartasz?

– Ööö – felelte Josh. – Nem hoztam fürdőruhát.

– Kinek kell fürdőruha? – nevetett Melanie.

– Persze – mondta Josh. Brendára pillantott, de ő még mindig ábrándozva lesett ki az ablakon. Josh kezdett gyanakodni, hogy esetleg nem azért hívták-e el, hogy Melanie-nak legyen partnere. Ted is erre gondolt vajon? Ez magyarázza a hideg fogadtatást? Melanie úgy rátapadt Joshra, mint a rágógumi a cipőre; könnyű célpont volt a két gyerek közé ékelődve.

Melanie megérezhette a feszélyezettségét, mert mentegetőzni kezdett.

– Sajnálom. Nem akartalak nyaggatni. – Az arcára ugyanaz a gyűrött kifejezés ült ki, mint az első találkozásukkor a reptéren, mikor leszállt a gépről. Josh zavarba jött. Az jutott eszébe róla, hogy Melanie-t elhagyta a férje a terhessége dacára. Most már szeretett volna segíteni neki, fel akarta vidítani. Hisz kedves nő, nagyon csinos, de nem akarta, hogy bárki is azt higgye...

– Nem nyaggatsz – felelte végül. – Csak éhes vagyok.

– Jaj, én is – mondta Melanie. – Megőrjít a homár illata.

– Én mályvacukrot akarok – közölte Blaine.

Vicki közbeszólt az első ülésről.

– Csak a hot dogod után.

Blaine Josh vállára hajtott a fejét.

– El fog aludni – jegyezte meg Melanie. – Vicki, akarod, hogy Blaine aludjon?

Vicki megfordult. A tekintete ellágyult, és ha Josh nem tévedett, könnyesen csillogott.

– Az én szép fiaim – mondta.

Josh ösztönösen azt tátogta neki: *Ne sírj!*

Több se kellett, a könnyek megindultak lefelé Vicki arcán. Josh ellenőrizte Portert, a cumi szüntelenül mozgott a gyerek szájában. Josh érezte az álla alatt Blaine hajának súrolását,

kiélvezte Blaine fejének melegét és súlyát a vállán. *Az én szép fiaim*. Ekkor jött rá, hogy Vicki mindhármukra gondolt. Gyászosan nézte őket, és Josh eltöprengett, hogy vajon az anyja is így nézett-e rá az öngyilkossága előtti hetekben. Azon gondolkozott, előfordult-e, hogy ránézett, és elbizonytalanodott a döntését illetően. Idegesítette, hogy ez jár a fejében. Egyáltalán nem szokott az anyjára gondolni, de Vicki jelenléte valahogy kihozta belőle. A sálban külföldinek tűnt, az arca egész vékony lett, a szeme kidülledt. *Fokozatosan elenyészik* – írta Josh előző este a naplójába. *Mire véget ér a nyár, el fog tűnni.*

Melanie megfogta Vicki kezét. Brenda kibámult az ablakon a hullámtörésre, a homokban szemezgető lilékre és csigaforgatókra. *Vagy nagyon szórakozott*, gondolta Josh, *vagy szándékosan igyekszik eltávolítani magát a tengerparti piknik melankóliájától.* Josh megkönnyebbült, mikor Ted erős jobb kanyart vett, letolatott a Yukonnal egy tökéletes partszakaszra, és azt mennydörögte: – Itt vagyunk!

Egy órával később Josh jobban érezte magát, nem utolsósorban azért, mert Ted – talán hogy a férfibarátságot erősítse, vagy talán valami gonosz terv részeként, felajánlott Joshnak három jéghideg üveg Stellát, Josh pedig mindet el is fogadta, és vidáman meg is itta. Ittak és horgásztak. Tedet lenyűgözték a New Yorkból hozott új csicsásluxus horgászbotokra szerelt csengők és sípok, és el akart dicsekedni velük Joshnak. Blaine magához tért annyira, hogy tíz perc alatt ötszázszor megkérdezze Tedtől, mikor fog már halat. – Fogj egy halat, apa! Látni akarom, hogy fogsz halat!

– Úgy lesz, haver. – Ted az orsót babrálta, rátett egy húszdolláros csalit, aztán beledobta a vízbe, a zsineg kellemesen süvített el, majd csobbant bele a vízbe. Ted Joshra nézett.

– Tied a pálya, pajtás.

– Fogj egy halat, Josh! – biztatta Blaine. – Fogsz halat?

Josh habozott. Érezte a kezében, milyen drága, előkelő holmi ez a bot; a tengeri horgászbotok luxuskiadása. Ted nyilván azt hitte, Josh azért ideges, mert ilyen rendkívüli eszközt tart a kezében. Josh *tényleg* ideges volt, ugyanis minden itteni lakos tudta, hogy egy erős gallyal meg zsineggel is lehet vérengző makrahalat fogni. Ideges volt, mért nem akart felvágni Ted előtt azzal, hogy ő fogja ki az első halat, így tehát csak állt ott a bottal a kezében.

– Kell segítség? – kérdezte Ted.

– Aha – felelte Josh. – Ilyen botot még életemben nem láttam.

Ted ragyogva tekerte fel a saját zsinórját. Nem volt rajta semmi.

– Tessék – mondta. – Mindjárt megmutatom. – Elvette Joshtól a botot. – Hé, kérsz még egy sört?

Brenda megígérte Vickinek, hogy mindenre ő felügyel majd a pikniken, de azért nagyon megörült, mikor a nővéréből előtört a szokásos kontrollálási kényszere, mintha a hullámok sodorták volna a partra. Vicki leült a takaróra (homokos lábbal fel ne gyertek a takaróra!), és szétnyitotta a székeket. Kivette a dobozos vacsorát, a műanyag evőeszközöket, és egy nagy kupac szalvétát, melyet kővel fogatott le. Bort töltött Brendának, aztán egy kis pohárral magának is, Melanie-nak pedig kinyitott egy doboz gyömbéritalt. Majdnem nyugodt arckifejezéssel terült el az egyik székben, ám csakhamar megint felállt, átkutatta a Yukon hátulját, és két citromfüves, faragott, új-zélandi fáklyával tért vissza, aztán a homokba szúrta és meggyújtotta őket. Megint hátradőlt a székben. *Kapkodja a levegőt, már ennyi tevékenység*

is kifárasztja, de a kemoterápia nyilván működik, gondolta Brenda, *Vicki már hetek óta nem bírt ennyit mozogni.*

Brenda, Vicki és Melanie összeérintette a poharát, és ebben a pillanatban Brenda szinte hallotta, ahogy minden a helyére zökken. A kemoterápia összezsugorítja Vicki daganatát, máris javul az állapota. Melanie felhagyott a siránkozással, már nem hányt, és nem nyöszörgött folyton a házassága miatt, az esetek legalább felében úgy viselkedett, mint egy kedves, normális emberi lény. Brenda pedig előző reggel megírta a forgatókönyve első felvonását, miközben kényeztető Milky Way-es kávét Ívott az Evén Keel kávézóban. Ez az a jelenet, mikor Calvin Dare és Thomas Beech találkozik egy kocsma előtt, és semmi közös nincs bennük, csak hogy egymás mellett kötik ki a lovukat Chili csárdája előtt – ekkor villám hasít át az égen, Calvin Dare lova megbokrosodik, felnyerít, és megrúgja Thomas Beechet a szeme között. Az emberek kiözönlenek az ivóból, hogy ellássák a sebesültet, az egyikük, egy doktor megállapítja, hogy Thomas Beech meghalt. A jelenet ötoldalas lett, ami *A forgatókönyvírók bibliája* szerint öt perc lesz a filmen, Brenda pedig ezt elég jónak érezte.

Próbálta kielemezni a nap sikerét. Talán nem kellene erőltetnie a tengerparti írást, inkább az Even Keel kávézóban kellene dolgoznia Milky Way-es kávé mellett. Talán a kávézó közösségteremtő hangulata segített neki, a terem hátsó részének árnyékfoltjaiban ugyanis ültek még olyanok, akik újságot olvastak, rajzoltak, papírfedeles könyvet olvastak, a laptopjukon gépeltek. Brenda talán ilyen helyen tud alkotni a legjobban – Hemingwayhez vagy Dylan Thomashoz hasonlóan. Szíve legmélyén azonban Brenda sejtette, hogy ez a két óra azért volt más, mert ellopta. Máshol kellett volna lennie. A kórház onkológiai egységének várótermében kellett volna imádkoznia a nővére felépüléséért. Két órát szánt – a vezetéssel együtt hármat – a nővére kiszolgálására. Az a tény, hogy Vicki váratlanul

elengedte neki ezt a két órát, különlegessé tette ezt az időt. Brenda arra gondolt, *ezt nem szabad elvesztegetnem*. És mintha varázsütésre történt volna, megindultak a szavak. Megteltek a lapok.

Bármilyen boldoggá tette is Brendát a forgatókönyve első oldalainak elkészülte, azért még kínozta a bűntudat, amiért magára hagyta Vickit. Igaz, Brendának semmi oka nem volt rá, hogy a váróteremben ücsörögjön, miközben Vicki megkapja a kezelését, de mégis úgy érezte, hogy elhanyagolta a kötelességét. Tegnap volt az egyetlen ilyen alkalom. Soha többé nem hagyja őt magára.

Azért büszke volt magára, amiért összehozta ezt a tengerparti pikniket. A nap a víz felett lebegett, meleg szellő fujdogált, a hullámok; ritmikus, megnyugtató módon simogatták a homokot. Lent a parton Ted, Josh és Blaine az aranyló nap legutolsó sugaraiban furdött, a körvonalaik a hullámokon lebegtek. Mintha egy mesekönyv szereplői lettek volna. *Már az is jó,* gondolta Brenda, *ha ez csak egy-két óráig tart.* Walsh mindig szívesen mutatott rá, hogyan rohannak az amerikaiak az egyik dologtól a másikig. A Brendához hasonló emberek számára, mondogatta, a boldogság mindig a sarkon túl vár; Walsh azzal vádolta, hogy képtelen hátradőlni, és élvezni a pillanatot. Igaza is volt. Brenda most megpróbált minden gondolatot háttérbe szorítani, egyet ldvéve: *Kérlek, engedd, hogy Vicki jól érezze most magát.*

A partról kiabálás hallatszott. Brenda előrehajolt. Valaki halat fogott.

Mikor Josh érezte, ahogy megrándul a zsineg, ösztönös izgalom töltötte el. Aztán arra gondolt: *A francba!* Nem volt más választása, be kellett húzni a halat, bár Ted és Blaine még észre

sem vette, hogy kapása van. *Mindegy,* gondolta Josh. Csak egy hal. Ez azért nem olyan, mintha Isten elkapta volna Josh vállát, és felsőbbrendűnek nyilvánította volna ki. Ahogy Josh zsinege megfeszült, meghallotta Ted kiáltását:

– Hohó! Josh fogott valamit! Odasüss, haver, Joshnak kapása van! – Ted egyáltalán nem hangzott se dühösnek, se féltékenynek, inkább egy izgatott kisgyerekre emlékeztetett.

Blaine egy helyben ugrált.

– Húzd ki, Josh! Húzd ki!

Miközben Josh az orsót tekerte, a drága bot úgy meghajolt, mint a szivárvány, ő pedig arra gondolt: *Istenem, kérlek, ne hagyd, hogy kettétörjön! Alig* mondta azonban magában végig a röpimát, a hal már tekeredve-csapkodva kiemelkedett a vízből. Makrahal. Méghozzá jó nagy.

Mihelyst a hal a homokra ért, Ted ráugrott. Ráállt a hal csapkodó farkára, nadrágja zsebéből kivett egy mérőszalagot, és megmérte.

– Nyolcvanhat centi – mondta. Josh arra gondolt, most vajon versenyezni fognak-e. Ted vajon megpróbál még nagyobb halat fogni?

Most akkor jön ez az álfreudi mérethasonlítgatás? Ted azonban ekkor elengedte a mérőszalagot, és ledobta a feltekeros végét, mint a jojót. – Csak úgy hozzám vágták a horgászboltban – mondta. Kiszedte a horgot a hal szájából egy fogóval. Ügyesen, magabiztosan járt el, ami nagy szerencse, mert a makrahalnak éles fogai vannak, és Josh elég sok embert látott már, köztük az apját is, akiket megharapott,

– Ezt nézd meg, haver! – mondta Ted Blaine-nek. Olyan büszkének hallatszott, mintha ő maga fogta volna.

Blaine a homokban táncoló halat nézte. Ted hátba csapta Josht, ő pedig érezte, hogy egy újabb sör közeledik a fogás megünneplésére.

– Megtartjuk? – kérdezte Blaine. – *Megesszük?*

– Nem – felelte Ted. A farkánál fogva felemelte a halat. – Visszadobjuk. Hagyjuk, hadd éljen tovább.

Vicki három kortyot ivott a borából, majd töltött magának még három kortyot. Ted, Blaine és Josh feléjük bandukolt, a botjukat átvetették a vállukon. Blaine kürtölte el a híreket: Josh halat fogott, de óriásit! Apa leszedte a horogról, és visszadobta!" A tények előadásából Ted és Josh is hősnek tűnt, így Vicki megkönnyebbült.

– Együnk! – javasolta.

Mind leültek a pokrócra vagy valamelyik székre, és beletúrtak a dobozukba. Ted arról kezdett mesélni Joshnak, hogy mikor végzett a főiskolán, elvitorlázott Newportból a Bermuda-szigetekre. Brenda eközben megpróbálta rávenni Blaine-t, hogy kóstolja meg a homárt.

– Nézd, Josh is eszik!

Blaine ezen egy pillanatra elgondolkozott, de aztán elhúzta az orrát. Vicki ölébe ugrott, majdnem össze is törte a súlyával. Vicki levegő után kapott, mire Ted elhallgatott, és rápillantott.

– Jól vagyok – mondta Vicki.

Blaine megette Vicki kekszét és főtt kukoricáját. Porter még a kocsi hátuljában aludt, és Vicki épp meg akarta kérni Melanie-t, hogy nézzen rá, mikor azonban Melanie-ra pillantott, őt láthatóan teljesen rabul ejtette... Vicki követte Melanie tekintetét, aztán magában felhorkantott. Melanie úgy bámulta Josht, hogy az csak egy dolgot jelenthetett. *Ne ítélkezz!* – figyelmeztette magát Vicki. Végül is ő meg meglógott a kemoterápiáról. Ennek ellenére azt remélte, hogy csak képzelődik, ha pedig nem képzelődik, és Melanie-nak tényleg tetszik Josh, akkor csak rövid életű, átmeneti rajongásról van szó, mint a gyerekeknél szokott lenni. Mire Vicki úgy dönt, hogy érdemes aggódni miatta, véget is ér.

– Brenda? – szólalt meg végül. – Megnéznéd a kicsit?

Brenda felkelt. Melanie továbbra is bizonytalan mosollyal bámulta Josht. Talán Ted történetét követte arról, hogy futott zátonyra az Outer Banksnél, Vicki azonban kételkedett benne.

– Josh? – szólalt meg ismét. – Ásnál, kérlek, gödröt a tűznek?

– Majd én segítek! – ajánlkozott Blaine.

– Én is segítek – csatlakozott Melanie.

– Te ne! – tiltakozott Vicki. – Te csak pihenj!

– Van tűzifa? – kérdezte Josh.

– Igen – felelte Melanie. – Brenda lopott négy hasábbal a kisboltból.

– Nem loptam el – csattant fel Brenda. – Nem szoktam *lopni*. A kuka mellett voltak.

– Hogy van a kicsi? – kérdezte Vicki. – Még alszik?

– Igen, jól van – felelte Brenda. – Tudom, hogy mindnyájan tolvajnak tartotok. *Nem* vagyok tolvaj.

– Csak gyerekrontó – szólalt meg Ted.

– Ted! – szólt rá Vicki.

Blaine feje felett Brenda bemutatott Tednek.

– Milyen bájos – mondta Ted.

– Kösz szépen – fordult Brenda Melanie felé –, hogy felhoztad.

Vicki nagy levegőt vett. Gyanította, hogy előbb-utóbb robbanni fog a bomba.

Melanie a szemét forgatva állt Josh mellett, aki épp a homokot lapátolta. A kocsiban sírás támadt.

– Ted? – kérdezte Vicki. – Megtennéd, hogy... ?

Ted már talpra is ugrott. Egy nagyon morcos Porterrel tért vissza.

– Nem találom a cumisüvegét.

– De bepakoltad, ugye?

– Persze – hangzott a bizonytalan válasz.

– Jaj, Ted – sóhajtott Vicki. – Ne mondd, hogy...

– Vicki... – vágott közbe Brenda.

– Mi van?

– Ne kezdd a napóleonoskodást!

– Milyen napóleonoskodást?

– Kicsit főnökösködsz. Parancsolgatsz.

– Josh? – kérdezte Vicki. – Szerinted parancsolgatok?

– Elküldted árkot ásni – emlékeztette Brenda.

– Gödröt – helyesbített Vicki. – A tűznek. Hogy tudjunk mályvacukrot sütni.

– Én kérek mályvacukrot – mondta Blaine. – Anya azt mondta, hogy ha megeszem a...

– Hogy jól mulassunk – folytatta Vicki. Hallotta, hogy a hangja Porter sírása felé csap, hangosan, frusztráltan beszélt. – Hogy tudjunk tüzet rakni, és élvezzük az estét.

– Vicki?

A nap épp lement a víz felett, olvadó, aranyló paca lett. Vicki a hátulról megvilágított alakokat nézte: Josh gödröt ásott, Melanie mellette állt, Brenda a kezét a csípőjére téve hangoztatta, hogy nem tolvaj, Ted Portert ringatta, és etette a cumisüvegből (amit ki tudja, hol talált meg). Mindnyájan olyan ismerősek voltak neki. Az egész jelenet annyira ismerősnek tűnt, mintha már látta volna – talán gondolatban éppilyennek képzelte el ezt a pikniket. Érte rendezték meg, hogy *kimozdítsák*, de volt benne egy utolsókívánság-elem is, mindenki azt akarta, hogy ez legyen a tökéletes tengerparti piknik, aminek az emlékét Vicki magával tudja vinni a sírba. És bár elég kellemetlenül érintette a civakodás, Vicki örült, hogy elengedték ezt a vágyukat, és önmagukat adták.

Aztán valami furcsa történt. Brenda, Josh és Ted is megdermedt, teljesen mozdulatlanná váltak. Vicki rájött, hogy van köztük még valaki, egy idegen jelenlét, annak a hangnak a tulajdonosa, aki az imént kimondta a nevét. *Vicki?* Kíváncsi, mély, kedves hang volt, parancsoló mellékzöngével. Ismerte ezt a hangot, de honnan?

– Vicki Stowe? – ismételte a hang. – Maga az?

Vicki általában gyűlölte, ha közterületen felismerik. (Eszébe jutott az a borzalmas jelenet a parton Caroline Knoxszal.) Nem szerette, ha felkészületlenül rátörnek, és bárki állt is előtte – gumicsizmás férfinak tűnt horgászbottal a kezében megszakította a családi piknikjét, sőt, egy családi veszekedésbe szólt bele. Ki tudja, mit hallott meg ez az ember, és mit gondol most róluk?

Vicki hunyorgott. A napfény glóriát rajzolt a férfi feje köré.

– Igen – felelte Vicki.

– Mark vagyok.

– Mark?

– Dr. Alcott.

– Ja! – kiáltott Vicki. Kiugrott a székéből. – Jó estét! – így, állva már jól látta: tényleg dr. Alcott volt az, csak épp a gumicsizmában, Atlantic Café-s pólóban, Red Sox-os sapkában nem ismerte fel, és bár Vicki tudta, hogy Mark a keresztneve, sosem szólította így. Épp azon töprengett, kezet kellene-e ráznia vele, mikor dr. Alcott előrehajolt, és puszit nyomott az arcára, amitől Vicki úgy érezte, mintha az új pasija csókolta volna meg a szülei előtt. Ted, Brenda és Melanie, sőt, Josh is úgy nézték őket, mint a tévéműsort. Egyikük sem tudta, ki az a dr. Alcott, még Brenda sem találkozott vele, és épp be akarta mutatni őket egymásnak, mikor eszébe jutott az előző reggel. *Meglógott a kemoterápiáról* – erre itt terem dr. Alcott a semmiből, hogy leleplezze. Tájékoztatni fogja róla a családját, hogy szabotálja a gyógyulását. Elmondja nekik, hogy Vickit cseppet sem érdekli, jobban lesz-e. A legjobb esetben is megkérdezi, hol járt, ő pedig nem fog tudni mit mondani; kénytelen lesz bevallani az igazat mindenki előtt. *Ellógtam*. A közelgő megaláztatás átmenetileg elnémította Vickit.

Dr. Alcott Ted felé lépett, és megszólította.

– Jó estét! Mark Alcott vagyok, Vicki kezelőorvosa.

– Aha! – kiáltott Ted. – Nagyon örülök. Ted Stowe.

Kezet ráztak,

Vicki rájött, hogy át kell vennie a beszélgetés irányítását, így gyorsan ott termett.

– Ő pedig a húgom, Brenda. A barátnőm, Melanie Patchen, és a... barátunk, Josh Flynn. Ők pedig a fiaim, Blaine és Porter.

– Szépen összegyűltek – mondta dr. Alcott.

– Igen – felelte Vicki. A sálja végét babrálta. *Bájcsevej,* gondolta. Egy bájcsevejjel megmenekülhet. – Horgászni jött?

– Naná!

– Josh fogott egy halat – mondta Blaine. – Jó nagyot. Apa visszadobta.

– Az jó – felelte dr. Alcott. – Remek. Gyönyörű esténk van.

– Tényleg gyönyörű – erősítette meg Vicki. – Homárt vacsoráztunk.

– Az finom – mondta dr. Alcott. Ted botjait nézte a homokban. – Igazi szépségek.

– Köszönöm – mondta Ted. Vigyorgott. – Kis idő múlva talán újra kipróbáljuk őket.

Csend támadt, eltelt egy másodperc, aztán még egy. Vicki pánikba esett. Ő nem igazi harcos, nem is mintabeteg – hanem csaló! Dr. Alcott lenyomozta, egészen idáig, a sziget másik végéig követte, hogy leleplezze a lódítását.

– Hát – mondta végül Vicki. – Ne hagyja, hogy feltartsuk a horgászásban! – Körbenézett biztonságos szempárt keresve, és végül Melanie mellett döntött. – Dr. Alcott imád horgászni.

Melanie szeme kikerekedett, ügyesen tettetett érdeklődéssel bólintott.

– Igen – mondta dr. Alcott. Nagy levegőt vett, mint aki készül mondani valamit. *Ne!* – kiáltott Vicki gondolatban. Az orvos nyájasan rámosolygott, mire Vicki rájött, hogy *nem is tud róla,* hogy ellógta a kemoterápiát. *Nem tudja, vagy nem emlékszik rá, vagy nem érdekli?* – Örültem a találkozásnak. És hogy megismertem mindnyájukat.

– Szintúgy. – Ted megint megrázta dr. Alcott kezét.

– Viszlát! – köszönt el Vicki. Leült, kifújta a levegőt, miközben dr. Alcott lesétált a partra. Tudta, hogy most meg kellene könnyebbülnie – nem sokon múlt, hogy lebukjon –, ő azonban csak ürességet érzett. Még élt, itt volt közöttük, és máris elfelejtették.

Josh azt hitte, hogy mihelyt visszaérnek a Shell utcába, ő szabad lesz. Ám mindent ki kellett pakolni a kocsiból: a hűtőt, a székeket, a szemeteszsákot, az alvó kölyköket; Josh pedig felajánlotta a segítségét. Könnyű meló volt, különösen, mivel Ted Stowe ragaszkodott hozzá, hogy egy újabb sört is elfogyasszanak előtte – ez Joshnak már a hatodik-hetedik lehetett aznap este. A piknik sikeres volt, vagy legalábbis majdnem: volt horgászás, naplemente, homár, később tűz és mályvacukor Blaine-nek. Melanie nagy hűhót csapott az éjjeli úszásból. A kocsi mögött felvette a fürdőruháját, majd belegázolt a vízbe Vicki, Ted és Brenda tiltakozása ellenére, akik ugyanis mind biztosra vették, hogy meg fog fulladni. Teljes fél percig is távol volt, mielőtt összegörnyedve, reszketve, csuromvizesen visszatért. Josh adott neki egy törülközőt, és azon kapta magát, hogy a testét bámulja: a mellét, a bikini alatt szabadon maradt, még mindig lapos hasát, az arca körül sötét csigákban göndörödő haját. Óvatlanság volt így Melanie-ra pillantani, a túl sok, túl gyorsan lehúzott sör tette. Az volt a baj, állapította meg Josh később, hogy Melanie észrevette, hogy nézi, és ennél több biztatásra nem is volt szüksége a továbblépéshez.

A továbblépés azt követően történt, hogy a piknik maradékait elpakolták, a Stowe házaspár és Brenda elköszönt, Josh pedig azt mondta: – Jó éjszakát, köszönöm, hogy meghívtatok, nagyon

örültem a találkozásnak, Ted, hétfőn jövök, főnök. – A macskaköves járdán lefelé menet Josh megbotlott. *Hat-hét sor után*, gondolta, *egyáltalán nem kellene vezetnem, különösen, hogy a rendőrök gyakran leparkolnak a Milestone úton, és épp a hozzám hasonló részeg fiatalokra vadásznak*. Így hát ült még egy percet a dzsipjében, a mentolos cukorkáiban keresett vigaszt, és azon töprengett, vajon csak ő képzelte így, vagy az orvos nem várt megjelenése tényleg megváltoztatott mindent. Miután ugyanis dr. Hogyishívják elballagott, Vicki magába zárkózott, befészkelte magát a székébe, és senkihez nem szólt egy szót sem. Addig minden nagyon jól alakult, az orvos felbukkanása azonban árnyékot vetett a mulatságra, Vicki betegségére emlékeztette Josht és mindenki mást is. Joshnak valamiért megint eszébe jutottak azok a vasárnap délutánok a parton a szüleivel. Ha Josh holnap kimegy az Eel Pointra, egy másik csapat szülőt és gyereket talál majd ott. A szülei baráti köre rögtön Josh anyjának a halála után felbomlott, bár nem Janey Flynn öngyilkossága miatt, inkább azért, mert addigra a gyerekek nagyobbak lettek, és inkább szörfözni akartak menni. Ettől függetlenül határozott veszteségérzetet hagyott maga után a dolog, egy korszak véget ért. „Most kell kiélveznünk” – mondta az anyja. „Mielőtt jön a tél.”

Azok a vasárnapok egyszer s mindenkorra véget értek, és ezért abban a pillanatban kimondhatatlanul becsesnek tűntek Josh számára, olyan becsesnek, mint az anyja elveszített szeretete. Josh ezt olyan erősen átérezte, és annyira becsiccsentett, hogy kis híján elsírta magát. Ekkor azonban kopogás hallatszott a dzsip ablakán; Josh megrémült. Felkiáltott, a kezét a szívére nyomta, mint a nők.

Melanie volt az.

Josh lehúzta az ablakot.

– Jesszus – mondta. – Halálra rémisztettél.

Melanie nem kért bocsánatot, azt sem kérdezte meg, mit csinál még itt Josh.

– Sétálunk egyet?— kérdezte.

– Sétálni akarsz? – kérdezett vissza Josh, mintha Melanie űrutazást javasolt volna. Nem volt még annyira késő, talán tíz felé járhatott, ráadásul nem volt abban az állapotban, hogy akár az utca végéig is elvezessen – pláne nem hazáig. A séta annyira nem is rossz ötlet.

Josh a házra pillantott. Sötét volt odabent, az ajtót bezárták.

– Mindenki lefeküdt – mondta Melanie.

Josh kihallotta a hangából a cinkos mellékzöngét, és tudta, hogy a sétával valami sokkal komolyabba egyezett bele, amire nem biztos, hogy készen áll. Melanie tíz évvel idősebb nála, terhes, *házas*, ám mindezeket a kompromittáló körülményeket felülírta az a tény, hogy libabőrös lett a karja. *Láss és hallj! Add át magad az eseményeknek!* Erezte, hogy ez is része az ő nyári történetének. El kell mennie sétálni Melanie-val. Kinyitotta a kocsiajtót, és kiszállt – és mivel fölösleges lett volna úgy tenni, mintha máshogy is történhetne, megfogta Melanie kezét, és megindultak lefelé a Shell utcán.

Melanie a második választása volt. Miközben Joshsal végigbandukoltak Sconset keskeny utcáin, az alacsony sánckerítések és az apró, régi, rózsával befuttatott kunyhók mellett – többségükből sötétség szűrődött ki, csak néhol villant fel valami fény, bár az egyik hely fényárban úszott, valami házibuli a végéhez közeledett –, Melanie kényszerítette magát, hogy beismerje: Josh először Brendát akarta. És csak Brenda John Walsh iránti megmagyarázhatatlan odaadásának köszönhette, hogy ő most Josh kezét fogja. Josh kezét fogja! A

gyerekek bébiszitteréét! Egyszerre volt vicces, nevetséges és felfoghatatlan most, hogy megtörtént – pedig Melanie pont erre vágyott. Ezt remélte titokban, bár sosem engedte meg magának, hogy elhiggye, tényleg valóra válhat. Most mégis itt voltak. Josh mintha tudta volna, hová tart. Elvezette Melanie-t a teniszklub mellett, aztán át a megmetszett sövények boltíve alatt. Hirtelen... egy templom előtt találták magukat. Ez a fehérre festett, zsindelytetős, viktoriánus épület a harangtoronnyal a Sconset-kápolna.

– Van hátul egy kert – mondta Josh. – Paddal. Ott leülhetünk.

– Jó – felelte Melanie. Ez volt a legédesebb templom a világon, mintha mesekönyvből lépett volna elő, Melanie mégis habozott. A templom esküvőt jelentett, az esküvő pedig házasságot, és a házasság Petert juttatta eszébe.

Így tehát miközben leültek a templomkert padjára, és Josh hátulról átkarolta Melanie-t, ő a házasságról osztott meg vele gondolatokat.

Úgy döntött, Peter cégének tavalyi karácsonyi bulijával kezdi. A városban tartották, az Elizabeth utca végében, egy Nyilvános nevű helyen. A Nyilvánosban egyszerre volt meleg és hideg, ráadásul még csak fel sem díszítették az ünnepekre. „Különös hely karácsonyi bulihoz” – mormolta Melanie Peternek, miközben a bundáját átadta a száznyolcvan centis hosztesznek. „Ne kezdd már megint!” – felelte Peter. „Szeretném jól érezni magam.”

– Peter mindig el tudta érni, hogy hárpiának érezzem magam – mesélte Melanie. Most jött rá, hogy ha akkor legalább egy kicsit odafigyelt volna, észrevette volna a házassága pusztulását, és nem kellett volna végigkínlódnia a következő öt hónapot, míg véletlenül teherbe esett. Előző nap jött meg a menstruációja, jelezve az ötös számú megtermékenyítés kudarcát. A teste újabb rossz pontot szerzett. Még Peter munkatársai is mind tudták,

hogy Peter és Melanie a babaprojekten dolgozik, így Melanie arra számított, hogy egész éjjel kutakodó pillantásokkal és burkolt kérdésekkel bombázzák majd. Nem akart itt lenni, és ezt Peter jól tudta. Melanie egyenesen a hosszú italospulthoz indult, rendelt magának két pohár pezsgőt, Peternek pedig egy vodka-tonikot. Az első poharat gyorsan legurította, aztán próbálta megkeresni Petert a tömegben. Egy időre lefoglalta őt Peter főnökének a felesége, aztán Vicki odaintegetett neki a terem túlsó végéből. Vicki passzos vörös felsőt viselt, és lelógó arany fülbevalót, a haját feltupírozta. Káprázatos volt, mielőtt rákos lett: igazi bombázó, vicces, jó szívű, a világ legjobb anyukája. Ő volt az egyetlen ember a buliban, sőt, az egész világon, akit Melanie el bírt viselni. Most felidézte, hogy mentette ki magát Cyntia Roxby társaságától, és indult meg a Vicki jelentette biztonság felé.

Melanie elmesélte Vickinek az ötös számú próbálkozás kudarcát. „Cserbenhagyott a saját testem” – mondta neki, és sírva fakadt.

Vicki beterelte a női vécébe, ott leültek egy bársonydíványra, és megitták az italukat. Mikor előjöttek, rögtön belefutottak Peterbe.

A vészkijárat mellett állt – Melanie emlékezett rá, ahogy az egyébként sötét fülkében megvilágította az arcát a kijárat jelének vörös fénye és Frances Digitt-tel beszélgetett. Frances Digitt a szokásos munkaruháját viselte: sötét kosztüm rövid szoknyával, felette pedig gyapjúmellényt. Úgy nézett ki, mintha a *Mezőn és Vizen* főszerkesztője volna.

Melanie-t cseppet sem zavarta, hogy együtt látja őket. Sokkal jobban aggasztotta, hogy válaszolnia kell Frances összes kérdésére a próbálkozásukkal kapcsolatban. Frances rendkívüli érdeklődést mutatott a Patchen házaspár babaprojektje iránt; a nővére, Jojo Kaliforniában ugyanis *pontosan ugyanezen megy most keresztül*, ő legalábbis akkor ezt állította. Melanie-t az is bántotta, hogy rajtakapták, amint Vickivel kilép a mosdóból. Az

ilyen antiszociális viselkedésért Peter mindig megrótta a bulik után: „Úgy eltűntök Vickivel a mosdóban, mint két tinilány.”

– Ha jobban odafigyeltem volna – mondta most Melanie Joshnak –, ha továbblátok az orrom hegyénél...

– Peternek viszonya volt vele? – kérdezte Josh.

– De még mennyire – felelte Melanie. – Viszonya volt és van.

– Még mindig? Annak ellenére, hogy...

– Nem tudja, hogy terhes vagyok.

– *Nem tudja*?

– Nem.

– Hogyhogy nem mondtad el neki?

– Eh. Mert nem érdemli meg.

Josh magához szorította őt. Melanie-nak pont erre volt szüksége: valakire, aki megvigasztalja, egy fiatal, jóképű férfira. Szembefordult vele. Josh egészen komoly képet vágott.

– Mi az? – kérdezte Melanie.

– Ez olyan furcsa – mondta Josh. – Azt legalább elismerhetjük, hogy ez az egész nagyon furcsa?

– Miért furcsa? – Melanie nagyon jól tudta, miért furcsa, de Josh szájából akarta hallani.

– Férjnél vagy. Gyereket vársz. Én tudok róla, de a férjed nem.

– Peter miatt nem kell aggódnod – közölte Melanie.

– Nem is Peter miatt aggódom – felelte Josh. – Hanem amiatt, mit fognak gondolni az emberek. Vicki. Ted.

– Semmit. Ugyanis nem fogják megtudni.

– Nem?

– Nem.

– Hm – mondta Josh. – Hát jó. – Kifújta a levegőt, úgy tűnt, kicsit megnyugodott. Részeg volt, de legalábbis ittas.

Bármi történik is ma éjjel, az a *ma éjjel* dolga – és ezzel vége. *Rendben?* – kérdezte önmagát Melanie. Rendben. Megcsókolta Josht, úgy érezte, mintha a fiú meglepődött volna, pedig mi másért jöttek ide, a templomkert padjára, ha nem csókolózni?

Joshnak beletelt pár másodpercbe, míg ráhangolódott, utána viszont Melanie úgy érezte, mintha Josh egy autó kipróbálása mellett döntött volna. Melanie édes, lassú csókolgatásra számított, ám hirtelen az egész felgyorsult, sürgetőbbé vált. Josh hevesen simogatta a hátát előbb az inge fölött, aztán alatta, Melanie pedig, aki. már majdnem tíz éve nem csókolózott Peteren kívül senkivel, akaratlanul is azon töprengett, hogy Peter is ugyanezt a megrészegítő újszerűséget élte-e át Frances Digitttel.

Josh fiatalsága több dologból is érződött. Erős volt, szenvedélyes, heves. (Peterrel a végén a fizikai kontaktus olyan volt, mint a munka, mint valami kötelesség: Peter is panaszkodott rá, de Melanie is érezte.) Josh megcirógatta a mellét, beleharapott a fülcimpájába, és azt súgta a fülébe:

– Istenem, csodálatos vagy.

Csodálatos?, gondolta Melanie. *Én?*

Mikor azonban Josh keze a hasa felé indult, hirtelen elhúzódott, mintha attól félne, hogy megégeti magát. Melanie megfogta a kezét, és megpróbálta a hasára húzni, de Josh nem hagyta.

– Semmi baj – súgta.

– Biztos? – Josh most hagyta, hogy Melanie a hasára húzza a kezét, de azért még vonakodott. Hogy jön Melanie ahhoz, hogy egy részeg főiskolást arra kényszerítsen, fogadja el az ő bimbózó terhességét?

– Nyugi – mondta Melanie. – Semmi baj. – *Békén kellene hagynia*, gondolta. Hadd vegye el tőle, amit akar, és feledkezzen el arról, amitől kényelmetlenül érzi magát – ám ha Melanie többet is akar, akkor úgy kell elfogadtatnia magát, ahogy van. Harmincegy évesen. És terhesen.

Egy másodpercre átfutott az agyán, hogy Josh talán nem elég érett ahhoz, hogy ezt kezelni tudja, talán nem is *akar* kezelni egy ilyen nőt, aki érzelmi és fizikai poggyásszal küzd. Nem véletlen,

hogy ő a második választása volt. Hogyan is vádolhatná, amiért először Brendát akarta megkapni, áld csak szép, de tehermentes? Hogyan is vádolhatná, amiért valami korabeli, könnyűvérű lányt akar, akivel a bárban vagy a parton találkozik?

Úgy tűnt, mindketten hosszú időre beleragadtak ebbe a pillanatba, ahogy Melanie a benne növekvő életre nyomta Josh kezét, és ez elég volt ahhoz, hogy Melanie megjárja a bizonytalanság és kétségek poklát, majd arra a következtetésre jusson: hibát követ el. Elengedte, sőt ellökte Josh kezét; ostobának, idétlennek érezte magát. Nem lett volna szabad felszednie ezt a fiút; nem lett volna szabad hallgatni a saját bolondos, kamaszos érzéseire.

Josh elhúzódott. Melanie hallotta, hogy nagy levegőt vesz, mint aki megkönnyebbült a szabadulástól. Ám amit Josh ezután, tett, annyira megdöbbentette Melanie-t, hogy a szája is tátva maradt. Josh felhúzta Melanie ingét, és lehajtotta a fejét. Az arcát Melanie hasához nyomta, és megcsókolta, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon.

Alvás.

Vicki üzenetet hagyott. Az állt rajta: *Elmentem sétálni a Sankaty Head világítótoronyhoz.* Nem tudott aludni – pontosabban a tengerparti piknik után úgy merült álomba, ahogy szikla süllyed le a folyó fenekére, aztán viszont hirtelen felriadt. Felemelte magáról Ted karját, és az órára nézett. Hajnali egy volt. Vicki feje zúgott; teljesen éber volt. A szobára sötétség telepedett, a házban semmi mást nem lehetett hallani, csak Ted halk horkolását. Vicki megfordult, és észrevette a polisztirénhab fejet, Diánát a parókával és a hátborzongató arcával. Halálra rémült tőle. Felkelt

az ágyból, felemelte a fejet, és visszatette a szekrénybe. Reggel megy a kukába.

A fiúk a földre terített matracukon aludtak. A hátukon feküdtek, a fejük összeért. Blaine védelmezően átvetette a karját Porter mellkasán. Csak egy huzattal takarta be őket, de mostanra az egész begyűrődött Blaine bokája alá. Vicki a matrac lábánál állt, a fiait nézte. Mivel meleg volt, Blaine csak rövid pizsamanadrágban aludt, Porter meg pelenkában. Tökéletes kis testük volt: Blaine-é sovány és izmos, Porter pedig dundi a babahájtól; mindkettejük tejfehér bőre ragyogott. Vicki látta a mérges szömörce nyomát Porter vádliján, Blaine alkarján pedig egy duzzadt, új szúnyogcsípést. Az arcukon szétterültek a sötét pilláik. Blaine szemhéján látszott, hogy mozog a szeme. Vajon miről álmodik?

Nincs szebb látvány, gondolta, mint az ő alvó gyerekei. Olyan nagyon szerette a fiait, a tökéletes kis lényüket a maguk komplexitásában, hogy már azt hitte, szétfeszítik az érzelmek. *A gyerekeim,* gondolta. Az ő testük Vickiéből jött, az ő részei voltak, Vicki azonban meg fog halni, ők pedig élnek tovább.

Vicki felkészületlenül lépett az anyaságba. Amikor a nővér Blaine életének első éjszakáján bevitte őt hozzá etetésre, Vicki zavarodottan ébredt fel. Fokozatosan fogta fel ezt az egészet az elmúlt négy és fél év alatt. *Ez a gyerek az én felelősségem. Az enyém. Egész életemben az lesz.*

Anyának lenni a legnagyobb, ugyanakkor leggyötrelmesebb élmény. Rávenni a gyereket, hogy szopizzon, a hozzátáplálás, az altatás, fogzás, sírás, kúszás, aztán mindenbe belemászik, az ember egy pillanatra sem veheti le róla a szemét, egy egész tekercs budipapír a vécében, az első lépések, az esés, látogatások a sürgősségin: *Össze kell varrni,* az összetapadt gabonapehely megakad a torkán, az elválasztás, cumisüveg, cumi, az idegőrlő, vékony visítások, az első játszópajtások, verekedés, markolászás, az első szó: „dada” (dada?), a második: „enyém”, fülfájások,

pelenkakiütés, krupp. Mindig ugyanaz köti le Vicki kezét, szemét, elméjét minden nap minden órájában. A *Testrablók* inváziója. Ki volt ő korábban? Már nem is emlékezett rá.

Vicki régen úgy gondolta, hogy Blaine az eszének született, Porter pedig a szívének. Blaine átkozottul okos volt, tehetséges, független. Mielőtt Vicki betegségét diagnosztizálták, a gyerek magától megtanult olvasni, fel tudta mondani az államokat és a fővárosukat (Frankfurt, Kentucky), listát gyűjtött az éjszakai állatokról (denevér, oposszum, mosómedve). A Blaine-nel töltött nap egyetlen végtelen társalgásból állt. „Nézz ide, nézz ide, nézz ide, anya, anya, anya. Kártyázol velem? Kirakózunk? Festhetünk? Gyurmázunk? Gyakoroljuk a számokat és betűket? Milyen nap van ma? Milyen nap lesz holnap? Mikor jöhet át Leó? Mennyi az idő? Mikor jön haza apa? Hány nap múlva megyünk Nantucketre? Hány nap múlva lesz Porter szülinapja?” Blaine kedvenc része a napban a meseidő volt, és a könyveknél még jobban szerette Vicki saját meséit. Imádta a születése éjszakájának a történetét (Vickinek váratlanul folyt el a magzatvize, tönkretette a Ralph Lauren szarvasbőr kanapét a gyerekek előtti manhattani lakásukban), de Porter születésének estéjét is szerette (akkor a Yukonban ment el a vize, miközben hazafelé tartottak a New Canaan étteremből; Ted úgy hajtott, mint az őrült a Fairfield Megyei Kórházba, Vicki pedig épp időben szült meg ahhoz, hogy Ted éjfélre házaküldhesse a bébiszitterüket). Blaine kedvenc története mégis az volt, hogy Vicki orrba vágta Brenda nénit, mikor megszületett, és hazahozták a kórházból, Brenda néni vérzett, Vicki pedig annyira megijedt attól, hogy mit fog mondani az anyukája, hogy bezárkózott a fürdőszobába, és a tűzoltóknak kellett kiszabadítani. Miközben Vicki Blaine-t nézte, rájött, hogy nagyon régen nem mesélt neki a saját emlékeiből, és ami még rosszabb, már Blaine sem kérte. Talán egy nap elmeséli majd neki, hogyan

lett tüdőrákja, hogy jöttek el Nantucketre egész nyárra, és hogy épült fel.

Miről álmodhat? Pótkerekek nélküli biciklíről, robogóról, gördeszkáról, rágógumiról, vízipisztolyról, háziállatokról? Ezekre vágyott a legjobban, és Vickit időkorlátok megadására kényszerítette. Lehet hörcsögöm, ha hatéves leszek? Lehet gördeszkám, ha tízéves leszek? Blaine nagy, felnőtt akart lenni; ez már azelőtt is így volt, hogy Josh megjelent az életükben, most pedig Blaine nyilván pont olyan akart lenni, mint Josh. Huszonkét éves, mobiltelefont akart, és dzsipet. Vicki mindig azt mondta Blaine-nek, hogy meg fog szakadni a szíve aznap, mikor kamasz lesz, most viszont úgy érezte, hogy ha látja Blaine-t, amikor betölti a tizenhármat, ő lesz minden idők legszerencsésebb asszonya.

Valamelyik reggel Vicki arra ébredt, hogy Blaine az ágya mellett áll, némán őrködik. Vicki elmosolyodott, és odasúgta neki:

– Hé, te ott!

Blaine saját magára mutatott, aztán szívet formált az ujjaival, végül Vickire bökött, ő pedig nagyon igyekezett nem elsírni magát.

– Én is szeretlek – felelte.

Aztán ott volt Porter, az ő kisbabája. Annyira hiányzott neki. Abbahagyta a szoptatását, és ettől úgy érezte, mintha a gyerek hirtelen felnőtt volna, és elment volna egyetemre. Bárki meg tudta etetni: Josh, Brenda, Ted; Vickinek csak az a két, néha három óra jutott, mikor a délután hevében Porter az oldalához simulva elaludt. Alvás közben édesen gügyögött, ébren pedig karattyolt, és olyan szorgalommal szopta a cumiját, mintha fizetnének érte. A teste akár a puding, és ha elmosolyodott, gödröcskék jelentek meg az orcáin. Most majdnem teljesen kopasz volt, és még csak két foga nőtt ki – igazság szerint úgy nézett ki, mint egy öregember. De olyan édes volt – a mosolyába

mindenki azonnal beleszeretett. *Ne nőj fel!,* gondolta Vicki. *Maradj kisbaba legalább addig, míg meg nem gyógyulok annyira, hogy élvezni tudjam!* Porter azonban a bátyja, az úttörő nyomába szegődött. Ő nem akar lemaradni! Eltökélte, hogy könnyedén, gyorsan meghódítja a fejlődési mérföldköveket. Máris csak úgy kotort a nappaliban Liv néni törékeny bútoraiba kapaszkodva. Nemsokára megtanul járni. A csecsemő eltűnik.

Blaine megmoccant. Horkantó hangot adott ki, mint a megrémült ló, a szeme kinyílt. Vickire pillantott. Vicki visszafojtotta a lélegzetét, nagyon nem szerette volna felébreszteni sem őt, sem az öccsét. Blaine szeme lecsukódott. Vicki kifújta a levegőt. Még ez is fájt. *Szeretlek,* gondolta. *Mindketten a szívemnek születtetek.*

Lábujjhegyen kiosont a nappaliba. Csend és sötétség fogadta, csak a falióra ketyegése hallatszott. Brenda ajtaja zárva volt, Melanie-é egy félarasznyit nyitva. Vicki kilépett a hátsó teraszra. Az éjszakai égbolt fájdalmasan szép volt. El sem hitte, hogy az emberek képesek átaludni ezeket a csodálatos éjszakákat. Visszament a konyhába, megírta az üzenetet, és elindult.

Sétálni mentem. A Sankaty Head világítótoronyhoz. Elindult a pizsamának használt tornasortjában, a főiskolai pólójában, strandpapucsában, a fején kendővel. Ez *is csak egy újabb őrült szökés,* gondolta, *mint az előző reggeli kiruccanásom az Öregmalomhoz.* Miközben végigosont a Shell utcán, úgy érezte magát, mint egy betörő. Minden második ház koromfekete volt. A levegőt megédesítette a virágok és az óceán illata, a tücskök ciripelése. Vicki csak egy üzenetet hagyott maga után. Josh anyjára gondolt, aki minden magyarázat nélkül ment el, és megremegett.

Eljutott a Sankaty Head világítótoronyhoz, bár nem sokon múlt. Köhögött, lihegett, fájt a lába, lüktetett a feje. Megérintette a homlokát: száraz volt, és forró. Ennek ellenére büszkeséget érzett. Majdnem másfél kilométert gyalogolt hegynek felfelé, és

most itt állt az éjszaka közepén a hatalmas kandiscukor lábánál. Az egyik oldalán a golfklub hömpölygő mezői, a másikon a meredek szirt a dübörgő hullámtörés előtt. Vicki olyan közel merészkedett a széléhez, ahogy csak mert. Az óceán és a fenséges égbolt elterült előtte. Csillagok, bolygók, galaxisok, távoli helyek, ahová ember sosem fog eljutni. A világegyetem végtelen. Komolyan ijesztő, felfoghatatlan; egész kislány kora óta ilyennek látta. Vicki annak idején úgy képzelte el a világegyetemet, mint dobozt Isten tenyerében. *Az idő örök,* gondolta. Ő viszont meg fog halni.

Azon töprengett, milyen lett volna, ha mindig ennyire egyedül van, mint ebben a pillanatban, ha senki más nem lett volna az életében – se férj, se gyerekek, se testvér, se szülő, se barát. Mi lenne, ha hajléktalan lenne, csavargó, kapcsolatok és ismerősök nélkül? Na és ha sziget lenne? Akkor könnyebb lenne meghalni? Mert őszintén szólva, el sem tudott képzelni magányosabb dolgot annál, mint hogy meghal, és mindenkit itt hagy. Mindenki egyedül hal meg. A halál azt bizonyítja, hogy végső soron nem számít, mennyire kötődik az ember másokhoz, mert a végén egyedül marad.

A sötétségben hang süvített át.

– Vicki!

Vicki megpördült. Ted kaptatott fel a dombra füstölögve, morogva. Mintha az apja lenne, aki eljött, hogy megfedje, amiért meglógott. Mikor azonban közelebb ért, Vicki nyugtalanságot látott az arcán. Aggódott érte, és jogosan. Egyáltalán, hogy jutott eszébe Vickinek idejönni?

– Vicki – mondta Ted. – Jól vagy?

– Meg fogok halni – suttogta Vicki.

Ted csitító hangot adott ki, olyat, mint Blaine-nek csecsemőkorában. Átkarolta Vickit. Vicki lángolt, nemcsak a parazsak égtek a tüdejében, de az egész teste forró volt. Felgyújtotta a betegség, a renegát sejtek. Nem tudta kiűzni

magából. Eggyé vált vele. Ted karjában azonban remegni kezdett. Összefagyott ott, a szirten, a víz felől hideg, szél fújt. Csattogtak a fogai. Ted karja a legerősebb a világon. Beszívta a férje illatát, a teste melegét, az arcát Ted pamutpólójába dörgölte. Ez itt az ő férje, ismeri őt, mégis milyen messze van most tőle.

– Érzem – mondta. – Már el is indultam.

– Vicki. – Ted szorosabbra fonta körülötte a karját, jó érzés volt, de aztán alig észrevehetően remegni kezdett.

– Azért keltem fel, hogy megnézzem a fiúkat – magyarázta Vicki. – Hogy nézzem őket álmukban.

– Aludnod kellene – felelte Ted. – Mit csinálsz itt?

– Nem tudom. – Vicki most meggondolatlannak, felelőtlennek, érezte magát. – Na és te? Mi lesz, ha a fiúk...

– Mikor észrevettem, hogy elmentél, felkeltettem Brendát – mondta Ted. – Azt mondta, a szobánkban marad, míg haza nem viszlek.

Mint egy szökevényt, gondolta Vicki. Pedig nem tud elszökni, nem bújhat el. Mikor fogja már fel?

Ted a vállánál fogva maga felé fordította. Az arcán könnyek csillogtak. Erős, férfias, tehetséges férfi volt, az ő férje, de potyogtak a könnyei, a hangjából könyörgés hallatszott ki.

– Meg kell gyógyulnod, Vick. Nem tudok élni nélküled. Hallasz engem? Annyira szeretlek, olyan erősen, hogy ez emel fel engem, ez visz előre. Te viszel előre. *Meg kell gyógyulnod, Vick.*

Vicki megpróbálta felidézni, mikor látta Tedet utoljára ilyennek, az érzelmek martalékaként. Talán mikor megkérte a kezét, vagy mikor Blaine megszületett. Vicki azt akarta felelni: *Jól van, úgy lesz, harcolni fogok érted és a gyerekekért.* Olyan lesz majd, mint a filmekben, ez lesz majd az a jelenet, amikor minden megváltozik, mikor ők ketten ott állnak a szirten a világítótorony és a sötét ég alatt; ez hozza el a megvilágosodást. Minden megváltozik, meg fog gyógyulni. Vicki azonban nem hitt a szavakban, tudta, hogy hamisak, ezért nem mondta ki őket.

Hallgatott. Az arcát a csillagos ég felé fordította. *Az a baj az egésszel*, gondolta, *hogy túl sok a vesztenivalóm*.

– Nem tudok visszamenni – vallotta be Tednek. – Túl messze van. Pokolian érzem magam.

– Tudom. Ezért jöttem el érted.

Már majdnem egy hónapja nem szeretkeztek, Ted azonban még sosem érintette meg intimebb módon, mint ebben a pillanatban. Felemelte Vickit, és a karjában hazavitte.

Brenda telefonja megcsörrent. A harmincadik oldalon tartott, és még mindig nem tört meg a lendülete, a szavak gyorsabban jöttek, mint ahogy le bírta írni őket. Annyira el volt foglalva, hogy még a telefon kijelzőjét sem volt ideje megnézni. Úgysem lenne meglepetés: vagy Brian Delaney ügyvéd úr hívja, vagy az anyja. A telefon elhallgatott. Brenda hallotta, amint a kórház egy másik felében halkan csilingel a felvonó, aztán felcsendül az ESPN sportcsatorna műsorvezetőjének lelkes hangja.

Vicki zárt ajtók mögött beszélt dr. Alcott-tal. A fehérvérsejtszáma drámaian lezuhant, és majdnem 40 fokos a láza. Dr. Alcott fel akarja függeszteni a kemoterápiát, amíg meg nem emelkedik a fehérvér-sejtszám, és le nem megy a láza. Ha valamikor, Brendának pont ma kellett volna imádkoznia, de valami okból kifolyólag kiderült, hogy egyedül az onkológia várótermében képes dolgozni. Mekkora átverés! Minden reggel kapott időt, hogy dolgozhasson a parton. A tenger mellett azonban leblokkolt, elapadtak a gondolatai, csak Walshre tudott gondolni. Megint megpróbálkozott az Even Keel kávézóval, de ott még rosszabbul érezte magát: a reggeliző, egymás kezét fogó, sugdolózó szerelmespárokat nézte, amint összebújnak egy-egy újság mögött. A Milky Way-es kávét túl édesnek érezte. Brenda

rájött, hogy csak akkor tud dolgozni a forgatókönyvén, ha valami mást kellene csinálnia. Mondjuk imádkozni. Vagy aggódni.

Megint megszólalt a telefonja. Brenda épp annak a jelenetnek a közepén tartott, mikor Calvin Dare elmegy Thomas Beech temetésére – elbújik hátul, nehogy valaki felismerje benne a gyilkos ló tulajdonosát –, ekkor látja meg először Beech szépséges, gyászoló menyasszonyát, Emilyt. Brenda úgy látta maga előtt a jelenetet, mintha a moziban ülne: Dare kalapja félrebiccen, a tekintetük összetalálkozik a tucatnyi zsúfolt templomi padsor fölött, és a férfi ekkor eldönti, hogy összeszedi a bátorságát, és beszélni fog Emilyvel. Az istentisztelet után odamegy hozzá a lépcsőn részvétet nyilvánítani.

„Ismerte az én Thomasomat?” – kérdi Emily zavarodottan. „Barátok voltak?”

Calvin Dare pedig megragadja az alkalmat, és azt feleli: „Igen, gyerekkorunk óta. Csak épp egy ideje nem találkoztunk. Nem voltam itt.”

„Hol volt?” – kérdezi Emily.

„Külföldön.”

Emily szemöldöke felhúzódik. Még fiatal, nem régóta volt jegyese Beechnek, és (mint Brenda a szakdolgozatában kiemelte) van benne egy adag opportunizmus. Elszomorítja a vőlegénye halála, ugyanakkor felkelti az érdeklődését Thomas gyerekkori barátja, aki nemrég tért vissza külföldről.

„Tényleg?” – kérdi Emily jelentőségteljesen.

A telefon elhallgatott, aztán megint megcsörrent. A *Für Elise:* elég borzalmas csengőhang, a kintornás bádogdobozba zárt majma ad ki ilyet. Brenda oda se nézett, csak belenyúlt a táskájába, és kihúzta a telefont.

Az anyja. Felsóhajtott, letette a tollat. Ellen Lyndon hisztériás rohamot kapott, mikor meghallotta, hogy Vicki belázasodott; most nyilván tudni akarja, mit mond az orvos. Brendának úgyis vécére kell mennie. Felvette a telefont.

– Szia, anya.

– Hogy van?

– Még mindig a doktorral beszél.

– Még mindig?

– Még mindig.

– Na és, mit mond a doktor a lázáról?

Brenda megindult a folyosón a női mosdó felé.

– Fogalmam sincs. Még mindig bent van.

– Neked nem mondtak semmit?

– Nekem sosem mondanak semmit. Vickivel beszélnek, tőle tudok mindent én is. Úgyhogy várnunk kell. – Brenda belökte a női mosdó ajtaját, a hangja visszapattant a csempézett falakról.

– Mit mondanak, mennyi ideig...

– Nem mondták, anya. – Brenda önmagát szidta. Nem kellett volna felvennie. Ezek a beszélgetések csak mindkettejüket felidegesítették. – Figyelj, majd felhívlak, ha...

– Megígéred?

– Megígérem. Sőt, Vickinek mondom, hogy hívjon fel, hogy közvetlenül a.,.

– Jól van, szívem. Köszönöm. Itt várok. Lemondtam a mai fizikoterápiámat.

– Miért? – kérdezte Brenda. – Nem akarod, hogy helyrejöjjön a térded?

– Úgyse tudnék koncentrálni. Kenneth mindig „teljes odaadást” kér, én pedig ma nem tudnám ezt megadni neki. Mindig megérzi, ha máshol jár az eszem.

Az én eszemnek is máshol kéne járnia, gondolta Brenda. *De pont fordítva történik. Mert rosszul vagyok összerakva.*

– Jól van, anya – mondta Brenda. – Szia!

– Hívjatok, ha...

– Nyugodt lehetsz – felelte Brenda, aztán letette. Valaki lehúzott egy vécét, aztán kilökődött az egyik fülke ajtaja. Egy lány

lépett ki rajta. Brenda zavarodottan elmosolyodott, és azt mondta: – Anyák!

A lány ügyet sem vetett rá, ami rendben is volt. Mikor azonban Brenda pár perc múlva maga is kilépett az egyik fülkéből, a lány még mindig ott állt, Brendát nézte a tükörből.

– Hé! – szólította meg. – Én téged ismerlek. Josh neked dolgozik.

Brenda alaposabban szemügyre vette. Hát persze. A fehér póló mély dekoltázsából kikandikált a push-up melltartója, az arcpirosítója elfolyt, A kis boszorkány a betegfelvételi pulttól. Brenda a kitűzőjére pillantott. Didi. Tényleg.

– Így van – mondta Brenda. – Brenda vagyok. El is felejtettem, hogy ismered Josht.

– Nagyon is jól ismerem.

Brenda megmosta a kezét, és papírtörlő után nyúlt. Didi átkutatta a táskáját, cigarettát húzott elő, és meggyújtotta.

– Nagyon kedveljük Josht – jegyezte meg Brenda. – Kiváló munkát végez a gyerekekkel.

– Egy rakás pénzt adtok neki – mondta Didi. Ez egyenesen vádnak hangzott.

– Azt nem tudom – mondta Brenda. – Nem az én dolgom, hogy kifizessem.

– Lefeküdtél vele?

Brenda épp akkor fordult szembe Didivel, mikor a lány kifújta a száján a füstöt. Brenda csak remélni tudta, hogy az arcából tisztán látszik a megvetése, és hogy ezt az abszurd kérdést még válaszra sem méltatja. Ettől függetlenül akaratlanul is eszébe jutott az a csók az előkertben. Josh csak nem mesélte el?

– Itt nem lenne szabad dohányoznod – közölte Brenda. – Ez egy *kórház*. Itt *tüdőrákosok* is vannak.

Didi vicsorgásra húzta az ajkát, Brendán pedig elhatalmasodott az érzés, hogy valahogy visszazuhant a gimibe,

és foglyul ejtette, most pedig megfenyegeti őt a női vécében a lázadó dohányos.

– Lefekszel Joshsal – mondta Didi. – Valld be! Vagy talán a testvéred az?

– Ebből elég – felelte Brenda. Belevágta az összegyűrt papírtörlőt a kukába. – Én mentem. Szia.

– Sosem utasított volna vissza engem, ha nem kapja meg valamelyikőtöket! – kiáltott utána Didi, miközben Brenda kisüvített az ajtón. – Tudom, hogy az egyikőtök az!

Na, jó, gondolta Brenda. *Furcsa.* Ami még furcsább: Brenda remegett. Vagyis talán nem is volt annyira furcsa, hogy összeomlott – hiszen élete legrosszabb pillanata némileg emlékeztette az iménti mosdóbeli jelenetre. Egy fiatal lány, aki Brenda tanítványa lehetne, helytelen viszonnyal vádolta meg.

„Az beszélik, elkövetted az egyetlen megbocsáthatatlan bűnt a nyilvánvaló plagizáláson kívül."

„A kar dolgozói és diákjai között nem lehet semmiféle romantikus vagy szexuális kapcsolat. A romantikus vagy szexuális jellegű megjegyzések, gesztusok vagy célzások nem megengedettek a kar dolgozói és diákjai között, és fegyelmi eljárást vonnak maguk után. A véglegesített professzorok sem képezhetnek kivételt ez alól. Megtudtuk, dr. Lyndon, hogy helytelen viszonyt tart fenn az egyik diákjával."

A „helytelen viszony" Brenda hibája volt. Jó lett volna Walsht vádolni, hiszen ő kezdeményezett, de végső soron Brenda volt a professzor, Walsh pedig a tanítvány, és Brenda hagyta, hogy megtörténjen. Miután együtt ittak és csókolóztak a Cupping Roomban, Brenda másnap reggel végtelenül szégyenkezve és ijesztően feltöltődve ébredt. Arra gondolt, hogy John Walsh talán felhívja majd a mobilján, de nem tette, kedd reggelre pedig már azt hitte, csak álmodta az egészet. Órán azonban Walsh a szokásos helyén ült, a bájos félig nők, félig lányok gyűrűjében, Brenda pedig úgy érezte, hogy a többiek mind a pengeéles

eszüket villogtatják Walsh kedvéért, mintha tollas boa volna. Valahányszor Amrita, a nyalizós hozzászólt a beszélgetéshez, mindig Walshre pillantott, hogy lássa, ő vajon egyetért-e vele. Kelly Moore, a szappanopera-színész még ennél is rosszabb volt, minden színpadi trükkjét bevetette Walsh elcsábítására. A három Rebecca gyakorlatilag John Walsh rajongói klubot alapított. „Olyan szexi", hallotta ki Brenda a beszélgetésükből. Mindenki őt akarja. Ami Walsht illeti, ő elragadóan blazírt képet vágott. Fogalma sem volt róla, hogy körbeveszik a rajongói.

Az óra végén Brenda kiadta a negyedéves dolgozat témáját. „Hasonlítsátok össze és állítsátok szembe Calvin Dare identitáskrízisét egy modern mű szereplőjének identitáskrízisével, bármit választhattok az olvasmánylistáról. Tizenöt oldal." A lányok felnyögtek és kiviharzottak. Walsh nem mozdult.

Brenda felnézett.

– Nem – mondta. – Menj! Menned kell.

Walsh pillantásától azonban felforrt a vére. Egyetlen szót sem szólt, legalábbis Brenda úgy emlékezett, hogy végig hallgatott. Csak állt és nézett. Brendát elhódították a vágyai – és persze az egoizmusa. A többi lány – akik nála sokkal fiatalabbak és csinosabbak voltak –, mind Walsht akarta, de ő fogja megszerezni. Lefirkantotta a címét egy papírra, Walsh kezébe nyomta, aztán kiterelte az ajtón..

– Menj! – mondta. – Be kell zárnom. – Oldalra biccentette a fejét. – A festmény miatt.

Aznap este Walsh nem jelent meg nála, ahogy következő este sem, Brenda pedig idiótának érezte magát. Már arra gondolt, hogy a férfi talán kettős ügynök, az angol tanszék egy másik professzora bérelte el, aki féltékeny lett a kiváló értékelésére és az ebből fakadó szupersztár státuszára, és most megpróbálja csőbe húzni. Arra gondolt, ez biztos valami ügyes, alaposan kidolgozott

vicc, amit a többi félig lány, félig nő eszelt ki az osztályban. Csütörtökön megesküdött, hogy nem néz Walshre, de aztán persze többször is megtette. Sandrine-nak, a guadeloupei énekesnek sikerült átcsempésznie egy doboz üdítőt Mrs. Pencaldron italradarján, és bár csak a combján tartotta, Brenda kénytelen volt megkérni, hogy dobja ki. Sandrine vonakodva felkelt, és mormolt valamit franciául, amin a lányok fele jót nevetett. Brenda feldühödött, pedig tudta, hogy nem Sandrine-ra mérges, és nem is Walshre, hanem önmagára. Egy darab papír miatt rettegett, amire a címét írta. Csak egy darab papír volt a címével, *semmi* jelentősége nem volt – és mégis. Brenda zöld jelzést adott Walshnek, a szívét adta neki. Lehet, hogy ez nevetségesen hangzik, ő azonban akkor is így érezte. A szívét nyomta bele a férfi tenyerébe, ő pedig mit kezdett vele? Semmit. Walsh nem maradt ott óra után, kirohant az ajtón a morcos Sandrine és a többi félig nő, félig lány után, Brenda pedig ott maradt összetörve.

Úgy volt, hogy Brenda aznap este együtt vacsorázik Erik van Cott-tal a belvárosban. Kettesben mennek, Noel nem jön, így Brendának örülnie kellett volna. Ezúttal egy igazi éttermet választottak, a Craftot, amit még a *New York Magazine* is méltat. A falakat bőrrel vonták be, és az ajtóban sor állt. Mindenki szépen kiöltözött, jó illatot árasztott, fontoskodva beszélt a mobilján *(Én itt vagyok, és te?)*, és várta, hogy bekerüljön. Brenda lábujjhegyre állva próbált átkukucskálni a vállak felett és a fejek között, hátha észreveszi Eriket. Ott állt a tömegben, várta, hogy beszélhessen a pódiumon álló gyönyörű nővel (Brenda kihallotta valaki beszélgetéséből, hogy Felicitynek hívták). Aggódott, hogy talán rossz helyre jött, rossz időpontra vagy talán rossz napon, de az is lehet, hogy csak ő találta ki ezt az egész telefonhívást. Amikor végre Brendára került a sor, hogy beszéljen Felicityvel, azt mondta:

– Találkozom valakivel. Van foglalás Erik van Cott névre?

Felicity szeme végigsuhant a nagyon fontos foglalási lapon.

– Itt van: van Cott. – Ezt olyan mellékesen mondta, mintha azt jelentette volna be, hogy talált egy dollárt a járdán. – Mr. van Cott még nem érkezett meg, és az asztal sem készült el. Esetleg meginna addig valamit a bárban?

A bárban Brenda legurított két Cosmopolitan koktélt. Felicity ekkor közölte, hogy az asztal készen áll, Brenda pedig úgy döntött, hogy odaül annak dacára, hogy Erik még mindig nem érkezett meg. Rendelt még egy koktélt a professzionális súlyemelő benyomását keltő pincértől.

– Találkozom valakivel – mondta Brenda, és remélte, hogy nem téved. Ellenőrizte a mobilját, hátha kapott SMS-t. Semmi. Már fél kilenc volt. Most már elmondhatja, hogy a héten két pasi is felültette. Mikor azonban felnézett, Erik süvített át a termen, lebegett utána a Burberry esőkabátja. A fiú, aki megkergette Brendát a játszótéren, aki egyszer együltében megevett egy egész üveg pisztáciát Ellen Lyndon konyhájában, aztán kihányta az öltözőszobájában, aki szerelmes Bryan Adams-számot énekelt az iskolai bálon, miután Vicki lemondta a randijukat, mostanra felnőtt férfi lett, pénzt keresett, öltönyt hordott, és előkelő New York-i éttermekben találkozott Brendával.

– Késtem? – kérdezte.

– Nem – hazudta Brenda.

– Akkor jó. – Erik lehuppant a Brendával szemközti székbe, levette az esőkabátját, meglazította a nyakkendőjét, és tökéletes franciatudással rendelt egy üveg bort.

Brenda elepedt a vágytól, hogy elmesélhesse Walsh esetét. Senki másnak nem beszélhetett róla, nem voltak közeli barátnői, Vickinek és az anyjának pedig nem mondhatta el. Ráadásul Erik férfiszemmel látná a dolgot, és persze azt is tudatni akarta Erikkel, hogy igen, rajta kívül más is van az életében. Csakhogy a húszmillió éves barátságuk alatt kialakították a maguk szabályait, és ezek közé tartozott az is, hogy először Brenda kérdez Erikről.

– Szóval – kezdte, miközben belekortyolt a harmadik koktéljába. – Mi újság?

– Úgy érted, Noellel?

– Beszélhetünk Noelről is, ha azt akarod – felelte Brenda, bár valójában azt remélte, hogy Noel-mentes estéjük lesz.

– Valamit el kell mondanom.

Szakítottunk, gondolta Brenda. Ha csakugyan így történt, hajlandó egész este Noelről beszélni. Búcsú Noeltől, a Noel-ügy lezárása, és persze a szükséges Noel-alázás.

Erik elővett egy kék bársonydobozt az öltönye zsebéből, és Brenda azt gondolta: *Gyűrűt vett Nekem?* De még a három koktél sem tudta így eltorzítani a valóságot.

– Meg fogom kérni Noel kezét – jelentette be Erik.

Brenda nagyot pislantott. Megkéri a kezét? A dobozra nézett. Biztosra vette, hogy gyönyörű gyűrű, de nem akarta látni. Nem volt oka meglepődni, Erik figyelmeztette, „feleségnek valónak" nevezte Noelt. Ám Noel sem volt tökéletes: nem evett. A nem evő emberek komoly önértékelési zavarokkal küzdenek, problémás az önképük. Brenda leírta Noelt a Café des Bruxelles-ben, és azt hitte, Erik is. Brenda most elnémult. Ha Erik tudná, mennyire szereti őt, lett volna benne annyi jóérzés, hogy telefonon hívja fel, hogy Brenda egyszerűen kinyomhassa.

– Bren?

– Mi van? – kérdezte Brenda, és sírva fakadt.

Erik átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezét. Erősen szorította, a másikkal még meg is simogatta. A kék doboz ott hevert közöttük az asztalon kinyitatlanul. Brenda hallotta, hogy a körülöttük ülők sugdolóznak, és rájött, hogy valahogy magukra vonták a figyelmet Erikkel – most nyilván mindenki azt hiszi, hogy Erik Brenda kezét kérte meg.

– Tedd el a dobozt! – suttogta Brenda, – Kérlek.

Erik becsúsztatta a dobozt a zsebébe anélkül, hogy közben elengedte volna Brenda kezét. Valójában sosem érintették még

meg egymást, és Brenda ezt most kábítónak, ugyanakkor borzalmasan fájdalmasnak találta.

– Örülsz a boldogságomnak? – kérdezte Erik.

– Örülök – felelte Brenda. – Csak magamat sajnálom.

– Brenda Lyndon.

Látta, hogy a súlyemelő-pincér az asztalukhoz közeledik, de nem bírta volna még egy percig elviselni ezt a helyet. Eltolta magát az asztaltól.

– Elmegyek.

– Megint itt hagysz? – kérdezte Erik. – És megint a vacsora közepén? – Rázendített arra a borzalmas David Soul-dalra: *Ne mondj le rólunk, bébi. Megér még egy… próbát….*

– Nem fog menni – mondta Brenda.

– Brenda – szólalt meg megint Erik, Brenda ránézett.

– Mi van?

– Szeretem őt.

Brenda felállt az asztaltól, és otthagyta Eriket. Nagyon sok oka volt a sírásra, nem utolsósorban az, hogy az igaz szerelem láthatóan más nőkre talál csak rá – olyanokra, mint Vicki, vagy mint Noel. Brenda lelki szemei előtt látta Noelt meztelenül Erik ágyában, melyet ő mindig gyengéden a fészkeként emlegetett. Noel az ő fészkében hevert meztelenül, fészkelt, és nem evett. A bőre akár az alabástrom, a haja pézsma, és egészen meztelen a gyöngy fülbevalóit leszámítva. A bordái kilátszanak a bőre alatt, mint a marimba billentyűi, melyen Erik a saját énekét kísérte olykor. Brenda kiment az étteremből.

– Nyolcvankettedik utca – közölte a taxisofőrrel, aki az étterem előtt állt, és mindenekelőtt kifejezetten amerikai volt. Az engedély szerint Benny Taylornak hívták. – És tud adni egy zsebkendőt?

A plexin keresztül átcsúszott egy kis csomag zsebkendő.

– Tessék, szivi.

Benny Taylor tíz perccel tíz előtt rakta ki Brendát a lakásánál.

– Minden rendben, szivi? – kérdezte Benny Taylor.

Ezt nem azért kérdezte, mért Brenda sírt, hanem mert az épület ajtaja előtt egy férfi őgyelgett. Magas volt, tetőtől talpig feketébe öltözött. Brenda hunyorgott, aztán nagyot dobbant a szíve. John Walsh volt az.

– Igen – felelte Brenda. Megigazította a ruháját, megigazította a haját. A sminkje nyilván szétfolyt. Pénzt húzott ki a tárcájából Benny Taylornak, aztán gyorsan végiggondolta, mit mondjon, ha kiszáll. *Szia! Mit csinálsz itt?* Brenda bokája gyenge volt, és a három ital egyébként is megtépázta az egyensúlyérzékét. Benny Taylor elhajtott; Brenda pedig megindult a mosolygó Walsh felé olyan egyenesen, ahogy csak bírt. A férfi éppen olyan káprázatos volt, mint a hős a régi westernfilmekben. Erős, férfias ausztrál. Brenda próbált lazán viselkedni, de az idétlen vigyort nem tudta letörölni az arcáról.

– Szia – mondta. – Mit csinálsz itt?

John Walsh a szeretője lett. Napokon, heteken, hónapokon át tartott. Felvillanyozó volt, rendkívüli, ez volt az ő szent, féltett titkuk. Egyetemi területen sosem beszéltek, csak óra alatt, és Walsh többé nem maradt ott utána. Felhívta Brenda telefonját – két csöngés, és leteszi: ez volt a jelük aztán Brenda lakásán találkoztak. Ha nem tudták kivárni azt a negyvenöt percet, ami a város átszeléséhez kellett, a Riverside Parkban találkoztak, ott csókolóztak a fák mögött. Egyszer összebújtak egy hóviharban, rántottát ettek, vörösbort ittak, szeretkeztek, olyan régi ausztrál filmeket néztek, mint a *Breaker Moran*. John Walsh mindenféléről mesélt Brendának: a lányról, akit Londonban teherbe ejtett, és aki abortuszra ment, meg a nagyapjáról, aki Nyugat-Ausztrália belterületein lakott, és birkanyírásból élt. Brenda is mesélt arról, milyen volt Pennsylvaniában felnőni, beszélt a szüleiről, Vickiről, a nantucketi nyarakról Liv néni

kunyhójában, a főiskoláról, a doktori képzésről, Fleming Trainorról. Az ő élete Walshéhez képest unalmasnak hangzott, de a férfinak sikerült ezt is lenyűgözővé varázsolni. Jó kérdéseket tett fel, figyelt a válaszokra, érzelmileg elérhető volt, és érett. Brenda Walsh komolyságát szerette a legjobban. Nem félt a komoly témáktól, ahogy attól sem, hogy magába nézzen. Talán az ausztrálokat így nevelik, de az is lehet, hogy az utazásai tették ilyenné, mert Brenda egyetlen hasonló férfit sem ismert. Még Erik, Ted, de még az apjuk sem volt ilyen. Ha valaki megkéri őket, hogy beszéljenek az érzéseikről, olyan képet vágnak, mintha tampont venni küldték volna el őket.

A tél második hóvihara alatt Brenda és Walsh úgy beöltözött, hogy senki nem ismert volna rájuk, és elmentek szánkózni a Central Parkba. Ahogy teltek a napok, egyre jobban felbátorodtak. Elmentek moziba. (Brenda baseballsapkát és napszemüveget vett fel. Walsh addig nem foghatta meg a kezét, míg el nem sötétítették a termet.) Étteremben vacsoráztak. Elmentek inni, táncolni. Sosem találkoztak ismerőssel.

Brenda egy idő után már nem úgy gondolt Walshre, mint a tanítványára. A szeretője lett. A barátja. Aztán eljött az a bizonyos hétfő este, mely mindent megváltoztatott. Brenda egyedül volt otthon, a negyedéves papírokat osztályozta. Addig halogatta, ameddig csak lehetett, de a félig lányok, félig nők az osztályban már panaszkodni kezdtek, így Brenda megígérte nekik, hogy másnap reggelre kiadja őket, egy dolgozat azonban még elolvasásra várt. Walsh becsületére legyen mondva, ő nem kérdezősködött. Lehet, hogy el is felejtette, hogy Brendának le kell osztályoznia a munkáját. Brenda izgatottan emelte fel a papírt, melynek tetején egymás mellett szerepelt a nevük: **John Walsh/Dr. Brenda Lyndon.** Olvasni kezdte.

Mitől félek? Attól, hogy rossz lesz a dolgozat: pocsékul felépített, gyenge érveléssel, tele elütésekkel, helyesírási hibákkal,

vesszőhibákkal. Rettegett, hogy nyelvhelyességi hibákat talál majd benne. Félt, hogy Walsh egyszerűen visszaböfögi, amit az órán hallott, és nem a saját gondolatait mondja el (mint az egyik Rebecca, aki egy gyenge hármast kapott); félt, hogy véletlenül idéz majd valakit, és nem jelöli meg a forrást. Ez a dolgozat véget vethet a kapcsolatuknak – nemcsak azért, mert Walsh esetleg dühbe gurul a rossz jegy miatt, hanem mert Brenda nem fog tudni úgy találkozgatni vele, hogy kételkedik az intelligenciájában.

Az osztályban szinte mindenki más az olvasmánylistán szereplő valamelyik könyv egy szereplőjéhez hasonlította Calvin Dare-t. Walsh nem. Ő olyan könyvet választott, mely nem szerepelt a listán, sőt, amit Brenda még soha nem is olvasott: egy Tim Winton nevű nyugat-ausztráliai író *Hajsza* című regényét. Walsh a „Veszteségidentitás” szóval jelölte meg a dolgozatának a témáját – vagyis, hogyan változtatja meg egy ember identitását valami vagy valaki elvesztése. *Az ártatlan szélhámosban,* mikor Calvin Dare lova megöli Thomas Beechet, Dare elveszti a bizalmát az életútjában. Az események a végletekig megrázzák, arra kényszerítik, hogy lemondjon a saját álmairól és ambícióiról, átvegye helyette Beechéit. A *Hajszában* a főszereplő, Scully elveszítette a feleségét – méghozzá a szó szoros értelmében *elveszíti.* A nő Írországba repül a lányukkal, de rejtélyes módon csak a gyerek száll le a gépről. A *Hajsza* Scully feleségének a kereséséről szól, de azt is vizsgálja, hogyan változik meg valaki önazonossága a vesztesége miatt. Brendát lenyűgözte. Walsh egyértelműen felvázolta a tézismondatát az első három oldalon, aztán a következő tíz oldalon megtámogatta a két regényből vett szövegrészletekkel, végül pedig zseniális módon azzal zárta, hogy a világirodalom különféle szegmenseiből más-más veszteségidentitásokat hozott fel. Mindenhol megtalálható, írta Walsh, a *Huckleberry Finntől A kedves*ig.

Brenda döbbenten tette le a papírt. Hivatkozási alapként újraolvasta Amrita dolgozatát (melyre ötöst adott), aztán még egyszer átfutotta Walsh írását. Walshé teljesen más volt, eredeti, friss és napsugaras, mint a szülőhazája, ám olyan bölcsességgel átitatva, melyet csak kor és tapasztalat mutathat. Csillagos ötöst adott neki. Aztán aggódni kezdett. Walshnek adta a legjobb jegyet. Ez vajon igazságos? Az ő dolgozata volt a legjobb. Be tudja bizonyítani? Hisz a döntése szubjektív. A csillagos ötösnek vajon van bármi köze ahhoz a tényhez, hogy John Walsh ezen a kanapén szeretkezett a professzorával, és olyan gyönyöröket nyújtott neki, hogy Brenda felsikoltott tőle?

Brenda halványan, ceruzával írta rá a jegyet a papír tetejére, hátha meggondolja magát. Végül azonban nem tudta rávenni magát, hogy megváltoztassa: Walsh ezt egyértelműen megérdemelte. Brenda azonban még mindig aggódott. Attól félt, hogy kezd beleszeretni a férfiba.

Mire Brenda visszaért az onkológia várótermébe, teljesen darabokra hullott. Amrita vádjai (igaz) összemosódtak Didi vádjaival (hamis). „Lefekszel vele!” Brenda összepakolta a forgatókönyvét, és úgy döntött, senkinek nem mondja el, mi történt a női mosdóban.

Pár perccel később Vicki megjelent a folyosón, dr. Alcott kísérte. Brenda nagyot pislantott. Ez tényleg az ő testvére? Mintha Vicki összement volna – nemcsak a súlyából veszített, de a magasságából is. Olyan törékeny volt, mint Liv néni a halála előtti hónapokban (Liv néni mindig kistermetű nő volt, nagykabátban nyomott negyven kilót). Vicki a Louis Vuitton sálját kötötte a fejére, fehér rövidnadrágja lógott a csípőjén, rózsaszín trikójában úgy festett, mintha melle sem lenne. Erre még tengerkék, kasmír, cipzáras-kapucnis kardigánt is öltött, mert a 40 fokos láza miatt mindig fázott. Brenda gondolatai időben és térben is messze jártak, de most azonnal újrakezdte a

lázas, szakadatlan imádkozást. *Édes istenem,, kérlek, kérlek, kérlek, kérlek, kérlek...*

Dr. Alcott átadta neki Vickit. A váróterem üres volt, mégis halkan beszélt.

– Kapott egy adag Neupogent, de holnap, holnapután és utána is be kell hozni további injekciókra. Az majd felviszi a sejtszámot. Emellett felírok egy antibiotikumot és Tylenolt a lázra. Pár nap múlva jobban kell éreznie magát. Ha felment a fehérvérsejtszám, megpróbálkozunk kisebb adag kemoterápiával. – Vickire pillantott. – Rendben?

Vicki megremegett.

– Rendben.

Brenda belekarolt Vicki karjába.

– Még valami?

– Pihennie kell – mondta dr. Alcott. – Nem akarok tudni újabb tengerparti piknikekről...

– Rendben – vágott közbe Brenda. Már így *is* gyötörte a bűntudat (Walsh miatt, amiért megcsókolta Josht, meg amiért írt imádkozás helyett) és a megbánás (a rohadt csillagos ötös miatt, a Jackson Pollock-kép miatt, meg amiért nem küldte el Didit a francba) – akkor meg mit számít, hogy dr. Alcott még a pikniket is az ő nyakába akarja varrni? *Én csak azt akartam, hogy jobban érezze magát*, mondhatta volna Brenda. *Holisztikus szemléletből közelítettem meg*. Ehelyett azonban csak azt felelte dadogva: – Sajnálom.

Odakint a kocsiban Vicki a lábára húzta a gyapjútakarót, és beleolvadt az ülésbe.

– Azt kaptam, amit érdemeltem – mondta.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Brenda.

– Végezni akartam a kemoterápiával – magyarázta Vicki. – Erre a kemoterápia végzett velem. Alacsony dózisú adag hetente egyszer. Egy félszárnyú léggyel se végezne.

– Ugyan már!

– A rák el fog hatalmasodni rajtam – folytatta Vicki. – El fog terjedni.

– Hagyd abba, Vick! Pozitívan kell gondolkodnod.

– És csak magamnak köszönhetem.

– Nem értem, hogy mondhatsz ilyet – tiltakozott Brenda. – Nem a te hibád, hogy beteg vagy.

– De az igen, hogy nem javul az állapotom – felelte Vicki. – Bénán csinálom. – Nekihajtotta a fejét az ablaknak. – Ó, istenem, ez a bűntudat!

Brenda beindította a kocsit.

– Ámen – felelte.

A szív akaratát nem lehet befolyásolni, gondolta Melanie. Így tehát az első ultrahangos vizsgálata után felhívta Petert az irodában.

Melanie az ágyban feküdt, behunyt szemmel hallgatta az ökörszem szokásos dalát a szokásos helyéről, az ablak alatti kerítésről. Fáradt volt, mivel Joshsal megint kiszöktek éjszaka a Quidnet-tóhoz, és csak éjfél után ért haza. A nap folyamán korábban elkísérte Vickit a kórházba. Miközben Vickinek beadták a fehérvérsejtszám megemelését célzó injekciót, Melanie egy goromba háziorvossal találkozott, egy ősz hajú doktorral, akinek talán egy-két hónapja lehetett a nyugdíjazásig. Egyáltalán nem tudta, hogy kell beszélni a betegekkel, Melanie-t ez azonban nem is érdekelte. Hallotta a baba szívverését. *Hssss, hssss, hssss.* Nem számított rá, hogy ekkora a különbség az elképzelt és a valódi szívverés hallgatása között. A terhessége valódi volt. Egészséges és életképes. Már tízhetes volt a baba, olyan szilvaméretű.

Most a hasára nyomta a kezét.

– Szia – suttogta. – Jó reggelt.

Mostanáig várt valamire. Eddig könnyen eltitkolta a hírt Peter elől, mert bár Melanie-nak mindig forgott a gyomra, és hamar kifáradt, nem volt látható jele a terhességének. Semmi nem látszott rajta. A szívverés azonban valódinak tűnt, tagadhatatlannak, és ez lett az ő végszava. Nem mintha kötelességének érezte volna, hogy elmondja. El *akarta* mondani Peternek, így tehát miután Josh elvitte a gyerekeket, Brenda elment írni, Vicki hálószobájának ajtaja pedig jól be volt zárva, Melanie lecsoszogott a sconseti piacra, és felhívta Petert egy utcai telefonfülkéből.

Melanie jól magába itta a sconseti reggelt: a kék, virágzó hortenziákat, a Rotary Club frissen vágott gyepének illatát, az utca túloldalán, a kaszinónál heverő agyagos teniszpályák szagát, a kávéét és zsemléét, a piacról érkező friss újságokét. Ezek mögött pedig Josh illatát a saját bőrén. Még ha Peter gonosz lesz is vele, még ha nem is fog hinni neki, akkor sem ronthatja el a napját. Még akkor sem, ha azt mondja, nem érdekli.

– Jó reggelt – köszöntötte a vonal másik végén a recepciós. – Rutter Higgins.

– Peter Patchent keresem. – Megpróbált hivatalos hangot megütni.

– Egy pillanat.

Csend lett, kattanás hallatszott, majd csörgés. Melanie-n úrrá lett a félelem, idegesség, megint rátörtek a Peterhez kapcsolódó szokásos rossz érzések, melyeket, már azt hitte, legyőzött. *A francba!,* gondolta. *Tedd le!* Mielőtt azonban ténylegesen letehette volna, felcsendült Peter hangja.

– Halló? Peter Patchen.

Az ő hangja. Elképesztő módon Melanie már el is felejtette, legalábbis majdnem elfelejtette a hangját, és most egészen megdöbbentette.

– Peter? – kérdezte. – Én vagyok. – Aztán mivel félt, hogy az „én” szavát Peter összekeverheti Frances „én”-jével, hozzátette: – Melanie.

– Melanie? – Peter meglepettnek tűnt, és ha Melanie nem csak áltatja magát, *boldogan* meglepettnek. Nem, az lehetetlen. Biztosan a távolsági hívás és az öreg, rozsdás utcai telefon műve.

– Igen – felelte, próbált hűvösen, nyeglén beszélni.

– Hogy vagy? – kérdezte Peter. – *Hol* vagy?

– Nantucketen.

– Áh – mondta Peter. Csak nem *csalódottság* szólt ki a hangjából? Lehetetlen. – És, milyen?

– Pompás. Gyönyörű. Meleg, napos, szellős, tengerpartos. És New York?

– Forró. Ragadós. Mint a katlan.

– Milyen a munka? – kérdezte Melanie.

– Hát, tudod. Csak a szokásos.

Melanie összeszorította az ajkát. *A szokásos azt jelenti, hogy még mindig ugyanazt a lányt dugja a folyosó végén.* Nem fog rákérdezni, nem érdekelte. A kertje állapota ugyan érdekelte – a szerencsétlen évelői! –, de arra sem fog rákérdezni.

– Szóval csak azt akartam mondani... – jóságos ég, tényleg kimondja? –, hogy terhes vagyok.

– Micsoda?

– Terhes vagyok. – Kimondva kisebbnek tűntek a szavak, mint az elméjében. – Gyereket várok. Január végére vagyok kiírva.

Peter hallgatott. Hát persze. Melanie a kilenc-tíz éves kislányt nézte, aki az apjával ment a piacra. *Rágógumi-hercegnő* – hirdette a pólója. Hosszú, vékony lába volt, mint a gólyának.

– Most csak ugratsz – mondta végül Peter. – Ez csak valami vicc.

– Nem – erősködött Melanie. Pedig milyen jellemző Peterre, hogy ez jut eszébe! – Ilyesmivel sosem viccelnék.

– Nem, tényleg nem. Igazad van. De hogyan? Mikor?

– Akkor történt. Emlékszel.

– A viharban?

– Igen. – Tudta, hogy Peter emlékezni fog rá, persze, hogy emlékezett. Még ha százszor szexelt is azon a héten Frances Digitt-tel, erre akkor is emlékezni fog. Melanie a liliomokat vágta a kertben. Eleredt az eső, így berohant a házba. Az előszobában lehámozta magáról az elázott ruhákat, és bejelentette Peternek, hogy végzett a lombikbébiprogramokkal. A csalódások halálra gyötrik, mondta. Folytatni akarja az életét. Melanie arcát esőcseppek és persze könnyek áztatták. Peter is sírt egy kicsit – Melanie szerint valószínűleg a megkönnyebbüléstől, aztán ott, az előszobában szeretkeztek, a kerti csap porcelán elejének dőlve. Odakint egyre jobban zuhogott, akkorát dörrent az ég, mintha egy hatalmas csont reccsent volna el. Peter és Melanie olyan mohón, hálásan szeretkezett, ahogy már évek óta nem, miközben a liliomok porzószálai sötét narancssárga vért eresztettek a mosdóba.

Peter a végén azt mondta: „Ha gyerekeink lennének, *ezt* nem tehettük volna meg.”

A liliomporzószálak tartósan befogták a csapot, emléket állítva az eseménynek, ami a Frances Digitt-tel kapcsolatos hírek kirobbanása előtt sóvárgással, utána pedig dühvel töltötte el Melanie-t. Most már el tudott feledkezni arról a foltról, mert valami még tartósabb került előtérbe. Egy szívverés. Egy baba.

– Biztos vagy benne, Mel?

– Voltam orvosnál. A tizedik hétben járok. Hallottam a szívverését.

– Hallottad?

– Aha.

– Jesszus – suttogta Peter. Aztán megint elhallgatott. *Vajon min gondolkodik?* Melanie örömmel állapította meg, hogy nem igazán érdekelte.

– Na, mindegy – mondta Melanie. – Csak gondoltam, tudnod kell róla.

– Tudnom kell? Persze, hogy tudnom kell! Én vagyok az apja! – A hangja szinte vádlóan csengett, de Melanie nem hagyja magát megfélemlíteni. Peter lemondott a Melanie testében rejlő titok feletti jogáról, mikor lefeküdt Frances Digitt-tel. Ha Melanie behunyja a szemét, még mindig látja maga előtt a hazafutó Francest a baseball-pályán, ahogy az öklével a levegőbe pumpál.

– Addig nem akartam elmondani, míg nem látott orvos. Biztos akartam lenni benne, hogy minden rendben van.

– És hogy érzed magad? – kérdezte Peter.

– Elég rosszul voltam, és fáradt is vagyok, de amúgy jól.

– Fantasztikus a hangod – mondta Peter. – Tényleg *fantasztikus*. – Elhallgatott, megköszörülte a torkát. Melanie figyelte, nem hallja-e az ujjai kopogását a billentyűzeten. Annyira jellemző lenne Peterre, hogy ellenőrzi a piacot, vagy lövöldözős játékot játszik, miközben vele beszél. Most azonban semmit nem hallott, mintha Peter nem is lélegezne. – Istenem, ezt el sem hiszem. Te elhiszed? Azok után, amin átmentünk.

– Hát igen – felelte Melanie. – Elég ironikus.

– Fantasztikus a hangod, Mel.

– Kösz. Na jó, fülkéből hívlak, úgyhogy ideje letennem. Majd találkozunk!

– Mikor? – kérdezte Peter. – Úgy értem, mikor jössz haza?

Melanie felnevetett.

– Hááááát – mondta –, azt nem tudom. – Nagyon jó érzés volt ezt kimondani. Teljesen ura volt a helyzetnek. Mikor visszaér a kunyhóba, megcsókolja Vickit, és megint megköszöni, hogy eljöhetett Nantucketre. Este pedig megcsókolja Josht újra meg újra.

– Majd kereslek, Peter!

– Öööö, jó, majd...

Melanie letette.

Mikor Josh reggelente belépett a Shell utca tizenegy kapuján, megkérdezte magától, mit csinál. *Mit csinálok? Mi a francot csinálok?* A válasz az volt: lefekszik Melanie Patchennel, egy férjes és terhes asszonnyal, viszonya van vele, és ezt nemcsak Brenda, Vicki meg a saját apja elől titkolja, de Blaine és Porter elől is. Talán akkor hasított bele legerősebben a bűntudat, mikor a két gyerekre nézett, ugyanis jó példát akart mutatni nekik. Mindenképpen utánozni fogják őt, ezt a tényt pedig sokkal könnyebb lett volna elfogadni, ha Josh nem kavar az anyjuk legjobb barátnőjével. Mindig akkor gyötörte legjobban lelkiismeret-furdalás, mikor reggel meglátta a kerek arcukat és a nagyra nyitott szemüket a reggeli felett. Este tízre – amikor Melanie-val találkozott a városi strandon – viszont már elpárolgott annyira, hogy folytassa az árulását.

Vajon mennyi időbe telik, míg lebukunk? Josh mindennap százszor is feltette magának ezt a kérdést, Melanie-nak azonban nem, mert ő így is eleget aggódott. Különben is nagyon-nagyon óvatosak voltak. Melanie odáig ment, hogy az ablakon át lépett ki a kertbe, nem is a bejárati ajtót használta; aztán pedig a sánckerítésen mászott át a kapu helyett. (Mihelyst nagyobb lesz a hasa, ezekről az óvatossági lépésekről le kell majd mondania.) Az ágyára párnákból testet formált, és az út mellett, a füvöh lopakodott végig, nem a csikorgó kagylókon. Tíz és fél tizenegy között ért ki a strand parkolójába; felmászott Josh dzsipjébe, aztán elhajtottak a több tucat félreeső hely egyikére, ahol vagy a kocsiban szeretkeztek (amiről szintén le kell majd mondaniuk, ha Melanie hasa nagyobb lesz), vagy pedig, ha vakmerő hangulatban voltak, a parton. Joshnak kétszer is az az érzése támadt, hogy követik őket. Egyszer rá kellett fordulnia egy földútra, mely bevitte őket a láp mélyére, a második alkalommal pedig megállt

egy üres kocsifeljárón. Melanie mindkétszer izgatottan felsikított, Josh pedig kénytelen volt beismerni, hogy az adrenalin nem kifejezetten kellemetlen módon rohanta meg. Mintha egy filmbe kerültek volna: a titkos, tiltott kapcsolatukat drámai szökésekkel, aztán heves szexszel koronázták meg.

A szex ugyanis tényleg elképesztő volt. Josh rájött, hogy egy nővel teljesen más együtt lenni, mint egy lánnyal. Először azt hitte, hogy Melanie terhessége bizarrá, kényelmetlenné teszi majd a dolgokat, de nem így történt. Melanie teljes harmóniában volt a testével, a hormonjai tomboltak, és mindig készen állt Joshra, sóvárgott utána. Bókolt neki, kreativitásra biztatta. Káprázatos volt vele, Josh nem tagadhatta, ám ha a kapcsolatuk pusztán erről szólna, hamar ráunt volna. Épp az volt a gond, hogy hamar túlléptek a puszta szexen. Melanie sokat mesélt neki, valódi, felnőttes dolgokról beszélt, beavatta a részletekbe is. Az ő történetei teljesen mások voltak, mint az a sok locsogás, amit a lányoktól hallott. Mikor eszébe jutott a rengeteg ostoba hablaty, melyekkel a korabeli lányok szokták fárasztani („a hajam begöndörödik ebben a párában...”, „istenem, nézd, hány gramm zsír.. „és ki lesz ott? Az a kígyó?...”, „épp most töltöttem le ingyen a...”), csodálkozott, hogy nem pépesítették el az agyát. Josh először nem hitte, hogy jobb lesz Melanie széthullott házasságáról és a gyerek utáni küzdelméről hallani, de tévedett. Lenyűgözte a történet.

„A házasság, mint azt egy nap te is nyilván fel fogod fedezni, két ember közötti szövetség. Szent fogadalom – vagy legalábbis az oltárnál még így gondolod. ígéret, hogy sosem leszel egyedül, mert egy csapat, egy egység, egy páros, egy házaspár tagja leszel. Persze ez csak egy álom, de én hittem benne. A gyerek volt a másik álom. A legtöbb párnál egyszerűen megy. Nem is gondolnak rá, és bumm!, a nő teherbe esik. Azt hittem, velem és Peterrel is így lesz. Mindig egy rakás gyereket akartam. Aztán

próbálkoztunk, de semmi nem történt, és az emberek azt mondták: »Adj neki egy kis időt!«, hisz mi mást mondhattak volna, mi pedig próbálkoztunk és próbálkoztunk, de minél többet gondoltam rá próbálkozásként, annál stresszesebb lett az egész. Én elszomorodtam, Peter pedig dühös lett, mert mindketten tehetetlenek voltunk. Aztán elmentünk orvoshoz; én persze arra gondoltam, hogy Peterrel van valami baj, ő meg arra, hogy velem. De az volt a kétségbeejtő, hogy egyikünkkel sincs semmi baj.

Mindketten tökéletesen egészségesek vagyunk, épp valahogy nem passzolunk. így hát elkezdtem termékenységnövelő hormonokat szedni, persze jöttek a mellékhatások, de nem működtek, így lehúztam őket a vécén, és beismertem, hogy ez így nem megy. Mi maradt hátra? A lombik. A lombik azonban necces dolog, ott van az időbeosztás, leszedik a petesejtet, Peter leadja a spermát, laboratóriumban elvégzik a megtermékenyítést, aztán beültetik a petesejteket, és remélik, hogy megmaradnak. Rengeteg időt kell kórházban tölteni, rengeteg embert kell bevonni, egészségügyi szakértők kísérik végig a folyamatot, te pedig közben arra gondolsz, mennyire romantikátlan ez az egész, meg hogy miért nem bírtál egyszerűen teherbe esni három martini után, vagy valamelyik Palm Springs-i hétvégén, mint mindenki más. Elkezded gyűlölni magad. Hétszer csináltam végig a lombikbébiprogramot. Az életemből több évet töltöttem azzal, hogy gyakorlatilag lélegzet-visszafojtva imádkoztam – aztán sírtam, mikor nem sikerült, vádoltam magamat és Petert is. Nem mondom, hogy könnyű volt velem, mert nem volt az. Peter belefáradt abba, hogy a ciklusomról, az ovulációmról, a termékenységről, beültetésről, életképes embriókról halljon, én viszont csak erre tudtam gondolni. Az volt a különbség köztünk, hogy én megőriztem a hitem a házasságunkban. Azt hittem, még mindig egy csapat vagyunk – mint mondjuk a kötélhúzásban – az ismeretlen erők ellen, akik megfosztanak minket a gyermekáldástól. Mikor azonban hátranéztem, Peter már nem

volt ott, egyedül húztam a kötelet. Sőt. Mintha Peter beállt volna a másik csapatba. Frances Digitt mellé. Ő volt az én drága szerelmem, a legjobb barátom, a biztos menedékem, a hősöm, Josh – aztán rájöttem, hogy én neki semmi se vagyok. Még a semminél is kevesebb. Ez volt az életem árulása. Azt hittem, titkos viszonyok csak a szappanoperákban vannak. Meg Cheever novelláiban. Nem tudtam, hogy tényleg megtörténnek. Olyan rohadt naiv voltam! Peternek viszonya van Frances Digitt-tel, összejött vele. El sem tudod képzelni. Egyszerűen elképzelni sem tudod."

Melanie ebben tévedett. Josh nagyon is elképzelte az egészet, így aztán azon kapta magát, hogy gyűlöli Peter Patchent. Josh ugyanis hamar rájött, hogy Melanie egy édes, őszinte teremtés, törődött másokkal, kedves volt, sebezhető, megbízott az emberekben. Persze, hogy örökkévalónak hitte a szerelmet, persze, hogy gyerekekkel teli házról álmodott – és meg is érdemelte volna. Minél jobban megismerte Josh Melanie-t, annál jobban akart neki segíteni, meg akarta menteni. *Ő* akart lenni Melanie hőse. Rájött, hogy már az első pillanattól így érzett: mikor Melanie leesett a repülőgép lépcsőjéről, ő pedig felajánlotta neki az elsősegélydobozt, vagy mikor ottragadt a reptéren, ő pedig hazavitte. Késő éjjel, mikor Josh az ágyában feküdt ébren, és azon töprengett, mi a fenét csinál Melanie-val, arra gondolt, hogy talán egy részének ilyen megmenteni való nőkre van szüksége – de ennyi erővel együtt maradhatott volna Didivel is. Didi a legragaszkodóbb ember, akit ismer. Josh végül kénytelen-kelletlen beismerte, hogy fogalma sincs róla, mit csinál Melanie-val, de képtelen abbahagyni.

Az éjszakák mintha lassan égő, mégis villámgyors, lobogó fénycsóvában teltek volna el. Eltelt egy hét, még egy, de egyikük sem akart kihagyni egyetlen éjszakát sem, nem akartak szünetet tartani, bár mindketten úgy tettek, mintha ez jó ötlet lenne. „Szerintem nem ártana egyszer tartani egy kis szünetet" –

mondta Josh. Melanie ásítva hozzátette: „Nem tudom, meddig bírom még ezeket a hosszú éjszakázásokat.” Josh úgy vélte, a helyzet újdonsága egy idő után megkopik majd; egyszer már nem fogja ilyen őrülten várni a pillanatot, mikor Melanie bemászik a dzsipjébe. Jön majd egy olyan lélektelen este, mikor Josh nem lesz olyan hangulatban, vagy Melanie a szokásosnál kevésbé lesz dinamikus, esetleg megszokottá válik az egész. Josh mindig ide jutott a lányokkal, végül pedig, mint Didi esetében is, úgy érezte, hogy az akarata ellenére rángatják bele.

Melanie-val azonban más volt. Vele olyan volt, mint megmászni egy hegyet a lélegzetelállító kilátásért: minden alkalom éppolyan újszerű és lenyűgöző volt, mint az első.

Egyre jobban szeretett volna igazi ágyban együtt lenni vele, erre azonban nem volt mód. Talán az ő ágyában, a gyerekkori fekhelyén a repülőgépmodellekkel és foci trófeákkal kirakott szobájában, az éjjeliszekrény fiókjába átköltöztetett naplói mellett? Nem. A Shell utca tizenegybe pedig képtelen lett volna beosonni azzal a tudattal, hogy ott van Vicki, Brenda, Blaine és Porter (a hétvégéken még Ted is). Josh azon kapta magát, hogy más megoldásokat keres – talán egy motel? Drága lehetőség lenne, és kockázatos is, mert Tom Flynn mindenkit ismert a szigeten. Josh valahogy biztosra vette, hogy apjának fülébe jutna a hír, miszerint háromszázötven dollárt költött egy szobára, melyen egy „idősebb nővel” osztozott.

Josh nem sokat látta nyáron a középiskolás barátait. Lefoglalta a munkája, ahogy a többieket is – és ha elmenne valami buliba vagy összejövetelre, még összefutna Didivel, pedig erre aztán cseppet sem vágyott. Josh rosszul érezte magát, hogy gyakorlatilag egész nyáron először hívja fel Zachet – de Zach segíthet neki. Zach nyaranta a Madaket Marine-ben, a szülei üzletében dolgozott, de mellékesként elvállalta egy shimmói ház felügyeletét is a kikötőben. A nantucketí vízparti házakhoz képest ez kifejezetten szerénynek számított: öt hálószobája és. három

fürdője volt, az emelet mentén végig erkély húzódott. A házat egész évben csak két hétig használták: július első két hetében; az idő többi részében üresen állt. Zach felelőssége volt, hogy minden második héten beengedje a takarítókat, és beszéljen a kertészekkel, télen ő lapátolta el a havat, ellenőrizte, nem lyukadtak-e ki a csövek. A tulajdonosok Hongkongban laktak, és sosem jelentek meg rajtaütésszerűen – így Zach az érkezésük előtt hetekig azon dolgozott, hogy minden részlet a helyén legyen: az ebédlőasztalon ázsiai liliomok álljanak, a hűtőben francia pezsgő. A haverok évek óta azzal nyaggatták Zachet, hogy ha már megkapta a shimmói ház felügyeletét, bulit kéne szerveznie benne, ő azonban jobban tartott az apjától, mint Josh Tom Flynntől, márpedig a háztulajdonos a Madaket Marine régi kliense volt. Zach így mindig azt válaszolta: „Dehogy, haver. Hülyéskedsz?” Zach a tengerparton szervezett bulikat.

Azt azonban mindenki tudta, hogy nőket visz a shimmói házba, különösen turistákat (azt mondta nekik, hogy a ház az övé). Zach aggályai így leküzdhetőek voltak (mint mindig), és Josh arra gondolt: *Egy próbát megér*. Egyik este felhívta Zachet a Nöbadeer strandról hazafelé menet.

– Használni akarom a shimmói házat – közölte. – Egy éjszakára. Jövő héten bármikor jó.

– Mi van? – kérdezte Zách. – Ki beszél?

– Fogd be!

– Ezer éve nem hallottam rólad, haver. A bulimra se jöttél el. Sosem mész ki: És most a házat akarod használni?

– Ne érzékenykedjél már! – szólt rá Josh, – Úgy beszélsz, mint a lányok. Akkor használhatom a házat?

– Nőd van?

– Aha.

– Ki az?

– Semmi közöd hozzá – felelte Josh.

– Ugyan már!

– Mi van?

– Mondd el, ki az!

– Sconsetben találkoztam vele.

– Tényleg?

– Tényleg. Vannak Sconsetben olyan lányok, akik sosem mennek ki a városba.

– Hogy hívják?

– Semmi közöd hozzá.

– Mi ez a titkolózás? Csak mondd meg a nevét!

– Nem.

– Ha megmondod a nevét, használhatod a házat. Jövő szerdán,

– Merrill – mondta Josh. Olyan nevet akart használni, amit nem felejt el, és Merrill volt Melanie leánykori neve.

– Merrill?

– Aha.

– Suliba jár?

– Most végzett a Sarah Lawrence-en.

– A Sarah Lawrence-en?

– Aha.

– Főiskolát végzett? Akkor idősebb?

– Idősebb. Kicsit. Szeretnék jó benyomást tenni. Ezért kérem a házat.

– És gondolom, emiatt a Merrill miatt nem láttam egész nyáron a színedet sem.

– Pontosan.

– Hát jó – adta meg magát Zách. – Jövő szerda. Majd odaadom a kulcsokat. De meg kell ígérned, hogy betartod a szabályokat.

– Betartom – mondta Josh.

A következő szerdán Josh nem a partra ment, hanem ráfordult a shimmói útra, és megállt balra az utolsó kocsifeljárón. Már szinte eszét vette az idegesség, a szexuális izgalom és a

mindent elsöprő vágy, hogy lenyűgözze Melanie-t. Előhúzta a kulcsokat a kesztyűtartóból, és meglengette Melanie arca előtt.

– Mit csinálunk itt? – kérdezte Melanie.

– Amit szoktunk – vigyorgott Josh.

Kiszállt a kocsiból, átsietett Melanie oldalára, hogy neki is kinyissa az ajtót.

– Kinek a háza ez? – kérdezte Melanie.

– Egy barátomé – felelte Josh. – A héten nem használja.

Melanie reakcióját figyelte: úgy tűnt, sikerült ámulatba ejtenie.

Miután Zach odaadta neki a kulcsokat, azon aggódott, hogy Melanie talán giccsesnek, gyerekesnek fogja találni, hogy kölcsönveszik valaki más házát. Peter Patchen sok pénzt keres. Ő ötcsillagos hotelben foglal szobát Cabóban. Ő könnyűszerrel ki tudna venni egy ilyen helyet.

Josh remegő kézzel nyitotta ki a bejárati ajtót. A válla felett átnézett a szomszéd házára, ahol egyetlen gömblámpa égett. Zach szerint ezek a szomszédok az igazi őrök, így az egyik betartandó szabály az volt, hogy a ház északi felében nem kapcsolhat villanyt.

Odabent Josh levette a cipőjét.

– Vesd le a cipőd! – mondta.

– Jjjjjjó – nevetett Melanie.

– Tudom – mondta Josh. – Sajnálom. Zach azt mondta, hogy a padló valami ritka fából készült, így még az angol királynő sem mehet facipőben.

Josh felsétált a kanyarodó lépcsőkön a kikötőre néző hatalmas szobába. Felkapcsolt pár villanyt, de azonnal le is tekerte a fényüket. A szobában csinos, kék gránit bárpult állt tükrökkel, a borospoharak fejjel lefelé lógtak a tetejéről. A pulton Zach ígéretéhez híven hagyott egy üveg pezsgőt jéggel teli vödörben, meg egy tálat tele sajttal, kekszekkel, eperrel és szőlővel.

– Ez a mienk – mondta Josh a pezsgősüveget lóbálva.

– Ó – álmélkodott Melanie. Kisétált az elhúzható üvegajtón, és kilépett az erkélyre. – Micsoda kilátás! – kiáltotta.

Josh majdnem megkérte, hogy beszéljen halkabban. Másra sem vágyott, csak hogy meghallja őket a szomszéd, és átjöjjön megnézni, mi történik – vagy ami még rosszabb, felhívja a rendőrséget.

Mióta átvette a kulcsokat, több száz katasztrofális forgatókönyv zajlott le a lelki szemei előtt, már azon gondolkozott, ér-e ennyit ez az egész.

Később azonban, miután már kipróbálták az ágyat (persze nem a fő hálószobában, hanem a legjobb vendégszobában, de hatalmas franciaágy volt ott is, nagyon puha, igazi luxuságy, Josh ötcsillagosnak értékelte), és együtt lezuhanyoztak a márványdarabokkal kirakott fürdőszobában, aztán elfogyasztották az egész üveg pezsgőt (főleg Josh, mivel Melanie terhes), és megették a tál sajtot és gyümölcsöt (főleg Melanie, mivel szex után farkaséhes lett), Josh úgy döntött, hogy igen, megérte. A pezsgő a fejébe szállt, de ez csak felerősítette a lopott, kölcsönvett pillanat örömét. Josh bekapcsolta az ágy végében álló hatalmas lapos képernyős tévét. Még soha semmi normálisat nem csináltak együtt Melanie-val, semmi olyasmit, mint például a tévénézés.

– Mit szoktál nézni? – kérdezte.

– Semmit. Vagyis a *Maffiózók* at. Meg a *Született feleségeket*, ha nem felejtem el beállítani a felvevőt. Meg focit.

– Focit? Főiskolai vagy nemzeti liga?

– Nemzeti liga – felelte Melanie.

Josh keksszel és sajttal etette Melanie-t, a morzsák a lepedőre hullottak. Josh csiklandozni kezdte, Melanie pedig viháncolt, mire a fiú megállapította, hogy a 400 szálas lepedőn sokkal jobban mutat a viháncolás, mint a szemcsés homokon. Olyan kitartóan csiklandozta, hogy Melanie a végén felsikított, mire

Josh azonnal megállt, felkapta a fejét, mint egy kutya, hallgatózott. Meghallotta őket valaki?

– Mi bajod? – kérdezte Melanie.

– Semmi.

– Nem kéne itt lennünk, ügye?

– Dehogynem – felelte Josh. – *Pont itt* a helyünk.

Melanie-val mindketten betekerték magukat egy-egy fehér, megkötős furdőköpenybe, amit a szekrényben találtak, úgy mentek ki az erkélyre. Josh azon kezdett merengeni, hogyan szerezhetne hatmillió dollárt, hogy megvehesse ezt a házat. Hogy ne kelljen elmenniük.

Visszahúzta Melanie-t az ágyba.

– Boldog vagy? – kérdezte. – Tetszik itt?

– Hmmmm. – Melanie szája tele volt eperrel. – Igen. Nagyon édes vagy, hogy megszervezted. De tudod, nem kell törnöd magad, Josh. Nekem a part is jó.

– Te jobbat érdemelsz.

– Ó. – Melanie szeme elhomályosodott. Megérintette Josh arcát. – Te vagy nekem a jobb.

Te vagy nekem a jobb: néha olyanokat mondott, amitől Joshnak elállt a szava. *Te vagy nekem a jobb:* újra meg újra elismételte magában ezeket a szavakat még azután is, hogy visszavitte Melanie-t a Shell utca tizenegybe, ő pedig visszatért Shimmóba kimosni a lepedőt, letörölni mindent a fürdőben, sőt, mikor hajnali háromkor lefeküdt, akkor is újra erre a mondatra gondolt: *Te vagy nekem a jobb.*

Következő éjjel ismét a partra mentek.

– Ma majdnem lebuktam – mondta Melanie.

Egymás mellett feküdtek egy öreg pokrócon. (Igazság szerint ez volt az a pokróc, amit Vicki azért adott Joshnak, hogy leterítse, mikor a partra mennek a gyerekekkel. Le kellett ráznia róla a mazsolákat és a kekszmorzsát.) Monomoy apró strandján voltak, megbújtak a két, egymásra tornyozott csónakhalom mögött. A

baljukon magas sás nőtt, benne levelibékák brekegtek. Monomoyban az volt a legjobb, hogy rá lehetett látni a városra, mely a messzeségben úgy csillogott, mintha igazi nagyváros lenne. Monomoy volt Josh kedvenc helye a szigeten, bár az előző éjszakához képest ez kempingezésnek tűnt. *Fordított Hamupipőke-történet*, gondolta.

Josh feltámaszkodott a könyökére. Melanie nem ijesztgetni próbálta. Az estéjük része lett, hogy elsorolták, hogyan buktak le majdnem. Rengeteg buktatóba akadtak. Josh majdnem lelepleződött reggel, mikor Melanie órájával jelent meg a Shell utca tizenegyben, mely ugyanis előző éjjel Shimmóban maradt az éjjeliszekrényen. Josh úgy gondolta, majd észrevétlenül átadja, vagy egyszerűen leteszi a konyhapultra, mihelyst azonban belépett a kapun, Blaine belekapott a zsebébe, és az óra kiesett a macskakőre. Brenda vele szemben ült a lépcsőn, de annyira lekötötte, hogy beletaláljon egy kaviccsal a papírpohárba, hogy észre sem vette. Blaine figyelmét azonban nem kerülte el – neki mindig minden azonnal feltűnt –, mert később, mikor Josh a parton megkérdezte a mellettük heverésző családtól, mennyi az idő, Blaine megdörzsölte a homlokát.

– Azt hittem, nálad van Melanie órája – mondta.

– Úgy volt – felelte Josh, nagyon igyekezett nem zavarba jönni. – A kertben találtam. De már visszaadtam neki.

– Ja – mondta Blaine. Lehet, hogy egy pillanatig gyanakodva nézte Josht, de az is lehet, hogy csak Josh paranoiája láttatta így.

– Mi történt? – kérdezte Josh most Melanie-tól. Előrehajolt, és megcsókolta a nyakát. Csokiillata volt. Rögtön szex után elővett a zsebéből egy csomag M&M's-et, most egyenként a szájába vette és elolvasztotta őket a nyelvén.

– Vacsora után bementem Vickihez – mondta Melanie. – Olvastam neki. Mikor eljöttem, még odaszóltam, hogy majd benézek hozzá, ha hazajöttem.

– Mire ő azt kérdezte: „Hazajöttél? Honnan? Mész valahová?” – folytatta Josh.

– Pontosan – bólintott Melanie. – Így hát azt mondtam, hogy ki akarok menni a piacra a telefonfülkéhez, hogy felhívjam Petert.

Josh megmerevedett. Petert? Fel akarja hívni Petert?

– Gyenge kifogás volt – felelte. – Miért nem a házból hívod?

– A házból nem lehet távolsági hívást indítani – magyarázta Melanie. – Ha fel akarom hívni Petert, ki kell mennem a piacra.

– Akkor is gyenge kifogás – ismételte Josh. – Miért akarnád felhívni Petert? Akkora szemét.

– Igaz – felelte Melanie. – Csak Vickinek mondtam.

– Akkor nem hívtad fel Petert?

– Dehogyis! Ma este nem.

– És máskor? Másik este felhívtad? Talán múlt éjjel?

– Korábban a héten – mondta Melanie. – Egyik reggel felhívtam.

Hallgattak. Josh egy bója érces hangját hallgatta valahonnan az óceánról. Általában élvezte Melanie veszélyhelyzetekről szóló beszámolóit. Borzongató volt ez az ő titkuk, hogy tilosban járnak. Kiélesítette Josh érzékeit, a vágyait duplájára, triplájára növelte az egyszerű tény, hogy mindenki radarját kikerülik. Most azonban Peter említésétől, ettől a vallomástól, hogy Melanie beszélt vele korábban a hét folyamán, összezavarodott, féltékeny lett. Becsapva érezte magát. Ha Melanie beszélt Peterrel *korábban a hét folyamán,* azt el kellett volna mondania neki. Lehet, hogy nem vállalta volna ezt az egész hajcihőt a múlt éjjel miatt, ha tudja, hogy Melanie újra felvette a kapcsolatot Peterrel, azzal a görénnyel, azzal a semmirekellő nőcsábásszal. Talán lemondott volna róla, és megspórolta volna azt a kilencven dollárt, amit Zachnek a pezsgőre adott.

Mi a fenéért hívta fel Melanie Petert? Milyen otthoni ügy miatt? Talán a villanyszámláról kellett beszélniük? Josh nem

értette. Meg akarta kérni Melanie-t, hogy magyarázza meg, azt akarta, hogy tisztázzák a dolgot. Ám az érzés, hogy ez a kapcsolat kezd túl fontos lenni neki, nem engedte. Hiszen úgy egyezett meg magával, hogy ez egy szórakoztató kapcsolat, és igen, izgalmas is, de pusztán átmeneti. Csak a nyárra szól. Neki és Melanie-nak is megvan az igazi élete: Josh visszatér Middleburybe, Melanie pedig Connecticutba, és megszüli a gyerekét. Valójában itt nincs helye féltékenykedésnek és érzékenykedésnek, Josh pedig veszedelmesen közel állt mindkettőhöz.

Melánie megkínálta Josht egy kis M&Ms-szel, ő azonban ellökte a zacskót.

– Ó-ó – mondta Melanie. – Valaki megharagudott.

– Nem haragudtam meg.

– Semmiség volt, Josh. Csak egy telefon. Valószínűleg többet nem hívom fel a nyáron.

– Hívd csak nyugodtan! – felelte Josh. – Ő a férjed. – Beszívta az orrfacsaró levegőt. Monomoy abban a pillanatban inkább mocsárnak tűnt, semmint menedéknek. – Menjünk innen!

Melanie egy pillanatig őt nézte, Josh már azt hitte, tiltakozni fog, ez a nő azonban nem volt olyan buta és kétségbeesett, mint a lányismerősei. Szépen behajtotta az M&M's-es zacskó tetejét, és lesöpörte magát.

– Hát jó – mondta. – Menjünk!

Némán visszasétáltak a dzsiphez, közben Josh arra gondolt, hogy mekkora butaság volt ez az egész, és most kellene abbahagyniuk. Szíve mélyén azonban tudta, hogy képtelen lenne szakítani – és miért is tenné? Melanie nem fog a nyár vége előtt visszamenni Peterhez, neki pedig csak ez a nyár számított, úgyhogy elég a nyafogásból, élveznie kellene az együtt töltött időt.

Jó. Most, hogy meghozta ezt a döntést, máris jobban érezte magát. A dzsipnél kinyitotta Melanie-nak az ajtót, és miközben besegítette, megcsókolta.

Olyan gyorsan villant rá egy kocsi fényszórója, hogy először nem is tudta, mi az. Érezte, hogy most elkapták, mint a rajzfilmekben a gyanúsítottat, mikor ráirányítják a reflektort. Odakiáltott Melanie-nak, hogy bukjon le, ő azonban vagy nem hallotta, vagy nem figyelt rá, mert mikor Josh odanézett, Melanie úgy bámulta a nagy fekete furgont, mintha azt hinné, el akarja ütni. Felbőgött a motor, a kocsi odakanyarodott a dzsip mellé egy pillanatra, így Joshnak volt annyi ideje, hogy megnézze a sofőrt. A furgon akkor tolatni kezdett, elment, ismerős barna port és homokzáport hagyott maga után, mely úgy beterítette Josh lábát, akár a sörét.

Afrancba, gondolta, ezt a szót ismételgette mindvégig, miközben beült a kocsiba Melanie mellé. *A francba, a francba, a francba. Lehet véletlen is,* gondolta Josh. Nem mintha szokatlan dolog lenne Monomoyban leparkolni. De hát kit akar átverni? Rob Patalka, Didi bátyja követte őt, leselkedett utána, vagy körbeautózott a szigeten Didi kérésére, próbálta megtalálni őt. Didi nyilván nem tudott fizetni Robnak, de Rob akkor miért engedett mégis a kérésének? Összetartásból? Testvéri szeretetből? Josh gondolni sem akart rá. Csak azt tudta, hogy a majdnem lebukások izgalmát és borzongását egyszerre keserűvé tette a valóság.

Melanie, erről mit sem sejtve, álmélkodva nézte.

– Egy barátod? – kérdezte.

– Nem igazán – felelte Josh.

Üdvözlőlapot hozott a postás. Dolores küldte, a rákosokat támogató klub vezetője, melybe Vicki is járt Connecticutban. Alán, a csoport hasnyálmirigyrákos tagja előző hétfőn meghalt. Vicki a „meghalt” szót bámulta Dolores szarkalábas írásában.

Alán ötvenhét éves volt, harmincegy éve nős, volt egy fia, egy lánya, meg egy unokája, a fiának a fia, Brendan, aki egyidős Porterrel. Alan – véletlenül vagy szándékosan – mindig a Vicki melletti széket választotta a csoport ülésein; a nyitó- és záróima alatt egymás kezét fogták. Vicki mindössze ennyit tudott róla, ám mikor elolvasta Dolores üzenetét („meghalt”), hideg zsibbadás fűtött végig rajta. Alan arcon csókolta Vickit, mielőtt elindult Nantucketre, és Vicki akkor azt mondta: „Ha visszajövök, találkozunk.” Mire Alan: „Ebben biztos lehetsz.”

Dr. Garda ötlete volt, hogy Vicki járjon el a klub üléseire. Mindössze fél tucatszor jelent meg: hetente kétszer a nyári vakációja előtti három hétben. Azt tanulta meg, és talán ennyit tanult összesen, hogy a rák egy utazás, vannak jó napok és rosszabbak, egyszer fenn, egyszer lenn, néha javul az ember állapota, aztán visszaesik, Vicki vágyott rá, hogy visszamehessen a többiek közé, elmesélhesse a saját útja történetét, és olyan emberek mormolását hallja, akik megértik.

Ehhez az öt napig tartó lázhoz hasonlót Vicki még nem élt meg. Hol lángolt, hol vacogott; olyan hevesen remegett a fürdőkádban, hogy a két oldalán kicsapott a víz. Az ágyban is pulóvert viselt, folyton felriadt, borzalmas rémálmok gyötörték – fegyveres-símaszkos rablók jelentek meg a hálószobájában, és követelték, hogy adja át nekik az egyik fiát. „Válasszon!” Hogy választhatott volna? „Vigyenek el engem!” – mondta. „Engem vigyenek el!” Rendben, akkor őt viszik. A kezénél és lábánál fogva rángatták ki a szobából.

Napközben foltokban, homályosan látott, alattomos fejgörcsök kínozták, már attól is belehasított a fájdalom, ha kinézett az ablakon a derült, napfényes zöld levelekre. Az agya akárha egy darab hús lett volna a bugyogó fazékban. Kiszáradt annak ellenére, hogy Brenda néhány óránként újratöltötte a hideg, jeges vízzel teli kancsóját, melynek tetején citromszeletek úszkáltak. Brenda, ahogy Melanie és Ted is, szívószálat tartott az

ajkához. Ted vizes ruhát terített a homlokára, melyet a mélyhűtőből vettek ki neki, ilyenkor Vicki felkiáltott a fájdalomtól és megkönnyebbüléstől. Mikor Vicki egyszer kinyitotta a szemét, biztosra vette, hogy az anyját látja a hálószobája ajtajában. *Nahát, Ellen Lyndon eljött Philadelphiából, dacára a lábát tartó bonyolult merevítőnek!* Vicki hűvösnek érezte az anyja kezét a homlokán, beszívta a parfümjét. Egy pillanatra be is hunyta a szemét, és ismét a szülei házában találta magát, a gyerekkori ágyában feküdt, mellette egy tál húsleves és angyal alakú fahéjas pirítós állt, a konyha felől, a lépcsőn keresztül Mozart-dallamok szálltak fel. Vicki felkelt. Volt valami a cipőjében. Homok.

Erős antibiotikumot kapott, bár a kórházban senki nem tudta megmondani, mije van begyulladva. A láza lement 38 fokra, majd újra fel 40-re. Mikor bement a kórházba Neupogen-injekcióra, a fehérvérsejtszáma feljebb vitelét célzó kezelésre, azzal fenyegették, hogy benn tartják. Hatóránként négy fájdalomcsillapítót kapott, kétóránként benyomták az átkozott lázmérőt a nyelve vagy a hóna alá. Vicki siránkozni kezdett a kihagyott kemoterápiája miatt. Most, hogy nem kaphatta meg, őrülten vágyott rá. Dr. Alcott azt mondta, ne aggódjon. Előbb menjen fel a fehérvérsejtszám, aztán folytatják a terápiát. Vicki úgy érezte, mintha a teste valami zavaros leves volna, a vére pedig mérgezett és híg. Ha a szivárvány összes színét összekeverjük, tájékoztatta egyszer Blaine, akkor barnát kapunk. Pontosan ez volt most Vicki.

A világ minden táján anyák halnak meg. Vicki a láza rabságában megpróbálta megszámolni őket: akikre gyerekkorából emlékezett (a szomszédasszonyuk, Mrs. Antonini Lou Gehring-betegségben halt meg, hátrahagyva a hétéves ikreit); akikkel soha nem is találkozott (Josh anyja felakasztotta magát); akikről az újságban olvasott (egy nyolc hónapos terhes palesztin asszony felrobbantotta magát egy izraeli ellenőrző

ponton. A pennsylvaniai Ruckerstownban egy elégedetlen ügyfél egy AK-47-essel sétált be a biztosítási cége központjába, az első áldozata a recepciós volt, Mary Gallagher, aki épp aznap jött vissza a szülési szabadságáról. Los Angelesben nyolc anya halt meg, mikor egy busz lerepült az autópályáról, és kigyulladt. Ezek a nők most Vicki ágya felett lebegtek, látta őket, ő legalábbis úgy gondolta, hallotta a sírásukat. Vagy Vicki sírt volna? Micsoda Isten az, aki elveszi ezeknek az anyáknak az életét! Ám káromolás helyett azonnal imádkozni kezdett. Imádkozni! *Ne hagyd, hogy én következzem! Kérlek!*

Az egyedüli élvezetet, már ha ezt élvezetnek lehet nevezni, a víz kortyolása jelentette a számára. Olyan jó hideg volt, Vicki pedig any-nyira szomjazott. Az idő felében megesküdött volna rá, hogy le se nyelte. Azonnal felszívta a száraz szája, a poros szivaccsá változott nyelve. Ám óvatosan kellett adagolnia. Ha egyszerre túl sokat ivott, kínlódva lógott utána lefelé az ágy oldaláról, izzadt, a gyomra összecsavarodott és elszorult, a háta begörcsölt, a válla és a nyaka olyan merev lett, mint az acélkábel, miközben ő kiöklendezett magából egy teáskanálnyi keserű, sárga epét.

A hatodik nap arra ébredt, hogy az ágyneműje átázott. Attól tartott, bevizelt, de igazából ez sem érdekelte. Mit számít még mindennek a tetejébe egy kis inkontinencia? De nem: izzadság volt. Elmúlt a láza. Vicki megmérte, aztán Brenda is ellenőrizte: 37 fokos volt.

Blaine berohant a szobába, hogy lássa, Vicki pedig alig ismert rá. A gyerek teljesen lebarnult a napon, a szinte fehér haját levágták, a füle mögött és a nyakánál sápadt csíkok tűntek elő. Portert is megnyírták.

– Ki vitte el őket fodrászhoz? – kérdezte Vicki. – Ted?

– Josh – felelte Brenda. – De még a múlt héten.

Már július vége volt. Hová lett az idő? Vicki láza lement, aminek ő és mindenki más is nagyon örült, ő azonban mostanra

úgy érezte magát, mint egy korhadt farönk, melyet a rákos sejtek egyszerűen felkaphatnak és elvihetnek, mint egy csapat hangya. Visszament a kórházba, megint vért vettek tőle, ezúttal magasabb sejtszámot kaptak. Kedden újrakezdik a terápiát, bár eleinte lassan. Még két kilót fogyott.

Melanie mindennap bement hozzá vacsora után, hogy felolvasson neki. A *Bridget Jones naplóját* választotta, mivel az könnyű volt, és vicces, és mindketten olyan helyre szerettek volna menekülni, ahol semmi más nem számít, csak a pasik, kalóriák és cipők. Vickit zavarba ejtette, hogy felolvasnak neki, mint egy gyereknek, de élvezte Melanie társaságát. Egy fedél alatt éltek, mostanában mégis elveszítették egymást. Melanie most kezdett visszatérni hozzá, de megváltozott. A teste egyértelműen más lett: egyszerre tűnt duzzadtnak és feszesnek, lebarnult, a haját kiszívta a nap. Gyönyörűen nézett ki.

– Gyönyörű vagy – mondta neki Vicki egyik este, mikor Melanie leült az ágy mellé. – Fantasztikusan nézel ki. Címlapon a helyed.

Melanie mosolyogva elpirult, próbálta a figyelmét arra terelni, hogy megtalálja, hol tartottak a könyvben.

– Ugyan már!

– Komolyan beszélek – folytatta Vicki. – Boldognak tűnsz. Tényleg boldog vagy? – Remélte, hogy a hangjából kiderül: bár ő maga haldoklik, mások jó híreinek még mindig tud örülni.

Melanie nem mert megszólalni, de a válasz így is egyértelmű volt. Vicki számára pedig úgy tűnt, ez a legnagyobb változás mind közül, melyről ő lemaradt, *Melanie boldog! Itt, Nantucketen!*

Vicki újrakezdte a kemoterápiát. Megint beült a szerencsés székbe, nézte a gyöngyszürke falakat és a sporthíreket, Mamié-t, Bent, Ameliát, dr. Alcottot. Örömmel hallotta, hogy még mindig veretlenek a baseballban. Mikor Mamie beszúrta a tűt a portba, Vicki levegő után kapott – a bőre megint olyan érzékeny lett,

mint az elején –, de elhatározta, hogy a kemoterápiára gyógyszerként fog gondolni. Pozitív hozzáállás!

– Úgy tűnik, a húga nagyon el van foglalva – jegyezte meg Mamie. – Ír valamit?

– Forgatókönyvet – felelte Vicki. Most először ez nem is tűnt annyira nevetségesnek. – Félig kész van.

Az egyik jó napot a másik követte. Az enyhébb kemoterápia kevésbé gyengítette le a szervezetét. Képes volt vacsorát főzni – grillezett lazacot, csirkebarbecue-t, a gazdaságból hozott kukoricát és korai paradicsomot –, és enni is. Vacsora után élvezettel falta be a piacról hozott fagyit. Felszedett egy kilót, aztán még egyet, és azzal viccelt, hogy az egész a fenekére megy.

Eljött a hétvége, ami azt jelentette, hogy Ted meglátogatja, Vicki pedig annyival jobban érezte magát és nézett ki, hogy könnyedén, természetesen jött a szex is. A szex! Ott maradhatott volna az ágyban, hogy kiélvezze a két hónapi önmegtartóztatás utáni első szeretkezés érzéseit, de nem bírt volna feküdni, mikor a szabadba is kimehetett.

– Menjünk! – mondta. Olyan szabadnak és gondtalannak érezte magátj mint Bridget Jones.

Lement a partra Teddel és a gyerekekkel, de mivel Vickinek ez még mindig túl hosszú séta lett volna, beültek a Yukonba. Vicki volt a parton a legsápadtabb, a soványsága elég groteszk hatást keltett, a port miatt pedig nejlon búvárfelsőt vett a fürdőruhája fölé – ezek a dolgok azonban azonnal rákerültek *azoknak a dolgoknak a listájára, melyek már nem számítanak*. A parton jó pár méterrel távolabb Vicki észrevett egy ismerős alakot asszonyos, fekete, egyrészes fürdőruhában. Caroline Knox volt az a családjával. Ha Vicki jól látta, Caroline őt nézte, de próbálta ezt eltitkolni. Odafordult a hálós székben mellette ülő kopasz férfihoz, és mondott neki valamit. Talán azt, hogy: „Ott van Vicki Stowe, szegény asszony tüdőrákos. Nézz csak rá: akár a csontváz. Régen olyan csinos volt…”

Vickit nem érdekelte. Belegázolt a vízbe Blaine-nel, aztán úszott pár métert magában. Elképesztő volt a víz. Elringatta. Aztán csak lebegett a hátán, behunyta a szemét, hogy ne süssön bele a nap, majd megfordult, a hasán lebegett, és kinyitotta a szemét, hogy lássa maga alatt a néma, zöld víziviláglot. A hullámok átcsaptak fölötte, ő pedig könnyedén, súlytalanul himbálózott. Meddig maradt ott? Egy percig, öt percig, fél óráig? Most sem törődött az idővel, mint mikor az ágyban feküdt, csak most kifejezetten felszabadítónak érezte. Életben volt, itt volt a világban, az óceánban lebegett. Mikor felemelte a fejét, és visszanézett a part felé, látta, hogy Ted a víz szélén áll Porterrel a karjában, Blaine pedig mellette nézelődött, őt keresték. Nem látják? Integetett nekik. „Sziasztok! Itt vagyok!” Egy pillanatra pánikba esett. Ilyen lesz majd, ha meghal. Vicki látni fogja őket, ők viszont nem látják majd Vickit. Kicsit magasabbra emelte a karját, és felkiáltott: „Hahó! Helló!” Aztán Ted észrevette, rámutatott. „Ott van! Szia, anya!” Visszaintegettek.

Vicki előbb jól érezte magát, aztán nagyszerűen. Felhívta az anyját, és a nyáron először megnyugtatta őt, „Fantasztikus a hangod, drágám! Pont, mint régen volt!” Vidd is úgy érezte magát, mint régen: még a légzés is könnyebben ment. Elképzelte, hogy a tüdejében a daganat üveggolyó méretűre csökken, elképzelte, ahogy a rákos sejtek feladják, holtan összeesnek. Könnyű megőrizni a pozitív hozzáállást, ha az ember ilyen jól érzi magát.

Hétfőn, mikor Josh kivitte a gyerekeket a partra, Vicki meggyőzte Brendát és Melanie-t, hogy menjenek el együtt vásárolgatni a városba. Káprázatos nap volt, a főutcán zajlott az élet. Vicki majdnem húsz percig állt a Bartlett-farm teherautója előtt, színes kardvirágokat választott, hat tökéletes paradicsomot a szendvicsekhez és a salátához, tíz cső édes-vajas kukoricát, egy hibátlan, piros levelű salátát, majd uborkákat, melyeket majd

friss kaporba, tárkonyba és ecetbe fog áztatni. Annak ellenére, hogy Brenda mindenáron be akarta tenni őket a kocsiba, Vicki maga cipelte a zsákmányát, annyira tetszett neki, hogy elbír két szatyor zöldséget, mert visszatért az ereje, még az arcát meg-megsimító kardvirágok érintését is élvezte.

Brenda be akart menni a könyvesboltba, így elidőztek kicsit a Michelinél, Vicki közben szakácskönyveket lapozgatott. Melanie megvette a *Bridget Jones* folytatását. Vicki berohant a bankba pénzt felvenni, és vett pár nyalókát a gyerekeknek. Mikor visszatért a könyvesboltba, Melanie odakint állt, őt várta. Brenda beugrott az Even Keel kávézóba. Mentek tovább a főutcán a divatárushoz, Melanie új ruhákat akart venni magának. Felpróbált egy elasztikus derekú, hosszú, virágmintás szoknyát meg egy tunikát, melyet a fürdőruhája felett akart viselni. Valahányszor kilépett az öltöző függönye mögül, hogy megmutassa magát Brendának és Vickinek, megpördült. Az arcáról színtiszta boldogság sugárzott.

Vicki épp meg akarta említeni Melanie mindeddig példátlan ekszt ázisát Brendának, Brenda azonban megelőzte.

– Vele meg mi van? – kérdezte. – Folyamatosan vigyorog.

– Látom – felelte Vicki. – Boldog.

– De mitől?

– Feltétlenül kell, hogy oka legyen rá?

– Szerinted nem furcsa?

– Talán a terhességi hormonok – találgatta Vicki. – Vagy csak imád minket.

Brenda szkeptikusnak tűnt.

– Ja, persze, nyilván miattunk van. – A telefonja elfojtott csilinge-lésbe kezdett. – Hát ezt most nem fogom felvenni.

– És ha Josh az? – kérdezte Vicki.

Brenda a kijelzőre pillantott.

– Nem Josh.

– Anya?

– Nem.

– Az ügyvéded?

– Nem törődnél inkább a magad dolgával?

Melanie ugrándozva előjött, a kezében bevásárlótáskát lengetett.

– Na – mondta –, én kész vagyok!

Brenda a homlokát ráncolta.

– Ha boldogságbogyókat szedsz, ideje lenne megkínálni minket is.

– Mi van? – kérdezte Melanie.

– Előre! – mondta Vicki.

Beugrottak a Vis-á-vis-be, a Gipsybe és a Hepburnbe. Brenda vágyakozva nézett egy kifordítható Hadley Pollett övre a Hepburnben, de aztán hangosan kijelentette, hogy most semmit nem engedhet meg magának. Vicki ebben erőteljes utalást érzett, de ügyet sem vetett rá. Mentek tovább.

Vicki vett magának egy kalapot a Peter Beatonban. Az eladólány nagyon ügyelt, hogy ne bámulja meg Vicki fejét, mikor levette a sálat; Vicki érezte is a nem bámulását, de nem érdekelte. A főutca elején utolérte Brendát és Melanie-t. Melanie a Ladybird fehérneműüzlet előtt állt, az ajtót leste, mintha azt várná, hogy majd varázsütésre kinyílik.

– Be akarsz menni? – kérdezte Vicki.

– Á, dehogy – felelte Melanie. – Mi hasznát venném a fehérneműnek?

A Congdoris Pharmacy falatozóban mindhárman leültek az ebédelő asztalhoz, csirkesalátás szendvicseket és csokoládés frappét rendeltek. Brenda telefonja megint megszólalt. A kijelzőre pillantott.

– Nem Josh – jegyezte meg.

– Bűntudatom van – felelte Vicki. – Én itt szórakozom, miközben valaki más vigyáz a gyerekeimre.

– Tedd túl magad rajta! – mondta Brenda. – Megérdemelsz egy ilyen reggelt. Mind megérdemeljük.

Melanie köszöntésre emelte a frappéját.

– Szeretlek titeket – közölte.

Brenda a szemét forgatta, Vicki kis híján elnevette magát. Pedig csak visszatért a régi Melanie. Mielőtt elkezdte megszállottan hajszolni a teherbeesést, majd összetört Peter árulása miatt, nála jobb barátnőt el sem lehetett képzelni. Bármikor hajlandó volt megpördülni a próbafülkék előtt, és gyakran mondott érzelmes köszöntőket meghitt ebédeken.

– Proszit! – mondta Vicki. Koccintottak. Brenda vonakodva csatlakozott hozzájuk.

– Jaj, ne legyél már ilyen savanyúkata! – mondta Melanie. – Van számodra valamim.

– Számomra? – kérdezte Brenda.

Melanie kihúzta a lábánál heverő kis bevásárlótáskából a Hadley Pollett övet, és átadta Brendának.

– Ez a tiéd – mondta.

– Nem hiszem el! – kiáltott Brenda. Az arckifejezése pont olyan volt, mint amilyenre Vicki gyerekkorukból emlékezett: izgatott, aztán gyanakvó.

– Mire? Miért?

– Megtetszett neked – felelte Melanie. – És tudom, hogy betolakodtam a Vickivel közös nyaratokba. A ház a tied is, és hálás vagyok, amiért megengedted, hogy megszálljak itt. Aztán meg annyira jól gondját viseled Vickinek és a gyerekeknek... – Melanie szeme csillogott. – Valami kedveset akartam tenni veled.

Brenda lesütötte a szemét. A dereka köré tekerte az övét.

– Hát, köszönöm.

– Igazán kedves volt tőled, Mel – felelte Vicki.

Brenda összehúzta a szemét,

– Biztos, hogy nincs itt még valami más is?

– Valami más? – ismételte Melanie.

Valami más.

Másnap délután megcsördült a telefon a kunyhóban. Vicki az ágyban feküdt, épp Porterrel szunyókáltak, mikor a telefon felébresztette. Senki nem volt otthon: Melanie elment a Yukonnal az orvoshoz, Brenda pedig lesétált Blaine-nel a Low Beach utcára a hintákhoz. A telefon ötször, hatszor, hétszer is kicsengett, aztán egy ideig hallgatott, majd újrakezdte. *Ted*, gondolta Vicki. Óvatosan kikelt az ágyból, nehogy felébressze Portért, aztán átsietett a nappalin a telefonhoz.

– Halló?

Csend. Valaki lélegzett. Egy fiatal női hang szólt bele:

– Tudom, hogy lefekszel vele!

– Kérem? – mondta Vicki.

– Lefekszel vele!

Vicki lassan, óvatosan letette a kagylót. Ezért kelt ki az ágyából? Töltött magának egy pohár jeges teát, majd kiment a hátsó verandára, elnyúlt a sezlonon. Melegen sütött a nap, jobban tenné, ha bemenne, és bekenné magát naptejjel, de annyira elkábult a sziesztajától, hogy még engedélyezett magának pár percet. Eszébe jutott a telefonhívás, és felnevetett.

Nem sokkal később megint megcsörrent a telefon. Vicki kinyitotta a szemét, nagy levegőt vett. Épp teljes erőből arra koncentrált, hogy két rózsaszín; szivacsos párnaként képzelje el a tüdejét. Most felkelt, odament a telefonhoz, nem akarta, hogy Porter felébredjen rá. Isten a tudója, hogy ha valaki megint rossz számot hívott, akár ugyanaz a valaki, egyszerűen melléteszi a kagylót.

– Halló? – próbált türelmetlennek hangzani.

Csend. Ez már nevetséges! Aztán valaki megköszörülte a torkát. Egy férfi.

– Öööö, Vicki?

– Igen?

– Peter vagyok. Peter Patchen.

– Peter Patchen. – Vicki nem tudta leplezni a döbbenetét. – Hát vannak még csodák. – *Te rohadék*, gondolta. *Te gyáva*.

– ÖÖÖ, igen. Figyelj, tudom, hogy most nyilván gyűlölsz...

– Hogy őszinte legyek, Peter, ennyit nem foglalkozom veled.

– Értem. Lekötnek a saját dolgaid, persze. Hogy vagy?

– Igazából egész jól.

– Igen, Ted is ezt mondta. Ez remek.

Vicki sem a hogylétét, sem mást nem akart megbeszélni Peter Patchennel. De mivel épp ő volt a vonal másik végén; elkezdett kattogni az agya. Vidd tudta, hogy Melanie beszámolt Peternek a terhességéről, és bár örült neki, hogy ez már tisztázódott, nem feltétlenül gondolta úgy, hogy Melanie-nak azonnal vissza kellene fogadnia Petert.

– Mit tehetek érted, Peter? – kérdezte Vicki.

– Nos, azon gondolkodtam, nincs-e ott Melanie.

– Nincs – felelte Vicki. – Elment.

– El?

– El.

– Hm. Rendben.

– Megmondjam neki, hogy szeretnéd, ha visszahívna?

– Aha – mondta Peter. – Mondd meg neki, hogy kerestem! Meg hogy hiányzik.

Vicki a szemét forgatta. *Most persze hiányzik! Szemét! Gyáva!* Pedig Vicki pontosan ezt akarta látni: hogy Peter térden csúszva könyörgi vissza magát.

– Megmondom – felelte Vicki.

Később, mikor a Yukon megállt a ház előtt, Vicki kilépett a macskaköves ösvényre.

– Megtudtam, hányadán álltok – jelentette be, mikor Melanie kilépett a kocsiból.

Melanie Vickire bámult, a kezét a hasán nyugtatta. Az arcából kifutott a vér.

– Megtudtad?

– Igen – erősítette meg Vicki. – Peter felhívott.

Melanie különös arcot vágott. Felemelte a kapu reteszét, de olyan lassan, óvatosan lépett be, mintha Vicki pisztolyt tartana a fejéhez.

– Tényleg?

– Azt mondta, hiányzol neki.

– *Tényleg?* – Melanie most már egyenesen zavarodottnak tűnt.

– Tényleg. Felhívott, mondtam neki, hogy elmentél, mire megkérdezte, hogy „El?”, én még azt feleltem, hogy „El.” Megkért, hogy mondjam meg neked, hogy keresett. Azt mondta: „Mondd meg neki, hogy hiányzik!”

Melanie a fejét rázta.

– Ejha!

– „Ejha”? – ismételte Vicki. – „Ejha?” Hát igen, ejha. Pontosan így van: ejha. Én megmondtam, hogy ez lesz a vége. Nem megmondtam, hogy vissza fog jönni?

– Csak a gyerek érdekli – mondta Melanie.

– Talán – felelte Vicki. – De talán nem. Visszahívod?

– Nem – mondta Melanie. – Ma nem. – A hasát dörzsölte. – A hormonjaim tombolnak, Vick. Nem tudom, mit akarok.

– Persze. Megértem. De annyit mondhatok, furcsa volt, hogy hívott.

– Hát azt elhiszem.

– Igazság szerint két furcsa hívást kaptam ma délután.

– Ki volt a másik?

– Valami lány – mondta Vicki. – Valami őrült lány. Téves hívás.

Minél régebb óta érezte magát Vicki jól, annál gyakrabban töprengett el azon, mikor üt be megint a ménkű. Vagy lehet, hogy

túl van a legrosszabbon? Már csak három hét volt hátra a kemoterápiából, aztán megint elküldik CT-re, annak az eredményét pedig elküldik dr. Gardának Connecticutba. Ha a tüdeje jól néz ki, ha a tumor összezsugorodott, ha eltávolodott a mellüreg falától, dr. Garda kitűzi a műtét időpontját. Most, mivel Vicki jól érezte magát, néha elképzelte, milyen lesz az operáció után: látta, ahogy felébred a sebészeten infúzióhoz és még öt másik géphez csatolva. Elképzelte a mellkasi fájdalmat a bemetszés helyén, meg ahogy átfogja a testét, ha köhög, nevet vagy beszél. Mindez azonban jó lesz, mert túlélte az operádót. Megtisztul. Rákmentes lesz.

Mikor Vicki már hosszú napok óta jól érezte magát, egyik este vacsoránál megjegyezte, hogy talán már nincs is szükségük Joshra.

– Most már magam is vigyázni tudok a gyerekekre – mondta. – Jól vagyok.

Brenda elhúzta a száját.

– Egész nyárra munkát ígértem Joshnak. Miattunk hagyta ott a repteret.

– És vissza kell mennie a főiskolára – jegyezte meg Melanie. - Biztosan szüksége van a pénzre.

– Nem igazságos augusztus elején kirúgni, csak mert jobban érzed magad – toldotta Brenda.

– El sem tudom képzelni a nyár többi részét Josh nélkül – folytatta Melanie. Letette a kukoricáját, a szája csillogott a vajtól. – És a gyerekek? Ragaszkodnak hozzá.

– Ragaszkodnak hozzá – ismételte Brenda.

– Ragaszkodnak hozzá – ismerte el Vicki is. – De vajon nagyon megviselné őket, ha nem jönne többet? Nem örülnének, ha helyette én vinném le őket mindennap a partra?

– Egész nyárra munkát ígértem neki, Vick – mondta megint Brenda.

– Szerintem nagyon megviselné a gyerekeket – állította Melanie.

– Imádják Josht.

– Imádják Josht – ismételte Brenda.

– Vajon ők imádják Josht, vagy ti ketten? – kérdezte Vicki.

Brenda szikrázó tekintet vetett rá; Melanie felállt az asztaltól.

– Ugyan már, kit akarunk átverni? – kérdezte Vicki. – Mind imádjuk Josht.

Másnap Vicki kiment a partra Joshsal és a gyerekekkel. Úgy tűnt, Josh örül, hogy velük tart, bár lehet, hogy csak a kedvéért mutatta így.

– Kisegítek – mondta Vicki.

– Jó – felelte Josh.

– Tudom, hogy megvannak a saját szokásaitok – mondta Vicki. – Megígérem, hogy nem rondítok bele.

– Főnök, semmi gond. Örülünk, hogy kijöttél velünk. Igaz, mester? Blaine összevonta a karját a mellkasa előtt.

– Lányok nem jöhetnek.

Vicki megborzolta a haját.

– Én nem lány vagyok. Hanem az anyukád.

– Ide szoktunk ülni – mondta Josh, miközben ledobta a napernyőt, a hűtőtáskát és a játékokkal teli táskát a homokba. – Mint látod, egy köpésre vagyunk a vízi mentő standjáról, és elég közel a nedves homokhoz ahhoz, hogy homokvárat tudjuk építeni.

– És lyukakat ásunk – tette hozzá Blaine.

Josh felállította a napernyőt, kiterítette a pokrócot, és letette Portert az árnyékba. Porter azonnal elkapta a napernyő rúdját, és felhúzta magát.

– Általában így áll öt-tíz percig – magyarázta Josh.

– Aztán elkezdi rágni a narancssárga lapát nyelét – folytatta Blaine.

– Aztán megkapja a tízóraiját – vette át a szót megint Josh.

– Értem – felelte Vicki. Hozott magának egy széket, és kihajtotta a napon. – Jól kitaláltatok mindent.

– A szokásoknak élünk – mondta Josh, és Vickire kacsintott. –Egyszerűen rajongunk a *következetességért* és *egyformaságért*. – Odaintegetett egy nőnek, aki a parton sétált két kislánnyal. – Az ott Mrs. Brooks Abbyval és Mariellel. Blaine *imádja* Abbyt.

– Nem is igaz – tiltakozott Blaine.

– Ó, dehogynem – vágta rá Josh. – Menj oda hozzá, kérdezd meg, akar-e velünk ásni!

– Helló, Josh! – hallatszott mögülük. Vicki megfordult. Magas, barna bőrű férfi haladt el mellettük a parton, a karján egy kislánnyal, mellette akkorka fiú sétált, mint Blaine.

– Hé, Omar! – kiáltott oda Josh. Aztán odasúgta Vickinek: – Ezt itt. Omar Sherman. Minden reggel lehozza a gyerekeket a partra, miközben a felesége a pácienseivel beszél telefonon. Ha jól tudom, valami menő pszichiáter Chicagóban, és egy csomó teljes idegroncsot kezel.

– Hát – mondta Vicki –, te aztán mindenkit ismersz.

Vicki hátradőlve nézte, ahogy Abby Brooks és Mateo Sherman segít Blaine-nek és Joshnak lyukat, majd alagutat ásni a homokba. Porter egy darabig a napernyő rúdjába kapaszkodva ácsorgott, aztán elfáradt, és lehuppant a pokrócra. Odanyúlt a narancssárga lapátért, elkezdte rágni. Miközben Vicki ezt a jelenetet nézte, vendégnek érezte magát. Josh száz százalékig ura volt a helyzetnek. Fél tizenegykor előhúzta a tízórait a hűtőtáskából: egy üveg gyümölcslevet és egy doboz mazsolát Blaine-nek, a kekszet Porternek. Blaine és Porter a pokrócon ülve evett szépen, egyetlen zokszó nélkül, mint két mintagyerek. Josh elővett két szilvát a hűtőládából, egyet átnyújtott Vickinek.

– Ó – mondta Vicki. – Köszönöm. – Beleharapott a hideg, édes szilvába, a leve lecsorgott az állán. Josh odanyújtott neki egy szalvétát. – Úgy érzem magam, mintha én is a gyerekek közé tartoznék. – Vicki megtörölte az állát. Tetszett neki, ugyanakkor bűntudata is támadt! Fölöslegesnek érezte magát. Ő a gyerekek anyja, de nem volt rá szükségük. *Lányok nem jöhetnek.* Josh mindenről és mindenkiről gondoskodott.

Josh a pokrócon ült. Porter megint felhúzta magát a napernyő rúdjába kapaszkodva, Vickit a metróban álló öregemberekre emlékeztette. Blaine kötelességtudóan összeszedte a tízórai után maradt szemetet, és elvitte a vízi mentő háta mögötti kukához.

– Mintapolgár vagy – dicsérte meg Josh. Blaine szalutált, aztán odament Abbyhoz, aki pár méterrel arrébb homokkal, aztán vízzel töltötte meg a vödreit.

Vicki el sem hitte, hogy el akarta bocsátani Josht.

– Úgy örülök, hogy itt vagy – mondta. – Úgy értem, velünk.

– Szeretek itt lenni – felelte Josh. – Veletek.

– Nem akartalak zavarba hozni – mentegetőzött Vicki. – Vagy túl komolyan beszélni.

– Tőlem olyan komolyan beszélsz, ahogy csak akarsz, főnök.

– Hát jó. Nem is tudom, mihez kezdtünk volna nélküled idén nyáron.

– Találtatok volna valaki mást.

– De az nem lett volna ugyanaz.

– Mindennek oka van – mondta Josh. – Mikor megláttalak titeket leszálini a gépről, tudtam, hogy…

– Mikor Melanie leesett?

– Igen, tudtam, hogy valami ilyesmi fog történni.

– Valami ilyesmi? Hogy a bébiszitterünk leszel?

– Hogy az útjaink keresztezni fogják egymás.

– Nem is igaz.

– De igen. Először Brenda hagyta ott a könyvét, aztán megláttam Melanie-t a reptéren…

– El akart menni – mondta Vicki.

– De én visszahoztam. Mintha valami nagy terv része lett volna,

– Ha hiszel valamiféle nagy tervben.

– Te nem? – kérdezte Josh.

– Hát, nem is tudom. – Mikor Vicki az óceánra vagy egy kisebb, finomabb tökéletes alkotásra, például Porter fülére nézett, tagadhatatlanul érezte az itt munkálkodó erő jelenlétét. Na, de tényleg lenne valami nagy terv, amibe minden beleillik, ami szerint minden valamilyen céllal történik? Kényelmes menedék. Hányan hitték a rákosok klubjában, hogy valamilyen céllal kaptak rákot? Majdnem mindenki. De ott van például Alan: meghalt. Ennek lehet célja? Vagy ott volt az a ruckerstowni nő Pennsylvaniában, akit arcon lőttek, és a három hónapos gyereke árvaságra jutott. Annak nem lehetett *célja*. Az tévedés volt, tragédia. Ha csakugyan létezik nagy terv, tele van lyukakkal, és az emberek minduntalan belepotyognak. Vicki visszagondolt az életére. Minden érthető módon haladt a maga útján... amíg a tüdejében a sejtek mutálódni nem kezdtek, és el nem kezdték fenyegetni az életét. – Sosem voltam jó az ilyen élet értelmét kutató beszélgetésekben.

Mihelyst Vicki kimondta ezeket a szavakat, elképesztő dolog történt. Porter elengedte a napernyő rúdját, és tett két, három, négy lépést előre.

Vicki felugrott a székéből.

– Istenem, látod ezt?

Porter megállt, győzedelmes arckifejezéssel az anyja felé fordult, ám hamar összezavarodott. Hátraesett a fenekére, és sírva fakadt.

– Megtette az első lépéseit! – mondta Vicki. – Láttad? Josh, *láttad?*

– Láttam. Járt.

– Járt! – Vicki felkapta Portert, és megcsókolta az arcát. – Ó, drágám, tudsz járni! – Olyan erősen szorította a gyereket, hogy szegény még jobban bömbölni kezdett. Felejtsd el a nagy terveket, meg az élet értelmének a keresését: hisz itt van előtted! Porter megtette az első lépéseit! Egész életében járni fog, de Vicki ott volt, látta, mikor először elindult. És Josh is látta. Talán ha Vicki nem jön le aznap a partra, kihagyta volna Porter első lépéseit – vagy talán Porter azért indult el, mert az anyja ott volt. Vagy talán, jutott eszébe Vickinek akaratlanul is, Porter első lépéseivel Vicki egy kis ajándékot kapott, mielőtt meghal. *Csak semmi negatív gondolati* intette magát. De nem tehetett róla, nem tudott megszabadulni a kétségeitől.

– Elképesztő – mondta, próbált belekapaszkodni a kezdeti lelkesedésébe. Odakiáltott Blaine-nek. – Drágám, az öcséd tud járni! Most tette meg az első lépéseit! – Porter azonban olyan hangosan sírt, hogy Blaine nem hallhatta meg az anyját. – Jaj, szegény! Biztos megijesztettem.

Josh az órájára nézett.

– Igazából szundiidő van,

– Tizenegykor? – kérdezte Vicki.

– Pontosan. Add ide, átveszem.

Vicki átadta Portert Joshnak, ő pedig letette a gyereket a hasára egy darabka tiszta pokrócra. Josh megveregette Porter hátát, aztán odaadta neki a cumiját. Porter elhallgatott, és miközben Vicki őt nézte, lecsukódott a szeme.

Josh óvatosan felállt.

– Most jön az, hogy baseballozunk Blaine-nel – mondta. – Kezdi megtanulni, hogy kapcsolódjon össze a labdával.

– Nagyon jó apuka leszel – jegyezte meg Vicki.

– Kösz, főnök. – Josh rámosolygott, és ebben a mosolyban volt valami, amitől feléledt Vickiben a remény. Josh majd idősebb lesz, beleszeret valakibe, elveszi, gyerekei születnek. Legalább egy dolog rendben lesz ebben a világban.

Augusztus

Harmadik rész

A játékokból rengeteget lehet tanulni, gondolta Brenda. Ott van például a *Létrák és csúszdák,* amit Blaine-nel annyit gyötörtek ezen a nyáron, és amit most is kiterítettek a dohányzóasztalon. A tábla a maga 100 mezőjével egy életet mesél el, és véletlenszerű pörgetés határozza meg, ki hová léphet *Ez a kislány elvégezte a feladatát, így keresett annyi pénzt, hogy el tudjon menni moziba:* rövid létra. *Ez a fiú rozoga székre állt fel, hogy elérje a kekszes dobozt, de leesett, és eltörte a karját* meredek csúszda. Miközben Blaine serényen gyakorolta a mezők számolását, és folyton a nagynénjére pillantott megerősítő biccentésekért, Brenda az elmúlt év eseményein merengett. Magas létrán kapaszkodott fel a doktorátusával, a Championon szerzett állásával meg a tanszéktől kapott kitüntetéssel, ám ezzel olyan mezőre került, ahol igen veszélyes csúszdák várták. Egy professzornak viszonya van a tanítványával... Egy nő dühében elhajít egy könyvet...

Blaine nyert. Ennek mindig megörült.

– Játszunk még egyet? – kérdezte.

Augusztus volt, az a hónap, amikor mindenki élvezi a nyarat, Brenda számára azonban a vég közeledtét jelentette. Három és fél hét múlva elhagyják a szigetet. Brendát fizikai rosszullét kerülgette a gondolattól, hogy el kell mennie Nantucketről, vissza kell térnie a városba, az albérletbe, melyet már nem engedhetett meg magának, és a mindent átható iskolakezdési hangulatba, mely már semmit nem jelentett a számára. Mióta csak az eszét tudja, most először nem megy iskolába.

Kitiltották. *Soha többé nem dolgozhat tudományos körökben.* Ezt pedig nehezére esett elviselni. így hát Brenda igyekezett nem tudomást venni az augusztusról.

Brian Delaney ügyvéd úr azonban nem hagyta, hogy elfeledkezzen róla. Olyan gyakran telefonált, hogy Brenda most már videojátéknak érezte az életét, melyben Brian Delaney ügyvéd úr rendszeresen felugrik előtte, hogy elgáncsolja.

Brenda végül visszahívta egy padról, a sconseti piac mellől. Most, augusztusban még ez a régies kisváros, Sconsetis megtelt emberekkel. A piacon sor állt a kávés és az újságos előtt, a kis park telefonfülkéjénél pedig nem kevesebb, mint öt ember várakozott, de természetesen egyikük sem folytatott le kellemetlenebb beszélgetést, mint Brenda.

Trudi, Brian Delaney ügyvéd úr titkárnője érezhetően megkönnyebbült, mikor Brenda megmondta a nevét.

– Le akarja ezt rendezni – közölte Brendával bizalmasan mielőtt Hamptonsba utazik.

– Szóval most megpróbáljuk a nyaralásához igazítani az ügyemet? – kérdezte Brenda, mikor Őkegyelmessége felvette a kagylót. Energikus-vicces-szarkasztikus hangot próbált megütni, Brian Delaney ügyvéd úr azonban kivételesen nem csapott le rá,

– Ide hallgasson – kezdte. – Az egyetem hajlandó százhuszonötezerben megállapodni. Gondolom, most majd kiugrik a bőréből. Százhuszonöt. És lemondanak arról a tízesről, amivel a képen végzett munka miatt tartozik nekik. Szerintem ez a Len pasas, vagy kicsoda, tanulmányt fog írni a restaurálásról. Vagyis cakompakk százhuszonöt. Ennél többet nem lehet kihozni belőle, dr. Lyndon.

– Nincs százhuszonötezrem – felelte Brenda. – És munkám sincs. Hogy fogadjam el az ajánlatot pénz nélkül?

– Pedig meg kell állapodnunk – erpsködött Brian Delaney ügyvéd úr. – Hogy halad a forgatókönyve?

– Jól. – Ez igaz is volt: a forgatókönyv, Brenda mentőöve, már majdnem elkészült. Csak épp az írás befejezése az eladás miatti aggodalom kezdetét jelentette.

– Nagyon helyes – mondta Brian Delaney ügyvéd úr. – Abban van a maga millió dollárja.

– Persze – felelte Brenda. – Álmaimban.

– Ott van az a csinos kis ingatlanja is. Eladhatná a testvérének.

– Nem – közölte Brenda. Ez a kunyhó volt az egyetlen tulajdona. Ha a városban nem jönnek össze a dolgok, egész évre le kell költöznie Nantucketre. Kertész lesz, vagy eladói állást vállal az egyik helyi boltban. Össze kell barátkoznia a többi itt ragadt szerencsétlennel, akik szintén kudarcot vallottak a nagyvilágban. – Megmondtam már ezerszer, hogy a nővérem beteg. Rákos. Most nem zaklathatom ingatlanügyekkel sem őt, sem a férjét, csak mert pénzre van szükségem.

– Pedig tényleg szüksége van a pénzre – szögezte le Brian Delaney ügyvéd úr. – Nem hagyhatjuk függőben ezt az ügyet. Nem áll meg élet, csak mert nyár van, és maga Nantucketre utazott. Az egyetem be fog minket perelni, és biztosíthatom, hogy veszíteni fogunk; akkor pedig majd háromszázezer dollárral fog nekik tartozni, és ahhoz jön majd az én díjam. Nem tudom, mit követett el az ellen az Atela nőszemély ellen, de *irtó* dühös. Az egyetemi tanács szerint *igazságot* akar. *Igazságot!* – fortyogott Brian türelmetlenül. – Akkor kössek megállapodást, vagy sem?

Nincs igazság, gondolta Brenda. *Csak létrák és csúszdák.*

– Kössön!

A vég kezdete akkor jött el, mikor Brenda visszaadta a csoportnak az évközi dolgozatokat. Tudta, hogy a diákok megbeszélik, ki milyen jegyeket, tapasztalatokat szerzett, de arra nem számított, hogy Walsh is beszáll. Persze nem kérte meg (pedig kellett volna), hogy „Senkinek ne mondd el, milyen jegyet kaptál!” Az a helyzet, hogy Brenda és Walsh egyáltalán nem beszélték meg sem a dolgozatát, sem a jegyét. Nem érintette a

kapcsolatukat; akár valaki más is adhatta volna Walshnek a jegyet.

Április elsején senki nem jelent meg az óráján. Öt perccel tizenegy után még egyetlen diák sem volt ott. Brenda ezt különösnek találta, de élvezte a nyugalmat. Fáradt volt. Az előző éjszakát a szüleinél töltötte Philadelphiában; Vickivel elmentek az apjuk ügyvédi irodájába, és aláírták a papírokat, melyek a Shell utca tizenegy tulajdonosaivá tették őket. Ellen Lyndon rábeszélte Brendát, hogy maradjon ott vacsorára, sült csirkét ettek, elfogyasztottak pár üveg ünnepi bort. Brenda lekéste az utolsó New York-i vonatot, és a gyerekkori ágyában aludt. Aznap reggel hatkor kelt, hogy kijusson a Harmincadik utcai állomásra. A napja a vonat, metró, városi busz forgatagában telt.

Így miközben a csoportja érkezésére várt, a fejét az Anna-stílusú asztalon nyugtatta. Citromos bútorápolószaga volt. Behunyta a szemét.

Egyszerre felriadt. Egy, vagy talán két perc telhetett el? Nem, már negyed tizenkettő volt, de még mindig nem jelent meg senki. Ellenőrizte a tanmenetet: a tavaszi szünet csak két nap múlva kezdődik. Aztán arra gondolt, április elseje van, bolondok napja. A csoportja megtréfálta. Haha. De *hol* vannak?

Miközben Brenda átsétált a folyosón Mrs. Pencaldron asztala felé, az egyetem élelmezésfelelősei vonultak el mellette a Barrington-terem felé vásznakkal és edényekkel.

Mrs. Pencaldron épp telefonált. Látta Brendát, de átnézett rajta. Mondott valamit a tésztasalátában lévő garnéláról, dr. Barrett allergiás rá: ha eszik belőle, meg is hal. Aztán mérgelődve lerakta.

– Lehetetlen! – mondta.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte Brenda.

Mrs. Pencaldron tettetett vidámsággal felnevetett. Az elmúlt év alatt Brenda rájött, hogy Mrs. Pencaldron a tanszék

professzorait háziállatoknak tekintette, akiket ő vajmi kevés sikerrel igyekszik beidomítani.

– A csoportja – mondta Mrs. Pencaldron. – *Mit* csinál itt?

– Senki nincs a Barrington-teremben – felelte Brenda. – Vagyis úgy tűnik, most valami fogadásféleséget készítenek ott elő.

– A tanszék tavaszi ebédjét – közölte Mrs. Pencaldron. – Az értesítés már tíz napja a fakkjában hever.

– Tényleg? – Brenda ebben tényleg hibázott. Sosem ellenőrizte a fakkját.

– Tényleg. Ott van amellett az üzenet mellett, melyben tájékoztatták, hogy a fogadás miatt az órája a Parsons 204-ben lesz.

– Tényleg?

– Tényleg. – Mrs. Pencaldron egészen kicsinosította magát, virágmintás ruhát vett fel. Brendának is ki kellett volna öltöznie?

– Nekem is meg kell jelennem a fogadáson?

– Tagja a tanszéknek?

Ez költői kérdésnek hangzott, de csakugyan az volt?

Mrs. Pencaldron sóhajtásából egyértelműen érződött, hogy Brenda reménytelen eset.

– Találkozunk egykor.

Brenda átment a Parsons 204-be. Gyönyörű tavaszi nap volt – végre!

Az udvar pont úgy festett, mint az egyetem weboldalára kitett képeken. A Champion Egyetem körül tényleg fu nőtt! Megjelentek a nárciszok! Í diákok pokrócokon ülve Big Macet ettek! Brenda szinte rohant, bár szinte biztosra vette, hogy teljesen fölöslegesen igyekszik. A csoport biztosan szétszéledt húsz, professzor nélküli perc után, és egy ilyen fenséges napon hogyan is vádolhatná őket érte? Elpazarolt egy értékes szemináriumi órát. Brenda imádkozott, hogy legalább Walsh

várjon rá. Az időjárás felpezsdítette a vérét. Talán elmehetnének valahová ma este, mondjuk arra a perui csirkés helyre. Talán sétálhatnának a Carl Schurz parkban, megnéznék a bárkákat az East River tengerszoroson. Mesélne neki a nantucketi kunyhóról, melynek a fele most már az övé.

A Parsons 204 elé érve Brenda hangokat hallott. Benyitott: ott ült az egész csoport, elmélyült beszélgetést folytattak a heti kötelező olvasmányról, Lorrie Moore egyik novellájáról. Annyira belemerültek a témába, hogy észre sem vették, mikor belépett, Brendát pedig majd szétvetette a büszkeség.

Brenda jó kedve aztán még magasabbra hágott: miután mindenki kiviharzott, Walsh vigyorogva hallgatta, hogy Brenda csirkeevős, parkban sétálgató s bárkanézegetős randira szeretne menni vele, aztán – mivel a biológia tanszéken voltak egy fura teremben, megcsókolták egymást.

– Rohannom kell – mondta Brenda. – Várnak.

A tanszék tavaszi fogadása már javában zajlott, mire Brenda odaért. A Barrington-terem egész elegáns lett a réteges asztalterítőktől, virágoktól, emeletes ezüsttálcától, melyen tonhalas és tojássalátás szendvicsek, teavajas retkek, garnélamentes tésztasaláta és eredeti puncsos tál sorakozott. Az ajtóban egy csapat PhD-hallgató és tanársegéd állt, úgy üdvözölték Brendát, mint a tinik Hilary Duffot. Brenda volt a tanszék feltörekvő csillaga, de a tanársegédek előtt kedves, hétköznapi, józan ember benyomását próbálta kelteni. Megdicsérte Audrey szoknyáját, Mary Kate-nek pedig azt mondta, örömmel átolvasná a disszertációja első fejezetét. Csevegett kicsit dr. Barrett-tel, az orosz irodalom szaktekintélyével, aki Liv néni barátja volt, aztán azon kapta magát, hogy Elizabeth Graves titkárnőjével, Nannel a fantasztikus időjárásról és a.hétvégi előrejelzésről beszélget. A

termen keresztül Brenda látta Mrs. Pencaldront, Suzanne Atelát és Augie Fisk PhD-hallgatót, akinek Chaucer volt a szakterülete, és már legalább háromszor elhívta vacsorázni Brendát. Kedves gesztus lett volna odamenni hozzá, és beszélni vele, Suzanne Atelával is tanácsos lenne bájcsevegni kicsit – Brenda azonban elfáradt és megéhezett. Szerzett magának egy tányér ételt, és leült a szemközti falhoz egy szürke öltönyös úriember mellé.

– Bill Franklin vagyok – mondta a férfi.

Aha! Bill Franklin volt a drámaprofesszor, közismert homokos, akit a diákok csak „Pervi bácsi" néven emlegetnek. Brenda még sosem találkozott vele. Éjszaka tanított az egyetemi színházban. Volt irodája a tanszéken, de az ajtaja mindig zárva volt.

– Ó, jó napot! Örülök, hogy végre arcot csatolhatok a névhez. Brenda Lyndon.

– Igen, tudom.

Brenda mosolygott, igyekezett nem engedni, hogy a kolléga szerencsétlen beceneve megrontsa az első benyomását. Bill Franklin az ötvenes évei közepén járt, valami nehezen meghatározható aura lengte körül, mint a kissé kétségbeesett utazóügynököket. Volt benne valami ismerős. Brenda nem először látta. Talán a kampuszon futhattak össze. Brenda vetett rá még egy lapos pillantást, miközben égy retket rágcsált.

– Igazán kellemes fogadás – jegyezte meg Brenda.

Bill Franklin vele egyszerre szólalt meg.

– Ügy tűnik, elég népszerű a gyerekek között.

– Ah – felelte Brenda. – Nos, ki tudja? Szeretek tanítani. Imádom a munkámat. Ma elkéstem, és a csoport egyszerűen elkezdte nélkülem.

– Maga nagyon fiatal.

– Harminc vagyok—mondta Brenda. .

– Nem sokkal idősebb náluk. Biztosan izgalmasnak találják magát.

– Izgalmasnak? – kérdezte Brenda. – Hát azt azért kétlem.

Bill Franklin a sörét kortyolgatta. Az ajkához emelte az üveget. Szürke, vaskos, pödört bajusza volt. Vaskos, pödört bajusz. Valami ismerősnek tűnt a bajuszában, de mi? Brendának különös módon felfordult a gyomra. Rettenetes paranoid érzés töltötte el. Méghozzá elég erősen. Miközben a tésztasalátáját rágta, Suzanne Atelát nézte, aki épp a fő élelmezővel beszélgetett, Dr. Atela rábökött valamire; Brenda kihallotta a „kávé” szót. Fel kell állnia. A terem túlsó végéből is meg kell néznie magának ezt a Bill Franklint. Úgy tett, mintha a puncsos tál felé tartana, bár a puncsnak elég rossz színe volt, még senki nem merte megkóstolni. Kicsit előgyelgett mellette, próbálta alaposan, de feltűnés nélkül megfigyelni a kollégát. Rendben. Bill Franklin Ívott az üvegéből, és rákacsintott. Kacsintott.

Brenda elborzadva kapta el a szemét. Megrémült. *A Sohóban vagyunk. Mintha másik országban lennénk. Az a férfi a pult végében szeretné meghívni egy italra.*

A Cupping Room bár pultjának végében ülő férfi azon az estén, mikor Brenda Walshsel találkozott, mikor megcsókolta, és mindenki előtt nyilvánvalóvá tette égető vágyait... aki meg akarta hívni egy italra, Bill Franklin volt.

Brenda minden magyarázat nélkül lemondta a találkozót Walshsel, Walsh azonban este kilenckor addig nyomta a csengőjét, míg be nem engedte.

Brenda szándékosan melegítőnadrágot vett fel. Mivel már nem lesznek többé szeretők, nyugodtan lehet slampos. Ősrégi Philadelphia-maratonos póló, lófarok, semmi smink. Na jó, csak egy kicsi smink. Brenda hosszan elidőzött a zárral. Nem akarta látni Walsht.

– Mi folyik itt? – kérdezte Walsh. – Valami iszonyat volt a hangod a telefonban. Mi történt?

Brenda ismét kulcsra zárta az ajtót. A lakása legalább biztonságos. Levetette a ruháit, mielőtt Walsh jobban megnézhette volna benne.

Később, mikor kimerülve, csatakosan feküdtek az ágyban, Walsh megcsókolta Brenda halántékát. Néha sokkal idősebbnek tűnt a koránál. Talán mert ausztrál.

– Feldúlt vagy – mondta. – Meséld el, mi történt!

Brenda beszívta a levegőt.

– Az egyik professzor a tanszéken... a drámatanár, Bill Franklin...

– Pervi bácsi?

– Igen. Ott volt a Cupping Roomban azon az éjszakán, amikor mi is.

– Ott volt? Honnan tudod? Ő mondta?

– Felismertem – felelte Brenda. – Meg akart hívni egy italra. Emlékszem rá. A bár másik végében ült. Ugyanaz az öltöny volt rajta, mint a mai fogadáson. Na, és az a viaszos, pödört bajusz: ilyesmit nem lehet elfelejteni. Rám kacsintott. Istenem. Ez borzalmas.

– Biztos vagy benne, hogy nem egy másik pasas volt ugyanilyen öltönyben?

– Bár úgy lenne! De biztos vagyok benne. *Holtbiztos*. Ugyanaz a pasas. És tudja. Tudom, hogy tudja. Olyanokat mondott, hogy milyen fiatal vagyok. Meg hogy a diákjaim biztos izgalmasnak találnak.

– Izgalmasnak?

– Tudja. Éreztem abból; ahogy ezt mondta. Tudja, Walsh. Szóval ennyi. Engem ki fognak rúgni.Téged pedig.., reméljük, veled semmi nem történik.

– Ugyan már – mondta Walsh.

– Abba kell hagynunk – közölte Brenda. – Ha kirúgnak, vége a karrieremnek. Szakmailag halott leszek. Minden odalesz,

amiért dolgoztam, amit felépítettem. Pedig szeretnék a Championon maradni, és ha a Champion nem akar nekem állandó helyet felajánlani, akkor szeretnék máshová átmenni. Nem engedhetem meg magamnak, hogy furcsa szexuális ügy jelenjen meg az aktámban. Többé senki nem alkalmazna.

– Én nem tudom abbahagyni – felelte Walsh. – Nem akarom abbahagyni.

– Én sem akarom. Nyilván nem. De tényleg így kell kapcsolatot fenntartani? Titokban, remélve, hogy nem bukunk le?

– Eddig nem úgy tűnt, mintha zavarna.

– De most minden megváltozott.

– Ilyen hirtelen?

– Ilyen hirtelen.

– Nem hiszem el, hogy érdekel, mit gondol Pervi bácsi. Mindenféle sztorikat hallani arról az ürgéről.

– Igen, de nem diákokkal. Nem az *ő* diákjaival.

– Nem, de akkor is. Annak a pasasnak túl sok vaj van a füle mögött ahhoz, hogy szórakozni kezdjen velünk...

Brenda kisurrant az ágyból, átbotorkált a sötét lakáson a bejárati ajtóig, kikereste a kupacból a melegítőjét, aztán belebújt. Arra gondolt, mennyire szerette az óráit. Igaz, Walsh is odajárt, és részben ezért szerette annyira. Aztán Bili Franklin jutott eszébe, ahogy rákacsintott. Pfuj! *Biztosan izgalmasnak találják. Csak mert láttam csókolózni az egyik diákjával a bárban.* Már két hónap telt el azóta, hogy a Cupping Roomban találkoztak, és Bill Franklin még mindig nem szólt róla Suzanne Atelának; talán nem is akar szólni. Hiszen semmi oka rá, hogy keresztbe tegyen Brendának. Nem is ismeri. Egyébként is csak öt hét van a szemeszterből. Valamelyik nap Walsh azt mondta Brendának, hogy el akarja vinni Fremantle-be, hogy bemutassa őt az anyjának, Brenda pedig odáig ment, hogy megnézte a neten a New Yorkból Perthbe tartó járatokat. Aztán az jutott eszébe,

mikor egymás mellett látta a nevüket Walsh szemináriumi dolgozatán. *John Walsh/dr. Brenda Lyndon.* Walsh másodéves. És a diákja. *A tanszéki dolgozók és a diákok között tilos a romantikus vagy szexuális kapcsolat.*

– Brindah – kiáltott ki a szobából Walsh.

Mintha sáros pocsolya lett volna Brenda agya helyén.

...és fegyelmi eljárást von maga után.

– Brindah?

Nem tudott mit kitalálni.

Nem tudom abbahagyni. Nem akarom abbahagyni. Nem tudom abbahagyni.

Brenda nem hagyta abba. Túl erős volt a vonzás a kapcsolatukban, így tehát továbbra is találkozgattak, de csak Brenda lakásában. Brenda ebből nem engedett. A gyönyörű idő csábította őket; Walsh mindenáron ki akart menni a szabadba. Sétálni akart Brendával, lefeküdni vele a fűbe. A természete megerőszakolása volt bezárni őt egy lakásba, ahol még ablakot se lehetett nyitni. De sajnos nem, Brenda nem engedett. Nem mozdult ki otthonról.

A szemináriumon Brenda minden eddiginél hivatalosabban, komolyabban, professzorosabban viselkedett. Fiatal volt, de ez még nem jelenti azt, hogy léha is! Ez nem jelenti azt, hogy szembeszáll a legszigorúbb egyetemi szabályokkal, és lefekszik az egyik diákjával!

Brendát felemésztette az idegesség, de senkivel nem tudta megbeszélni. A szüleinek és Vickinek nem mondhatta el, Erik, van Cott-tal pedig a Craftban félbehagyott vacsora óta nem találkozott. Erik és Noel házasságának híre semmiségnek tűnt ahhoz képest, hogy Brenda elveszíti a munkáját, és sárba tiporják a hírnevét. Különben is, mit mondhatna? *Lefekszem az egyik tanítványommal.* Ilyen megfogalmazásban, vagyis nyersen, minden cicoma és díszítés nélkül közönségesnek, kicsapongónak

hangzott. Ezt a fajta titkot Brenda még a pszichológusának sem merte volna elmondani, ha lett volna pszichológusa. Brenda csak Walshnek panaszkodhatott, ő pedig már kezdett belefáradni. Brenda folyton azon nyafogott, mi lesz, ha rajtakapják, ha kirúgják, ha isten ments... a végén már a szavak olyan üresen kongtak, mint az értéktelen bádog. „Lazíts” – mondta Walsh. „Ez annyira amerikai. így belelovallni magad.”

Brenda csoportja Anne Lamott *Alattomos kis szívé*t kellett hogy elolvassa órára, pont azt, amit Amrita, a nyalizós választott az évközi szemináriumi dolgozata témájául, Amrita szokásos helye azonban, Brenda jobbján, üres maradt kedden és a rá következő pénteken is.

– Nem tudja valaki, hol van Amrita? – kérdezte Brenda.

Torokköszörülés hallatszott, valaki mintha tüsszentett volna, de akár az egyik Rebecca kuncogása is lehetett; mindenki lesütötte a szemét. Brendának különös érzése támadt, de nem tudta volna pontosan meghatározni, és a csoportban mindenki hallgatott. Azt firkantotta a jegyzettömbje tetejére: *Hívd fel Amritát!*

Eljött a tavaszi szünet. Walshnek rögbimeccse volt a Van Cortland Parkban, és azt akarta, hogy Brenda elkísérje, utána pedig piknikezzenek, Brenda azonban visszautasította. *Nem lehet. Még meglátnak. Valaki megsejt valamit.* Erik van Cott felhívta, és üzenetet hagyott neki, megkérdezte, lenne-e Brenda a vőfélye az esküvőjén. Brenda először arra gondolt, hogy biztos csak viccel, de aztán Erik megint hagyott üzenetet. *Vőfély* gondolta Brenda. Vajon férfiruhában kell majd megjelennie az oltárnál, míg a „feleségnek való” Noel kábítóan fest majd santungselyemben és tüllben? Brenda a szünetben felszállt a darieni vonatra, hogy meglátogassa Vickit, Tedet és a gyerekeket. Vicki nem érezte jól magát, be is ment a kórházba kivizsgálásra. Arra gondoltak, enyhe tüdőgyulladás lehet. „Öoö, nem ragályos?”

– kérdezte Brenda. Megmosta a kezét, biztos távolságot tartott tőle. Megkérdezte Vickit, mi a véleménye arról, hogy Erik van Cott felkérte vőfélynek. „Frakk?” – kérdezte. „Fekete ruha” - felelte Vicki. „De ne legyen túl szexi! Nem öltözheted túl a menyasszonyt.” Egyik este, mikor Ted szórakozni ment az ügyfeleivel, Brenda majdnem bevallotta Vickinek Walsht, de végül tartotta a száját. Inkább Nantucketről beszéltek. Elmenjenek-e idén, inkább együtt, vagy inkább külön, mikor induljanak, és meddig maradjanak? Vicki azt mondta: „Nekem családom vanj Bren. Nekem terveznem kell.” Brenda erre csak annyit felelt: „Csak hadd éljem túl ezt a szemesztert!”

A tavaszi szünet után Brenda elkezdte odakint tartani az órákat, a gyepen, egy fiatal, városi fa alatt. A nyárra gondolt, Nantucketre, azt mondta magában: *Walsh a szabadban akar időt tölteni velem, hát tessék! A* tanszéken igyekezett háttérben maradni. Ha nem veszik észre, semmi rossz nem történhet.

Amritának három üzenetet hagyott – kettőt a mobilján, egyet pedig a lakásán, a szobatársa meg is ígérte neki, hogy átadja. Amrita vajon otthagyta a csoportot? Ez olyan valószínűtlennek tűnt, hogy Brenda arra gondolt, talán összeszedett valami ronda herpeszt, vagy vissza kellett repülnie Indiába a nagyanyja temetésére. Az Amrita-féle lányok nem maradnak ki az olyan szemináriumokról, ahol kiválóan teljesítenek.

Aztán egyik nap, két héttel a záródolgozatok leadási határideje előtt, meg persze Brenda és Walsh felszabadulása előtt, Brenda üzenetet talált az irodája ajtajára ragasztva. Keressen meg! S. A.

Brenda levette a papírt, a kezében tartotta. Nem remegett. Nem volt ideges. Suzanne Atela ezer dolgot akarhat tőle. A szemeszter a végéhez közeledik, fontolóra kell venni a következő évet. Szóba került, hogy Brenda másik csoportot kaphat. Vagy arról lesz szó, vagy valami adminisztratív dologról. Brenda nem volt ideges, nem aggódott.

Suzanne Atela nem volt az irodájában. Brenda felkereste Mrs. Pencaldront, aki egyetlen szó nélkül levette a Montblanc tolla kupakját, és elegáns betűkkel felírt egy telefonszámot egy barackszínű katalóguscédulára.

– Azt akarja, hogy felhívjam? – kérdezte Brenda.

Kurta biccentés. Mrs, Pencaldron felvette a telefonja kagylóját, és Brenda kezébe nyomta.

Suzanne Atela a hallgatói önkormányzat menzáján akart vele találkozni. Brenda beleegyezett, és visszaadta a kagylót Mrs. Pencaldronnak, miközben elfojtott egy morgást. Nem volt ideges, és nem is aggódott; egyszerűen kényelmetlenségnek tartotta. Egykor Walshsel kellett volna találkozni a lakásán, hogy házhoz rendelt indiait egyenek. A lépcsőn felhívta Walsht, hogy lemondja a találkozót.

Háromnegyed tizenkettőkor dugig volt az egyetem menzája. Még hogy dugig! Brenda csak most értette meg, mennyire nem vett rész a Champion Egyetem diákéletében. Tizenkét diákot ismert a hatezerből. Majdnem egy egész éve itt tanított, de még sosem evett a kampuszon. Nem csoda, Tizenkét dollár ötvenet fizetett egy elázott tonhalas szendvicsért, egy gyümölcssalátáért és egy üveg vízért. Miközben Suzanne Atelát kereste, elhaladt egy csapat szappanoperát néző lány/nő mellett. Beletelt egy kis időbe, míg rátalált, ugyanis természetesen magányos nőt keresett. Dr. Atela azonban nem volt egyedül. Az asztalnál ott ült mellette Bill Franklin és Amrita is.

Brenda kis híján elfordult és futásnak eredt – könnyen eltűnhetett volna a tömegben –, ám Amrita meglátta, és összevonta a szemöldökét. Megbökte dr. Atelát, aki erre a szemüvege felett állhatatos, kitartó pillantást vetett Brendára, gyakorlatilag odavonzotta őt az asztalhoz. Bill Franklin kék kreppöltönyt és csokornyakkendőt viselt. A viaszos bajuszával olyan régimódinak és nevetségesnek tűnt, mint a vásári kikiáltók.

A figyelmét teljesen lekötötte a szappanopera, a tekintete a képernyőre tapadt Atela feje felett.

Miközben Brenda az asztalhoz közeledett, a belei úgy összetekeredtek, hogy már arra gondolt, vécére kellene mennie. Leült Atela mellé az egyik öntött műanyag székre.

– Szia, Amrita – mondta. – Dr. Franklin. Nem is tudtam, hogy meg…

Suzanne Atela a karjával áthasította a levegőt, rápillantott a vékony aranyórájára.

– Egy óra múlva a Picholinnál kell ebédelnem – közölte. Olyan feszes volt a hangja, hogy az akcentusának nyomát sem lehetett érezni. – Rögtön a tárgyra térek. Durva pletykák keringenek önről, dr. Lyndon.

– Pletykák? – kérdezte Brenda. – Rólam?

Amrita kotyogó hangot adott ki, és éles tekintetet vetett rá. Brenda végignézett rajta. A hosszú, fekete haját középen elválasztotta, és szépen ráfésülte a koponyájára, a tarkóján pedig tanítónős kontyba fogta. A bőre szürke volt, az ajkára ugyanolyan vörös rúzst kent, mint amilyen festéket a körmére. Farmert és sárga, kapucnis pulcsit viselt. Nem különbözött sokban a többi championos hallgatótól, mégis kiemelkedett közülük, de nem a kifinomultságával, hanem az elszántságával, amivel a tanulmányait hajszolta. Öt órát hagyott ki, de ez elég volt ahhoz, hogy Brenda ne tudja átengedni a szemeszteren. *Mit tettem ellened?,* gondolta Brenda. *Tanítást akartál és tanítottalak. Lekötöttem a figyelmed, meghallgattam a véleményed, elárasztottalak dicsérettel. Mi más kellett volna még?*

Bill Franklin megköszörülte a torkát, aztán érezhetően nehezen bár, de elszakította a tekintetét a tévétől.

– Nem egyszerűen pletykákról beszélünk, Suzanne – mondta. – Különben csak az időnket pazarolnánk. Vagy dr. Lyndon idejét.

– Ebben igaza van, Dr. Franklin – helyeselt Suzanne Atela.

Valami okból kifolyólag Brenda figyelmét magára vonta a tévé dr. Atela feje felett. A képernyőn a tanítványa, Kelly Moore jelent meg, a lila haját felállították, mint egy bábunak. Tehát ez a *Szeress máskor*. Kelly Moore figurája megcsókolt egy nála kétszer idősebb férfit, aztán küzdöttek, végül elcsattant egy pofon. Elszökött a férfitól, kiszaladt a szobából, becsapta maga után az ajtót.

Amrita belenyúlt a gazdagon hímzett selyemtáskájába, kihúzta a negyedéves dolgozatát, melyre Brenda rengeteg megjegyzést és dicsérő felkiáltást írt kék tollal, a tetejére pedig rávéste az ötöst.

– Tudjuk, mi van maguk közt Walshsel – közölte Amrita. – Mindenki tudja. Undorító.

Dr. Atela levette a macskaszem alakú szemüvegét, és egy sóhajjal letette a kemény műanyag asztalra. Brenda lassan, hosszan szívta be a levegőt. Felkészült erre, nem igaz? Az elmúlt három hétben ezerszer átélte a fejében ezt a jelenetet. Az „undorító” szó mégis váratlanul érte. „Undorító” az a tanár, aki teherbe esett a hetedikes diákjától, Walsh egy évvel idősebb Brendánál, a kapcsolatuk természetes volt. Azt leszámítva, hogy Walsh a diákja. Vagyis nem lett volna szabad, „Helytelen” volt, ahogy Atela mondta, könnyelműség, rossz döntés. Az egyetemi szabályok megszegése. De nem undorító. Brendát annyira lekötötte ez a gondolat, hogy egyetlen szót sem szólt, ami hosszas másodpercek elteltével zseniális stratégiának tűnt. Válaszra sem méltatja ezt a vádat.

– Dr. Lyndon? – szólította meg végül Suzanne Atela.

– Sajnálom, nem tudom, miről beszélnek – felelte Brenda.

– Helytelen viszonyról a tanszék egy tagja és egy hallgatója között.

– Láttam magukat a belvárosban – mondta Bill Franklin. – A szemeszter elején. Az egyik, amit észrevettem, a nyilvánvaló vonzódásuk mellett, hogy a fiú fizette a számlát. Ezért tilos a

tanszéki tagoknak hallgatókkal járni: a hatalmi különbség miatt. Ő fizeti az italt, maga adja a jegyet...

– Mire akar ezzel utalni? – kérdezte Brenda. – Sajnálom, de...

– Én tényleg tiszteltem magát – közölte Amrita. A pulcsija cipzárját babrálta, lehúzta öt centit, majd vissza. Le, fel, le, fel. Ideges volt. Brendának ezt ki kellene használnia, de nem tudta, hogyan. – Imádtam az óráit. Arra gondoltam, végre találtam egy igazi tanárt, aki fiatal, akire rá tudok hangolódni. – Amrita hangja ezen a ponton megremegett. – De kiderült, hogy *maga* a szélhámos, és nem is annyira ártatlan. Walsh meg maga... Összejöttek. Csillagos ötöst adott a dolgozatára!

Brenda az ehetetlen ebédjét bámulta. Szerette volna Amrita fejére önteni a vizét. *Te kis mocsok*, gondolta. *Ezért csinálod? Mert olyan jegyet adtam neki, amit megérdemelt? Vagy mert beleszerettél?* Legszívesebben belenyomta volna a tonhalas szendvicset Bill Franklin arcába. Aznap éjjel a Cupping Roomban megmutatta az igazi arcát. A bárpult végében ücsörgött, várta, hogy lecsaphasson bármilyen fiatal nőre vagy férfira, aki kíséret nélkül érkezik. Pervi bácsi – *az* tényleg undorító volt. És persze ott volt még dr. Atela. Ő volt a legrosszabb mind közül, mert a komor aggodalma és kimért helytelenítése mögött Brenda látta, hogy valójában élvezi a szenvedését. Ha az ókori Rómában lettek volna, az oroszlánok elé veti Brendát, és tapsol a mulatságon. De miért? Mert Brenda fiatal? Mert jó tanár? Suzanne Atela vajon féltékeny volt Brendára? Fenyegetve érezte magát? Más tanszékvezető talán csalódottságot sugárzott volna, Suzanne Atela arcáról azonban csak beletörődés látszott, mintha mindig is tudta volna, hogy ez fog történni. Brenda annyira elborzadt, hogy felállt.

– Nekem is ebédtalálkozóm van egykor – közölte. – Szóval ha megbocsátanak...

Brenda felkapta a vizét, de a tálca többi részét otthagyta Suzanne Atela gondjaira. Pár másodperc múlva elnyelte őt az éhes hallgatók tömege.

Belenyúlt a táskájába, kivette a mobilját. Felhívja Walsht, megmondta neki, hogy tagadjon le mindent. Nincs bizonyítékuk! Bill Franklin látta őket együtt a Cupping Room bárban. És talán még valaki kileste, mikor a Parsons-teremben csókolóztak. *Miért voltak ilyen ostobák, ilyen meggondolatlanok? Nem* számít, van-e bizonyítékuk, hisz igaz volt a vád, Brenda letagadhatja, de akkor hazudni fog. Romantikus és szexuális viszonyt folytatott az egyik diákjával. Ez pedig fegyelmi eljárást von maga után. A munkáját elveszíti, és ezzel a hírnevét, az elismertségét is. Brenda ki is sétálhatott volna a Champion kampuszá-ról, felszállhatott volna a városi buszra anélkül, hogy visszanézett volna – ám volt pár dolog az irodájában, amit nem hagyhatott ott: papírok, a Fleming Trainor első kiadása. Visszarohant az angol tanszékre.

Mrs. Pencaldron széke üresen állt, az asztali írótömbjén egy félig elfogyasztott Cézár-saláta hevert. Amikor Brenda benyúlt a táskájába, az ujjai beleakadtak egy vékony drótkarikára fűzött magányos kulcsba, a ráragasztott papírcédulán az állt (Mrs. Pencaldron betűivel): *Barrington-terem*. Brenda a folyosó végében álló nehéz faajtóra pillantott. Erre most nincs idő! Ki kell jutnia innen! Az irodájába kell mennie, hogy összeszedje a holmiját! Az ajtó most még félelmetesebbnek tűnt, mint a szemeszter elején, ám ennek ellenére – vagy talán épp ezért – vonzotta Brendát. A fénymásolóteremben Augie Fisk állt a Xerox gép mellett, a látványa majdnem meg is állította Brendát, ám mégis elsuhant mellett, a férfi fel se nézett rá.

A vallomásában Brenda azt mondta, hogy csak részben volt tudatában a tetteinek azon a délutánon. Pontosan azt állította: „Dühös voltam, döbbent, rémült, borzasztóan zavart. Nem gondolkodtam tisztán. Nem tudtam, mit csinálok. Nem akartam ellopni a képet. Nem akartam mást, csak...

„Csak mit, dr. Lyndon?”

„Még egyszer látni. Hogy elbúcsúzhassak tőle.”

Brenda beírta a biztonsági kódot, és kinyitotta a Barrington-terem ajtaját, lélekben már felkészült rá, hogy Mrs. Pencaldron ott ül az Anna-stílusú asztalnál, és rá vár. Ám a terem éppen olyan csendes volt, és üres, mint Brenda órái előtt az egész szemeszter alatt. Brendára ránehezedett a rettenetes veszteség érzése, a gyász. A karrierjének vége, bár a teste még nem hűlt ki. Es ez az egész egyedül az ő hibája, az ő ostobasága. Kísértéssel került szembe, ő pedig ahelyett, hogy kikerülte volna, találkozót adott neki egy bárban.

Letette a táskáját és a vizet az Anna-stílusú asztalra, és megállt a festmény előtt. Megpróbálta magába szívni, elraktározni, mert többet nyilván nem láthatja. Szerette volna hozzápréselni az arcát, érezni a borén a textúráját; légszívesebben belemászott volna, és le-heveredett volna benne.

Neszt hallott. Mikor megfordult, Mrs. Pencaldron csattogott felé, mintha Brenda akaratos kutya lenne. A titkárnő felkapta a vizes palackot az Anna-stílusú asztalról (tényleg halvány karikát hagyott maga után).

– Mit csinál itt? – kérdezte. – Nem tartozik ide! Na, és ez...

Megrázta a vizes palackot, majd a blúza ujjával letörölte a helyét. – Hogy gondolta? Ismeri a szabályokat!

– Sajnálom – mondta Brenda. – Tényleg nagyon sajnálom.

– Ismeri a szabályokat, de nem tartja be őket – folytatta Mrs. Pencaldron. – A sajnálattal nem hozza helyre a kihágásait.

Brenda felemelte a kezét.

– Jól van már, rendben. Csak a cuccaimért jöttem. Már megyek is.

– Én majd szépen összepakolom a holmiját, és elküldöm az otthoni címére – felelte Mrs. Pencaldron. – Javaslom, hogy most azonnal hagyja el ezt a termet és a tanszéket, különben hívom a biztonságiakat.

– A biztonságiakat? – kérdezte Brenda. – Erre igazán semmi szükség... – Nagyon szerette volna a keresztnevén szólítani Mrs. Pencaldront, de nem tudta, mi az. – Már megyek is.

Az ajtóban Augie Fisk jelent meg. Szánalommal vegyes undorral nézett Brendára.

– Mindnyájan hallottuk – mondta. – Mindenki tudja. Atela kirúgta?

– Nem volt rá szükség – felelte Brenda. – Elmegyek.

– Ez nem olyasmi, ami elől elmenekülhet – folytatta Augie. – Mindenhová el fogja kísérni. Vagyis úgyis rájönnek, ha megpróbál máshol elhelyezkedni.

– Gyalázat – szólt közbe Mrs. Pencaldron. – Tudtam, hogy magukkal kettejükkel valami nincs rendben. Nem tudtam pontosan, mi, és persze arra egyáltalán nem számítottam, hogy... de *valamit*, igen, valamit már az elejétől fogva éreztem.

– Mind éreztük, hogy úgyse bírja sokáig – vette át a szót megint Augie. – Egy ilyen vonzó nő ilyen divatos tárggyal, olyan szakterülettel, amiről a világon senki más nem tud semmit, aminek semmi köze a kánon többi részéhez. Tudtam, hogy hamis. Mindig volt magában valami gyanús, valami mű. Mind láttuk.

– Hagyja abba! – mondta Brenda. Hát nem látják, hogy menynyire feldúlt?

– Maga hagyja abba! – felelte Mrs. Pencaldron. Az ajtóra mutatott. – Menjen, vagy hívom a biztonságiakat!

Kijött a sodrából. Borzalmasan összezavarodott. És dühös volt. Brenda *gyűlölte* Mrs. Pencaldront. Sosem kedvelte, most azonban egyenesen gyűlölte. Hát még Augie Fisket – pfuj! – azzal a kis vörös hajával meg a fehér, fenyegető ajkával. *Úgyse bírja sokáig.* Folyton randira hívta, Brenda pedig mindig egyre rosszabbul érezte magát, valahányszor visszautasította. Kijött a sodrából. *Gyanús és mű?* Miután nyolc évig tanult a doktorátusáért, több ezer órát töltött olvasással és kutatással?

Ennyit *dolgozott*? Szolgai odaadással? Brendát elöntötte a düh. Öt nem lehet csak úgy kiterelni innen. Jó munkát végzett; jó tanár volt.

Mind láttuk. Most már könnyen beszél.

Brenda belenyúlt a táskájába, és kivett egy könyvet – a szinte megszerezhetetlen *Az ártatlan szélhámos* egy példányát, melyet az osztálynak rendelt –, és elhajította. Azért dobta el, mondta az egyetemi tanácsnak a vallomásában, mert el akart dobni valamit. „Még sosem voltak olyan dühösek, hogy el akartak volna dobni valamit? Nem érezték ezt a késztetést?” Brenda nem célzott se Augie Fiskre, se Mrs. Pencaldronra, se a képre. Ám a képet találta el. (A bal alsó negyedét, két centi hosszú hornyolatot vagy bevágást ejtett rajta.) Brenda rémülten visszafojtotta a lélegzetét, Mrs. Pencaldron felsikoltott, Augie Fisk pedig azt mondta:

– A francba! Ezt most jól megcsinálta.

– Hívom a biztonságiakat – közölte Mrs. Pencaldron. – Állja el az ajtót, Augie! Nem hagyhatjuk, hogy elmenjen! Ezért felelnie kell.

Brenda a könnyein át bámulta a képet. Most már tökéletesen megértette a foltokat, a kuszaságot, a gubancot, a káoszt. Az ő életét ábrázolta.

Megállapodás, gondolta. Ennek a szónak sok jelentése van. Egyrészről megnyugtató. Végre lezárják az ügyet. Elrendezik, pihentetik. A *Champion Egyetem kontra Brenda Lyndon* nem lesz más, mint egy újabb fájl Brian Delaney ügyvéd úr irodájában, valamelyik fiókba zártan. De a megállapodás lemondást is jelent. El kell fogadnia, hogy kizárják a tudományos életből, és Walsh nélkül fogja leélni az életét.

Pedig sóvárgott utána a szíve, az egész teste az ő ölelésére vágyott. Hallani akarta a hangját, az sem igazán számított volna, mit mond. Ám Brenda nem tudta rávenni magát, hogy felhívja, mert a kettejük kapcsolata összefonódott a karriere, az életműve

elvesztésével. Brenda szenvedett, de még jobban fájt volna, ha beszél Walshsel, és nap mint nap újraéli annak a délutánnak a megaláztatását Suzanne Atelával, Bill Franklinnal, Amritával, Augie Fiskkel, Mrs. Pencaldronnal, és végül a biztonságiakkal.

Honnan teremti elő a pénzt? Jelenthet csődöt? Rákényszeríthetik, hogy kérjen a szüleitől? Brenda elméjében a százhuszonötezer dollár cseppet sem különbözött a százhatvanezertol: egyiket sem tudta megszerezni. El kell adnia a kunyhó rá eső felét, de ezzel most nem terhelhette meg Vickit – és mi van, ha Vickinek meg Tednek valamiért nincs annyi pénze, hogy kivásárolják? Szinte hallotta Vicki és a szülei gondolatait: *Brenda művelt, igen, de a gyakorlati érzéke nulla. Képtelen megállni a helyét a világban. Mindig nekünk kell kihúzni a csávából*

Hogy védje meg magát? Mit tehetne? Csak egy dolog maradt. Mindig volt egy hely, ahol elbújhatott. *Uncsi Könyvmoly, az orra se látszik ki a könyvből, belefészkeli magát.* Elővette a sárga jegyzettömbjét, kávét töltött magának a termoszból, és írni kezdett.

Ezt persze Josh nem írhatta volna bele az önéletrajzába, de azért büszke volt a labdahajítási készségeire. Tökéletes ívvel és sebességgel tudta eldobni a labdát, és ráadásul olyan testtartást és lendítést tanított Blaine-nek, hogy a gyerek most már szinte minden alkalommal el tudta ütni a labdát. Igen, a baseballozás kellemes időtöltés volt, azon dolgok közé tartozott, melyeket Josh biztosan hiányolni fog a bébiszitterkedésből, most pedig örült, hogy a múltkor felvághatott Vicki előtt a labdahajítási szaktudásával.

Vicki jobban érezte magát, erősebbnek, egészségesebbnek tűnt, és Josh azon kapta magát, hogy szeretne több időt tölteni vele. A főnöke volt, igen, de ugyanakkor a barátja is, könnyen tudtak beszélgetni, és jól szórakoztak együtt. Josh és Brenda kapcsolata gyakorlatilag udvariaskodásokra korlátozódott, bár olykor váltottak pár szót a forgatókönyv haladásáról is; Melanie-val pedig rendkívüli, összetett, titkos viszonyba bonyolódtak. Josh Melanie iránti érzései elszabadultak, úgy nőttek, mint valami mutáns, tekergő folyondár, megfojtották a szívét. Beszélni akart valakivel Melanie-ról, és különös módon rögtön Vicki jutott eszébe. Erről azonban szó sem lehetett.

Melanie a tizenkettedik hétben járt. A hasán pici dudor jelent meg – kerek volt, puha és feszes. Ragyogott: mindig mosolygott, édes, jóságos, szexi melanie-ság áradt belőle. Josh bolondult érte, alig várta, hogy vége legyen a napnak, és eljöjjön az éjszaka, az apja lekapcsolja a tévét, és visszavonuljon a hálószobájába, ugyanis ő ekkor lopózott ki a szobából, és hajtott el Sconsetbe lázas várakozással. *Melanie*.

Augusztus eleje óta még jobban felerősödött a vágyakozása. Egyik este Melanie nem jött ki hozzá. Josh türelmesen várta a parkolóban a padon tizenegyig, aztán olyan észrevétlenül, ahogy csak bírt, elhajtott a Shell utca tizenegy előtt. Sötét volt a házban, lezárták éjszakára. Reggel Melanie gyorsan odasúgta neki, hogy egyszerűen elaludt.

Egyszerűen?, gondolta Josh. Ami kettejük között alakult, az egyáltalán nem volt egyszerű.

Melanie bevallotta neki, hogy Peter felhívta. Nem is csak egyszer, és nem csak „otthoni dolgok” miatt. Tudott a babáról, Melanie elmondta neki.

– Kénytelen voltam – mentegetőzött. – Ő az apja. Megérdemli, hogy tudja.

Josh nem értett egyet vele.

– Még mindig viszonya van?

– Nem tudom.

– Megkérdezted?

– Nem.

– De hát mit mond, amikor felhív?

– Hogy hiányzom neki. Megkérdezi, mikor megyek haza.

– Csak a gyerek miatt mondja – mondta Josh. – Azért kezdett törődni veled, mert tudja, hogy terhes vagy.

Mikor Josh kimondta ezeket a szavakat, nem is jutott eszébe, mennyire bántóak. Melanie szeme kikerekedett döbbenetében. Josh azonnal rájött, hogy bocsánatot kell kérnie, és bocsánatot is kért, Melanie azonban azt felelte: – Nem, nem, igazad van. Nem bízhatok meg benne. Csak azért hív, mert terhes vagyok.

– Elég ostoba – felelte Josh. Mikor azonban Melanie nem válaszolt, így folytatta: – Talán jobb lenne, ha egyáltalán nem mesélnél nekem a beszélgetéseitekről.

– Jól van – mondta Melanie. – Persze. Csak nem akartam semmit eltitkolni előled.

Ez azonban nem volt teljesen igaz. Azt eltitkolta Josh elől, hogyan érezte magát ezektől a telefonbeszélgetésektől, és mit szándékozott tenni Peterrel a nyár végén, mikor visszatér Connecticutba. Peter a férje, igen, de vajon visszafogadja őt? Melanie sosem mondta, Josh pedig félt megkérdezni. Valakivel beszélnie kellett volna, de nem volt kivel. Az egész napját egy négyévessel meg a tökéletes labdahajításokkal és ütésekkel töltötte.

– Josh? Josh?

Blaine a „hazai bázison” állt ütésre készen, mikor Josh, aki épp készült eldobni a labdát, megmerevedett. Az egyes hajítások között mindig vetett egy pillantást a napernyő alatt, a pokrócon alvó Porterre. Még mindig alszik? Ez most, hogy már elkezdett járni, egyre fontosabb lett; Joshnak más se hiányzott, mint hogy Porter észrevétlenül eltotyogjon valahová a parton. Mikor

azonban most a babára pillantott, nagyon meglepődött. Valaki ült mellette a napernyő alatt, valaki, aki a semmiből került elő, mint a szellem, mint valami rossz álom. Didi.

– Mi a... – kezdte Josh, de aztán elhallgatott. Nem akart Blaine előtt észrevehetően dühösnek vagy nyugtalannak mutatkozni.

– Szia! – kiáltott oda Didi.

– Dobjad, Josh! – mondta Blaine.

Josh a várakozó gyerekre pillantott, aztán vissza Didire. Olyan erős fenyegetést érzett, mintha kobra csúszott volna oda Porter mellé a pokrócra, vagy szibériai tigris. És ha Didi felkapja a kicsit, és eltűnik vele?

Josh elhajította a labdát, Blaine pedig elütötte Josh feje felett. Didi jó hangosan ujjongani meg tapsolni kezdett, mire Blaine is észrevette, hogy ül még valaki a napernyő alatt a testvérével. Egy idegen. De nem, nem idegen.

– Hé, téged ismerlek! – kiáltott oda Blaine. – A kórházból. – Miközben Josh visszahozta a labdát, Blaine odament a napernyőhöz. *Ne menj túl közel*, gondolta Josh. Odakocogott hozzájuk.

– Blaine, nem akarsz most egy kicsit Mateóval játszani?

– És a baseball?

– Beszélnem kell Didivel.

– A barátnőd?

Didiből erre erőltetett, egy szótagos nevetés fakadt ki.

– Ha!

– Nem – felelte Josh. – De beszélnem kell vele. Játszol Mateóval?

– Hány perc van ebédig?

Josh az órájára pillantott.

– Tizennyolc.

– Hát jó – adta meg magát Blaine. Lesétált pár métert a parton oda, ahol Mateo Sherman épp az apja lábfejét temette be a homokba. Omar Sherman Joshra pillantott:

– Vigyázok rá!

– Kösz! – kiáltott vissza Josh. Omar biztos azon töpreng, ki lehet Didi, ahogy Mrs. Brooks is két napernyővel arrébb. Josh Didire mosolygott, de kizárólag a nézők kedvéért. – Mit csinálsz itt, Didi?

—Tudok róla.

– Miről? – kérdezte Josh fáradtan.

– Hogy az anyuka barátnőjét dugod – közölte Didi. – És terhes. Mindent tudok. Ez olyan cikis, nem, Josh? Dúúúr-va.

– Fogalmad sincs semmiről – felelte Josh. – Annyira el vagy tájolva, hogy azt se tudod, mit beszélsz. Mintha nem lennél magadnál.

– Rob látott a göndör hajú nővel. Idősebb. Én pedig végeztem egy kis kutatást. Az anya barátnője. Bejött a kórházba ultrahangos vizsgálatra. Tudom, hogy lefekszel vele. Tudom, hogy elvitted a shimmói házba. Zach elmondta.

Állj le!, intette magát Josh. *Állj le, és gondolkodj!* Ám ha csak egy pillanatra is leállt volna, ha megingott volna, vagy rés támad a pajzsán, Didi bedugja rajta az ujját, és darabokra tépi.

– Tartozol nekem – mondta Josh. – Kétszáz dollár plusz a kamat. Azért jöttél, hogy megadd?

– Ne próbálj témát váltani! – tiltakozott Didi.

– Te próbálsz témát váltani – felelte Josh. – Köztünk ugyanis kizárólag pénzről lehet szó.

– Ötszáz dollárrá van szükségem, hogy visszakapjam a kocsimat – mondta Didi. – Adjál ötszáz dollárt, és nem mondom el senkinek.

– Mit nem mondasz el senkinek?

– Hogy lefekszel azzal a terhes nővel. Láttam, mikor bepróbálkoztál a másiknál, a testvérnél. Ő legalább vonzó, de jóóóóóval öregebb nálad.

– Hagyd abba, Didi! Nem tudsz megzsarolni.

– Dehogynem!

– Nem, nem tudsz – ismételte Josh. – Felháborító dolgokat állítasz. Senki nem fog hinni neked.

– Rob látott titeket. Kint, Monomoyban. Azzal a nővel. Éjfélkor. Ezt mivel magyarázod?

– Semmit nem kell megmagyaráznom, mert nem igaz. Rob megbízhatatlan. Pont olyan flúgos, mint te. – Josh Blaine-re pillantott, a gyerek boldogan játszott Mateo Shermannal. Omar felmutatta a hüvelykujját Joshnak. Porter mélyen, egyenletesen lélegzett. *Minden rendben* – mondta magának Josh. *Tudod kezelni Didit*

– Mindenki hinni fog nekem – felelte Didi. – Mert az idén nyáron más vagy. Nem jössz bulizni, nem jársz el szórakozni. Semmit nem csinálsz, folyton csak azokkal a nőkkel meg a gyerekekkel lógsz. Mindenki észrevette, Josh. Szerintem még az apád is. Vagyis, ő talán még nem. Az apád elég szórakozott.

– Elég, Didi!

– Kénytelen leszek rávezetni őt.

Josh próbált fapofát vágni. Úgy érezte magát, mintha színpadon állna. Azt azonban mégsem engedheti, hogy Didi az apja közelébe menjen. Az katasztrófa lenne.

– Ahogy akarod – mondta Josh. – Az apám így is gyagyásnak tart, Didi. Mindegy, mit mondasz neki, úgysem fog hinni neked.

– Ennyi kockázatot vállalok – felelte Didi. Felállt, lesöpörte a rövidnadrágja fenekét. – Ha adsz ötszáz dolcsit, ejtem a témát. Nem szólok az apádnak. Senkinek se szólok.

– Menj innen, Didi!

– Meg fogod bánni.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Josh.

– Tényleg tudni akarod?

– Igen. Tényleg tudni akarom.

Didi odaoldalgott hozzá, és a Josh füléhez szorította a száját.

– Mert szeretlek – suttogta.

Pár nappal később megérkezett a kánikula. Forró, párás volt a levegő, és mint a kellemetlen vendégről általában, a hőségről sem tudta senki, meddig marad. Josh örült, hogy nem a reptéren dolgozik. El sem tudta képzelni, hogy bírják a fiúk az aszfalton egész nap, úgy érezhetik magukat, mint a kolbász a grillező rácsán. Még a tengerpart sem nyújtott különösebb enyhülést. A homok túl forró volt Blaine lábának, így Josh most őt is kénytelen volt cipelni a szokásos csomagok mellett. A víz olyan meleg volt, mintha kádban ülnének, és elszaporodott benne az alga. Éjjelre kicsit lehűlt ugyan, de a levegő meg se mozdult. A pára megtelítette a levegőt, mint víz a beáztatott lepedőt, a szúnyogok pedig elárasztották a partot. Josh dzsipjében nem volt légkondi, így Melanie-val a parton szeretkeztek, ahol megették őket a vérszívók. Izzadt, ragadt a bőrük, rájuk tapadt a homok.

– Pfuj – mondta Melanie. – Ilyenkor vágyik az ember ötcsillagos szállodába.

Joshék házában sem volt légkondi, így Tom Flynn hatalmas asztali ventilátort állított az asztal egyik végébe, mely evés közben fújta őket. Joshnak tetszett; a zaja eltompította a beszélgetés hangjait,

– Meleg van – mondta Tom Flynn, mikor leültek. Josh most valami hideget készített vacsorára: szendvicseket, tonhalkonzervet bontott, görögdinnyét szelt fel; a jégsaláta még sosem volt ilyen finom.

– Meleg van – helyeselt Josh.

Talán a hangos ventilátor miatt történt, hogy Tom Flynn nem hozta fel Didi látogatását az asztalnál. Reggel kapta el Josht, mikor a fiú kijött a zuhanyzó alól. Szombat volt, nem kellett

dolgozni mennie, így nem is sietett sehová. Egy szál törülközőben lépett ki a fürdőszobából, Tom Flynn a folyosón ácsorgott. Rá várt. Annyira meglepő volt a jelenléte, hogy Josh levegő után kapott.

– Jesszusom, Apa. Megijesztettél.

– Van egy perced? – kérdezte Tom Flynn. Költői kérdés volt, Josh izmai megfeszültek. Tudta, mi következik, vagyis sejtette.

– Felöltözhetek?

– Persze – mondta Tóm Flynn. – Kint leszek a teraszon.

„A terasz” a szülők emeleti hálószobájából nyílt, enyhe szellő fuj-dogált odakint. Messze ez volt a legkellemesebb hely a házban ilyen hőségben, Josh azonban sosem használta a teraszt, és amennyire tudta, az apja sem. Igazából már egy éve, vagy talán kettő is, hogy nem lépett be Josh az apja hálószobájába. Nem különösebben lepte meg, hogy azóta semmi nem változott: ugyanaz a sötét mintás ágynemű, melyet ketten együtt vettek Hyannisban, röviddel Josh anyjának a halála után, ugyanaz az élére vasalt ruhatár, a cipők ugyanolyan szépen sorakoztak egymás mellett a szekrényben. A falon Josh anyjának a középiskolai képe lógott, szinte nem is hasonlított arra a nőre, akit Josh ismert. Azért megállt, és ránézett a képre a teraszra menet.

„Gyűlölöd?” – kérdezte egyszer Vicki.

Tom Flynn odakint várta, a korláton könyökölt, a feje a Miacomet-tó és a távoli golfpálya tizenegyedik lyuka felé fordult. Fehér trikót és öves khakiszínű rövidnadrágot vett fel. Mezítláb volt. Josh nem is emlékezett rá, mikor látta utoljára az apját mezítláb. Ha Tom Flynnt jellemezni kellene valahogy, akkor a szépen felöltözött, nyakig begombolt szavakkal tenné. Ilyen pongyolán, cipő nélkül azonban Tom Flynn sebezhetőnek, emberinek tűnt. Josh így kissé megnyugodott.

– Meleg van – jegyezte meg Josh könnyedén.

Tom Flynn bólintott,

– Anyád imádta a nyarat.

Josh izmai ismét megmerevedtek. A nyaka úgy megfeszült, mintha acéloszlop volna. *Anyád imádta a nyarat.* Teljesen ártatlan megjegyzés volt, de Josh egy kezén meg tudta volna számolni, hányszor emlegették az anyját az elmúlt tíz évben.

– Tudom – felelte. – Emlékszem.

– Valaki egyszer felvetette, hogy talán szezonális hangulati zavarban szenvedett – folytatta Tom Flynn. – Az akkor sújtja az embereket, ha nincs elég napfény. – Elhallgatott.

Végül is decemberben ölte meg magát, gondolta Josh. Elképzelte az anyját a parton egy pohár borral. *Most kell kiélveznünk. Amíg nem jön a tél.*

– Valószínűleg marhaság – tette még hozzá az apja.

– Valószínűleg – mormolta Josh.

Tom Flynn haja nedves volt, látszott benne a fésűje fogainak a nyoma. Arcszesz és hajolaj illata áradt belőle. Már maga a hajolaj is elég volt ahhoz, hogy Tom Flynnt egészen más kategóriába helyezze, mint amibe Josh tartozik. Másik generáció. Tom Flynn a nyolcvanas években a seregben szolgált – valami hírszerzéssel és légi közlekedéssel kapcsolatos pozícióban. Josh nem tudta pontosan, mi volt a dolga, de az apja viselkedésének javát – a hallgatását, a gyorsaságát, a mindig merev felső ajkát, de még a rendezett ruhásszekrényét is – a seregben töltött időnek tudta be. Bár Tom Flynn kifejezetten profi és elkötelezett légiforgalmi irányító volt, Joshsal egyértelműen tudatta, hogy a nantucketi repülőtéren végzett munkája túl könnyű, sétagalopp ahhoz képest, amit „korábban” csinált. Tehát a seregben végzett feladat tűnt számára „igazi munkának”. Nantucket halovány másolata volt csupán, időtöltés nyugdíj előtt.

Tom Flynn most nagy levegőt vett, lebámult a csupasz lábfejére, mintha meglepné, hogy ott van, és kikandikál a nadrágja szegélye alól. Josh követte a tekintetét. Az apja lába sápadt, halszerű volt, szögletesre vágott, sárgás körmökkel. Josh

felnézett. Bármilyen nehéz is Joshnak ezt most végighallgatni, Tóm Flynn-nek még annál is nehezebb elmondani.

– Mi az, apa?

– Nem tudom, egyáltalán felhozzam-e – kezdte Tóm Flynn. - Hisz már felnőtt vagy.

– Mi az?

– A Patalka lány megállított a repülőtér parkolójában – mondta Tóm Flynn. – Tegnap, mikor hazafelé jöttem. Azt mondta, találkozgatsz az egyik nővel a munkaadóid közül. Valamelyik terhes?

Josh bólintott.

– De nem a te gyereked?

– Nem. Istenem, dehogy.

– Persze észrevettem, hogy késő este mindig kisurransz itthonról, és ki tudja, mikor jössz vissza. Ügy tűnik, minden éjjel. Szóval gondoltam, hogy valami lány van a dologban. De hogy ez az... asszony? Idősebb nálad? Egy másik férfi gyerekét várja? Tudod te, *mit csinálsz, Jos*hua?

Josh a vékony kék szalagot bámulta a horizonton: a Miacomet-tavat. Más körülmények között rettenetes zavarban lett volna. Az apjával ők sosem beszéltek így; a szexről sem meséltek neki, mikor kamaszodott. Most azonban megkönnyebbült. Didinek mindent letagadott, de az apjának nem tudott volna hazudni. Még jó érzés is lehet, hogy beszélhet róla.

– Eleinte azt hittem, tudom. De már nem vagyok biztos benne.

– Ennek a nőnek van férje?

– Külön élnek.

– De a gyerek...

– Igen. Elég bonyolult ügy.

– Mennyi idős?

– Harmincegy – felelte Josh. – Bár az nem számít, mennyi idős.

– Szokatlan – mondta Tóm Flynn. – És a tény, hogy terhes...

– Apa, tudom, rendben? Csak megtörtént. Nem tudom, hogyan, de most, nyakig benne vagyok. Szeretem.

Josh maga is meglepődött, mikor ezt kimondta. *Tényleg* szereti Melanie-t? Talán igen. Egy dolog biztos: még sosem érezte magát ennyire elevennek – boldognak, öntudatosnak, küzdelemre képesnek, elkötelezettnek –, mint ezen a nyáron, ezzel a három nővel. Lehet, hogy nem a szerelem a legjobb szó rá, de nem jutott más eszébe.

Josh arra gondolt, az apja talán kineveti emiatt, Tom Flynnnek azonban egyetlen arcizma se rezdült.

– Nem vitatkoztam veled, mikor közölted, hogy ott akarod hagyni a repülőteret. Úgy gondoltam, tudod, mit csinálsz. Gyerekfelügyeletet vállaltál... hát, szeretsz emberekkel dolgozni, és jó pénzt fizetnek, tudom, hogy a gyerekek anyja beteg, te pedig valamiért úgy érezted, hogy segítened kell rajta. – Tom Flynn ezen a ponton elhallgatott, megint nagy levegőt vett. Ez már maratoni szónoklat volt tőle. – Most azon töprengek, hogy talán más is van a dologban.

– Mire gondolsz?

– Ezek a nők...

– A szexről beszélsz?

– Úgy értem, miért vonzott téged annyira, hogy nekik dolgozz? Talán a szex miatt. De sokkal öregebbek nálad, Josh. Aztán az jutott eszembe, még mielőtt a Patalka lány leszólított, hogy talán az édesanyádat keresed Sconsetben.

– Jesszus, apa...

– Én aztán egyáltalán nem vagyok vevő a freudi marhaságokra – folytatta Tom Flynn. – De nem vagyok sem vak, sem ostoba. Nagyon fiatalon vesztetted el az anyukádat. Az

általam ismert legjobb módon kezeltem a dolgot, de talán nem a lehetséges legjobb módon, érted?

Josh bólintott.

– Talán beszélnünk kellett volna anyádról, míg bele nem kékülünk. Talán halálra kellett volna gyötörnünk egymást azzal, hogy miért tette. Talán én mondtam valamit, vagy te mondtál vagy tettél valamit, vagy az a rohadt téli depresszió volt az oka, vagy mi? Miért történt? Talán sírnunk, visítanunk, kiabálnunk, ölelkeznünk kellett volna, ököllel püfölnünk a gipszfalat, míg be nem lyukad, Össze kellett volna törnünk a pirítóst, széttépni a fényképeket. Talán ez jobb módja lett volna a feldolgozásnak, *egészségesebb*. Jobb annál, mint amit mi csináltunk, hogy mindig a következő lépésre figyeltünk. Felszegett fejjel előrenéztünk. Sok minden van, amit sosem fogunk megtudni vagy megérteni, és idetartozik az is, hogy miért ölte meg magát. – Tom Flynn keze remegett, mikor felemelte és Josh vállára tette. – De egyet biztosan tudok. Az édesanyád szeretett téged.

– Tudom.

– Nem kell elmenned, és máshol keresned ezt a szeretetet, Josh. Anyád szeretett, és akárhol is van, még mindig szeret.

Még mindig szeret. Ez óriási kijelentés volt, különösen ilyen forrásból. Ez volt az apja ajándéka. Mégis túl sok volt ahhoz, hogy Josh fel tudja dolgozni egy ilyen tompa, forró reggelen, az élete legeseménydűsabb nyarának közepén. Kénytelen lesz zsebre vágni ezt a megjegyzést, és később visszatérni hozzá.

– Értem – mondta Josh. – De nem hiszem, hogy az idei nyári eseményeknek bármi köze lenne...

– Lehet – felelte Tóm Flynn. – Csak ez jutott eszembe.

– Jó. Kösz.

Tom Flynn kihúzta magát, kiegyenesítette a vállát.

– Ami pedig a szerelmet illeti, én már kijöttem a gyakorlatból. Csak egyetlen atyai tanácsot tudok mondani: Légy óvatos!

– Legyek óvatos... – ismételte Josh. – Jól van. Az leszek.

Az állapotos nőknek a hőség és a pára nem jó barátja. Melanie nem bírta elviselni a saját bőrét. Kövérnek érezte magát, izzadt, letargiába esett. A kunyhó most elviselhetetlennek tűnt, mint egy aszalókemence, pedig minden ablakot kinyitottak, és három ventilátor ment maximális teljesítményen. Melanie naponta kétszer-háromszor is elsétált a piacra – elsősorban azért, hogy hideg gyümölcslevet, kólát, energiaitalt vegyen magának és Vickinek, de a piac légkondicionálója miatt is. Kiment ugyan úszni a strandra, de meglepő módon hazafelé menet elgyengült, összezavarodott, kifáradt, szórakozott lett. A Shell utca tizenegy körülbelül hétszáz méternyire lehetett a parttól, Melanie azonban mindig úgy ért haza, mintha a sivatagban tévelygett volna.

Így tehát mikor egyik nap azt látta, hogy Peter áll a bejárati ajtóban, azt hitte, hallucinál.

Először a taxit vette észre a tizenegyes szám előtt, a taxi pedig általában Ted érkezését jelentette. Csakhogy most szerda volt, nem péntek, bár Melanie-nak halványan derengett, hogy Ted a tervezettnél hamarabb jön el a vakációjára, hogy ott lehessen Vicki mellett a kezelés utáni CT-n. De az még egy hét múlva lesz, nem igaz? Pont az ilyesmi esett ki mindig Melanie fejéből. Amikor meglátta a taxit, mégis azt gondolta: Ted. Mert ki más lehetne? Sosem kaptak látogatókat.

Beletelt még pár másodpercbe, mire Melanie meglátta az eresz árnyékában ácsorgó magas, öltönyös alakot. *Hátulról pont úgy néz ki, mint Peter,* gondolta Melanie. Nagyot pislantott. A hazaútja végére mindig ez történt: elhomályosult a látása. Szomjazott, kifáradt. Előző éjjel Joshsal találkozott, és olyan későn ért haza, hogy az már inkább korán volt.

A férfi elfordult, vagy félig elfordult, átkutatta az utcát. Melanie megtorpant. Ez Peter. A gyomra borzongatóan

lesüllyedt, mintha lefelé száguldana egy hullámvasúton. Egy hang azt visította a fejében: *Te jó ég! Ez Peter! Peter itt van! Hogy lehetséges ez? Szabadnapot vett ki? Iderepült?* Úgy gondolja, teljesen rendben van, ha *kérdés nélkül* megjelenik itt? Az öt telefonbeszélgetés alatt – pontosabban három, ha nem számoljuk azt, mikor Melanie hívta Petert a piacról, és mikor Vicki vette fel a telefont – Peter egyszer sem utalt rá, hogy ezen gondolkozik. Megkérdezte Melanie-t, mikor szándékozik hazamenni – és ez így rendben is volt. így Melanie kezében maradt az irányítás. Majd hazamegy, ha kedve tartja, és akkor kezdenek valamit a házasságuk romjaival. Melanie nem tudta elhinni, hogy Peter ott áll a kunyhó bejárati ajtaja előtt. Elképzelte, amint a gyerek a hasában hátraszaltót vet. *Hogy merte?*, gondolta. Közben pedig az futott át az agyán: *Hála istennek, hogy Josh már elment!* Josh. Egy másodperccel később rájött, hogy Peter jelenléte nemcsak elborzasztotta, de hízelgett is neki. Mielőtt Joshsal bármi történt volna, pontosan erre vágyott.

Képtelen volt megmozdulni; benne akart maradni ebben a pillanatban, mikor észrevétlenül nézheti Petert. A tizenegyes szám ajtaját sosem zárták be. Megpróbálta vajon elfordítani a kilincset? Vicki bent alszik a gyerekekkel, Brenda valószínűleg még nem ért vissza. Melanie a szomszéd szilfájának árnyékában állt, figyelt. Peter egyáltalán nem illett ide az öltönyében, ám erről az is eszébe jutott, hogy Peter már felnőtt, New Yorkban dolgozik – nem főiskolai hallgató.

Melanie még pár másodpercig elidőzött, ám a teste szembeszegült az akaratával. Gyötrő szomjúság kínozta, és mint mindig, pisilnie is kellett. Megindult előre, úgy tett, mintha nem vette volna észre Petert, és próbált nem aggódni a kinézete miatt. Majdnem két hónapja nem találkoztak.. Melanie azóta kikerekedett, a hasa megduzzadt. Sokat úszott a tengerben, így a haja... milyen lett? Mikor megérintette, göndörnek, sótól megkeményedettnek érezte. Az arcán feszült a bőr a túl sok nap

miatt. Melanie mégis gyönyörűnek érezte magát. *Ez Josh miatt van,* mondta magának. Josh miatt érzi magát gyönyörűnek.

Kinyitotta a kaput, végigcsattogott a macskaköves sétányon. Peter meglátta, Melanie magán érezte a tekintetét, de nem, akkor sem néz rá, nem nyugtázza a jelenlétét, nem ő fog megszólalni elsőként.

– Melanie?

Peter hangjából nem ámulat érződött, mint Melanie remélte. Inkább olyan hangon szólította meg, mint mikor valami nyilvánvalóra akarja felhívni a figyelmét. *Föld hívja Melanie-t!* Ő azonban nem meglepetten reagált, éles pillantást vetett Peterre, aztán elfordult tőle. Odanyúlt a férje mellett az ajtógombhoz, Peter megérintette a vállát. A hangja határozottan lágyabb lett.

– Szia, Mel. Én vagyok.

– Azt látom. – Melanie ránézett. Egyszerre látta őt ismerősnek és idegennek, ahogy behajlította a nyakát, hogy a szemébe nézzen. Peter magas volt, két méter, Josh viszont csak vagy öt centivel volt magasabb Melanie-nál. Peter bőre meleg aranyszínű lett, pedig azt állította, hogy egész nyáron az irodában ült, és Melanie-nak már hiányoztak a mandulavágású szemek, meg azok a különös ráncok a szemhéjánál. Ez itt az ő férje. Az az ember, akivel majdnem tíz évig élt együtt.

Mielőtt Melanie rájött volna, mi történik vele, Peter előrehajolt, és megcsókolta, Melanie behunyta a szemét. Ez most más volt, mint a házasságuk alatt elcsattant több ezer csók – melyek közül rengeteget váltottak kötelességből, szenvedély nélkül, unottan, gyorsan. Ez a csók kutakodó, elnyújtott volt, puhatolózó és bocsánatkérő. Melanie-ban egy pillanatra megállt az ütő.

Ugyan már – mondta magának Melanie. Ő nem lesz ilyen könnyű préda. Belépett a házba. Peternek le kellett hajtania a fejét, hogy beférjen az ajtón.

– Csendesen! – intette Melanie. – Vicki és a gyerekek alszanak.

– Jó – suttogta Peter. Követte Melanie-t a nagyszobába. Egy gurulós sporttáskát húzott maga után. – Nagyon bájos. Nem ilyennek képzeltem, de kedves hely. Régimódi.

– Én imádom – mondta Melanie védekezően, mintha Peter sértegette volna a házat. – 1803-ban épült. Már száz éve Vicki családjáé.

– Hűha – felelte Peter. Az alacsony mennyezet miatt be kellett görbítenie a vállát. Melanie figyelte, amint a férje végignéz a szobán: a kandallón, könyvespolcokon, dohányzóasztalon, kanapén, konyhaasztalon, tárcsás telefonon, a hatvanéves gépeken, fonott szőnyegeken, tetőgerendákon, az üveggombos ajtókon, melyek valószínűleg a többi hasonlóan kicsi és modoros szobába nyílnak. Peter csak bólogatva állt, talán azt várta, hogy Melanie behívja a saját szobájába.

– Hol szálltál meg? – kérdezte.

– Ah – felelte Peter, mintha a kérdés meglepte volna. – Igazából nem foglaltam szállást.

– Augusztus van – közölte Melanie. – Nem ártott volna foglalni.

– Azt hittem, itt maradhatok – mondta Peter. – Veled. Azt hittem…

Melanie éles nevetéssel vágott a szavába. Nevetett, mert nem tudta, mit mondhatna, vagy hogyan érezzen. Pisilnie kellett.

– Megbocsátasz egy pillanatra? – kérdezte.

– Öööö, persze.

Becsukta a fürdőszoba ajtaját, még a kulcsot is ráfordította. *Azt hittem, itt maradhatok veled.* Melanie elképzelte Frances Digittet a csinos fiús frizurájával, az élénkkék szemével. Frances mindig bizalmasan, halkan érdeklődött a lombikprogram eredményéről. „Hogy halad? A nővérem, Jojo Kaliforniában pontosan ezen megy most át. Nagyon nehéz lehet*…” Melanie

hónapokig azt hitte, hogy Frances Digitt őszintén együtt érez vele, de most persze már világosan látta, hogy Frances Digitt egyáltalán nem akarta, hogy Melanie megfoganjon; valószínűleg a kaliforniai nővére, Jojo sem létezik. Frances Digitt a kanadai Sziklás-hegység vadonjaiban síelt; helikopterről dobták le távoli hegyvidékeken. Neki a lételeme a veszély – egy másik nő férje? Persze, miért is ne? Frances Digitt csokoládészínű labradorját Baby-nek hívták, ő is azok közé a nők közé tartozott, akiknek a kutyájuk a gyerekük. A kutya valószínűleg mostanra ismerte Petert, a kezét nyalogatta, az ölében pihentette a fejét, és nyüszögött, hogy Peter simogassa meg a két szeme között.

Azt hittem, itt maradhatok veled.

Melanie lehúzta a vécét. Amikor felállt, a lába remegett. Odabotorkált a barna pöttyös tükörhöz, és magára mosolygott. Elfogadhatóan nézett ki; sőt, annál sokkal jobban. A düh erővel töltötte el – márpedig most tombolt a dühtől. Közel állt hozzá, hogy kiverje a hisztit, mint a kisgyerekek. *Hogy merted! Te szemét! Te rohadék!* Peter kétségtelenül arra számított, hogy Melanie boldogan visszahívja majd az ágyába. Hiszen ő a férje, a gyereke apja.

Melanie-t azonban nem érdekelte!

Megmosta a kezét és az arcát, szárazra törölte a törülközővel, és ivott a gyerekek fogmosópoharából. Vicki bármelyik pillanatban felébredhet, és Brenda is haza fog jönni. Melanie-nak ezt most gyorsan el kell rendeznie.

Peter pontosan ott állt, ahol hagyta. Óriás a babaházban. Forró ez a kunyhó, konstatálta Melanie. Peter biztosan megfőtt az öltönyében.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte.

– Nagyon hálás lennék érte.

Melanie két pohárba limonádét töltött, tett bele jeget is. A magáét lehúzta, aztán újratöltötte. Belerogyott a konyhaszékbe; képtelen lett volna akár még egy másodpercig is tartani magát.

Peter állva maradt, amíg Melanie nem intett a vele szemben lévő szék felé. Peter levette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét, és leült.

– Hogy érzed magad? – kérdezte. – Fantasztikusan nézel ki.

– Mit csinálsz itt, Peter?

Peter feltűrte az ingujját. Melanie sok mindent elfelejtett vele kapcsolatban: például az alkarja izmait, a karcolt króm Tag Heuer karóráját, melyet számlappal lefelé hordott, és ha ideges volt, fel-le húzgált a csuklóján. Elfelejtette, milyen sima a bőre, gyakorlatilag szőrtelen; csak hetente kétszer kellett borotválkoznia. Hogy milyen fényes, rózsaszín, nedves az ajka, meg azt a sebhelyet az orrán, az egycentis fehér csíkot öltésnyomokkal (egy buszbalesetben nyílt szét még gyerekkorában). Melanie számtalanszor megérintette a sebhelyet, megcsókolta, megnyalta, megsimogatta a szempilláival. *Ő itt a férje. Mit jelentett ez Frances Digitt előtt?* Először, mikor még Manhattanben éltek, metróztak, gyorséttermi kaját ettek, moziba és felolvasásokra jártak, elmentek edzeni, önkéntes munkát végeztek egy szegénykonyhán és hajléktalanszállón. Új éttermeket próbáltak ki, hotelek bárjában találkozgattak Peter munkatársaival, olyan emberekkel, mint Ted és Vicki. Vásároltak ezt-azt: új kanapét, függönyöket, születésnapi ajándékot Peter anyjának, aki Párizsban élt. Rengeteg pénzük volt, és ami még fontosabb, rengeteg idejük, órákat töltöttek újságolvasással vasárnap, hosszú sétákat tettek a Central Parkban. Miután Connecticutba költöztek, leveleket gereblyéztek, gyepet nyírtak, kifestették az előszobát, kertészkedtek. Valami azonban hiányzott: valami kapcsolódási pont, az egyesülésük valódi célja a vásárlásokon és a feladatok elvégzésén túl. *Gyerekek!* Melanie gyerekeket akart. Ekkor teljesedett ki a házasságuk, vagyis Melanie-nak így tűnt. Peterrel együtt küldetésre vállalkoztak, egyesítette őket a vágyuk. A gyermek helyett érkező ajándékokkal és utakkal – orchideák,

szarvasgombák, az óceánra néző lakosztály Cabóban – Peter igyekezett megvigasztalni, boldoggá tenni Melanie-t. Ám ezek is csak a dühét szították fel. Az utolsó hónapokban már semmivel nem lehetett volna boldoggá tenni, egy dolgot kivéve. A szeretkezés munka lett, Melanie épp csak nem vitte be a lázmérőt, naptárt és stoppert az ágyba. Hát csoda, hogy Peter kikezdett egy fiatal, vakmerő, vicces nővel, akinek a gyerekről alkotott képe egy ötvenkilós barna szőrcsomó?

Igen, Melanie számára csodának tűnt. Peter a férje. Feltételezte, hogy ha a másik ember nem is, de a kapcsolatuk csak az övék. Megegyeztek, hogy meg fogják becsülni a házasságukat, mint egy Ming-kori vázát, és hogy együtt fogják cipelni, mindketten egyforma súlyt visznek majd. Peter azonban eldobta a maga végét.

– Látni akartalak – mondta Peter. – Egy örökkévalóság telt el, mióta eljöttél. Hiányoztál.

– Marhaság. – Melanie megérintette a hasát. – Csak azért mondod, mert terhes vagyok.

– Nem igaz.

– Jaj, az ég szerelmére, persze, hogy igaz. Minek ez a színjáték?

– Francesszel vége – közölte Peter.

Melanie erre nem felelt, pedig nagyon érdekelte a dolog. Peter vetett véget a kapcsolatuknak, mert eltöltötte a felesége iránti szerelme és vágyakozása? Vagy Frances Digitt egyszerűen találkozott valaki mással a Hamptonsnál?

– Azt mondtam, hogy Fra...

– Hallottam.

– Azt hittem...

– Mit? Hogy kiugrom a bőrömből örömömben? Hogy megkönnyebbülök? Nem bízom benned, Peter. Megcsaltál, megcsaltad a házasságunkat, és bár ezt nem tudtad, megcsaltad ezt a gyereket is.

– Tudtam, hogy túl fogod reagálni!

Hát *ezt* a Petert már ismerte. Azt, akinek az aljas, igazi énje küzd a kedves, békéltető, erőltetett énjével.

Elvigyorodott.

– Jó. Nyilván tudtad. Tűnj el innen, Peter!

– Sajnálom – mondta Peter. – Sajnálom, sajnálom. – Előrehajolt, nyilvánvaló könyörgéssel nézett Melanie-ra. – Szeretlek, Mel.

– Nem igaz.

– De igen. Azt akarom, hogy gyere haza.

– De én nem akarok hazamenni. Boldog vagyok itt. – Nagy levegőt vett, háromig számolt, mint délutánonként, mielőtt megmártózott az óceánban. – Van valakim.

– Van valakid?

– Van. – Melanie hasa furcsa, cuppogó hangot hallatott, ráadásul elég hangosat ahhoz, hogy elnevessék magukat, de Peter arca döbbent, hitetlenkedő maradt.

– Ki az?

– Ahhoz semmi közöd – felelte Melanie. Máris önmagát korholta: Josht mindenki előtt titkolta, ami azt jelenti, hogy Peternek sem lett volna szabad elmondania. Melanie azonban képtelen volt tartani magát. Azóta szerette volna Peter orra alá dörgölni, mióta először együtt voltak Joshsal a Sconset-kápolna kertjében. Azt akarta, hogy Peter tudja: kiegyenlítette a számlát. Neki is van szeretője!

– Hát – mondta Peter. – Hát jó.

– Hát jó – ismételte Melanie.

– Ő is itt lakik veled? – kérdezte Peter.

– Nem – felelte Melanie. – De ez nem jelenti azt, hogy itt maradhatsz.

Peter felemelte a tenyerét.

– Egy szót se többet! Mindent értek. Keresek magamnak egy szobát. Talán megpróbálom azt a helyet a repülőtér mellett

Melanie oldalra hajtotta a fejét. Neki is harcolt a kedves, igazi énje az aljas, gyűlölködő, erőltetett énjével.

– Lehet, hogy már nincs szabad szobájuk.

– Azért megnézem.

– Miért nem mész egyszerűen haza, Peter?

– Azt már nem. Nem adom fel ilyen könnyen.

– Ez nem valami játék, Peter. Én nem megnyerhető trófea vagyok.

– Tudom. De nem hagyom itt addig ezt a szigetet, míg minden porcikáddal biztosan nem érzed, hogy szeretlek. Én őszinte ember vagyok, Mel.

– Nem vagy az.

– Ebben igen – felelte Peter. Odament Melanie-hoz, félig lehajolt, hogy át tudja ölelni. Félszeg ölelés volt, de ahogy a csókban, ebben is volt valami különös, valami őszinte.

– Hadd vigyelek el valahová! – kérte Peter. – Ahová csak akarod.

Ez már megint a régi Peter. *Hadd költsem rád a pénzem!*

– Nem – felelte Melanie.

– Miért mondod ezt? Csak öt percre találkozhatunk, és ennyi? Még csak nem is vacsorázol velem?

– Jól látod.

– Jaj, ugyan már, Mel! Kivettem egy napot. Egész idáig repültem.

– Senki nem kért rá. Ha felhívtál volna, megmondtam volna, hogy inkább maradj otthon.

– *Muszáj* velem vacsoráznod. Kérlek!

– Nem értettél meg, Peter. Megbántottál. Összetörted a szívem. Eljátszottad a bizalmamat.

– Tudom, Mel, tudom. De azt próbálom elmondani, hogy vége, és sajnálom. Ezért vagyok itt. Csak engedd meg, hogy itt maradjak, és veled vacsorázzak! Csak ennyit kérek. Egy vacsorát. Kérlek, Mel.

– Jó – felelte Melanie. – De itt eszünk.

– Vickivel? És...

– A húgával, Brendával. Igen.

– Pfff – sóhajtott Peter. Nem akart Vickivel és Brendával vacsorázni, nyilván nem, de ez volt az első próba. – Rendben. Szuper. – Ledobta a víkendtáskáját. – Nem gond, ha átöltözöm?

– Peter!

Melanie a fogait csikorgatta, mikor Blaine belevetette magát Peter karjába. Erre nem számított. Vicki és Brenda talán nem fogja megemlíteni Peter látogatását Joshnak (Melanie majd megkéri rá őket, bár azt még nem találta ki, milyen ürüggyel), Blaine viszont azonnal elmondja majd neki, első dolga lesz.

Peter felnevetett.

– Legalább valaki örül nekem. Hogy vagy, haver?

– Jól – felelte Blaine.

Peter leültette Blaine-t.

– Te egyre nagyobb vagy. Hány éves is vagy már? Hét?

– Négy és fél – ragyogott Blaine.

– Látod? Olyan nagy vagy, hogy hétnek hittelek.

– Apával jöttél? – kérdezte Blaine.

– Nem – felelte Peter. – Egyedül. Melanie-t akartam látni.

Blaine értetlenkedve nézett rá.

– Miért?

– Melanie a feleségem. Emlékszel?

– Tényleg?

– Hát... – kezdte Melanie.

– Mi van? – vágott közbe Peter. – A feleségem vagy.

Vicki és Brenda olyan csendben készítette a vacsorát a konyhában, mint a besurranó tolvajok. Megdöbbentette őket Peter jelenléte, de Melanie nem tudta, hogy örülnek-e a férje visszatérésének, vagy dühösek, és rosszallják a dolgot. Brenda döbbenete nyilvánvalóbb volt, Vicki nyíltabb cinizmussal beszélt Peterrel, de ők már régóta ismerték egymást.

– És a baba idebent – Peter megsimogatta Melanie hasát –, az én babám és Melanie-é.

– Tényleg? – kérdezte Blaine.

– Elképesztő! – dörmögte Brenda a konyhában épp csak annyira hangosan, hogy Melanie és Peter is meghallja.

Dühös, gondolta Melanie. *És rosszallja*.

– Peter hozott egy kis bort – közölte Melanie. – Brenda, kérsz egy kicsit? Vicki?

– Igen – felelte Brenda.

– Igen – csatlakozott hozzá Vicki is.

Melanie töltött három pohárral. Ő maga is nagyon szeretett volna inni egy kortyot, de nem, nem csábul el.

– Jössz velem köveket dobálni? '

– Persze! – felelte Peter. – Imádok köveket dobálni.

A szúnyoghálós ajtó becsapódott mögöttük.

– Én őt szeretném kövekkel megdobálni – szólalt meg Vicki.

– Vick...

– Sajnálom – mondta Vicki. – Kicsúszott a számon.

– Én nem sajnálom – felelte Brenda. – Hosszú hetekig érezted nyomorultul magad a miatt a tetű miatt, úgyhogy szerintem jogunk van dühösnek lenni rá. Úgy értem, mi értelme ennek az előbukkanok a semmiből taktikának?

– Tudta, hogy ha megkérdezi, nemet mondok.

– El kellett volna küldened a pokolba – közölte Brenda.

– Nem marad itt – felelte Melanie.

– Hotelbe megy? – kérdezte Vicki.

– Szerintem a reptérnél akar megszállni – mondta Melanie, pedig tudta, hogy Peter meg sem próbált szobát foglalni. Ráadásul a táskája birtoklóan ott hevert Melanie két összetolt ágya közül azon, amit nem használt.

„Látom, apácaszállást kaptál” – mondta Peter, mikor belépett Melanie szobájába. „A szeretőddel osztoztok ezen az ágyon?”

„Mondtam már, hogy nem lakik itt.”

„Hát meg tudom érteni.” Peter elkezdte kényelembe helyezni magát, átöltözött rövidnadrágba és pólóba ott, Melanie előtt. Furcsa volt, hogy Peter vetkőzését nézi, majdnem ki is ment a szobából. Pedig hát ő a férje. Hányszor látta már vetkőzni? Százszor. Ezerszer.

„Ki az?” – kérdezte Peter. „Valami gazdag pasas, akinek háza van a parton?”

„Nem mondom meg” – felelte Melanie. „Semmi közöd hozzá.”

„Igenis van közöm hozzá. A feleségem vagy. Az én gyerekemet várod.”

Melanie szódavizét töltött magának. Mihez kezdjen Joshsal? Találkozzon vele ma este? Elmondja neki? És arra felkészült, hogy hazamenjen Peterrel? Ügy érezte, erre nemet kellene mondania, de hát ő a *férje*. Hajlandó lenne egyedül, apa nélkül felnevelni ezt a gyereket?

– Nem tudom, mit csináljak – mondta Melanie Brendának és Vickinek. – És arra kell kérjelek titeket, hogy tartsátok ezt tiszteletben. Megérzések alapján cselekszem. Meghallgatom, mit tud mondani a védelmében. Átgondolom. Aztán holnap hazaküldöm.

– Rendben – mondta Vicki.

– És van még itt valami, amire meg akarlak kérni.

– Éspedig? – kérdezte Brenda.

– Kérlek, ne mondjátok el Joshnak, hogy Peter eljött.

– Miért ne? – kérdezte Brenda.

– Miért ne? – kérdezte Vicki is.

Mindketten őt nézték.

Melanie belekortyolt a szódavizébe, de sokkal jobban örült volna, ha vodka van a poharában.

– Annyi mindent mondtam Joshnak Peterről, és ő is úgy érez, mint ti ketten, de még olyan fiatal, tudjátok, ráadásul pasi. Nem fogja megérteni.

– Neked tetszik Josh – állapította meg Vicki. Teljes bizonyossággal nézett Melanie-ra, mintha átlátna rajta. – Tetszik neked.

Brenda arca felragyogott, mintha gyerekes öröm ömlött volna el rajta.

– Úgy érted, *úgy* tetszik neki?

Melanie érezte, hogy az arca a caprese saláta paradicsomjainak a színét idézi. Erőltetetten felnevetett.

– Az ég szerelmére, Vicki! Hagyjál már ezzel!

– Talán tévedek? – kérdezte Vicki. A hangja inkább kíváncsi volt, mint ítélkező, ám ez azonnal megváltozna, ha megtudná, mennyire jutott Melanie Joshsal.

– Csak kérlek, ne mondjátok el Joshnak, rendben? – ismételte Melanie. – Ha lehet, Peter látogatása inkább maradjon köztünk.

– *Úgy* tetszik neki – mormolta Brenda. – Nem hiszem el.

– Brenda – szólt rá Vicki.

– Mi van? Te mondtad.

A bejárati ajtó becsapódott. Mindegyik nő megfordult. Peter volt az.

– Hoppá, bocsánat. Félbeszakítottam valamit?

A vacsoránál társalogtak – Melanie még kicsit részt is vett benne –, utána azonban egyáltalán nem emlékezett rá, miről volt szó. Az elméjét teljesen lekötötte ez a borzalmas káosz, amit ő maga okozott. Mintha egy nagy, gubancos gombolyagban botladozott volna. *Lassan*, gondolta, *kénytelen leszek kibogozni.*

Vacsora után Peter elmosogatott. Vicki kimentette magát, mondván, hogy megfürdeti a gyerekeket, mesét olvas nekik, és elaltatja őket. Brenda egy darabig még elidőzött a konyhában, megitta a maradék bort, s közben Melanie-t vizslatta. Végül, Melanie legnagyobb megkönnyebbülésére, feladta. Melanie és Peter túl udvariasan viselkedett: elmosogattak, eltörölgették és

elpakolták az edényeket, letörölték a konyhapultot, elcsomagolták a maradékot – túl unalmasak voltak Brendának.

– Olvasni fogok – mondta. – Jó éjszakát!

Már majdnem kilencre járt. Ilyenkor, augusztusban már egészen besötétedett odakint.

– Nem sétálunk egyet? – kérdezte Peter. – Egész nap itt voltam, de a pártot még nem is láttam.

– Felhívtad már a hoteleket? – kérdezte Melanie.

Peter odasétált hozzá, a kaiját Melanie dereka köré fonta.

– Nem.

– Nem maradhatsz itt, Peter. – Melanie megpróbált hátradőlni, elhúzódni, Peter azonban túl szorosan ölelte. Melanie mereven tartotta magát, ellenállt. Egy óra múlva kilopózik, hogy Joshsal találkozzon.

– Két ágyad van. Majd alszom a másikban. Teljesen ártatlan lesz.

– Nem – felelte Melanie. – A válaszom: nem.

– Szeretlek, Mel.

– Nem hiszek neked.

Peter lehajolt, megcsókolta a haját.

– Sajnálom a Frances-dolgot.

– Tudod, hogy még a nevét sem bírom hallani? – felelte Melanie. – Ha csak rá gondolok, hánynom kell. Kiütést kapok tőle.

Peter kicsit eltolta magától Melanie-t, hogy jobban lássa.

– Hibát követtem el. Összezavarodtam, haragudtam, frusztrált lettem miattad, Melanie, meg az egész *procedúra* miatt, amibe belehajszoltál minket. Úgy tűnt, neked csak az számít, hogy gyerekünk legyen. Volt idő, méghozzá elég sokszor, az ágyban meg máshol is, amikor biztosra vettem, hogy engem nem is *látsz*, olyan keveset számítottam neked. Elveszítettük egymást, Mel, de nem vádollak azért, ami történt, mert én

hibáztam. Teljes felelősséget vállalok érte, és arra kérlek, hogy bocsáss meg.

– Most igen, mert terhes vagyok.

– *Nem* azért.

– Hát akkor miért épp most? Miért nem az ideutazásom utáni első hetekben? Amikor hívtalak?

– Dühös voltam, hogy eljöttél.

Melanie felnevetett.

– Hát ez pompás.

– Összezavarodtam. Tudtad, hogy terhes vagy, mikor eljöttél?

– Igen.

– Látod? Én is lehetnék rád dühös. De nem vagyok. Én megbocsátok neked, és azt akarom, hogy te is megbocsáss.

– És ha nem vagyok rá képes?

– Jaj, dehogynem, Mel. Tudom, hogy meg tudsz nekem bocsátani.

– Csak épp valahányszor felhívsz, hogy tovább kell dolgoznod, vagy a városban kell maradnod...

– Frances elmegy New Yorkból – közölte Peter. – Mikor szakítottam vele, beadta az áthelyezési kérelmét. Kaliforniába megy, hogy közelebb legyen a testvéréhez.

– Akkor lesz valaki más – mondta Melanie. – Még ha Frances el is megy, lesz valaki más.

– Igen – felelte Peter. – Ott leszel te. Meg a gyerekünk.

Melanie felsóhajtott. Odakint, az utcán kocsikerekek csikorogtak a kagylókon; felkapta a fejét. Josh? Kinézett az ablakon. Az autó továbbment.

– Menned kell – jelentette ki. – A hotelba. Nem hagyom, hogy itt maradj.

Peter előkapta a mobilját.

– Jó – mondta. Dühösen, szolgálatkészen csengett a hangja. – Akkor hívok egy taxit, és elvitetem magam valahová.

– Jó ötlet – felelte Melanie. – Én lefekszem. A holmidat összepakolom, és kiteszem az ajtó elé.

– Holnap találkozunk? – kérdezte Peter.

– Talán egy percre. Hívj fel reggel, mondd meg, hol szálltál meg, és odamegyek. De holnap haza kell menned, Peter. Ted pénteken jön, és a ház túl kicsi...

– Gyere velem haza holnap! – kérte Peter.

– Nem – felelte Melanie. – Néhány hét múlva.

– *Miatta* maradsz itt?

– Azért maradok, mert itt boldog vagyok.

– Boldog vagy vele?

– Boldog vagyok itt.

– De majd hazajössz?

– Majd egyszer, Peter...

– Szeretlek. Mit mondhatnék, hogy elhidd végre?

– Elmennél végre, Peter? – felelte Melanie. – Kérlek!

Peter a macskaköves járdán állt, míg meg nem jött a taxi, de addigra fél tíz lett. Melanie a hálószobája ablakából nézte. *Josh*. El kell mondania Joshnak. Melanie hátradőlt az ágyán. Teljesen kimerült. Josh nem fogja jól venni a hírt annak ellenére, hogy mindketten nyári kalandnak tartották a viszonyukat. Josh szeptember első hétfőjén visszamegy Middleburybe, és ezzel vége a kettejük történetének. Nevetséges lett volna többet várni. Melanie elképzelte, amint ő, az újszülött és Josh egy kollégiumi szobában nyomorognak. Abszurd, Képtelenség. Két és fél hetük maradt, aztán vége. Melanie behunyta a szemét. *Jobb lett volna, ha Peter vár még,* gondolta. *Miért érezte úgy, hogy ide kell most jönnie...*

De hát, jutott aztán eszébe, a szív akaratát nem lehet befolyásolni.

Mikor Melanie felébredt, lágy fény szivárgott be a redőnye szélein, és megint csiripelt az az átkozott ökörszem. Felült az

ágyban, az órára pillantott. Fél hét. Zsibbadt a lába, és összevissza kalimpált a szíve. Már megint lecsúszott a találkáról. Méghozzá a lehető legrosszabb alkalommal. Melanie hátradőlt a párnákon; még mindig ruhában volt, az egész testének kellemetlen, koszos, ruhában alvós érzése volt. Valahogy el kell csípnie Josht ma reggel. Csakhogy nagyon-nagyon óvatosnak kell lennie Vicki és Brenda miatt. Vicki tudta, vagy tudni vélte, de hogy jött rá? A rák vajon hatodik érzéket ad az embereknek, vagy Melanie egyszerűen nem tud titkolózni a legjobb barátnője előtt? Nem számított. Melanie tagadni fogja – és nyilván Josh is. De mostantól megkettőzött igyekezettel kell dolgozniuk a titoktartáson.

Melanie hangokat hallott a nappaliból. Blaine már felébredt. Melanie felkelt és levetkőzött. Még mindig meleg, párás volt a levegő a nyitott ablakok mellett is, meg lehetett sülni a szobájában. Felvett egy ruhát. *Kint majd lezuhanyozom*, gondolta. Beszél Joshsal, elmegy Peter hoteljébe (az előcsarnokban találkozik vele, abból nem lehet baj), kiviszi őt a repülőtérre.

Melanie kilépett a nappaliba. Alig lépett rá a padlódeszkákra, mikor meghallotta, hogy Peter megköszörüli a torkát, és halk, de bűbájos felolvasó hangon belekezd az *Utat a kiskacsáknak-bz*. *Nem*, gondolta Melanie. *Lehetetlen*. Pedig igen, Peter Blaine mellett ült a kék kanapén, és olvasott. Melanie megtorpant. Peter táskája nyitva állt a kanapé mellett, és a világoszöld pizsamáját viselte. Itt aludt volna? Lehetetlen. Melanie el sem mozdult az ablakból, míg Petert el nem vitte a taxi.

Most a kanapéhoz lépett. Peter bájos, hóbortos hangon olvasta fel a kiskacsák nevét: *Jack, Káck, Lack, Mack, Nack, Ouack, Pack és Quack*... Kifejezetten jól csinálta ahhoz képest, hogy azt mondta, soha nem akart gyereket.

– Mit csinálsz itt, Peter? – kérdezte Melanie.

Felnézett, mintha meglepődne, hogy itt látja Melanie-t.

– Jó reggelt! – mondta. – Olvasunk.

– Azt kértem... azt mondtad... azt hittem...

– A szigeten minden szoba foglalt – felelte Peter.

– Ezt nehéz elhinni.

– Hát először én se hittem el. De így igaz. Gondolom, a keleti parton tomboló kánikula miatt, így hát visszajöttem. Nyitva volt az ajtó. Azt hittem, nem bánod.

– De bánom – felelte Melanie.

Blaine fájdalmas arckifejezéssel bámult rájuk, mint aki mindjárt sírva fakad.

– Befejezheti Peter az olvasást? – mondta. – Kérlek!

– Feltétlenül – mondta Peter. Győzedelmesen Melanie-ra mosolygott, és tovább kényeztette Blaine-t a kacsacsalád szorult helyzetével.

Melanie kirohant a zuhanyzóba.

Amikor visszaért, tisztán, felöltözve, készen arra, hogy kivigye Petert a reptérre – mert most azonnal ki fogja vinni, még mielőtt Josh megérkezik –, Blaine már a konyhaasztalnál ült, reggelizett. Peter sporttáskáját leszámítva – mely olyan felkavaró volt, mint egy döglött állat – minden olyan volt, mint más reggeleken. Melanie Blaine-re mosolygott; szegény gyerek így is elég sok mindenen ment keresztül az idén nyáron, nem kell még Melanie házasságának rothadó belsőségeit is látnia.

– Hol van Peter?

– A parton – felelte Blaine. – Látni akarta az óceánt. Fürdőruhában volt. Úszni fog. Én is vele akartam menni, de azt mondta, hogy itt kell maradnom.

Melanie belesüppedt a konyhaszékbe. Negyed nyolc volt. Kimehetne a Yukonnal a partra, felvehetné Petert, visszahozhatná zuhanyozni és átöltözni, aztán kirakhatná a szűrét. De képes lenne erre negyvenöt perc alatt? Peter vajon megérezné a sietségét, eltöprengene az okán, és megmakacsolná

magát? Vicki és Brenda vajon elgondolkodna azon, miért akarja annyira kirakni Pétért még nyolc előtt?

Nagy levegőt vett. *Itt robbanni fog a bomba.*

– Robbanni fog? – kérdezte Blaine.

– Hangosan kimondtam?

– Milyen bomba fog robbanni?

– Semmilyen – felelte Melanie. – Ezt csak úgy mondtam.

Légy óvatos! Ez volt a legjobb tanács, amit az apja adhatott, és minél többet gondolkodott Josh a dolgokon, annál tisztábban látta, hogy mást nem is lehet mondani egy Josh helyzetében lévő fiatalembernek. Fel is írta a szavakat a naplójába: *Légy óvatos!*

Melanie múlt éjjel megint nem jelent meg – ez már a második alkalom. Josh csak fél tizenegyig várt, aztán határozottan elkerülte a tizenegyes számot hazafelé menet. Jobb dolga is van esténként, mint Melanie után nyomozni. Talán ma este ő fog otthon maradni. Vagy ami még jobb, felhívja Zachet, meg pár régi havert a középiskolából, és elmennek együtt a Chicken Boxba. Söröznek, nézegetik az itt nyaraló lányokat, táncolnak. Josh azonban most sem volt képes csak úgy elítélni Melanie-t. Hiszen terhes, ennélfogva érthető, ha fáradt. Vagy talán valami orvosi vészhelyzet állt elő, fájdalmai voltak, vagy Vickivel történt valami. Melanie szándékosan nem ültetné fel, ő nem olyan.

Josh megállt a tizenegyes szám előtt Bacon illata csapta meg az orrát, megkordult a gyomra. A kavicsos papírpohár a macskaköves járda közepén állt, Josh befelé menet felkapta.

– Hahó! – kiáltott. Feltette a kavicsos poharat a szokásos helyére, az ablakpárkányra, ahol Porter nem érhette el.

– Szia, Josh! – köszönt Vicki. A tűzhely előtt állt Joshnak háttal, de a hangja furcsának tűnt. Erőltetettnek, feszültnek,

túlzónak. Mikor Josh oldalra pillantott, egy férfit látott a konyhaasztalnál áfonyás palacsintát enni.

– Üdv! – szólt oda Josh. Porter a gyerekszékben ült a püréje előtt, Blaine az egyik kisautóját tologatta az asztal szélén, az idegen mellett. A férfi lelkesen felpattant. Nekiment az asztalnak, a szalvétája lecsúszott az öléből a padlóra, miközben átnyúlt a két gyerek felett, hogy kezet rázzon Joshsal. Végtelenül hosszú keze volt.

– Helló! – mondta. – Hogy vagy? Peter Patchen vagyok.

– Josh Flynn.

Hálás volt, amiért automatikusan a szájára jött a neve, mert nem sokkal ezt követően kattogni kezdett az elméje. Peter Patchen. Peter Patchen.

– Éhes vagy? – kérdezte Vicki.

– Oöö – felelte Josh. – Hát. Igazából nem nagyon.

– Nem? – Vicki megfordult.

Josh a fejét rázta, vagyis akarta rázni, de túlságosan lefoglalta Peter Patchen bámulása, aki nagyon magas volt, és azokat az áfonyás palacsintákat ette, melyeket más esetben Josh kapott volna. Peter haja nedves volt, és nagyon fekete, mint a kínaiaké. Ázsiai. Vagyis nem lehet Peter Patchen, mert Melanie sosem említette, hogy Peter Patchen ázsiai. De miért is említette volna? Peter Patchen feliratos fehér pólót viselt, valamilyen eseményen kaphatta, Vállalati Kihívás, vagy valami ilyesmi, Es rövidnadrágot. Átlagos khakiszínű rövidnadrágot, Mezítláb volt. Tehát itt van, itt aludt, itt is zuhanyozott. Josh körbenézett a szobában – nyomozónak érezte magát, nyomokat keresett, és persze Melanie-t. *Hol van Melanie!* Látni akarta. Melanie nem tud titkot tartani, nem tud hazudni, az arca azonnal elárulná, mi folyik itt. *Ugyan már,* mondta magának Josh. Hisz a vak is látja, mi folyik itt: Peter Patchen, a csalfa férj eljött Nantucketre, ebbe a házba, a Joshnak szánt palacsintákat eszi, és Blaine-nel haverkodik – a kisautójáról kérdezgeti, ami történetesen egy

mini Shelby Cobra, Josh vette neki, mikor Vicki a lázzal küzdött. Most Peter tartotta a kezében a kocsit, megforgatta a fényben, álmélkodva füttyentett.

Nagyon meleg volt a konyhában.

– Szia, Josh! – Brenda elsuhant mellette a kávéja felé menet, finoman megérintette a hátát. – Találkoztál Peterrel? Melanie férjével?

– Uhüm – felelte Josh. A szemhéja mögött neonfényben villogott a *Légy óvatos!* felirat, melyet magas vijjogó hang kísért, mint a riasztóké, Mégsem tudta türtőztetni magát. Rákérdezett. – Egyébként hol van Melanie?

Vicki és Brenda is odafordult hozzá. Magán érezte a tekintetüket, ő azonban le sem vette a szemét Peter Patchenről, Melanie férjéről.

Ha válaszol, gondolta Josh, *pépesre verem.*

De mindenki hallgatott – különösen mélyen hallgatott? –, Josh szinte hallotta a bacon sercegését a serpenyőben, ahogy dühösen fröcsögött és sziszegett.

Blaine felnézett.

– Elment kocogni – mondta.

Mihez kezdjen? Már hét hete vigyázott a fiúkra, most mégis ott áll a konyhában, miközben Vicki reggelit készít, Brenda megtölti a termoszát kávéval, és ott volt Porter és Blaine is, Peter Patchen pedig úgy falta a palacsintákat, mint valami kiéhezett állat – és el sem tudta képzelni, mit kellene tennie vagy mondania. Viselkedjen úgy, mintha minden rendben volna? Képtelenség.

Vicki egy tányéron bacont hozott, papírszalvétát tett alá, hogy felitassa a zsírt.

– Josh, jól vagy?

– Betegnek tűnsz – tette hozzá Brenda. – Jól érzed magad?

– Jól.

– Nem akarod összeszedni a cuccokat a strandra? – kérdezte Vicki.

– Strand! – kiáltotta Blaine. Vickire pillantott, aztán Joshra. – Peter is jöhet?

Peter is jöhet! Josh viszolygott a gondolattól. Meg kellene mondania, hogy beteg. Haza kellene mennie.

– Most jöttem vissza a partról – mondta. Peter. – És ma haza kell mennem.

– Ma mész? – kérdezte Blaine. – De csak most jöttél!

– Gyors látogatás volt – jegyezte meg Peter.

– Melanie-hoz jöttél? – kérdezte Blaine,

– Melanie-hoz – felelte Peter.

Még egy szó, gondolta Josh, *és megölöm*.

Vicki elkapta Josh könyökét.

– Menj, szedd össze a cuccokat a strandra! – A hangja kedvesen, elnézően csengett.

Tudja, gondolta Josh.

– Jó – mondta. – Rendben.

Törülköző, hűtőtáska az ebéddel, tízóraik és gyümölcslevek, naptej, napernyő, takaró, a narancssárga lapát, cumi, vödrök, váltóruha, pelenkák. Josh kívülről tudta a feladatát, álmában is el tudta volna végezni, most mégis egy örökkévalóságig tartott, míg Összeszedett mindent. Blaine alig várta, hogy induljanak, Porter végig mosolygott – gőzerővel kellett volna haladniuk. Josh azonban alig vonszolta magát. Várta, hogy Melanie hazaérjen. Hol lehet? Próbált lopva belepillantani a kanapé mögött heverő sporttáskába. Peteré lenne? Josht hálával töltötte el, hogy a táska itt van, nem Melanie szobájában. Oda akart szólni még valamit Peternek – de mit? Peter még mindig a konyhaasztalnál hadováit Vickinek valakiről, meg egy másik valakiről, a connecticuti barátokról és ellenségekről.

Josh az ajtóban állt. Felemelte a karját.

– Na jó, mi mentünk.

Vicki rápillantott.

– Rendben.

Peter nem is nyugtázta Josh távozás át. *Ha nem leszel itt, mikor visszajövök,* gondolta Josh. *Vagy tényleg megöllek.* – Hozzak valamit a piacról? – kérdezte. – Hazafelé?

Vicki szelíden elmosolyodott.

– Nem, semmit.

– Jó – mondta Josh. *De hol van Melanie?* – Sziasztok.

Peter még mindig nem mutatott egy szemernyi érdeklődést sem. Szolgának tartotta Josht, cselédnek, rabszolgának. Ő a férj, a szomszéd, a kolléga, az egyenrangú társ, a bandavezér Melanie igazi életében. Peter Patchen azonban igazi féreg is, aki megcsalta a feleségét, és hazudott neki – mert *ez* Melanie igazi élete.

Josh végigballagott az utcán, egyik kezében Portert fogta, a másikban a cuccokat, a hátán átvetette a napernyőt. Az utcát borító kagylók olyan erősen visszaverték a napfényt, hogy az már bántotta Josh szemét. A ragyogástól hunyorognia kellett, a feje is megfájdult; semmit nem reggelizett, górcsőit a hasa, és legalább ötven kilót cipelt. Gyengének érezte magát, a térde remegett. Milyen ostoba, micsoda idióta! Azt kellett volna mondania, hogy beteg, mikor rákérdeztek. Biztatta Blaine-t, hogy menjen az árnyékban.

Melanie a Rotary Clubnál várt Joshra. Claudette Étkezdéje előtt ácsorgott a korlátnak dőlve, nehogy elkerüljék egymást. Mikor Josh meglátta, megkönnyebbülés és szeretet áradt szét benne, ám ezeket az érzéseket hamarosan legyőzte a düh és gyanakvás. *Légy óvatos,* villogott a lelki szemei előtt. – Ott van Melanie – közölte Blaine. – Látom,

Kocogáshoz öltözött fel: sztreccs rövidnadrág és fehér tornacipő volt rajta. A haját összefogta lófarokba, de megizzadt, s

a fürtjei a szeme elé hullottak. Az arca átforrósodott, kipirult. Odasétált melléjük, és a hűtőtáska fogantyújáért nyúlt.

– Hadd segítsek!

– Nem kell. – Ez elég dühösen hangzott, úgyhogy hozzátette: - Megvan neked a magad cipelnivalója.

– Josh?

Josh megállt, Melanie felé fordult.

– Mi van?

Blaine is megállt, ő is felnézett.

– Mi van?

A két felnőtt a gyerekre pillantott, aztán mentek tovább.

– Nem tudtam – mormolta Melanie. – Fogalmam sem volt róla. Engem is nagyon meglepett. Hinned kell nekem.

– És múlt éjszaka? – kérdezte Josh. – Hol voltál?

– Elaludtam.

– Ne hazudj nekem!

– Nem hazudok.

– És ő, hol aludt? A szobádban?

– Azt mondta, elmegy egy hotelbe, de nem kapott szobát, ezért visszajött, ez már akkor volt, miután elaludtam, és a kanapén húzta meg magát. Mikor reggel felébredtem, ott volt. Én voltam a legjobban meglepődve...

– Most Peterről beszéltek? – kérdezte Blaine.

– Nem – felelte egyszerre Josh és Melanie. Már a strand parkolójánál jártak.

– Nagyon sokan vannak ma a strandon – mondta Josh Blaine-nek. – Nem akarsz előreszaladni, hogy lefoglald a helyünket, mielőtt valaki elhappolja előlünk?

– Valaki elhappolja előlünk? – kérdezte Blaine érezhető aggodalommal. – Jó. – Elrohant.

– Légy óvatos! – kiáltott utána Josh.

Légy óvatos! Melanie-nak csak annyit mondott:

– Szerintem abba kéne hagynunk.

– Nem.

– De. – Durva volt a hangja, a torkára mintha valami hártya vagy nyálka tapadt volna. – Pár hét múlva úgyis vége.

– De addig még van pár hét...

– Melanie. Vissza fogsz menni Peterhez. Azért jött, hogy elvigyen.

– Azért jött, hogy elvigyen – ismételte Melanie. – De én nemet mondtam. Maradok, amíg...

– De a végén úgyis visszamész hozzá. Ha elmész innen.

Melanie hallgatott.

– Ugye?

– Nem tudom, mit fogok csinálni.

– Visszamész hozzá. Mondd csak ki!

– Nem akarom kimondani.

Lányok, nők, gondolta Josh. Mind egyformák. Elcsábítanak, belegázolnak a szívedbe, azt viszont nem hagyják, hogy szépen lezárd, mert jön a zavaros kuszaság, a sok *beszélgetés*.

– Megkedveltelek, Josh.

– Én is megkedveltelek. Nyilván. – Az apjának azt mondta, hogy szereti, és talán Melanie-nak is kimondta volna, ha nem így alakul a ma reggel.

– Úgyis csak két hét van hátra – mondta Melanie. – Mi értelme most lezárni?

Mi értelme *most* lezárni? Nos, először is Josh most még úgy érezte, hogy uralma alatt tartja a dolgokat. Legalábbis valamennyire. Lehet, hogy Peter látogatása valójában áldás, mert arra késztette Josht, hogy még addig szálljon ki, amíg kint van a feje a vízből, ugyanis nagyon nagy volt a veszélye, hogy elmerül Melanie-ban, az érzéseiben, ebben a szerelemben.

Melanie hirtelen felsikoltott.

Blaine a parkolóban szaladt a strand bejárata felé. Egy kocsi, egy behemót, zöld terepjáró színezett ablaküvegekkel és boxszal a

tetején, tolatni kezdett. A sofőrnek esélye sem volt meglátni Blaine-t.

– Blaine! – üvöltötte Josh. Ledobta a holmikat, Portert Melanie kezébe nyomta.

Blaine megállt, megfordult. A terepjáró még mindig felé tolatott.

Josh futott, és közben üvöltött.

– Álljon meg! Menj onnan! Álljon meg! Álljon meg!

A terepjáró fél méterrel az előtt állt meg, hogy maga alá gyűrte volna Blaine-t. Josh odarohant hozzá, felkapta. A kocsi ablaka leereszkedett, egy némileg Vickire hasonlító nő dugta ki rajta a fejét, a kezét a mellkasára nyomta.

– Nem láttam – mondta. – Hála istennek, hogy kiabált. Egyszerűen nem láttam.

Josh túlságosan megrémült ahhoz, hogy válaszolni tudjon. Pár másodpercig csak szorította Blaine-t, miközben lepergett a szeme előtt, amint Blaine-t fejen találja a terepjáró lökhárítója, a földre zuhan, és porrá zúzódik a kocsi rettenetes súlya alatt; aztán egy borzongással lerázta magáról ezeket a képeket. *Hála istennek*, gondolta. *Hála istennek*. Van az a szenvedés, amin ők mennek most át Melanie-val, meg van az *igazi* katasztrófa.

– Óvatosnak kell lenned, haver – mondta Josh. Úgy elöntötte a megkönnyebbülés, hogy beleszédült. – Jézus isten, uramatyám, köszönöm! Jóságos ég! Ember, szét kell nézned! Meg is halhattál volna! Te jó ég!

Melanie odarohant hozzájuk, Porter körbefogta a derekát a lábával.

– Hála istennek, hogy jól vagy – mondta. – Hála istennek, hogy nem ütöttek el.

Blaine úgy tűnt, mindjárt sírva fakad. Elkapta Josh derekát.

– Csak próbáltam lefoglalni a helyünket, ahogy mondtad.

– Igen – felelte Josh. – Tudom. Nem a te hibád. De oda kell figyelned.

– Sajnálom – mondta Blaine.

– Nem lett volna szabad megkérnem téged, hogy szaladj előre. – Josh elvette Melanie-tól Portert. Ez egyszer szerencséje volt. Úgy érezte, mintha ez valami jel lett volna. – Rendben. – Odaterelte Blaine-t az oldalára. – Maradj mellettem!

Melanie megérintette Josh karját.

– Majd akkor ezt folytatjuk... később?

– Nem – felelte Josh. – Nem hiszem.

– Micsoda?

– Viszlát, Melanie. – Josh visszament a holmikért, aztán anélkül, hogy Melanie-ra pillantott volna, megindult felfelé a gyerekekkel a homokdűnén, a strandra.

Vicki utolsó kemoterápiájának ünnepi alkalomnak kellett volna lennie. Látta, mikor más betegek az utolsó kezelésük napján rózsát hoztak Mamie-nak, vagy banánkenyeret dr. Alcottnak. Vicki azonban túlságosan ideges volt ahhoz, hogy megkönnyebbülést érezzen a kezelése végén, így semmit nem tett, hogy kiemelje ezt a napot. Ő mindig mindent jól csinált, tökéletesen és a megfelelő időben, a kemoterápiával azonban kudarcot vallott. Egy napot ellógott, utána öt napig nem tudták lehúzni a lázát, és csökkenteni kellett az adagot. Ez volt a harminckét éve legfontosabb eseménye a szüléseit leszámítva, Ő pedig félgőzzel csinálta végig. Ha most elmegy a CT-re, és azt mondják, hogy az egész tüdejében szétterjedt a rák, nem lesz meglepve. Megérdemli.

A CT-vizsgálatot keddre tűzték ki, Ted is ott akart lenni. Szokás szerint pénteken érkezett, de ezúttal sokkal nagyobb csinnadrattával, mert maradt is. Két teljes hétig marad, aztán bepakolnak a Yukonba, és hazamennek Connecticutba. Másnak tűnt: boldogabb lett, néha egyenesen szeleburdi. Magával ragadta a nyaralás hangulata. Vicki el tudta képzelni, milyen jó érzés otthagyni a piac és a Wall Street nyomását, na meg Manhattan

napon átforrósodott betontömbjeit, a mindennapos fárasztó vonatozást, a nyári öltönyöket, és – Ted esetében – a nagy üres házat. Örült, hogy mindettől megszabadulhatott, végre úgy élvezhette a nyarat, hogy nem lebegett előtte a vasárnap este fenyegetése. Fürdőgatyában, pólóingben és strandpapucsban sétálgatott a kunyhóban. Énekelt a kinti zuhany alatt, meggyömöszölte a fiúkat, vacsora után minden este felvetette, hogy menjenek el fagyizni. Vicki élvezte Ted jókedvét, de aggasztotta is. Ugyanis Ted végtelen vidámsága nyilvánvalóan abból a töretlen hitéből is fakadt, hogy Vicki állapota javul.

– Fantasztikusan nézel ki – mondogatta. – Csodálatosan festesz. Legyőzted, Vicki. Legyőzted!

Amióta csak kimondták a diagnózist, Vicki folyton azt hallgatta, milyen óriási ereje van a vizualizációnak és pozitív gondolkodásnak. Az ő elméje azonban nem így működött. Ő *félt* elképzelni, hogy megszabadul a ráktól – mert mi van, ha ezzel kihívja maga ellen a sorsot? Ha elszólja magát? Mi van, ha a CT-vizsgálat azt mutatja ki, hogy a beteg sejtek most még jobban ellepték a tüdejét? Vagy ha a tumor még mindig pont olyan, mint májusban volt: makacs, eltávolíthatatlan, a műthetőség határát feszegeti?

Ted jókedvét nem lehetett elrontani. Megcsókolta Vicki koponyáját, ahol a haja lassan, de biztosan kezdett visszanőni – bár Vicki eredeti szőkeségénél sötétebben, és megjelentek benne ősz hajszálak is. Ted szexuális étvágya most halmozottan tért vissza; gyakorlatilag lefizette Brendát, hogy szombat és vasárnap reggel is vigye el a gyerekeket, és így ő ágyban maradhasson Vickivel.

– Fantasztikusan nézel ki. Újra önmagad vagy. Legyőzted! – mondogatta.

– Nem győztem le – mondta Vicki dühösen Tednek hétfőn. Valójában reggel arra ébredt, hogy fullad, szorít a mellkasa; nehezére esett beszívni és kipréselni a levegőt. Már a puszta tény

is rossz jel, hogy *tudatosítania* kellett a légzését. – Még ha a tumor össze is ment, akkor is meg kell operálni,

Ted úgy nézett rá, mintha Vicki megsértette volna.

– Tudom – felelte. – Tudom, szivi.

Ahogy közeledett a keddi vizsgálat órája, úgy lett Vicki egyre feszültebb. Remegett a keze, mikor feldobta a palacsintákat, és megfordította a bacont Ted reggelijéhez. Josh eljött a gyerekekért. Az elmúlt héten sokkal csendesebb volt a szokásosnál. Zárkózottnak tűnt, és Vickinek nem volt ideje megkérdezni, hogy minden rendben van-e. Ettől függetlenül nem felejtette el megölelni és megpuszilni Vickit, mielőtt elindult a gyerekekkel a strandra.

– Sok szerencsét – suttogta.

– Kösz – súgta vissza Vicki.

Később Vicki egy hosszú percig összeölelkezett Melanie-val, aki láthatóan veszélyesen közel állt ahhoz, hogy elsírja magát. *Ki kellene adni egy kézikönyvet,* gondolta Vicki, *a rákosok barátainak és rokonainak, amelyben nyomatékosan fel kellene szólítani a barátokat és rokonokat hogy ne legyenek se túl lelkesek (Ted), se túl borúlátóak (Melanie) a túlélés esélyeit illetően. A rokonoknak és barátoknak* gondolta Vicki, miközben Melanie még mindig belekapaszkodott, *úgy kellene viselkedniük, mint Josh teszi.* Josh sok szerencsét kívánt neki. A szerencse pedig most jól jön. Talán szerencsére van most a legnagyobb szüksége,

– Minden rendben lesz – mondta Vicki. – Nem lesz bajom. – *Hát ez remek,* gondolta Vicki. *Én teszem a fejem a bárd alá, és nekem kell vigasztalnom Melanie-t.*

– Ó, tudom – vágta rá Melanie gyorsan, a szemét törölgetve. – Csak ez az egész. A nyár. Peter, a terhesség. Te. Sok ez, érted?

– Értem – felelte Vicki.

Brenda ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje Tedet és Vickit.
– Veled töltöttem a nyarat – mondta. – A mai napot sem hagyom ki.

Ez a nagy nap.

Igen, a nagy nap. Annyi nagy nap volt már Vicki életében: az első nap az óvodában, az iskolai színdarab, melyben Vicki játszotta a főszerepet, az első iskolai bál éjszakája, ahol az első csókját kapta, aztán ott voltak a karácsonyok, ballagások, első munkanap, amikor a Duke megnyerte az egyetemek közötti kupát, ott volt az esküvője, a kilenc tökéletes nap a nászútján, a nap, mikor megtudta, hogy terhes, meg amikor megszült, amikor Teddel megvették a darieni házat, a jótékonysági események, melyeken társelnök is volt, az éttermekben és a Broadway előadásain eltöltött New York-i éjszakák. Voltak olyan napok, amikor ki se látszott a feladatokból (megcsináltatni a Yukont, gyökérkezelés, tanulmányi kirándulás Blaine óvodájával, ingyen páholyjegyek a Yankees-Red Sox meccsére). Mind nagy nap volt, de egyik se annyira, mint ez a mostani. Ma lesz a napja, hogy Vicki másodjára néz rá a saját rákos daganatára, és utána meghallgatja, hogy dr. Alcott és dr. Garcia a konferenciahíváson mit beszéltek meg: *Jobb? Rosszabb? Élni fog? Meghal?*

Erre nem lehet felkészülni, gondolta Vicki, miközben bekötötte a biztonsági övét.Ted vezetett, Brenda hátul ült. Amikor Vicki Brendára pillantott a visszapillantóban, látta, hogy Brenda ajka mozog.

Nem lehet felkészülni rá.

Mikor behajtottak a kórház parkolójába, megszólalt Brenda telefonja. – Ez az anyánk lesz – mondta.

– Nem tudok beszélni vele – mondta Vicki. – Így is túl ideges vagyok. Beszélnél vele te?

– Nem rám kíváncsi – felelte Brenda. – Hanem rád.

– Add oda Tednek! – javasolta Vicki.

Ted bekanyarodott egy parkolóhelyre, és elvette a telefont Brendától. így volt a legjobb. Ted optimizmusa majd megnyugtatja Ellen Lyndont.

A bejárati ajtó felé menet Brenda megfogta Vicki kezét. Megveregette a táskáját.

– Elhoztam a könyvet.

Vicki felvonta a szemöldökét.

– *Az ártatlan szélhámost*. A szerencsehozó talizmánomat.

– Ja – mondta Vicki. – Köszönöm.

– És imádkoztam is érted – folytatta Brenda. – Igazán imádkoztam.

– Imádkoztál? – kérdezte Vicki. Erről eszébe jutott egy nagyon fontos dolog, melyet nem akart elmulasztani. – Tudod, van valami, amire meg akartalak kérni.

– Igen? Éspedig?

Ted odalépett hozzájuk.

– Anyátok azt akaija, hogy hívjuk fel, mihelyst megtudtunk valamit.

– Rendben – felelte Vicki.

– Nem értem – jegyezte meg Brenda. – Azt hiszi, hogy el fogjuk felejteni?

– Anyából van – felelte Ted.

– Mire akartál megkérni, Vick? – kérdezte Brenda.

Vicki a fejét rázta.

– Később – mondta. Pedig már így is kezdett kifutni az időből.

– Mi lesz később? – kérdezte Ted.

– Semmi – felelte Vicki.

Brenda összehúzta a szemét a kórház előterei a szürke zsindely, a fehér szegély, a kék és fehér tábla előtt, melyen az állt: *Nantucketi Vidéki Kórház*.

– Gondoltál már rá, hogy most vagyunk itt utoljára? – kérdezte. – Furcsa, de azt hiszem, hiányozni fog.

A sok várakozás és aggódás, a nehezen beszívott levegő, az előző éjjeli néhány órás zaklatott alvás ellenére maga a CT nem volt olyan rossz. A kórház, úgy tűnt, munkaerőhiánnyal küzd, mert a vizsgálatot nem más vezette le, mint... Amelia az onkológiáról.

– Na, igen – mondta Amelia unottan Vicki izgatottságát látva, aki ugyanis megörült az ismerős arcnak, – Beugrom néha a radiológiára, ha a szükség úgy hozza. Mit is mondhatnék? Sokoldalú vagyok. Most pedig deréktól felfelé mindent vegyen le, beleértve a... nyakláncot is.

A nyaklánc kék zsinórra felfűzött, filctollal színezett száraztészták sora volt, Blaine-tol kapta anyák napjára, az óvodában készítette neki. Vickinek nem volt szerencsehozó talizmánja, mint Brendának, most a nyakláncnak kell ellátnia ezt a szerepet. Levette a ruháit, felvette az Ameliától kapott papíringet, és kezébe szorította a nyakláncot.

Amelia hivatalosan beszélt, mint a katalógusok operátorai, akiknek a telefonbeszélgetéseit ügyfélszolgálati okokból rögzítik.

– Megkérhetném, hogy feküdjön fel a vizsgálóasztalra? – kérdezte, miközben színpadias kézmozdulattal a keskeny asztalra mutatott.

Vicki engedelmeskedett, közben a papírköntösét igazgatta. Amelia beállította a gépet.

– Javaslom, hogy vegyen öt nagy levegőt felkészülésképp.

– Mire kell felkészülnöm? – kérdezte Vicki.

– Meg fogom kérni, hogy tartsa vissza a lélegzetét húsz másodpercig – magyarázta Amelia. – Egyes betegek szeretik tornáztatni kicsit a tüdejüket, mielőtt nekikezdenének.

– Jó – felelte Vicki. Beszívta és kipréselte a levegőt; mintha meghibásodott fújtató lett volna a tüdeje helyén.

– Abban a húsz másodpercben ez a gép majdnem 500 képet fog készíteni a tüdejéről.

Amelia hangjából elégedettség hallatszott; nyilvánvalóan büszke volt a gépre.

Képes leszek vajon visszatartani a lélegzetemet húsz másodpercig?, mélázott Vicki. Rápillantott az Amelia alsó ajkából kiálló ébenfekete és ezüst szegecsre, aztán behunyta a szemét. Előző éjjel, miközben Vicki az ágyban feküdt, megígérte magának, hogy nem fog Blaine-re és Porterre gondolni, miközben azonban némán húszig számolt, az ő képük úszott be elé, csak épp nem kisfiúkként: hártyás szárnyú rovarokká alakultak. Repültek, zuhantak, az asztalon fekvő Vicki felett lebegtek. Szitakötők lettek.

Erre nem lehet felkészülni. A CT-vizsgálat során készült ötszáz képet feltöltik dr. Alcott számítógépére, Ő viszont még egy napig nem tud határozott választ adni Vickinek, Át akarja nézni az eredményeket, gondolkodni akar rajtuk. Dr. Garda eközben Connecticutban vizsgálja majd őket, aztán ők ketten megbeszélik telefonon a dolgot. Hogy mi legyen a következő lépés.

– Maga szerint meddig fog tartani? – kérdezte Vicki. Arra számított, hogy egyértelmű választ kap, azonnal kimondják rá az ítéletet. Nem fogja kibírni a várakozást pár percnél tovább,

– Hát ezt nem tudom megmondani. Attól függ, mit látunk. Pár óra, vagy talán egy nap.

– Még egy nap? – kérdezte Vicki. – Akkor nem... ülhetek le a váróban?

– Otthon felhívom – felelte dr. Alcott. Komoly, hivatalos hangon beszélt. Nem a szokásos pajtáskodó horgász módján. Vicki lelkiereje megrepedt és szétfolyt, mint a tojás.

– Köszönöm, doktor úr – mondta Ted. Kezet ráztak.

Vicki képtelen volt megszólalni, el se köszönt. A várakozás elbátortalanította. *Vége*, gondolta. *Palliatív ellátás*.

Kimentek a folyosóra, dr. Alcott becsukta az ajtaját. Brenda felnyögött.

– Itt van az a lány.

Vickit annyira megtörte az idegesség, hogy meg sem kérdezte, milyen lányról beszél Brenda. Aztán persze ő is látta, hogy egy lány a homlokát ráncolva közeledik feléjük. Szőke volt, és rendetlen kinézetű. Halványan rémlett neki az első itteni látogatásáról. Mikor beültették a portot.

– Elkapott a női mosdóban – súgta oda Vickinek Brenda. – Marhaságokkal vádolt meg. Azt hiszem, ismeri Josht.

Vicki bólintott. Cseppet sem érdekelte. Beszívta, majd kipréselte magából a levegőt. Nehezére esett a légzés, úgy érezte, akár itt és most is elterülhetne. Fájt a feje. A padlót bámulta. Ted olyan erősen szorította a kezét, hogy elfehéredtek az ujjai. O is rosszat sejtett. Palliatív ellátás. Hospice Ház. Odakint egy mentő vijjogott, a sürgősséginél mozgolódás támadt. Az egyik váróban ment a tévé, híreket mondtak. Az elnök lecsap a mexikói határon.

Vicki behunyta a szemét. Körülötte minden, abszolút minden rákerült *azoknak a dolgoknak a listájára, melyek már nem számítanak*. Minden, kivéve az életét meg a gyerekeit. Blaine és Porter biztosan a strandon vannak Joshsal, ásnak a homokban, élvezik a tízóraijukat, a nyári barátaikkal játszanak. Amikor azonban Vicki megpróbálta elképzelni őket ebben az idilli jelenetben, egyáltalán nem sikerült. Csak feketeséget látott. Megpróbált szitakötőkként gondolni a fiúkra. (Valamiért megnyugtató volt szitakötőnek képzelni őket, de miért?) Semmi. Kinyitotta a szemét, és Ted felé fordult.

– Nincs egy képed a fiúkról?

Ted a felvételi pultnál dolgozó lányt figyelte, aki elszántan közeledett feléjük. A vörös, pántos pamutruhája kicsit túl rövid volt, a lábán ütött-kopott arany balettcipőt viselt, a szíja körbetekeredett a bokáján. Vicki nagyot pislantott: kilátszott a lány melltartópántja, a sminkjét összecsapta, szőke haját pedig nyilvánvalóan meg sem fésülte. *Mit akarhat tőlünk?* Ted szórakozottan kivett a tárcájából egy képet a fiúkról, és

odanyújtotta Vickinek, Brenda összehúzott szemmel nézett a lányra, és megrázta a fejét

– Akármit akarsz is mondani, mi nem akarjuk hallani.

– Pedig szerintem hallani akarjátok – felelte Didi.

– Nem, egyáltalán nem.

– Miről van szó? – kérdezte Ted.

– Josh lefekszik a barátnőtökkel—közölte Didi. – Azzal a terhes nővel.

– Hohó! – felelte Ted. – Ez elég komoly vád. – Először Vickire pillantott, aztán Brendára. A homlokát ráncok szelték át. – Melanie-ról beszélsz, igaz? Melanie? Honnan tudod? Josh mondta?

– Menj el! – mondta Brenda. – Kérlek.

– A bátyám látta őket együtt- folytatta Didi. – Kint, Monomoyban. Az éjszaka közepén.

– A bátyád? – kérdezte Ted.

– Azt se tudja, mit beszél, Ted – mondta Brenda. – Nem tudom, mi bajod a családunkkal, de most már szállj le rólunk! Így is nagy rajtunk a nyomás.

Nyomás, gondolta Vicki. *Kell hogy legyen rá egy másik szó.*

– Hát jó – felelte Didi. A karját dacosan keresztbe fonta a mellkasán. – De tudom, mit beszélek. Lefekszenek egymással. – Azzal sarkon fordult, és elvonult.

Igen, gondolta Vicki. A lánynak valószínűleg igaza van. Josh és Melanie. Különös, szinte hihetetlen, Vicki azonban már korábban is észrevett pár dolgot, melyek miatt el tudta hinni, hogy lány igazat mond. Josh és Melanie: ez lehetne a nyár legnagyobb felfedezése, ám Vicki egyszerűen félredobta, mint minden mást. Nem számított.

Otthon a szokások teljesen felborultak. Josh visszajött a gyerekekkel.

– Hogy ment? – kérdezte Josh.

– Nem tudjuk – felelte Ted. – Az orvos majd később hív.

– Aha – mondta Josh. Fürkészőn nézett Vickire. – Jól vagy, főnök?

Melanie és Josh, gondolta Vicki. *Lehetséges volna?* Most nem tudott időt szánni arra, hogy ezen eltöprengjen. *Palliatív ellátás.* Egy éve van, talán kettő. Blaine hat lesz, Porter három. Blaine emlékezni fog rá, Porter valószínűleg nem. Hosszú kórházi látogatások várnak rá, és olyan gyógyszerek, melyek kiradírozzák a tudatát. Úgy érezte, menten elájul. Beleroskadt a konyhai székbe.

– Ted, kivinnéd a gyerekeket, kérlek? Nem bírom.

– Hová vigyem ki őket? És Porter alvása?

– Kocsikázz vele, amíg el nem alszik. Nem fekhetek le. És ha csörög a telefon?

Josh megköszörülte a torkát.

– Na jó, én akkor mentem.

– Na és a mesélés, Josh? – tiltakozott Blaine. – Mi lesz a *Csókold meg a tehenet-tel.*

– Most elmész apával – felelte Vicki.

Josh integetett, aztán kimenekült, úgy tűnt, alig várja, hogy mehessen.

– Nem tudom, Vick – mondta Ted. – Te közben itt fogsz ülni egyedül, és emészted magad.

– Majd én kiviszem a gyerekeket – ajánlotta Brenda. – Akkor ketten ülhettek itt, és emészthetitek magatokat.

Vicki legszívesebben felvisított volna: *Az egészségemről beszélünk, a testemről, az életemről!*

– Menj! – mondta. Elrejtőzött a hálószobájában, magára csukta az ajtót. Kinyitotta az ablakot, bekapcsolta a ventilátort. Leült az ágy szélére. A világon mindenhol halnak meg anyák. Palliatív ellátás: az élet meghosszabbítását és az utolsó stádiumban lévő emberek méltó körülmények közé helyezését támogató program. Meg kellene kérnie valamire Brendát, de egy percet sem töltöttek kettesben, nem volt ideje előhozakodni vele.

Mert Melanie mindig ott volt? Melanie pörgött a ruhaboltban, mikor kijött az öltözőből. *Biztos, hogy nincs itt még valami?* Melanie és Josh. De mikor? Hol? És miért nem mondta el neki Melanie. Persze ez könnyű kérdés: mert azt hitte, Vicki dühös lenne rá. És tényleg dühös? Az ágy szélén ült, a lába a földre ért. Ted kopogott be az ajtón.

– Gyere!

– Dr. Alcott az. – Ted átadta neki a telefonját.

Máris? Mikor azonban az órára nézett, látta, hogy már háromnegyed négy van.

– Halló? – szólt bele.

– Vicki? Mark vagyok.

– Üdv.

– Először is hadd mondjam el, hogy dr. Garda szeptember elsejére tűzte ki a műtétjét.

– A műtétem? – kérdezte Vicki. – Tehát működött? A kemoterápia?

Ted úgy csapta össze a kezét, mintha valami sportesemény lenne.

– Pontosan úgy működött, ahogy vártuk – felelte dr. Alcott. - A tumor jelentősen összement, eltávolodott a mellüreg falától. A mellkassebész így jó eséllyel képes lesz elérni a tumort, és az egészet ki tudjamajd venni. És... ha feltételezzük, hogy nem lett áttétes, jók a felgyógyulás esélyei.

– Nem hiszem el – mondta Vicki. Azt hitte, nevetni vagy sírni fog, de csak álmélkodást érzett. – Ezt *nem* hiszem el.

– Hát, azért még ott van a műtét – jegyezte meg dr. Alcott. – Ami sosem kockázatmentes. Előfordulhat, hogy a sebész elnéz valamit, vagy mi néztünk el valamit. Lehet, hogy a rák valahol máshol visszatér, de ezt már csak a szuperóvatosságom mondatja velem. Mindent összevetve, ha sikerül a műtét, akkor igen, tünetmentes lesz.

– Tünetmentes.

Ted olyan erősen megszorította Vickit, hogy majd összeroppantotta. Vicki nem mert semmi örömhöz vagy megkönnyebbüléshez hasonlót érezni, mert mi van, ha hazudik...

– Ez jó hír? Örülnöm kéne?

– Sokkal rosszabb is lehetett volna – felelte az orvos. – Ez persze csak egy lépés, de nagyon fontos lépés. Úgyhogy igen, örüljön!

Vicki letette a telefont.

– Felhívom anyádat. Megígértem neki – mondta Ted. Kiment a szobából, Vicki pedig leroskadt az ágyra. Az éjjeliszekrényen ott hevert a fiúk fényképe, melyet Ted a kórházban adott oda neki. Blaine és Porter egy vörös fülkében állt a Friendlysnél. Fagylaltot ettek előtte, Porter arcán szétkenődött a csokoládé. Vicki elvitte őket ebédelni előző télen egyik nap, mert hideg volt, havazott, és ő ki akart mozdulni otthonról. Csak egy átlagos nap volt, egy a több százból, melyet majdnem el is felejtett. Egy a több ezerből, melyet biztosra vett.

Így utólag Brenda nem is értette, miért aggódott. Persze, hogy Vicki jó híreket kapott, persze, hogy összezsugorodott a tumor, persze, hogy sikeres lesz a műtét, és Vicki legyőzi a tüdőrákot. Hiszen ő a legszerencsésebb ember a világon. Az ő élete olyan, akár a teflon: néha tönkremegy valami, de rajta nem hagy nyomot.

És miért lenne, folytatta Brenda a gondolatmenetet, *Vicki az egyetlen szerencsés?* Miért ne emelkedhetne ki Brenda is a saját mocsarából hasonlóan diadalittasan? Miért ne lehetne Brenda és Vicki a két Szupertestvér, akik egyetlen nyáron legyőznek minden akadályt? Ted elhozta a laptopját, de csak arra használta, hogy reggelenként ellenőrizze a piacot, és e-maileket küldjön. Persze,

hogy használhatja Brenda! Nyilván! A CT-vizsgálat szerencsés kimenetele után Ted nagylelkű hangulatba került. Brenda ezt ki is használta: befészkelte magát a verandára a laptoppal meg egy termosz kávéval, vitte a sárga jegyzettömbjét, és elkezdte begépelni *Az ártatlan szélhámos* című forgatókönyvet. Menet közben lektorálta is, talált egy online szinonimaszótárt, és bele-belepillantott *A forgatókönyvírók bibliájába* is, melyet a Nantucket Atheneumból vett ki, A forgatókönyv tréfának indult, de nagyon is valóságossá vált. Vajon Pollock is ezt érezte? Festéket csepegtetett egy vászonra a gyerekek játékának utánzásaként – és valahogy művészet lett belőle? Brenda munka közben próbált nem gondolni Walshre, Jackson Pollockra és a százhuszonötezer dollárra. Megpróbált nem töprengeni azon, hogy: *Mihez kezdek, ha nem tudom eladni?* Az elméjében felvillant a telefonszám, melyet beírt a mobiljába Amy Feldman neve után: ő volt az a diákja, akinek az apja a Marquee Filmgyár elnöke. Brenda emlékei szerint Amy Feldmannek is ugyanúgy tetszett *Az ártatlan szélhámos*, mind bárki másnak; elfogadható dolgozatot adott le, melyben Calvin Dare karakterét összehasonlította Rick Moody *Jégvihar* című regényének egyik szereplőjével. Amy Feldman vajon hallotta, mi történt dr. Lyndonnal a szemináriumi időszak vége előtt nem sokkal? Nyilván. A hallgatóknak hivatalosan azt mondták, hogy dr. Lyndon személyes okok miatt visszavonult; az utolsó két óra elmaradt, a záródolgozatok osztályzását pedig, dr. Atela vállalta magára. A botrányos történetet azonban – szex, túlzó osztályzat, vandalizmus – nyilván feldagasztva, eltorzítva mesélték el újra meg újra, míg a végén már mozivászonra illett volna. Mit gondol most Amy Feldman Brendáról? Vajon odaadná a forgatókönyvet az apjának, vagy egyszerűen kukába dobja? Esetleg rituálisan elégeti a Champion kampuszán?

Brenda addig gépelt, míg megmerevedett a háta, a feneke fájt az üléstől.

Néha vetett rá valaki egy pillantást. Például a kinti zuhanyra menet, vagy onnan jövet.

Ted: Hogy megy?

Brenda: Jól. (Megáll, felnéz. Nagyon szeretné, ha nem kellene Amy Feldmanre hagyatkoznia.) Hé, nem foglalkozik véletlenül az egyik ügyfeled mozifilmekkel?

Ted: Mozifilmekkel?

Brenda: Aha. Vagy, mondjuk tévéfilmekkel? (*Százhuszonötezer dollár*, gondolja. Nem válogathat.) Egyszerű tévéműsorokkal?

Ted: Hmmm. Nem... hiszem.

Vicki: (megérinti Brenda hátát) Hogy megy?

Brenda:Jól.

Vicki: Hozzak valamit?

Brenda: Aha, egy zsák pénzt. (Jól összeszorítja a száját. Még senkinek nem beszélt a pénzről, és nem is fog, amíg teljesen kétségbe nem esik. Most nem kétségbeesett, most dolgozik.)

Vicki: (nevet, mintha Brenda valami vicceset mondott volna) Na és egy szendvicshez mit szólnál? Csinálhatok egy tonhalasat.

Brenda: Kösz, nem kérek

Vicki: Enned kell.

Brenda: Igazad van, anyu. Egy zacskó csokis keksz?

Melanie: Hogy megy?

Brenda: (abbahagyja az írást, felnéz) Jól. És veled mi újság? (Mióta Didi a betegfelvételi pulttól azt a különös megjegyzést tette Vicki CT-vizsgálatának a napján – Brenda egyébként teljes titoktartás mellett felhívta a kórház vezetőségét, hogy panaszt tegyen. Brenda figyelte Melanie-t, különösen, ha Josh is jelen volt; de nem vett észre semmit. Alig beszéltek. Ha Melanie belépett a szobába, Josh kiment.)

Melanie: (meglepődik Brenda szokatlan érdeklődésén) Jól vagyok. (A hangja bánatos. Az első itt töltött napjaikat idézi, mikor Melanie folyton búslakodott. Peter mostanában néha felhívta, Melanie azonban foghegyről válaszolgatott neki, gyorsan lezárta a beszélgetéseket.) Sajnálom, hogy vége a nyárnak.

Brenda: Akkor ketten vagyunk.

Melanie: Mihez kezdesz, ha elmegyünk?

Brenda: (a képernyőre koncentrál, már bánja, hogy beszélgetésbe elegyedett Melanie-val) Hát az még a jövő titka. És te?

Melanie: Dettó. (Hosszú szünet, mialatt Brenda attól fél, hogy Melanie megpróbál beleolvasni a szövegébe. Melanie böffent.) Bocs, gyomorégésem van.

Brenda: Ebben nem segíthetek

Josh: Hogy megy?

Brenda: Jól.

Josh: Szerinted el tudod adni?

Brenda: Fogalmam sincs. Remélem. (Aztán azt gondolja: *A fenébe is, ártani nem árthat*.) Nem ismersz senkit a filmiparban, ugye?

Josh: Hát, ott van Chas Gorda, a szépírásprofesszorom a Middleburyn. Igazából vendég előadó. Volt ez a regénye, a *Beszélgetés*, melyből filmet készítettek még 1989-ben. Ő talán ismer valakit. Megkérdezhetem, ha visszamegyek.

Brenda: Megtennéd? Az remek lenne.

Josh: Nem gond.

Brenda: Mikor mész vissza?

Josh: Két hét múlva.

Brenda: És már várod?

Josh: (a kunyhó belsejébe bámul, ahol – talán véletlenül? - Melanie a konyhaasztalnál a *Boston Globe*-ot olvassa) Azt hiszem. Nem tudom.

Brenda: (arra gondol: *Borzalmas Didinek igaza volt. Van valami kettejük kozott. Valami, amit a saját bajaink miatt mi észre se vettünk*. Kedvesen mosolyog Joshra, felidézi, mikor a fiú kölcsönadott neki egy negyeddollárost a kórházban, és amikor megcsókolta őt az előkertben.) Talán egy nap majd a te regényedet dolgozom át.

Josh: (Brendára néz, de a figyelmét valami – vagy valaki? – más vonta magára odabent.) Ki tudja?

Blaine: (piros nyalókát eszik, mely rácsöpögött az áliára, úgy néz ki, mintha vér volna.) Mit csinálsz?

Brenda: Dolgozom.

Blaine: Apa gépén?

Brenda: Uhüm.

Blaine: A filmeden dolgozol?

Brenda: Mmmhmmm.

Blaine: Olyan lesz, mint a *Scooby Doo*?

Brenda: Nem, egyáltalán nem olyan. Emlékszel, mikor mondtam, hogy felnőtteknek fog szólni? Jaj-jaj, ne nyúlj hozzá! Ilyen ragadós kézzel ne nyúlj apa gépéhez! Menj, és mosakodj meg!

Blaine: Játszol velem *Létrák és csúszdákat?*

Brenda: Most nem lehet, Blaine. Dolgozom.

Blaine: Ha szünetet tartasz, akkor játsszunk?

Brenda: Ha szünetet tartok, akkor igen.

Blaine: És az mikor...?

Brenda: Nem tudom. De most kérlek... (Benézett a kunyhóba. Hol van Josh? Hol van Vicki? Hol van Ted?) Brenda néninek dolgoznia kell.

Blaine: De miért?

Brenda: Mert (suttogva folytatja) pénzt kell szereznem.

Brenda a harmadik nap éjszakájának a közepén befejezte *Az ártatlan szélhámos* begépelését. A kanapén ült, Ted számítógépe Liv néni finom dohányzóasztalán hevert. A hátsó szúnyoghálón keresztül befújt a szél. Sconset csendes város volt, leszámítva a tücsköket és az alkalmankénti kutyaugatást. Brenda begépelte az utolsó oldalt, azt a jelenetet, mikor Calvin Dare már idős, szép karriert befutott úriemberként élvezi a csendes, békés délutánt a feleségével, Emilyvel. Dare és Emily a kertben virgonckodó unokáit nézi. Ezt a képet egyenesen a könyv utolsó lapjáról vette; ez a jelenet zavarta meg a kritikusokat. Helyes, hogy Dare ilyen boldogságot élhet át, mikor elfoglalta annak az embernek az életét, akinek a halálát majdhogynem ő okozta? Brenda a megjegyzéseibe majd beleír pár elgondolkodtató képet – a párbeszédeknek és utasításoknak azonban VÉGE! A képernyőt bámulja. Kép elhalványul. Stáblista. VÉGE!

Brenda rányomott a mentés gombra, majd biztonsági másolatot készített egy lemezre. Húsz perccel múlt egy, és ő teljesen éber volt. Töltött magának egy pohár bort, és megitta a konyhaasztalnál ülve. A teste sajgott a túl sok üléstől; a szeme elfáradt. Megropogtatta az ujjait. VÉGE! Azt hitte, többé sosem éli át ezt az eufóriát. Akkor érzett így, mikor befejezte a disszertációját, meg mikor az utolsó szemináriumi dolgozatot is értékelte a Championon töltött első félévében. A jól elvégzett munka. Holnap majd aggódik amiatt, mihez kezdjen vele, ma este azonban csak élvezi az eufóriáját.

Megitta a borát, majd újra teletöltötte a poharát. A ház megtelt az ott lakók lélegzésével – Brenda legalábbis így érezte. Walshre gondolt, de aztán leállította magát. Megtalálta a mobilját a kisasztalon, majd a borával együtt kivitte a verandára. Átnézte a névjegyzékét.

Mit csinálok? Negyed kettő van, minden normális ember alszik. Brenda azonban ezzel most nem tudott foglalkozni. Ő *most* lelkesedett a forgatókönyve miatt; reggel, mikor

kinyomtatja, hibákat találhat benne, megkérdőjelezheti, hogy egyáltalán képernyőre való-e.

Feltárcsázta Amy Feldman számát, és a másodperc törtrésze alatt, mielőtt egyáltalán vonalat kapott volna, megpróbált felidézni mindent, amit Amy Feldmanről tudott. Brenda most már eltöltött annyi időt Blaine-nel, hogy tudja: Amy Feldman Vilmára hasonlított a *Scooby Doo*ból. Alacsony volt, és tömzsi, nagymamás keblekkel, rövid hajjal, a sötét keretes, szögletes szemüvege láncon lógott, így mikor levette, a mellén pihent. Amy Feldman olyan volt, mint egy harminc évvel ezelőtti entellektüel a Beatnemzedékből, és ettől valahogy menő lett, vagy ha nem is menő, de elfogadott. A csoportban a többi félig nő, félig lány láthatóan kedvelte, tisztelettudóan hallgattak, mikor beszélt, bár ezt lehet, hogy az apjának, Ron Feldmannek köszönhette. Brenda csoportja, bár erre csak most jött rá, egy csapat becsvágyó színésznőből állt, akik nemcsak Walshnek mutogatták a tudományukat, de Amy Feldmannek is. Amy Feldman japán szakos volt. Mit csinál vajon az idén nyáron? Japánba utazott? Vagy New Yorkban maradt volna? Ha Brenda tudta volna, hogy kirúgják, beperelik, jó százhuszonötezer dollár adósságot halmoz fel, és azon múlik a sorsa, hogy el tud-e adni egy forgatókönyvet, sokkal jobban odafigyelt volna Amy Feldmanre. így azonban csak a láncra fűzött szemüveg és a japán szak ragadt meg az emlékezetében.

Hirtelen bevillant előtte egy beszélgetés, mikor Amy azt mondta Walshnek egy Uni nevű sushibárról, hogy „abszolút senki nem ismeri, felfedezetlen és teljesen autentikus. Pont olyan, mint amit az Aszakusza úton adnak Tokióban.”

„Te jártál Toldóban?” – kérdezte Walsh, a másik világutazó.

„Az apámmal”— felelte Amy, a hangjából hallatszott, hogy próbálja lenyűgözni. „Egy forgatáson.”

Jó eséllyel Amy Feldman is szerelmes volt Walshbe.

Harmadik csörgés, negyedik csörgés, ötödik csörgés. Brenda azon töprengett, vajon Amy Feldman mobilját hívja-e, vagy az albérletét. És ha bekapcsol az üzenetrögzítő, hagy-e üzenetet? Az üzenetet nem lehet figyelmen kívül hagyni, gondolta Brenda; de inkább személyesen akart beszélni vele.

– Igen?

Valaki válaszolt! Idősebb férfihang volt, túlzottan nyájas, mintha azt mondaná: „Mi a fenének veszem fel a telefont hajnali kettőkor?”

– Üdv! – szólt bele Brenda, remélte, hogy elég vidáman cseng a hangja, és ez az ember egyből érezni fogja, hogy nem részeg, és nem is obszcén telefonbetyár. – Amy ott van?

– Amy? – kérdezte a férfi. Aztán kíváncsi hangon megkérdezte valakitől: – *Itt* van Amy? – A másik hang, egy nőé, mormoló választ adott. Aztán a férfi azt mondta: – Igen, itt van, de alszik.

– Értem – felelte Brenda. *Koncentrálj!* – intette magát. Ez nem Amy Feldman mobilja, és nem is a lakása (Brenda a „lakása” alatt valami többedmagával használt kollégiumi lyukra gondolt egy rezsóval meg alagsori mosókonyhával). Ez Amy Feldman otthoni száma volt, a családjáé, valószínűleg egy Central Parkra néző palotát hívott. *Amy Feldman otthon lakik*, gondolta Brenda. *Most az apjával, Ron Feldmannel beszélek. Atyaég!*

– Szeretne üzenetet hagyni neki? – kérdezte Ron Feldman. Ez megint annyira kedvesen csengett, hogy nem lehetett hinni az őszinteségében.

– Brenda Lyndon vagyok – mondta Brenda. Nagyon halkan beszélt, senkit nem akart felébreszteni a kunyhóban. *Talán azt kellett volna mondanom, hogy doktor Lyndon?!* – Tanítottam Amyt a Championon az előző félévben.

– Jjjjjó. Leírjam, vagy vissza tud hívni reggel? – Érezhető volt, hogy jobban örülne az utóbbi lehetőségnek, Brenda azonban szégyentelen telemarketinges lett. *Nem szabad elengedni!*

– Nem okozna nagy gondot leírni? – kérdezte.

– Hát jó. Keresek egy tollat. – Aztán odaszólt a feleségének: - Szívem, adnál egy tollat? Amy egyik tanára a Championról... Fogalmam sincs, mit akar. – Majd Brendától azt kérdezte: – Mit is mondott, hogy hívják?

– Brenda Lyndon. Ipszilonnal.

– Brenda Lyndon – ismételte Ron Feldman. A háttérben a hang megemelkedett egy oktáwal. – Micsoda? Jól van, várj! Szívem, várj! – Majd azt mondta Brendának: – Egy pillanatra várakoztatásra teszem, rendben?

– Rendben – felelte Brenda.

A vonal elnémult, Brenda megcsípte magát. *Elment az eszem!* A hívás előtt pár másodperccel döntötte el, hogy nem hagy üzenetet, erre most üzenetet hagy. Pedig ez az egyetlenegy lehetősége van, nem zaklathatja megint a Feldman-házat.

Kattanás hallatszott.

– Ott van még? Dr. Lyndon? – kérdezte Ron Feldman.

– Igen.

– Maga az a professzor, aki abba a kalamajkába került? Az ausztrál diákkal? Meg aki szétvágta az eredeti Jackson Pollock-festményt?

Abban a másodpercben fény gyulladt ki a Shell utca tizenegyes szám mögötti házak egyikében. A frissen kivilágított ablakban Brenda egy nő arcát látta, annyi idős lehetett, mint az anyja, gyógyszereket dobott a szájába, aztán vizet ivott.

– Hát – felelte Brenda –, azt hiszem, igen.

– Hallottunk magáról – mondta Ron Feldman. – Vagyis a feleségem hallott. De Amy azt mondta, jó tanár volt. Szerette az óráit. Azt a könyvet is szerette, amivel foglalkoztak.

– *Az ártatlan szélhámost?* – kérdezte Brenda.

– *Az ártatlan szélhámost,* szívem? – kérdezte Ron Feldman. – Hm, a címére nem emlékszünk, egyikünk sem hallott még róla. Na, mindegy. Dr. Lyndon, késő́re jár, de átadjuk...

– Mert pont emiatt hívom.

– Mi miatt?

– *Az ártatlan szélhámos* miatt, ami tetszett Amynek, és amiről még sosem hallott. Forgatókönyvet írtam belőle. Itt is van előttem teljesen készen.

– Egy pillllllanat – mondta Ron Feldman. – Maga most... – Felnevetett, de már nem túlzottan kedvesen vagy udvariasan, ez már gyanakvóan, szinte mérgesen hangzott. – *Rám* vadászott?

– Öööööö – felelte Brenda.

– Idetelefonál az éjszaka közepén, úgy tesz, mintha Amyt keresné, miközben valójában rám vadászik a forgatókönyvével?

– Nem, dehogy, én...

– Százféleképp próbálkoztak már. Otthagyják a főpincérnél a Gothamban, mert ott szoktam enni, megvesztegetik a kapusomat vagy a sofőrömet, sőt!, munkát vállalnak, mint a kapusom vagy sofőröm, csak hogy belenyomhassák a forgatókönyvüket a kezembe. Nem lep meg, hogy önnek, mint frissen kirúgott egyetemi professzornak forgatókönyve van, mert ezen a hatalmas bolygón mindenkinek van egy forgatókönyve, még a fogorvosom unokaöccsének is, de még a titkárnőm bátyjának is, aki egyébként a Sing Singben ül. De ez teljes őrület. Ilyet még nem éltem. Túljárt az eszemen. Az enyémen! Hogy szerezte meg ezt a számot?

– A lánya adta meg – felelte Brenda.

– Hát ez pompás. Pom-pás.

– Azt mondta, tetszett Amynek a könyv, nem? – kérdezte Brenda.

Ron Feldman elhallgatott.

– Mi is a címe annak az átkozott könyvnek?

– *Az ártatlan szélhámos*.

– Eleve rossz. Meg kell változtatni a címet. Senki nem akar ártatlan dolgokat nézni.

– Megváltoztatni a *címet?* – ismételte Brenda.

A háttérből nyafogás hallatszott.

– Jól van, igazad van. Visszaszívom. A feleségem emlékeztetett az *Ártatlanság korá*ra. Edith Wharton, Martin Scorcese, Oscarra is jelölték. Jól van, rendben, rendben van. Folytassa!

– Folytassam? Mit?

– Adja el! Harminc másodpercet kap. Kezdje!

– Hát, öööö – kezdte Brenda, miközben arra gondolt: *Beszélj!* Betéve ismerte a könyvet; ez volt a szenvedélye, az élete. – Kosztümös darab, ezerhétszázas évek, ez az ember, Calvin Dare, a főszereplő, kiköti a lovát egy kocsma elé, de villámlik, a ló megriad, és fejbe rúg egy másik embert, Thomas Beechet, aki ebbe bele is hal.

– Gyakorlatilag alszom.

– Szóval akkor az első ember, Calvin Dare átmegy egy folyamaton, melynek a végére *átalakul Thomas* Beechcsé. Elfoglalja Beech munkáját, elveszi a menyasszonyát, leéli Beech helyett az életét, gyakorlatilag leveti a saját identitását, hogy Beech lehessen. Mert Beech élete jobb volt, mint az övé. Vagy... mert bűnösnek érzi magát Beech halála miatt.

– Ennyi? – kérdezte Ron Feldman.

– Hát nem, el kellene olvasnia...

– Köszönöm a hívását, dr. Lyndon.

– Elküldhetem a...

– Mondok valamit: írjon forgatókönyvet egy professzorról, aki lefekszik a diákjával, aztán tönkretesz egy több millió értékű egyetemi tulajdonú festményt. Nyilván kis költségvetésű lesz, de ebben legalább van némi izgalom. A másikban nincs.

– Nincs?

– Jó éjszakát, dr. Lyndon.

– Ó – felelte Brenda. A másik kunyhóban lekapcsolták a villanyt. A nő eltűnt a szeme elől. – Jó éjszakát.

Josh úgy döntött, hogy kilép.

Egyébként is csak másfél hét maradt hátra a bébiszitterkedésből, és most, hogy Ted is itt lakott, Vicki majdnem mindennap hamarabb hazaküldte Josht. „Hozd haza korábban a gyerekeket! Elvisszük őket ebédelni. Tedd ki őket a Kaszinóban! Ted teniszezik.” Hallotta, hogy újabb esti pikniket terveznek a Smith’s Pointra, őt azonban nem hívták meg, és ha mégis meghívnák, nemet mondana. Ettől függetlenül bántotta, hogy nem hívták meg. *Talán ő már nem „családtag”?* Végeztek vele? Jelentéktelen figura? Hát igen, ostoba lenne, ha nem venné észre, hogy lassan vége. Hiszen Vicki kemoterápiája lezárult, sikeres volt, most a műtétre készül, ami majd Connecticutban lesz. Brenda befejezte a forgatókönyvét, és most arra fordítja minden idejét, hogy kinyomtassa, kartondobozokba fektesse, és kiküldje a stúdióknak. Ted kivette a szabadságát, és eljött. Úgyhogy semmi okuk bevonni Josht a családi kiruccanásba; valószínűleg ők is jobbnak látják, ha elkezdik leválasztani a gyerekekről, különben túl nehéz lenne nekik az elválás. Ez így mind szép és jó, Josh mégis szenvedett miatta. Melanie révén jobban a családhoz tartozott, mint hitték. Végül mégis Melanie miatt akart kilépni. Nem bírt a közelében lenni, már a látványa is kínozta. Peter látogatása óta Melanie egyszer elkapta. Könyörgött neki, hogy találkozzon vele a strand parkolójában, várni fog rá, mint régen, tízkor. „Lezárásul” – mondta. Josh azonban biztosra vette, hogy ez a *lezárás* hosszú, fájdalmas beszélgetést és egy kis búcsúszexet jelent, mellyel jól feltépnék a szívén ejtett friss sebeket, és megint ömleni kezdene belőle a vér.

Josh nemet mondott Melanie-nak.

Ki fog lépni. Az ő nyári sztorijának vége.

Amikor Josh belépett a Shell utca tizenegybe a fejében a megírt felmondóbeszédével, a.házra mély csend telepedett. Ted, Melanie és Brenda a konyhaasztalnál ült, egymást nézték. A szúnyoghálón keresztül Josh látta, hogy a gyerekek a hátsó kertben egy labdát gurítgatnak a fűben. Ez kifejezetten szokatlan volt. Vicki nem szerette, ha a gyerekek a hátsó kertben játszanak, mert a kerítés mellett mérges gombák nőnek, a rózsák körül pedig darazsak repkednek. Vicki szerint az elülső kert sokkal biztonságosabb, ha van velük egy felnőtt, abból pedig mindig akadt. Most viszont a hátsó kertben voltak felügyelet nélkül – tehát baj van.

– Mi a baj? – kérdezte Josh.

Mindhárman felnéztek – Josh Ted, aztán Brenda arcára pillantott, mindkettő tragikus eseményekről mesélt. Melanie-ra nem tudott ránézni. *És hol van Vicki ?* A hálószoba ajtaja zárva volt.

– Semmi komoly – mondta Brenda. – Vickinek fáj a feje.

– Hm – felelte Josh. *Fáj a feje?* Ezért ez a fájdalmas gyülekezet az asztal körül, mintha ők hárman egy összeomló ország kormányzati tisztviselői lennének? Ezért büntették vagy vesztegették meg, és küldték ki a gyerekeket felügyelet nélkül a veszélyektől hemzsegő hátsó kertbe?

– Nagy fájdalmai vannak – magyarázta Ted. – Nem bírja a fényt. Sem a gyerekek hangját.

– Hm – mondta Josh. – És ez csak úgy jött?

– Csak úgy – bólintott Ted. – Felhívtuk dr. Alcottot fájdalomcsillapítókért. Látni akarja Vickit.

– Látni akarja? – ismételte Josh.

– MRI-t akar csináltatni – vette át a szót Brenda. – De Vicki persze nem hajlandó bemenni.

Melanie hallgatott. Éppolyan kívülálló volt ebben a tragédiában, mint Josh. Ez is része a kapcsolatuknak, az egymásra találásuknak: érintettek, de nem állnak kapcsolatban.

Kapcsolatban állnak, de nem rokonok. Melanie olyan áthatóan nézte, hogy ezt már nehezen lehetett nem észrevenni.

– Szóval... vigyem el a gyerekeket? – kérdezte Josh.

– Légy szíves – felelte Ted.

– Veled megyek – közölte Melanie. – Segítek.

– Nem, fölösleges – mondta Josh. – Boldogulok.

– De tényleg – erősködött Melanie. – Nekem nem probléma.

– Nekem... – Josh majdnem kimondta, hogy „viszont igen”, de Ted és Brenda már így is kíváncsian leste. – Jó, rendben – mondta végül. – Ahogy akarod.

Miközben végigbaktattak a Shell utcán, Josh szörnyen feszélyezve érezte magát. Több tucatszor megtette ezt az utat Blaine-nel és Porterrel, Melanie-val az oldalán szinte úgy érezte, hogy ez az ő családja: Blaine és Porter a fiai, Melanie pedig a terhes felesége. A sconseti piacnál ácsorgók nyugodtan ezt hihették volna, Josh pedig rájött, hogy egy része pontosan *erre* vágyott. Egy része szerette volna elvenni Melanie-t, gyereket akart tőle. Ettől függetlenül dühös volt rá, Melanie megbántotta őt, és haragudott, amiért befurta magát a fiúkkal közös szokásaikba, Joshnak pedig esélyt sem hagyott, hogy tiltakozhasson, vagy irányítása alá vonhassa a dolgot. így aztán hallgatott. Melanie-t ez azonban még nem gátolta meg abban, hogy beszélgetni próbáljon vele.

– Hiányzol – mondta Melanie.

Josh nem felelt. Örült neki, hogy ezt hallja, de ez még nem volt elég.

– Én hiányzom neked? – kérdezte Melanie.

– Melanie – mondta Josh.

– Mi az?

– Ez nem számít.

– De számít.

– Nem fogom egész reggel ezt csinálni. Ezt a „Hiányzol, én hiányzom neked?” dolgot. Egyáltalán miért jöttél velünk?

– Ki akartam jutni a házból. Nagyon feszült ott a hangulat.

Josh Blaine-t nézte. A gyerek kábult, elmélkedő hangulatba süllyedt, ami csak ritkán fordult elő vele, Josh látta rajta, hogy nem figyeli őt a szokásos kíváncsiságával.

– Komoly a dolog? – kérdezte Josh. – A fejfájás?

– Akár az is lehet.

– Hm.

Csendben elsétáltak a strand parkolójáig.

– *Ne* szaladj előre! – intette Josh Blaine-t. – Mind együtt megyünk.

– Tudom – felelte Blaine.

Melanie szippantott.

– Találkozni akarok veled itt ma este.

– Nem.

– Csak még egy hét.

—Tudom, de akkor meg mit számít?

– Számít. Veled akarok lenni.

Josh Blaine-re pillantott. A fej tartásából ítélve lehet, hogy mindent hallott. Az is lehet, hogy csak Josh képzelődött, de már nem érdekelte. Megrázta a fejét Melanie felé. Porter a fülébe gügyögött.

Később, mikor Blaine két napernyővel arrébb játszott Abby Brooks-szal, Porter pedig már legurította a cumisüveg felét, és aludni készült, Melanie felkelt a székből, és lehuppant Josh mellé a törülközőre. Josh felkészült a következő támadásra, Melanie azonban hallgatott, meg sem moccant, mégis határozottan *jelen* volt; Josh érezte a haja, a bőre illatát. Egymás mellett ültek, nézték az óceánt és a furdőzőket, feszültnek kellett volna lenniük, de meglepő módon nem volt rossz érzés. Együtt voltak, de érintés és beszéd nélkül. Josh azon kapta magát, hogy nem mer

megmozdulni, fél megtörni ezt a varázst, mely átmenetileg rájuk telepedett. Talán ezt értette Melanie lezárás alatt. Nem az az extázis volt, melyet Josh egész nyáron érzett – eszébe jutott a shimmói házbgn töltött éjszaka, mikor Melanie-val a lepedőn hempergett, aztán magához húzta, miközben a kilátásban gyönyörködtek a verandán, de ez az emlék sem volt kellemetlen vagy fájdalmas. Úgy érezte, mintha az együtt töltött legjobb és. legrosszabb percek között lebegne, volt valami megnyugtató ebben a se nem jó, se nem rossz érzésben. Tíz nap múlva Josh az apja mellett fog ülni a Ford Explorerben, visz-szamennek Middleburybe. Viszontlátja a barátait meg a lányokat, akikre három hónapig nem is gondolt, ők pedig megkérdezik majd tőle: „Hogy telt a nyár?” És miközben Josh ott ült Melanie-val egy törülközőn, tudta, hogy képtelen lesz elmagyarázni nekik.

Először jött az álom. Vicki nem emlékezett rá pontosan. A műtéttel volt kapcsolatos, az orvosok akkor és. ott akarták elvégezni, nem pedig szeptember elsején, ahogy tervezték. Sietve, titokban intézték – és Vickinek elmondták, vagy talán rájött, hogy nem is tumorokat távolítanak el a tüdejéből, hanem drágaköveket. A világ legnagyobb rubinjai, smaragdjai, ametisztjei, zafírjai mind ott voltak Vicki mellkasában, befészkelték magukat Vicki tüdejének egészséges szövetébe. Az orvosok pedig igazából nem is orvosok voltak, hanem valami nemzetközi hírű tolvajok, és mint megtudta, érzéstelenítés nélkül akarták elvégezni a műtétet. Vicki bele fog halni a fájdalomba, meg akarták ölni őt.

Felébredt. Nem olyan riadtan, mint a filmekben, nem ült fel az ágyban levegő után kapkodva. Ő csendesen ébredt fel. Kinyitotta a szemét, érezte, hogy könnyes az arca. Ted mellette

feküdt, a nyaraló ember nyugalmával lélegzett. Vicki felemelte a fejét: mindkét gyereke aludt a földre terített matracon; Fájt a légzés. Vicki eltöprengett, milyen lesz a mellkasa belseje a műtét után. Vajon nagy lyuk lesz a tüdeje helyén?

Most, hogy a műtét valósággá vált, egészen ijesztő lett. „Es persze meg kell lennie" – mondta dr. Garcia hónapokkal korábban. „Ha életben akar maradni."

Szinte mulatságos, hogy a műtét, amire Vicki mind ez idáig vágyott, amiért végigcsinálta a kemoterápiát, most érthetetlen módon halálra rémisztette. A belei összecsavarodtak tőle, elszorult a medencéje, a válla megmerevedett az idegességtől. Maga az altatás is szinte felfoghatatlan. Több mint hat óráig nem lesz magánál. Annyit tudott, hogy ez azért nem egészen olyan, mint az alvás. Inkább valami mesterséges eszméletlenségre hasonlít, az álom és halál közötti állapothoz. Ott fogják tartani, a semmi purgatóriumában, miközben átvágják a mellkasa izmait, szétfeszítik a bordakosarát, a tüdejét kipukkasztják, aztán kiveszik. Rosszabb, mint egy horrorfilm. Több száz dolog üthet ki balul a műtét és az altatás alatt is. Mi van, ha a műtét sikeres lesz, de túl sok altatót adnak be neki, és nem ébred fel? Ha átkel a túlpartra?

Az ágyban feküdt, úgy zúgott az agya, mint egy túlfűtött motor. Hát csoda, ha nem tud aludni? Csoda, ha rémálmai vannak?

Utána jött a fejfájás.

Mikor Vicki másnap reggel felébredt, mintha ólomsisakot viselt volna. Nemcsak fájdalmat érzett, nyomást is. Blaine az ágyra ugrott, mint minden reggel, ha Ted is velük volt – ha apa ott van, nem kell aggódni, hogy anya rosszul érzi magát –, Porter pedig nyöszörgött, hogy vegyék fel. Még mindig túl kicsi volt ahhoz, hogy felmásszon. Vicki kinyitotta az egyik szemét. Nem volt szándékos; úgy tűnt, hogy valami okból kifolyólag csak a fél szemét tudja kinyitni. Ez is herkulesi erőfeszítésbe telt. És fájt is:

fájdalmat okozott neki a redőnyök szélén beáramló napfény és Porter nyafogása is. Megpróbálta kinyújtani az egyik karját Porter felé, gondolta, egy karral is fel tudja húzni a már majdnem tízkilós gyereket, de nem tudott felülni, hogy lenyúlhasson érte. A fejét sem bírta felemelni.

– Ted? – szólalt meg. A hangja száraz, papírszerű volt. Talán csak dehidratálódott. Vízre volt szüksége. Odanyúlt az éjjeliszekrényhez vízért, de a karja remegett, és nem tudta felemelni a fejét, hogy belekortyoljon. Tedet lekötötték a gyerekek: csiklandozta, heccelte, gyömöszölte őket; nem hallotta meg Vickit. A pohár kicsúszott Vicki kezéből, vagy elejtette, valahogy megszökött tőle, a padlóra esett, nem tört el, csak a víz folyt szét.

– Jézusom, Vick – mondta Ted.

– A fejem.

– Micsoda?

– Megöl ez a fejfájás. – Ez olyan hétköznapian hangzott, gyakran mondanak ilyesmit az emberek, így Ted nem sejthette, hogy Vicki szó szerint *érti. A fejfájása meg fogja ölni.* Meg akarja ölni a feje.

– A fény – mondta Vicki. – A gyerekek. – A fejére húzta a takarót, de a vékony lepel éppúgy nem tudta kizárni a hangokat és a napfényt, mint egy papír zsebkendő.

– Kérsz egy aszpirint? – kérdezte Ted. – Csokis tejet?

Mintha másnapos lenne! Ittak ugyan egy kis bort előző este – ahogy a CT-vizsgálat óta minden este de ez még nem másnaposság. Vickinek ettől függetlenül nem volt ereje visszautasítani a gyógyszert.

– Talán van még fájdalomcsillapítóm. – Még ezt a mondatot is fájt kipréselni magából.

Ted letolta a gyerekeket az ágyról, aztán kiterelte Blaine-t a hálószobából,

– Menj ki! Anya nem érzi jól magát.

– Megint? – kérdezte Blaine.

Ó, a bűntudat! Blaine-nek valószínűleg terápiára kell majd járnia Vicki rákja miatt, de ezen most nem aggodalmaskodhatott. *Előbb helyre kell jönnöm,* gondolta. Majd aztán aggódik miatta. Ted egyik kezében Porterrel végignézte a gyógyszeres dobozokat Vicki fiókjában.

– Percoset – mondta. – Üres.

– A francba. – Pedig Vicki biztos volt benne, hogy maradt még három-négy szem. Brenda lett volna? – Felhívnád dr. Alcottot?

– Mit mondjak neki? – Ted most olyan volt, mint régen Vicki: teljesen zavarba jött az orvosoktól. Vicki hozzáállása azonban megváltozott, mióta rendszeresen orvosokra hagyatkozott az élete megmentésében.

– Hogy írjon fel még – mondta Vicki. Aztán összezavarodott. Miért kéri meg Blaine-t, hogy hívja fel az orvost? Négy és fél évesen képes lesz rá egyáltalán? Még a nagyanyjával sem tudott rendesen telefonálni. – Ne felejtsd a varázsszavakat! – emlékeztette Vicki.

Ki tudja, hány fájdalmas perc telt el? Mintha egy örökkévalóság lett volna. Vicki belenyögött a párnájába. A ház többi részéből zajokat hallott, otthonos zajokat: a tűzhelyhez serpenyő ütődött, tojásokat törtek fel, a habaró nekikoccant a kőedény falának, a vaj olvadt, a hűtő ajtaja kinyílt és becsukódott, a pohárba jégkocka esett, Porter felsírt, a padlón végighúzták a gyerekszék gumilábát, Blaine folyamatosan karattyolt, Ted is beszélt – és igen, hál' istennek telefonon. Mennyi hang: mind olyan hangos és kellemetlen volt, mintha légkalapáccsal dolgoznának a szobájában. Vicki elkapta Ted libatollas párnáját, és fejére nyomta.

A fájdalom vizet csavart a szivacsossá vált agyából. *Engedd el!*

Brenda bekopogott az ajtón.

– Vick, jól vagy?

Vicki le akarta üvölteni a húga fejét, amiért ellopta a Percosetét, ám erre is képtelen volt.

– A fejem – motyogta Vicki. – Nagyon fáj.

– Ted felhívta dr. Alcottot. Azt akarja, hogy menj be.

De hová?, gondolta Vicki. Menjen be a kórházba? Lehetetlen. Micsoda abszurd ötlet, hogy felkeljen, kocsiba szálljon, és a szemkiégető napfényben elmenjen a kórházba!

Most Ted hangja is felbukkant Brendáé mellett.

– Dr. Alcott látni akar, Vick.

– Mert fáj a fejem? És a Percoset?

– Betelefonál a gyógyszertárba, hogy adják ki – felelte Ted.

Vicki valami megkönnyebbülésfélét érzett, bár a mindenre rátelepedő fájdalom ezt is hamar elnyomta.

– De azt akarja, hogy menj be – folytatta Ted. – Meg akar vizsgálni. Azt mondja, talán nem ártana MRI-t csinálni.

– Miért? – kérdezte Vicki.

– Nem tudom.

Égbekiáltó, szemenszedett hazugság. *Áttét az agyban*, gondolta Vicki. Dr. Alcott gyanúja helyes, Vicki érezte. A rák olyan, mint egy kéz, szétterpeszti az ujjait az agyán, lenyomja. Mint egy pók, befészkelte magát a szürkeállományába. A fájdalom, a nyomás, a túlzott érzékenység hangokra és a fényre: ilyen az ágydaganat, hallotta, mikor valaki erről mesélt a klubban, de nem emlékezett rá, ki. Alan? Nem, Alan meghalt. Nem Alan volt.

– Túl sok bort ittam tegnap este – mondta Vicki.

– Egy pohárral? – kérdezte Ted.

– Vizet – mondta Vicki. – Varázsszavak. Kérem. Köszönöm.

A párna felemelkedett a fejéről. Vicki érezte Brenda illatát. *Mi lehet ez? Pina coladás naptej?*

– Térj észhez, Vicki! Nyisd ki a szemed!

– Nem tudom.

– Próbáld meg!

Vicki megpróbálta. Az egyik szeme kinyílt. Egy nagyon homályos Brendát látott maga előtt. Mögötte egy Tedre emlékeztető alakot, de akár nemzetközi hírű rabló is lehetett, aki azért jött, hogy felvágja a mellkasát, és kivegye az ékköveit.

– Elloptad a Percoseteimet – mondta Vicki Brendának.

– Igen – felelte Brenda. – Sajnálom.

– Szükségem van rájuk. Most.

– Már megyek is – közölte Ted. – Elviszem a gyerekeket.

– Hozok neked vizet – mondta Brenda Vickinek. – Jeges vizet papírvékonyra szelt citrommal, ahogy szereted;

– Nem kell kórház – mondta Vicki. – Többé nem megyek vissza.

Brenda és Ted kiment a szobából. A bezáródó ajtó kattanása mintha pisztolylövés lett volna.

– A pupillája borzalmasan kitágult. Mit jelent ez? – mondta Brenda Tednek.

Pók van az agyamban, gondolta Vicki. Brenda suttogott, de a hangja úgy visszhangzott Vicki fejében, mintha újra a B-52 koncertjén ácsorgott volna a bömbölő hangszóró mellett. *Csendet!*

– Fogalmam sincs – felelte Ted.

A gyógyszerek segítettek, legalábbis annyira, hogy Vicki átvészelte valahogy a következő pár napot. Dr. Alcott csak húsz Percosetet írt fel, és Vicki rájött, hogy ha naponta háromszor két tablettát vesz be, akkor elviselhetetlenről alig borzalmasra tudja csökkenteni a fájdalmat. Végre kinyílt a bal szeme, bár a szemhéja ernyedt volt, mintha agyvérzést kapott volna, és mindkét pupillája akkorára tágult, mint a csatornafedél. Ha tehette, napszemüveget viselt. Nem akarta, hogy Brenda vagy Ted rájöjjön, hogy úgy érzi magát, mintha teherautó gumiját viselné a nyakában, és mintha valaki a szemüregén keresztül próbálná kihúzni az agyát, azt meg pláne nem akarta, hogy tudomást szerezzenek a szivacsos agyából vizet facsarni igyekvő

kézről, vagy a szürkeállományában fészkelő pókról. Semmiképp nem megy vissza a kórházba, és az MRI-be sem fog beleegyezni, mert nem bírná elviselni, ha beigazolódna az áttét.

Így hát minden ment tovább a maga útján. Még egy hetük maradt. Ted igyekezett minél többet kipréselni az utolsó pillanatokból; minden percet odakint akart tölteni. Miközben Josh vigyázott a gyerekekre, ő a kaszinóban teniszezett, elvitte Vickit, Brendát és Melanie-t ebédelni a Wauwinet-be – ahol Vicki végig azon erőlködött, hogy le ne fejelje az asztalt. Ted vacsora után mindig be akart menni a városba, sétálni akart a kikötőben, nézni a jachtokat, egyik este pedig hirtelen felindulásból felíratta magát és Blaine-t egy egynapos hajós horgászatra annak ellenére, hogy a kapitány kétkedve figyelte a gyereket, és közölte Teddel, hogy a kis mukinak mentő-mellényt kell majd viselnie. Ted azonnal vásárolt egy hatvandolláros mentőmellényt Blaine-nek a hajósboltban.

Vicki máskor tiltakozott volna *(Blaine túl kicsi, nem biztonságos, tiszta pénzkidobás, Ted)*, most viszont némán tűrte. Ted nem kérdezte meg, hogy van, mert nem akarta hallani a választ. Már csak hét nap volt a nyárból, Vicki csak kibírja valahogy, csak tud színlelni, amíg haza nem érnek.

Vicki felhívta dr. Alcottot, Markot, hogy újabb gyógyszereket kérjen.

– Még mindig fáj a feje? – kérdezte dr. Alcott.

– Már nem annyira – hazudta Vicki. – De nagyon sok a dolgunk, annyi minden történt, hogy...

– A Percoset narkotikum – közölte dr. Alcott. – Rendkívüli fájdalmakra van.

– Rendkívüli fájdalmaim vannak—felelte Vicki. – Jogosult vagyok a narkotikumokra, biztosíthatom.

– Elhiszem. Ezért szeretném, ha bejönne.

– De nem megyek be.

– Pedig nincs mitől félnie – mondta dr. Alcott.

Ó, dehogynincs.

– Nincs valami más, amit bevehetek? – kérdezte Vicki.

Dr. Alcott felsóhajtott. Vicki úgy érezte magát, mintha Blaine lenne. „Lehet hörcsögöm, ha hatéves leszek? Gördeszkám? Rágógumim?”

– Felírok valamit.

Később Vicki kétségbeesésében felhívta a gyógyszertárat. „Igen” – mondta a gyógyszerész: ilyen hangon jelenthette be Szűz Máriának Gábriel arkangyal is Krisztus közelgő születését. „Dr. Alcott idetelefonált, hogy adjak ki Darvocetet, és 600 mg-os Motrint.”

– A Darvocet narkotikum? – kérdezte Vicki.

– Nem, asszonyom, nem narkotikum.

– De azért fájdalomcsillapító?

– Igen, az, és a Motrinnal együtt szedhető a fokozott hatásért. *Fokozott hatás*. Vicki megnyugodott.

Ted újabb piknik mellett kardoskodott. Megint ki akarta próbálni a botjait, és megint homárt akart enni. „Vicki ezúttal is meg tudja szervezni, igaz?”

„Igaz” – felelte Vicki gyengén.

Aznap délután, mikor Josh visszavitte a fiúkat, Ted rávágott a hátára, és azt mondta:

– Holnap este megint kimegyünk a Smith’s Pointra piknikezni és horgászni. Velünk tartasz?

– Nem tudok – felelte Josh. – Dolgom van.

– Dolgod van? – kérdezte Ted.

Vicki Josh arcát pásztázta. A konyhában volt, a napszemüvege miatt mindenkit homályosnak és sötétnek látott, mint a színészeket a régi fekete-fehér filmekben.

– Tényleg? – kérdezte. – Pedig nagyon szeretnénk, ha eljönnél. Ez az utolsó...

– Tényleg. Dolgom van.

Később, mikor Josh már elment, Ted azt mondta:

– Meghívhatnánk dr. Alcottot a piknikre. *Ő* szeret horgászni.

– Nem – tiltakozott Vicki. – Szó sem lehet róla!

A Darvocet és Motrin kábulatában (kicsit rásegített három Advillal és két Tylenollal), Vicki összedobta a pikniket az előző majdnem tökéletes másaként. Csak épp Josh nélkül.

– Ki lesz ott? – kérdezte Melanie.

– Csak mi – felelte Vicki.

Miközben Ted a Madaket és Smith's Point felé hajtott, Vicki érezte, ahogy a nyár a végéhez közeledik. Bezárul, mint az ajtó. A nap alacsonyan járt, alig magasabban a legelő borókabokrainak tetejénél; az utolsó sugarai rácsöpögtek Dionis hatalmas nyaralóinak tetőire. Vickinek legalábbis így tűnt a napszemüvege mögül. A világ lelassult, a fények elfolyósodtak. Melanie elől ült Ted mellett, Brenda és Vicki pedig a Yukon középső sorában, hogy el tudják látni a hátsó sorban a gyerekeket. Blaine keze hátraívelt a feje felett, mert Ted arra kérte: „Vigyázz a botokra!", ő pedig ezt úgy értelmezte, hogy végig fognia kell őket. Porter gügyögött, és hol szopta a cumiját, hol kilökte a szájából, mert tetszett neki a cuppanó hang, amit ilyenkor kiadott. Gügyögés, szopogatás, cuppanás. A kocsiban homárszag teqengett. Vicki véletlenül eggyel többet rendelt – Joshnak, aki pedig nem is jött velük. A kocsi üresnek tűnt nélküle. *Vajon csak én érzem így?* De nem, a gyerekeknek is hiányzott. Valószínűleg Melanie-nak is, bár Vicki nem érzett magában sem elég erőt, sem elég bátorságot ahhoz, hogy felhozza Melanie-nak a témát. Talán később, ha már mindenen túl vannak, a műtét és a gyerek megszületése után, mikor valamennyire visszaváltoznak azzá, akik az idei nyár előtt voltak. (Vickinek hirtelen eszébe jutott egy emlék: egy vacsoraparti, melyet Melanie és Peter adott az otthonukban, ahol minden fogásban volt fekete szarvasgomba. Peter egy

„szarvasgombabrókertől” vette Párizsban Melanie negyedik sikertelen beültetése után; az ő ötlete volt az is, hogy béreljenek fel egy partiszervező céget, és rendezzenek fogadást. Vicki egy uncia felháborítóan drága Henri Bendel parfümmel érkezett, Melanie-nak vitte ajándékba. Úgy tűnt, Melanie örül a parfümnek. Vicki úgy figyelte a társalgást a vacsoránál, mint a Gestapo, és valahányszor az egyik vendég gyerekekkel kapcsolatos témát hozott fel, Vicki gyorsan másra terelte a szót.)

Sosem lesznek újra ugyanolyanok, mint régen voltak. Megváltoztak, és megint meg fognak változni. Brenda nagyot sóhajtott, mintha olvasna Vicki gondolataiban. Vicki ránézett.

– Mi van?

– Beszélnünk kell – mondta Brenda. Lejjebb csúszott az ülésen, Vicki pedig ösztönösen követte a példáját. Pont, mint gyerekkorukban, mikor a szüleik radarja alatt beszéltek, hogy ne hallják őket.

– Miről? – kérdezte Vicki.

– A pénzről – felelte Brenda.

A kocsiban szólt a rádió. A Journeytől ment a *Kerekek az égben. Kerekek az égben?*, gondolta Vicki. Mit akar ez pontosan jelenteni. Hogy Isten folyamatosan pörgeti a rokkát értünk? Ted az első ülésen Melanie-nak karattyolt arról a horgászós hajóútról, melyre kedden Blaine-nel mennek. Úgy tűnik, Harrison Ford is ott lesz az unokaöcs-csével. A *Kerekek az égben* vajon a Vicki fejében forgó, kerekekre utal, a fogaskerekekre, melyeknek villámsebesen kellene pörögniük, repíteniük kellene a gondolatokat, ám folyton elakadnak, hátrafelé mennek, mintha meg kéne olajozni őket. *A pénzről?* Miért akarna bárki is a pénzről beszélni? A *Kerekek az égben* a valódi égre utal? Odakint már besötétedett az ég. Hogy lehetséges, hogy pár perce még süt... Gügyögés, szopogatás, cuppanás. „Makrahalat fogni gyerekjáték, de mindenki csíkos sügérre megy” – mondta Ted. Homárszaga volt a kocsinak. Hét anyuka halt meg, mikor az a

busz a Los Angeles-i autópályán felborult és kigyulladt. Csak hét? Joshnak dolga van. „Tényleg” – mondta. „Dolgom van.” Greta Jenkins belekezdett egy történetbe a lányáról, a négyéves Averyről, aki táncolni tanul, de hát borzalmas macera megfelelő harisnyát találni. „Aminek nincs lábfeje” – mondta Greta. Melanie arcán veszteség és kétségbeesés suhant át (de csak egy másodpercre, hiszen ő volt a házigazdája ennek a vacsorapartinak, ahol mindenre szarvasgombaforgácsokat szórtak – *mintha ólomceruza forgácsai lennének*, gondolta Vicki). Vicki témát váltott: „Olvastátok Susan Orleans cikkét a *The New Yorker*ban a galambbarátokról?” -kérdezte. Gügyögés, szopogatás, cuppanás. *A pénzről?* Vickinek hiányzott Josh. Dolga van. Mostanra minden besötétedett.

– Ted! – Ez Brenda komoly hangja volt, még annál is komolyabb, mint mikor azt mondta: „Beszélnünk kell valamiről.” Kétségbeesett hangja azt jelezte: *Vészhelyzet van!* – Ted, húzódj félre! Elájult, vagy elvesztette az eszméletét, vagy mi! Hívom a mentőket!

– Ki? – kérdezte Ted, és lehalkította a rádiót. – Micsoda?

– Vicki – felelte Brenda. – Vickiiii!

Nem a sziréna ébresztette fel, nem is a burkolat hihetetlen rohanása a mentő kerekei alatt, bár Vicki érezte a sebességet, a szirénázás pedig olyan bántó volt, mintha az egyik gyereke fájdalmában vagy rémületében üvöltött volna. A szag ébresztette fel. Valami csípős, anti-szeptikus szag pont az orra alatt. Repülősó? Mintha egy viktoriánus szalonban ájult volna él. Egy Joshsal egyidős ismeretlen fiatalember, aki lófarokba kötötte a haját (miért növeszt egy pasi ilyen hosszú hajat? Vickinek Castort kellett volna megkérdeznie a pókerpartin, amikor még tehette), bámult le rá, elmosódott arccal. Vicki megint csak az egyik szemét tudta kinyitni.

– Vicki! – Vicki korlátozott látóterébe a húga lebegett be; Vicki megkönnyebbült. Brenda. Vicki valami nagyon fontosat akart kérni tőle egész nyáron, de mindig a megfelelő pillanatot várta, és persze félt is felhozni, de most meg kell kérnie. Mielőtt túl késő lesz.

Vicki már szóra nyitotta a száját, mikor Brenda azt mondta:

– Sajnálom, hogy felhoztam a pénzt. Istenem, annyira sajnálom! Pedig más se hiányzott neked, csak hogy nyaggassanak. És... ne ölj meg, de felhívtam anyát és apát. Úton vannak ide. Már el is indultak.

Mielőtt túl késő lesz, gondolta Vicki. De a szemhéja lezárult, mint a redőny a Shell utca tizenegyben, a hálószobája ablakán. Rájött, hogy elfáradt. Belefáradt a harcba, a tagadásba: nagyon beteg. Meg fog halni. A rákosok klubjában, ahová Vicki járt, elhangzott, hogy mikor az ember közel kerül a halálhoz, eltűnik a félelem, és béke ömlik el az emberen. Vicki nagyon fáradt volt, vissza akart menni oda, ahol a felébredés előtt volt, az elveszett helyre és időbe, a semmibe. – De még nem szabad! Még egy kicsit maradnia kell! Meg kell kérnie Brendát valami nagyon fontos dologra, ez a legfontosabb a világon, Vicki azonban *képtelen volt* megszólalni, a hangja megszökött előle, elment, ellopták – Így, hát Vicki megszorította Brenda kezét, gondolatban elmondta a szavakat, és remélte, hogy Brenda a maga zsenialitásával kitalálja őket.

Azt akarom., hogy vigyázz Blaine-re és Porterre. Azt akarom, hogy férfit nevelj az én kisfiaimból. Persze Ted is ott lesz. Ő majd intézi a labdajátékokat, síelést, horgászást, beszél velük a lányokról, drogról és alkoholról, ő majd kezeli a fiús dolgokat. De a fiúknak anya is kell, anyuka, és azt akarom, hogy te legyél az. Ismersz, a listák embere vagyok, mindig is az voltam, még akkor is, amikor úgy tettem, mintha nem így lenne. Tehát itt a lista. Véss eszedbe mindent, semmit ne felejts el: csókold meg őket, ha elesnek, olvass nekik mesét, dicsérd meg

őket, ha osztozkodnak, tanítsd meg őket, hogy legyenek kedvesek, kopogjanak, mielőtt belépnek valahová, hogy rakják el a játékaikat, és hajtsák le a vécéülőkét, ha végeztek. Játssz velük Létrák és csúszdákat, *vidd el őket múzeumba, állatkertbe, vicces filmekre. Figyelj oda, ha mondani akarnak valamit. Bátorítsd őket éneklésre, építésre, festésre, ragasztásra, és hogy hívjákfel a nagyanyjukat. Tanítsd meg őket valamilyen étel elkészítésére, ügyelj, hogy egyenek szőlőt és répát, és ha lehet, brokkolit is, vidd el őket úszásórákra, engedd meg, hogy a barátaiknál aludjanak, ahol* Scooby Door *néznek, pizzát és pattogatott kukoricát esznek. Adj nekik egy aranydollárt a fogtündér nevében minden kiesett fog után. Figyelj, hogy ne fulladjanak meg se ételtől, se a vízben, és ne menjenek biciklizni sisak nélkül. Jelentkezz önkéntesnek az iskolájukban, sose késs el, ha értük mész, vagy kirakod őket, fektess óriási energiát a halloweenjelmezekbe, karácsonyi ajándékokba és Valentin-napokba. Vidd el őket szánkózni, aztán készíts nekik forró csokit mályvacukorral Hagyd, hogy még egy kört menjenek a csúszdán, vedd észre, ha a nadrágjuk túl rövid, a cipőjük túl szűk, akaszd ki az alkotásaikat, és ha jók voltak, kapjanak cuhorszórást a fagyijukra. Mindig, mindenre használják a varázsszavakat. Ne vegyél nekik Playstationt. Költsd a pénzed inkább egyiptomi útra. Látniuk kell a piramist, a szfinxet. De ami a legfontosabb, Brenda, mondd el nekik minden áldott nap, mennyire szeretem őket akkor is, ha nem vagyok ott. Látni fogok minden gólt, amit csak rúgnak, minden homokvárat, amit építenek, nézni fogom őket, valahányszor felemelik a kezüket az iskolában, akár jól válaszolnak, akár rosszul. Ha betegek, megsérültek vagy szomorúak, én átfogom karolni őket. Gondoskodj róla, hogy érezzék magukon a karjaimat. Ők az én szívem, Brenda, a szívem, amit magam mögött hagyok. Vigyázz a szívemre, Brenda!*

Tudom, hogy nagyon sokat kérek. Ez a legnagyobb, legfontosabb dolog, és azért kérlek meg rá téged, mert te vagy a testvérem. Te meg én mások vagyunk, de egyet biztosan tudok: hogy te ismersz engem, kívül-belül, jobban, mint anya és apa, még Tednél is jobban. A testvérem vagy, tudom, hogy szereted a gyerekeimet, és úgy fogsz vigyázni rájuk, mintha a sajátjaid lennének. Senki mást nem kérnék meg erre. Egyedül te vagy rá képes.

Brenda őt nézte. Vajon hallotta? Vicki még fogta a kezét. – Rendben? – kérdezte Vicki.

– Rendben – felelte Brenda.

Brenda gyorsan, hevesen imádkozott. *Kérlek, kérlek, kérlek, kérlek, kérlek.* Ted úgy járkált a váróban, mint egy dühöngő őrült; felvitték Vickit az emeletre, hogy megvizsgálják, de sem Ted, sem Brenda nem kísérhette el. Melanie egy világos pillanatában, ami korábban elképzelhetetlen volt, felajánlotta, hogy visszaviszi a gyerekeket a kocsival Sconsetbe, vesz nekik fagyit a piacon, aztán betesz a lejátszóba egy *Scooby Doot*, és hagyja, hogy elaludjanak Ted és Vicki ágyában.– Köszönöm – mondta Brenda.

Azokban az őrült pillanatokban, mielőtt a mentő megérkezett, Vicki pedig eszméletlenül hevert Ted karjában, Brenda felhívta a szüleit. Azt mondta az anyjának:

– Vicki eszméletlen.

– Máris indulunk – felelte Ellen Lyndon.

Brenda pedig, mivel rájött, hogy a) fölösleges lenne megpróbálni lebeszélni az anyját, és b) pontosan az anyjára és apjára volt most szüksége, meg egy kis támogatásra, egy kis segítségre, egy kis pártfogásra, végül csak annyit mondott erre:

– Jó, rendben.

Leghamarabb reggelre érnek el a szigetre, Brendának pedig most volt szüksége vigaszra. A bűntudat, mint egy féreg, beette magát az agyába. Megemlítette a pénzt; a százhuszonötezer dollárról akart beszélgetni, mire Vicki elveszítette az eszméletét. Ironikus módon Brenda most jött rá, hogy pénz nem számít. A pénz számít a legkevésbé. (Miért gondolják másképp az emberek?) A család az, ami tényleg számít. Meg a szeretet. *A szeretet.*

Brenda előhúzta a mobilját, és elsétált a kórház másik végébe. Fejből pötyögte be a számot. Egész nyáron próbálta elfelejteni, mégis automatikusan jött.

Első csengés, második csengés. Aztán Walsh hangja.

– Halló?

Az ő hangja. Brenda megszédült. Botladozva hátralépett. *Azt beszélik, elkövetted az egyetlen megbocsáthatatlan bűnt a nyilvánvaló plagizáláson kívül.*

– Szia – mondta. – Brenda vagyok. – Brindah. – Aztán csend. – Brindah, Brindah.

Istenem, Brenda mindjárt elsírja magát. De nem.

– Még mindig Nantucketen vagyok – mondta. – A kórházban. Vickit az emeleten vizsgálják. Egyik percben még jól volt, aztán elveszítette az eszméletét. Lehet, hogy semmiség, de az is lehet, hogy nagyon nagy baj van. Jó munkát végeztem a nyáron. Úgy értem, vigyáztam Vickire. Nem volt tökéletes, de jól csináltam. Imádkoztam is, Walsh, de valahogy az az érzésem, hogy senki nem hallgat meg.

– Igen, ezt ismerem.

– Tényleg?

– Vagyis ismertem. Mostanáig.

– Sajnálom, hogy nem hívtalak – mondta Brenda.

– Ahhh. Igen.

– Csak tudod, úgy éreztem, hogy mindaz, ami New Yorkban történt, az egyetemen... *hiba* volt.

– Mert elhitették veled, hogy hiba volt.

– Azért *tényleg* volt benne hiba – felelte Brenda. – A hely és az idő. Várnunk kellett volna.

– Én nem tudtam volna várni – mondta Walsh.

Én vajon tudtam volna várni?, gondolta Brenda. *Hogy megmentsem a karrierem? A hírnevemet? Képes lettem volna várni?* A folyosó végén Ted beleroskadt egy székbe, a fejét a kezébe hajtotta. Kezdett széthullani.

– Mennem kell – mondta Brenda. – A testvérem...

– Tehetek valamit? – kérdezte Walsh.

– Semmit – felelte Brenda. – Senki nem tehet semmit.

– Ahhh – mondta Walsh megint. – Igen.

Csak a szeretet számít, gondolta Brenda. *Mondd meg neki!* Csakhogy képtelen volt rá. Túlságosan felkavarta Walsh hangja, túlságosan lehúzta a volt szeretők nyelvenkívülisége. Túl sok mondanivalója volt, így inkább hallgatott.

– Hát jó – mondta végül. – Akkor szia.

– Akkor szia – mondta Walsh.

Azt mondták, egész éjszaka benntartják Vickit, hogy tovább vizsgálhassák. MRI-t is csinálnak reggel, mikor dr. Alcott bent lesz.

– A testvérének tüdőrákja van – mondta a Massachusettsi Általános Kórház vendégorvosa, egy ápolt, jóképű indiai. – Áttétet keresünk az agyban. Agydaganatot.

– Igen – felelte Brenda, – Értem.

– Bemehet hozzá, mielőtt elmegy. Elköszönni.

– Jó. Bemegyek.

Brenda és Ted némán felment a lifttel az emeletre, Vicki szobájába. Egyszemélyes, csendes, fehér szoba volt. Vickinek a karjába infúziót kötöttek, a száját oxigénmaszk takarta. Brenda megcsókolta az arcát, mire kinyitotta az egyik szemét.

– Nagyon reméltem, hogy többet nem kell visszajönnöm ide – mondta Vicki a maszkba.

– Tudom – felelte Brenda. – Tudom.

Ted leült az ágyra, és átkarolta Vickit.

– Szeretlek, szivi – mondta. – Csak tarts ki! Meg kell gyógyulnod. – Ted sírt, Vicki is sírt, és a kettejük látványától Brenda úgy érezte, csordultig telt a szíve. Az egyik titkos vágya az volt, hogy egy nap találjon valakit, aki úgy szereti, mint Ted Vickit. Mindig úgy beszélt róla, hogy „az én kedvesem” vagy a „szépséges fiaim szépséges anyja”. Ha egy szobában voltak, Ted másra nem is figyelt. Gyakran eljátszotta az alfahímet – a pénzügyi menedzseres nagykutya dumájával –, de a felesége előtt térdre hullott.

Brenda Walshre gondolt. *Én nem tudtam volna várni.*

Nem, gondolta. *Én sem.*

Josh a Chicken Boxban volt, csapolt sört ivott, biliárdozott Zachkel, és próbált nem gondolni a Smith’s Pointon nélküle zajló piknikre, bár kéretlenül is beugrottak bizonyos képek az agyába: a homokba szúrt horgászbotok, Blaine arca a tűz fényében, ahogy csöpög a víz a didergő Melanie-ról az éjjeli úszása után. Hogy jól induljon az este, Josh és Zach legurított pár pohár tequilát Zach házában, mielőtt elindultak, ám ennek az lett az eredménye, hogy a bár felé menet Zach feszengve bevallotta a kocsijában, hogy a nyáron kétszer is lefeküdt Didivel, és mindkét alkalommal száz dollárt fizetett neki.

– Nem hiszem, hogy én voltam az egyetlen – mondta Zach. – Azt hiszem, prosti lett, vagy valami ilyesmi.

Most kényelmetlen csend ereszkedett rájuk, amit valamennyire feloldott a biliárd feletti beszélgetés (kilenc labda, oldalzsebek) és a Bruce Springsteen-számokat játszó zenekar, akik tiszta szívből ordítottak a bár túloldalán. Ha ez minden, amit Josh az idén nyáron kihagyott, nincs miért bánkódnia.

Megkönnyebbült, mikor megcsörrent a telefonja. A kijelzőre pillantott: a Shell utca tizenegyből hívták. Valószínűleg most értek vissza a partról, bevitték az ágyba az álmos, csupa homok fiúkat. Őt pedig azért hívják, mert...? Talán Vícki akar szólni, hogy később menjen, vagy talán Melanie az. Hiányzott neki a pikniken, eszébe jutott a legutóbbi kiruccanásuk, mikor... most pedig arra kéri, hogy találkozzon vele ma éjjel, utoljára. Mi baj lehet belőle? Hát az, hogy ez is olyan, mint minden más függőség, az ember nem mehet vissza csak még egy utolsó alkalomra, miután huszárvágással elvágta az egészet. Melanie *nem* látja? Nem érti? Ő az, aki férjnél van! Josh Zachet nézte, a volt legjobb barátját, amint begörnyedt az asztal felett, fél szemmel koncentrálva, és előre-hátra húzigálta a dákót a fehér labda előtt, Zach kifeküdne, ha hallaná Melanie történetét. Ám annak ellenére, hogy a megdöbbentés értéknek számít, és Josh ezzel kiegyenlíthetné a Didiről szóló híreket *(prostituált?)*, Zach nem érdemelte meg ezt az információt. Josh nem vette fel a telefont, hagyta, hogy bekapcsoljon a hangposta.

Jóval később, miután már Josh kitette otthon Zachet (kezet ráztak, Zach vidám, békéltető hangon, mintegy emlékeztetve Josht, miért lettek barátok, azt mondta: „Tudod, öregem, jó volt látni téged. Jó volt ez a ma este.”, lehallgatta az üzenetet.

„Josh, Ted Stowe vagyok. Figyelj, történt itt egy s más. Vicki kórházban van, rohama volt, vizsgálják, fogalmunk sincs, mi a franc történt, de a szülei, az anyósom és apósom reggel átjönnek,

és vigyázni fognak a gyerekekre. Szóval hétfőn már nem kell jönnöd. Vickinek valószínűleg megvan valahol a címed, úgyhogy majd írok neked egy busás csekket erre a hétre. Vicki azt mondta, remek munkát végeztél, én pedig tényleg nagyra értékelem. Fogalmad sincs, mennyire fontos volt, hogy sziklaszilárd segítségünk legyen, valaki, aki be tud ugrani, tudom, hogy nem lehetett könnyű, és hát a gyerekek... imádnak, és Vicki is imád, és biztosan jobban lesz. Csak hinnünk kell benne. Hát szóval még egyszer kösz a segítséget. És sok szerencsét az iskolához. Nem hiszem el, hogy ilyen hosszú üzenetet hagyok. Utálok rögzítőre beszélni."

Kattanás. Hazafelé menet Josh még egyszer meghallgatta az üzenetet. Búcsúzás volt, egy héttel korábbra hozott búcsúzás, ami elméletileg rendben kellene hogy legyen, Josh biztosra vette, hogy szép summát fog kapni, de akkor is piszkálta ez a búcsúzás. Tedtől érkezett, pedig nem ő a megfelelő személy. Tedtől, aki azt hitte, hogy Joshnak mindössze egy csekkre van szüksége a lezáráshoz. És a gyerekektől ne köszönjön el? És nem is mondják meg neki, helyrejött-e Vicki? Roham? Miféle roham? Olyan súlyos, hogy a kórházban kell töltenie az éjszakát? Olyan súlyos, hogy másnap reggel jönnek a szülei? Josh, részben a tequila és a bárban elfogyasztott sörök hatására, dühöt és zavart érzett. Van itt egy másik homályos kérdés: része lett ő a Shell utca tizenegynek, vagy sem? El lehet bocsátani telefonon keresztül? Úgy tűnik. *Még egyszer kösz, sok szerencsét, viszlát* Josh erős kísértést érzett, hogy visszahívja Ted Stowe-ot, és közölje vele, milyen fontos Josh a házban élő nők és gyerekek életében. Szerette a kicsiket, jobban vigyázott rájuk, mint bárki más tette volna. Elnyerte a bizalmukat; ismeri őket. A barátjuk lett. Melanie-t kirángatta az önutálat és nyomorúság mélyéről, önbizalmat adott neki. Miatta érzi magát szépnek és szexinek. Bizalmába avatta Vickit, nem úgy bánt vele, mint egy beteggel, hanem 'mint egy emberrel. Mosolyt csalt az arcára, még a halál

kapujában is. Beszélt neki az anyjáról. Brendának pedig segíteni fog a karrierjében, meg fogja kérdezni Chas Gordát, hogyan lehet eladni egy forgatókönyvet. Igen, ez mind az ő érdeme – Ted pedig leírta őt, *hangpostán* bocsátotta el. Mintha Josh valami vízvezeték-szerelő lenne, vagy rovarirtó, akit csak úgy *le* lehet *mondani*. Csekket küld.

Légy óvatos! Nemcsak Melanie, de az egész család miatt is. Az egész családot szerette, és az egész család összetörte a szívét.

Másnap reggel háromnegyed hétkor Brenda görgős bőrönd zakatolását hallotta a macskaköves járdán, aztán megnyikordult a vén deszkaajtó. *Az nem lehet*, gondolta. Lehetetlenül korán van. Még a templomba járók is alszanak.

Pár másodperccel később kopogás hallatszott a hálószobája ajtaján. Mikor Brenda kinyitotta a szemét... Ellen Lyndon kukucskált be hozzá. Az anyja. Brenda felült.

– Anya! – kiáltott.

A szoba azonnal megtelt Ellen Lyndon lényével: a bájos bubifrizurára nyírt, őszbe hajló, szőke hajával és a feje tetejére nyomott szemüvegével, az elmaradhatatlan Coco Chanel és vanília illatával, a halvány rózsaszín rúzsával. A bal térdét kék neoprén merevítő tartotta, a szokásos vászoncipője helyett pedig teniszcipőt viselt. Ám a rózsaszín trikója ropogósnak, frissnek tűnt, a bermudanadrágjára pedig ugyanolyan rózsaszínű teknőcöket hímeztek. *Ki néz ki ilyen csodásan már kora reggel?*

Az anyám, gondolta Brenda. *Gyönyörűen fekszik le, gyönyörűen kel.*

Ellen odabicegett az ágyhoz, megfogta Brenda arcát, és puszit nyomott a szájára. Brenda érezte a rúzsa ízét.

– Jaj, szívem! – mondta Ellen. – Annyira hiányoztál!

– El sem hiszem, hogy itt vagy – felelte Brenda. – És ilyen hamar.

– Az első repülővel jöttünk. Éjfélig vezetett apád, aztán Providence-ben megálltunk. Tudod, milyen. Másnap már fél hatkor kelt. – Ellen Lyndon leült az ágyra, levette a teniszcipőjét, majd így folytatta: – Csússz arrébb! Lefekszem.

Nem egészen Ellen Lyndon volt az, akitől Brenda reggeli üdvözlést várt az ágyban, de azért az anyai ölelés egyfajta gyógyírt jelentett – még harmincévesen is. Hogy az anyja megsimogatja a haját, és azt mondja:

– Igazi támasz voltál, szívem. Annyit segítettél a testvérednek! Mihez is kezdett volna nélküled? Annyira szerencsés, hogy te itt voltál vele!

– Nem tettem sokat – felelte Brenda. – Főként kemoterápiára hurcoltam.

– És vigyáztál a gyerekekre, és kisegítettél a ház körül. És tartottad benne a lelket.

– Ilyesmi.

– És még velem, a félnótás anyáddal is tartottad a kapcsolatot.

– Hát igen. Hogy van a térded?

– Jól. Volt egy kis visszaesés, de nem annyira fontos, hogy beszámoljak róla. A fizikoterapeutám, Kenneth nem is tudja, hogy eljöttem az államból, de ha rájön, irtó dühös lesz.

– Mert ez megterhelő – felelte Brenda. – Nem hívtalak volna, de...

– Ó, istenem, persze, hogy fel kellett hívnod! A nővéred miatti stressz az egyik ok, amiért nem úgy gyógyulok, ahogy kellene. Szétszórt vagyok. – Ellen Lyndon a hátán feküdt, a plafont bámulta. – Ez régen Liv néni szobája volt.

– Tudom. Emlékszem rá.

– Liv erős nő volt. Még a nagyanyádnál is erősebb. Igazi példakép volt neked, és a nővérednek is.

– Igen – felelte Brenda. *És ha nézett engem az elmúlt egy évben, biztos sóbálvánnyá dermedt.*

– Tudom, hogy attól tartanak, Vickinek agydaganata van – mondta Ellen. – Nekem senki nem mondta, de tudom, hogy a doktorok erre gondolnak.

– Gondolom, van rá esély.

Ellen nagy levegőt vett.

– Tudod, anyaként az ember sosincs felkészülve rá, hogy azt hallja: beteg a gyereke. Ez a... *legborzasztóbb* hír. – Brendát nézte. – Te ezt nem is értheted meg. Még nem. Majd ha saját gyereked lesz. De remélem, akkor sem tapasztalod meg soha. – Ellen Lyndon kicsit elernyedt az ágyban, és lehunyta a szemét. – De tudod, jó érzés itt lenni. Különösen ebben a szobában. Ez volt a nagyanyád és Liv néni gyerekszobája. Erős nők bölcsője. Én érzem az erejüket, és te? – Kicsit – hazudta Brenda. Valójában azonban gyengének és fáradtnak érezte magát. A Walshsel folytatott beszélgetés úgy fájt neki, mint egy mély seb a testén, valahányszor rágondolt.

Ellen Lyndon kicsit felhúzta a térdét, és a következő pillanatban már egyenletesen lélegzett: elaludt. Brenda kicsusszant az ágyból, és betakarta az anyját.

Buzz Lyndon a konyhában ücsörgött Teddel, Blaine-nel és Porterrel, de senki nem kezdett el reggelit készíteni. *Várják, hogy majd egy nő kiszolgálja őket*, gondolta Brenda. Ellen Lyndon és Vicki személyesen alkotta meg ezeket a szörnyeket, de mivel Ellen aludt, Vicki pedig nem volt itt, Brenda egyedül maradt. Csak remélni tudta, hogy szeretik a hideg zabpelyhet. Előhúzta Blaine Cheeriosát, és kitöltötte.

– Szia, apa – mondta, és megcsókolta az apja borostás arcát. Buzz Lyndon a feleségével ellentétben úgy festett, mint aki öt órát aludt egy út menti motelben. Vagy, mint egy kamionsofőr, három évvel a nyugdíjazása után.

– Ó, szívem – mondta Buzz. – Hogy vagy?

– Jól – felelte Brenda. – Anya elaludt.

– Igen, fáradt. Mikor mehetünk be megnézni a nővéredet?

– Kilenckor lesz az MRI – közölte Ted. – Ami azt jelenti, hogy indulnom kell. Tizenegyre végez. Akkor már okosabbak lesznek az orvosok.

Brenda öt tál gabonapelyhet készített, kiöntötte a kávét, aztán lefűzött egy újabb adagot, még Porter püréjét is sikerült elkészítenie.

Melanie is előjött, és miután üdvözölte Buzz Lyndont, készített egy tál pirítóst. Nem sokkal később Ellen Lyndon kicsoszogott a konyhába, leült az asztalhoz, és elkezdte felvágni a gyümölcsöt salátának. A fiúkkal nem lehetett bírni, úgy felvillanyozta őket a nagyszülők nem várt felbukkanása. Új közönséget kaptak!

– Eljössz velünk a strandra? – kérdezte Blaine.

– Nagyapád majd elvisz titeket – felelte Ellen Lyndon. – Miután meglátogattuk anyát.

Brenda kiszökött a hátsó verandára a kávéjával. A konyha túlzsúfolt és hangos lett, és bár a szülei érkezése ünnepivé tette, különös módon temetéshangulatot is adott a napnak. Mindenki ott volt, csak Vicki nem.

Kérlek, kérlek, kérlek, kérlek kérlek kérlek – imádkozta. A hátsó kert csiripeléssel, verdeséssel válaszolt: pillangók, méhek, rózsabokrok, sánckerítés, zöld fu, kék ég, vörösbegy, ökörszem, napsütés. Ha Isten valahol jelen van, akkor itt lesz, ebben a hátsó kertben, de akkor sem tudhatja senki, meghallgatja-e!

Kéz rebbent Brenda vállára. Erős férfikéz. Az apja. Buzz Lyndon csak kézzelfogható dolgokkal foglalkozott: „Anyátok tud segíteni valamit? Szüksége van valakinek pénzre?” Hát igen, Brendának szüksége volt pénzre, ám rájött, hogy senkitől nem hajlandó kérni, még az apjától sem. Majd ő kifizeti a tartozását! szerez munkát, összeszedi a pénzt. Elég éjszakát töltött az erős nők bölcsőjében ahhoz, hogy tudja: ez a helyes megoldás.

Hangot hallott a fülében. „Brindah.” Inkább suttogás volt, túl intim ahhoz, hogy az apjától jöjjön. A kéz a vállán nem az apjáé volt. Máshogy érintette meg. Na, és ez a hang! *Brindah.* Brenda összezavarodott; megpördült.

Letette a kávéját, mert félt, hogy kiöntené. Remegett a keze. *Walsh itt van!* Nem a fejében, hanem személyesen: a tüsi haját rövidre nyíratta, olajbarna bőre bronzszínűvé vált a naptól, és ezt a fehér pólóingét Brenda még sosem látta. Rámosolygott, és Brenda gyomra elszorult. O volt az. *Ő!* Az egyetlen „ő”, aki számított: Walsh, a diákja, az ausztrál szeretője. *Én nem tudtam volna várni.* Walsh eljött! Valószínűleg azonnal elindult New Yorkból, mihelyst letették a telefont. Brenda mindent tudni akart: hogy jött ide, miért döntött úgy, hogy eljön, meddig akar maradni – de leállította a gondolatait. *Elég! Itt van az egyetlen ember, aki* csak miatta *jött ide.*

Brenda a szájára nyomta a kezét. Sírva fakadt. Walsh átölelte, ő pedig beleveszett a mellkasába. Törvénybe ütközőnek érezte ezt az érintést, ezt az ölelést. Mindig is alattomos dolognak tűnt, mintha a tilosban járna. *A kar dolgozói és a hallgatók között nem lehet romantikus vagy szexuális viszony.* Csakhogy ez már nem számított.

Nem mi választjuk a szerelmet; az választ minket, akár helyes, akár nem – és éz a felfedezés volt a válasz Brenda imáira.

Csak a szeretet számít.

Mikor Josh kijött a tengerből a Nobadeer strandon, és lerázta magáról a vizet, mint a kutyák, azon töprengett, Vajon fog-e írni valaha arról, ami ezen a nyáron történt vele. Olyan sérüléseket szerzett, hogy kitüntetést érdemelne érte, ugyanakkor el kell

ismernie, hogy tanult is belőle (nem igaz?). Most már megértette a tragikus hőst.

„Érezni fogjátok a sztorit, mint a közelgő vihart” – mondta Chas Gorda. „Fel fog állni a karotokon a szőr.”

Világosan hallotta ezeket a szavakat – talán mert *tényleg* vihar közeledett: sötét, hullámzó felhőket fújt erre a szél az óceán felől. Egész nap gyönyörű idő volt, derült, napfényes, szélcsendes – de ez most bosszantotta Josht. Másnapos volt a Zachkel töltött este után, és miután gyakorlatilag munkanélküli lett, fölöslegesnek, céltalannak érezte magát. Az egész napot azzal töltötte, hogy megpróbálta leírni az érzéseit a naplójába, ám végül csak annyi lett belőle, hogy az ágyán ücsörgött, a Shell utca tizenegyre gondolt, aztán megszidta magát érte. Folyton csörgött a telefonja – háromszor kereste Zach (bocsánatot akart kérni?), de Josh hagyta, hogy bekapcsoljon a hangposta, kétszer pedig Robert Patalka neve jelent meg a kijelzőn, és Josh abban holtbiztos volt, hogy *vele* nem akar beszélni.

Megkönnyebbült, mikor eljött az öt óra, a nap nagy részén már túl van. Melege volt, és elkedvetlenedett – egyetlen értelmes gondolatot – sem sikerült papírra vetnie („Ne beszéljetek önmagátokról! Óvakodjatok a saját történetetektől!”) Mielőtt visszamegy a főiskolára, takarítani, csomagolni, mosni is kell, ám ezeket a feladatokat túl utálatosnak érezte ahhoz, hogy akár csak fontolóra vegye őket, a mostani ingerlékeny állapotában. Egyedül a nobadeeri úszást várta, de azért rákényszerítette magát, hogy csak akkor menjen ki, mikor a legtöbb család és a rengeteg vidám strandoló már hazament. Nem akart gyerekeket vagy szülőket látni; nem akart mások boldog nyárvégi hangulatának tanúja lenni. A strandra menet bátran eldöntötte, hogy ma este nem készít vacsorát az apjának. Hazafelé menet vesz egy pizzát, ha pedig az apja jégsalátát akar, majd megcsinálja magának.

Josh bő fél órát úszott, és ettől jobb kedvre derült. Büszke volt magára, amiért nem hívta fel a Shell utca tizenegyet – ha nekik

nincs rá szükségük, vagy nem akarják őt, ő nem bánja, kölcsönös az érzés –, és örült, hogy ellenállt a kísértésnek, és nem ugrott be a kórházba megnézni, Vicki jól van-e. Nem érdekelte már ennek a családnak a drámája. El kell engednie őket. Amikor a fiúkra gondolt, beléhasított a megbánás, de a naptárjában megjelölte a születésnapjukat, és majd küld nekik ajándékot: olyan nagy, hangos óriáskerekűt, döntötte el, ami villog, és rockzenét játszik, meg fogja őrjíteni Vickit. Ettől a gondolattól Josh – a nap folyamán először – elmosolyodott.

Később azonban, mikor kilépett a hullámokból, az ég szürkébb, baljósabb lett, és eszébe jutottak Chas Gorda szavai. Meleg, kövér esőcseppek potyogtak Josh fogta a törülközőjét, és átkozódva felrohant a parkolóba vezető lépcsőkön. A dzsip tetejét persze nem húzta fel.

„Érezni fogjátok a sztorit, mint a közelgő vihart. Fel fog állni a karotokon a szőr."

Mikor megérkezett az igazi eső, kitartotta maga fölé a törülközőt, mint valami ernyőt. A karján égnek állt a szőr. Villám hasított át az égen, és rögtön utána megdördült az ég.

– A francba! – kiáltotta. A dzsip szét fog ázni.

– Josh! Joshua!

Az ő neve.

– Joshua!

Felemelte a tekintetét. Meglátta az apja zöld Ford Explorerét, a lámpái égtek, az ablaktörlők oda-vissza ingáztak – és az apja ott állt kint az esőben esernyő vagy kalap, minden nélkül. Egy pillanatra összenéztek, aztán Josh elkapta a tekintetét, lesütötte a földre, a papucsos lábára, a parkoló porára, homokjára és kavicsára, a kis patakokra, a formálódó pocsolyákra. *Nem*, gondolta Josh. *Azt már nem*. Elszédült, és rájött, hogy visszatartotta a lélegzetét. Egy borzalmas, szörnyű emlék tört rá – nem egy kép, inkább egy érzés. Az jutott eszébe, mikor az apja azt mondta – és Josh mintha most is hallotta volna a szavakat,

pedig megesküdött volna rá, hogy már tíz éve nem is gondolt rájuk: „Fiam, anyád meghalt.” Mintha gyomorszájon vágták volna. A többi Josh feltételezése szerint később jött; talán elmagyarázták neki, hogy öngyilkos lett, hogy felakasztotta magát a padláson, vagy talán ő maga rakta össze az utalásokból vagy elejtett foszlányokból. Josh erre nem emlékezett. Csak az apja arcára. Azt a tekintetet soha többé nem akarta látni, és egészen mostanáig nem is látta. Most viszont Tom Flynn ott állt az esőben, mintha észre sem venné, hogy az arcát verdesi, kijött ide, a Nobadeer strandra ahelyett, hogy a helyén ülne a repülőtér vezérlőtornyának ötödik emeletén, a számítógépe mögött.

„Vickinek rohama volt” – mondta Ted Stowe. „Kórházban van.”

Vicki.

„Fiam, az anyád meghalt.” A tizenegy éves Josh ott helyben hányni kezdett anélkül, hogy tudatosította volna, hogy észrevette volna. Összehányta az új tornacipőjét és a nappali szőnyegét. És most, ahogy Vickire gondolt, megint előrehajolt, és öklendezni kezdett.

Nem, gondolta. *Azt már nem.*

– Joshua!

Josh felnézett. Az apja intett neki, azt akarta, hogy Josh szálljon be a kocsijába. Josh bármit megadott volna azért, ha elmenekülhet, csakhogy szakadt az eső – újabb dörgés hallatszott –, és Josh dzsipje nem kínált különösebb menedéket. Odarohant az Explorerhez, és bepattant.

Az apja bemászott mellé, mindketten kábultan ültek, nézték, ahogy az eső a szélvédőn dobol. Tom Flynn levette a szemüvegét, és megtörölte a zsebkendőjével. Sötét haja a fejére tapadt.

– Rossz hírem van – kezdte.

Nem, gondolta Josh. Felemelte a kezét, hogy tudassa az apjával, képtelen ezt végighallgatni. *Csak rohama volt.* Tom Flynn megköszörülte a torkát, majd folytatta.

– A Patalka lány.,.

Josh felkapta a fejét.

– Didi?

– Meghalt.

Josh nagy levegőt vett. A teste a zárt kocsi meleg levegője dacára is lehűlt, megdermedt. *Didi? Nem Vicki, hanem Didi? Didi halott?*

– Micsoda? – kérdezte Josh. – *Mi van?*

– Meghalt. Kora reggel.

– Miért? – kérdezte Josh. – Mi történt?

– Drogok, azt mondják. Gyógyszerek alkohollal.

– De nem...

– Biztosak benne, hogy véletlen volt.

Josh szemébe könnyek gyűltek. Zavarba ejtette a rátörő érzelmek rohama; mint mikor túl sok billentyűt ütnek le egyszerre a zongorán. Diszharmónia. *Didi meghalt. Didi meghalt?* Mindenki egyetértene abban, hogy teljes káoszt csinált az életéből: elvették a kocsiját, elmaradt a lakbérrel, prostitúcióba keveredett. Josh azonban azt hitte, végül csak összeszedi majd magát, a szülei adnak neki pénzt, vagy talál magának valami szerencsétlen flótást, aki felvállalja, hogy vigyáz rá. Lehetetlennek tűnt, hogy meghalt. Annyi erő volt benne, annyira önmaga volt a fehér cérnás farmer rövidnadrágjával, meg ahogy az első sorban, középen állt a pompomlányok között, és szerelmes üzeneteket küldött Joshnak a rúzsos szájával lepecsételt papíron, a nyakkiszívásokkal, a vérengző macskája iránti rajongásával, meg a kimerítő rockzenei tudásával: Allman Brothers, Lynyrd Skynyrd, Led Zeppelin. Volt idő, méghozzá elég hosszú időszak, mikor Josh a „szerelem” szót is használta vele kapcsolatban. Didi mondta ki gyakrabban és nagyobb meggyőződéssel: „Szeretlek, annyira szeretlek, te vagy az igaz szerelmem, mindig, örökké az leszel,” Josh, mivel ő volt a fiú, általában így válaszolt: „Dettó. Vettem. Ühüm, én is.”

Most azonban, hogy már többet tudott a szerelemről, és visszanézett arra, amit Didivel élt át, meglátta az egész éretlenségét, tökéletlenségét. A döbbenetébe és hitetlenségébe így bűntudat is vegyült. Nem szerette őt eléggé, vagy elég őszintén. Nem adta meg neki azt. az erős alapot, melyre később Didi más kapcsolatokat építhetett volna. Valójában az is lehet, hogy ha akaratlanul is, de megnyomorította: Didi ugyanis sosem tudott továbblépni.

Ráadásul Josh érzéseinek kavalkádjába megkönnyebbülés is keveredett, hogy nem Vickiről szólt a hír. Borzalmas gondolat volt ez, nem is tudta, hogyan kezelhetné. Egyértelműen nem *örül,* hogy Didi meghalt, és Vicki él. Csak annak örül, hogy Vicki él.

Mindettől függetlenül érezte, hogy elveszített valamit. Űr támadt benne.

Deidre Allison Patalka temetését két nappal később tartották, Josh is elment a szürke interjúöltönyében. Lehet, hogy csak képzelődött, de a templomban mintha mormolás támadt volna, mikor belépett; minden fej felé fordult, hangosabban susmorogtak, bár annyira azért nem, hogy kihalljon belőle valamit. Fogalma sem volt róla, mennyit tudnak az emberek – talán azért susmorognák, mert azt hiszik, hogy ők ketten még mindig együtt voltak, és így őt megtört szerelmesnek hiszik. Vagy talán mindenki tud a szakításukról, talán hallották, hogy Josh pénzt adott Didinek, hogy hagyja őt békén, talán őt tartják felelősnek Didi bukásáért, a drog- és alkoholproblémáiért, talán őt vádolják, amiért nem mentette meg. Josh nem tudhatta. Látta a régi ismerősöket: a középiskolás barátait, tanárait, a barátok szüleit, a kórház orvosait és adminisztrátorait, Rob Patalka csapatának tagjait, magukat a Dimmity testvéreket is, Setht és Vegast, akiket Josh akkor látott utoljára, mikor még az anyja vezette az irodájukat. Josh fogorvosa is ott volt, a postamesternő, a kisbolt tulajdonosa, a Straight Wharf étterem szakácsa és

pincérei, Didi ugyanis nyaranta ott pincérkedett, meg az Atheneum könyvtárosai. A rendőrségnek le kellett zárni a Federal utcát, mert annyian mentek el Didi temetésére, hogy még a templom lépcsőjén, a járdán, a járda mögötti macskaköves úton és a túloldali járdán is álltak. Didi halottaskocsival, komor, tengerkék, zárt koporsóban érkezett; Josh pedig arra gondolt, hogy ez nem Didi színe, és ettől még nehezebb volt elhinni, hogy benne van. Annak azért örült, hogy a koporsó zárva volt. Nem akarta Didit holtan látni, ahogy a temetkezési vállalkozó kikészítette a Mrs. Patalka szerint „megfelelő” öltözékben. Nem akart Didi arcába bámulni, és konstatálni a kimondatlan vádat: *Cserbenhagytál.*

A temetés után hivatalos fogadást tartottak a Horgászok Klubjában, Josh csak pár percig maradt, amíg kinyilvánította részvétét Mrs. Patalkának, majd komoran kezet rázott Mr. Patalkával, aki átadott neki egy kétszáz dollárt tartalmazó borítékot.

– Találtunk az asztalán egy emlékeztetőt – mondta Mr. Patalka. – Az állt benne, hogy ennyivel tartozik neked.

Josh nem akarta elfogadni, Mr. Patalka azonban ragaszkodott hozzá. Josh a pénz egy részén sört vett a Hatchnél; a shimmói házba vitte, ahol Zách nem hivatalos fogadást adott „Didi igazi barátainak”, akik „legjobban ismerték.”

Josh letette a sört a dzsip anyósülésére, amire próbált nem úgy gondolni, mint Melanie helyére. Levette a zakóját, és hátradobta, mert még délután négy órakor is túl meleg volt hozzá. Nem hívta fel Melanie-t, hogy beszámoljon neki Didiről – nemcsak azért, mert megtiltotta magának, hogy felhívja, hanem azért is, mert Melanie semmit nem tudott Didiről, és elég fárasztó lenne elmagyarázni neki, hogy Josh egyik barátja – igazából nem is a barátja, hanem volt barátnője, egy olyan ember, akit nem lehet egyszerűen besorolni az élet kategóriáiba – meghalt. Melanie nem értené meg, de mivel ő Melanie,

végtelenül kedves lenne, úgy tenne, mintha értené, ezt pedig Josh leereszkedőnek érezné. Didi és Melanie Josh életének másmás részéhez tartoztak, semmi közük nem volt egymáshoz, és ha megpróbálná összekapcsolni őket, olyasmit feszegetne, ami megpattanhat, és csak baj lenne belőle. Shimmo felé menet azonban, immár nyakkendő és zakó nélkül, miközben a lehúzott ablakok beengedték a nyár utolsó melegét és a friss levegőt, Josh a telefonját simogatta. Végignézett a bejövő hívásain – kettő Rob Patalkától, három Zachtól; most már tudta, hogy erről a hírről akarták tájékoztatni, míg meg nem találta a Shell utca tizenegyet, Ted hívását. Majdnem meg is nyomta a visszahívás gombot, ekkor azonban be kellett kanyarodnia, és ez olyan élesre sikerült, hogy a sör lecsúszott Melanie helyéről, lepuffant a padlóra, és miközben Josh félig lehajolva megpróbálta visszahúzni, meglátta maga előttTish Alexander kocsiját, és így a pillanat, mikor felhívhatta volna Melanie-t, elillant.

Ez is gyönyörű délután volt. Ha nem temetésről jöttek volna a shimmói háziba érkezők, akár fürdőruhát is felvehettek volna. Elmehettek volna úszni a kikötőbe, a ház elé. A víz csendes és kék volt; Josh még sosem látta ennél hívogatóbbnak. Csak állt ott egy percig a kocsifeljárón, s a nantucketi tengerszorost bámulta. Ezen a szigeten született és nőtt fel; úgy érezte, hogy ez a kilátás az övé és a sziget többi szülöttjéé. Ha pedig így van, akkor Didi is magáénak mondhatta, ám ez a tény nem volt elég ahhoz, hogy visszaterelje őt az egyenes útra, hogy életben tartsa. Didi – és hányszor mondta már ki Josh magában ezeket a szavakat remélve, hogy egyszer értelmet nyernek? – meghalt.

Belépett a házba, levette a cipőjét. Megpróbálta elhessegetni magától a Melanie-val itt töltött éjszaka emlékeit. Egy Bon Jovi-dal hangjai szűrődtek le az emeletről. Josh felment, örült, hogy egy rekesz hideg sört visz a karjában: legalább bele tudott kapaszkodni valamibe. A nappali kanapéján néhányan sírdogáltak, főleg lányok, akiket Josh ezer éve ismert, de a nevük

hirtelen nem jutott eszébe. Josh biccentett nekik. A többiek kimentek a verandára. A fiúk, Joshhoz hasonlóan, levetették a zakójukat és a nyakkendőjüket, kigombolták az ingüket, söröztek, csendesen beszélgettek, a fejüket rázták, a távolba meredtek. „Miért?”, hallotta valakitől Josh. Aztán másvalaki válaszolt: „Fogalmam sincs, haver.”

Zach úgy sürgőtt-forgott a konyhában, mint Martha Stewart. Chipset töltött csinos, kézzel festett porcelántálakba, szalvétakendőket tett ki, letörölte a pult tetejét. Mikor meglátta Josht, azt kérdezte:

– Sört hoztál?

– Aha.

– Tele van a hűtő. Betennéd a bár alatti hűtőbe?

– Persze.

– Nem dohányoznak odakint, ugye? – kérdezte Zach. A nyakát nyújtogatva próbálta kilesni, mi folyik a verandán. – A telken sehol nem lehet dohányozni. Odakint sem.

– Senki nem dohányzik – felelte Josh. Átvitte a sört a bárhoz, a sírdogáló lányok mellé. Mikor odaért, elhallgattak. Szipogással teli csenddel fogadták.

– Szia, Josh.

Josh megfordult. Eleanor Shelby, Didi legjobb barátnője ült Annelise Carter és Penelope Ross között: a bánat királynője a két udvarhölgyével. Eleanor hangja még a köszönés közben is vádlóan csengett. Josh rájött, hogy ezen nem kellene csodálkoznia – Didi nyilván az utolsó részletig mindent megosztott Eleanörral, és valószínűleg Annelise-zel és Pénelopéval is –, épp csak nem készült fel a támadásra. Kinyitotta a bár alatti hűtő ajtaját, meglátta a kék gránátot, a tükröket, a száz lefelé lógó borospoharat. Betolta a rekeszt a hűtőbe, és a kelleténél nagyobb erővel csapta rá az ajtót, mert akarata ellenére is Melanie-ra gondolt, meg a vele itt töltött éjszakára. A szomszéd szobában szeretkeztek, együtt

zuhanyoztak, kiálltak fürdőköpenyben a verandára, Josh pedig valahogy elengedte magát öt percre, és elképzelte, hogy mindez az övé, vagy az övé lehetne.

Mögötte Eleanor megköszörülte a torkát.

– Nem sokat láttunk idén nyáron, Josh – mondta. – Azt beszélik, Sconsetben bébiszitterkedtél.

Rámosolygott Eleanorra a tükörben, nem mintha örült volna, vagy kedves akart volna lenni, hanem mert ismét meglepte a lányok és nők közötti különbség.

– Igen – felelte. – így van.

Penelope Ross, akit Josh szó szerint egész életében ismert (ugyanazon a héten születtek a Nantucketi Vidéki Kórházban, Josh anyja és Penelope anyja szomszédos szobákat kaptak), hozzátette:

– És mást is beszélnek.

Josh olyan megvetően nézett Pénelopéra, ahogy csak bírt.

– Biztos vagyok benne.

– Hogy gyereked lesz.

Josh gúnyos képet vágott. Semmi értelme ilyen beszélgetésekbe belemenni, de kifárasztotta a nap, viszketett az ökle. Egy része harcolni akart.

– Nevetséges.

– De a barátnőd terhes, nem igaz? – folytatta Penelope. – Didi azt mondta, hogy terhes.

– És idősebb – fűzte hozzá Eleanor. – A szüléink korosztálya.

Josh a fejét rázta. Most, hogy meghalt, Didi hirtelen megcáfolhatatlan tekintély lett, hírességszámba ment, amit nagyon élvezett volna, ha él. Josh bevethette volna a fegyvertárát Didi ellpn – az anyagi problémáit, az alkoholfiiggőségét és a prostitúciót – de mit érne el vele? A lányokat nézte, és komolyan, csendesen csak annyit felelt:

– Nincs barátnőm.

Ezzel elhallgattatta őket annyi időre, hogy lemehessen a lépcsőn, és kiszökhessen a kocsifeljáróra. Képtelen volt maradni. Ez a fogadás, amit „Didi barátainak” rendeztek, azoknak, akik „legjobban ismerték”, nem Joshnak való. Kitolatott a parkolóból, próbálta lecsillapítani a légzését. Nagyon, nagyon ideges lett. Kiment a Shimmo útra Polpis felé. Megvárta, míg ráfordult a Polpis útra, csak akkor emelte fel a telefont. Azt mondta magának, hogy még mindig meggondolhatja magát. Mielőtt azonban így is történt volna, tárcsázott.

Ismeretlen hang vette fel a telefont. Éneklős Julie Andrews-féle hang.

– Halló!

Josh erre nem számított. Talán rossz számot hívott volna?

– Öööö, üdv – mondta. – Ott van Melanie, kérem?

– Melanie – felelte a hang. – Igen, igen, így van, Melanie itt van. Megmondhatom neki, ki keresi?

– Josh.

– Josh – ismételte a hang. Csend támadt, aztán levegővétel hallatszott. – Áh! Bizonyára ön az a fiatalember, aki kisegített a gyerekekkel idén nyáron!

– Igen – felelte Josh. Megint hallotta Penelope Ross cérnahangját. *Didi azt mondta*... – Igen, én vagyok. Kivel beszélek?

– Oóó, Ellen Lyndon vagyok. Vicki és Brenda anyja. Rengeteget áradoztak magáról. Szó szerint áradoztak! Szóval köszönöm, és az apjuk is. Mi magunk is eljöttünk volna velük, ha tehetjük, de egészségügyi problémáim voltak, térdműtét, ilyesmi. Buzz, a férjem pedig dolgozik. Most is csak azért jöttünk, mert tényleg vészhelyzet...

– Igen – vágott közbe Josh. – Vicki jól van?

Újabb éles levegővétel. Mikor Ellen Lyndon megszólalt, hallani lehetett a hangján, hogy nagyon igyekszik tartani magát.

– Jól van. Ami azt jelenti, hogy még mindig rákos. De ez csak a régi rák, nem találtak újabbat. Mind biztosra vettük, hogy új rák jelent meg, de nem, az MRI-je tiszta. Az orvosok azt mondták, hogy túlgyógyszerezte magát, híg volt a vére, és ehhez jött még a hőség és a stressz. Ismeri Vickit. Rettenetes nyomás van rajta a műtét, meg ki tudja még mi miatt. – Ellen Lyndon elhallgatott, és Josh hallotta, amint kihúz egy zsebkendőt egy dobozból. – A lányomban nagyobb az élni akarás, mint bárki másban.

Ő élni akar, gondolta Josh. *Nem úgy, mint Didi. Vagy mint az anyám.*

– A gyerekek miatt – folytatta Ellen Lyndon. – Minden miatt.

– Igen – felelte Josh. – Tudom.

Ellen Lyndon hangja felvidult.– Na, mindegy! Ha tartja egy pillanatig, szólok Melanie-nak. – Rendben – mondta Josh. – Köszönöm.

Nem szabad alábecsülnie az elme hatalmát, mondta dr. Alcott. *Nem a rák betegíti meg. Önmagát betegíti meg.*

Ezek a szavak Vicki ágya mellett hangzottak el, a kórházban. Bárki mástól dorgálásnak tűnt volna, dr. Alcott-tól – Marktól – azonban kedvesen kimondott igazság volt.

– El fogom engedni – folytatta dr. Alcott. – De meg kell ígérnie nekem, hogy mostantól fogva a műtét napjáig pihenni fog. Rengeteg vizet fog inni, beveszi a vitaminjait, és rendesen étkezik. Nem próbálja meg önmagát kezelni. Ha ideges vagy dühös, beszél valakivel. Ha magába fojtja a félelmet, maga ellen fordul, és felemészti.

Vicki megpróbált felelni, de képtelen volt rá. Bólintott, majd elfojtott hangon azt mondta:

– Tudom.

– Azt mondja, tudja, de nem úgy viselkedik – mondja dr. Alcott. – Fölöslegesen megnehezíti magának az utat. Pénteken annyi gyógyszert vett be, hogy majdnem kómába esett.

Vicki megint felelni próbált, de elakadtak a szavai. Valami baj volt a hangjával.

– Sss—sajnálom. – A hangja nem olyan volt, mint akarta; úgy beszélt, mint egy automata.

– Ne tőlem kérjen bocsánatot, hanem önmagától!

– Sajnálom, önmagam – mondta Vicki. Csak félig viccelt.

Dr. Alcott elmosolyodott.

– Szeretném, ha könnyedén venné, hall engem?

Vicki bólintott.

– Na, jó – felelte dr. Alcott. Előrehajolt, nyomott egy puszit Vicki arcára. – Most búcsúzom. Az idén nyáron már nem találkozunk. De dr. Garda megígérte, hogy felhív a műtétje után. És – itt megszorította Vicki kezét – azt szeretném, ha jövő nyáron visszajönne, és meglátogatna engem meg a csapatot. Megígéri?

Vicki nem tudott beszélni! Valami baj van a hangjával, vagy talán kárt tett az agyában a gyógyszerekkel. Bólintott.

– Jó. Az ilyen látogatások a legjobbak. – Dr. Alcott állta a tekintetét. – Mert jövő nyáron egészséges lesz.

Vicki szeme könnyekben úszott. Nem olyan könnyű ez, amilyennek dr. Alcott próbálja feltüntetni. Halálra volt rémülve, az idegesség görcsbe rántotta a vállát. Nem tudja egyszerűen összekoccintani a sarkát, mint Dorothy, és eltüntetni. Nem tudott *lazítani*; képtelen volt *könnyedén venni*... A párkányon állt, ötven emelet magasan; nem tudott úgy tenni, mintha biztonságban lenne, vagy mintha minden rendben lenne. Még beszélni sem tud rendesen; valami elromlott, megváltozott, míg eszméletlen volt. Talán agyvérzést kapott? Vagy a gyógyszerek tönkretették a központi idegrendszerét? Vicki kiengedett pár könnycseppet. Mindennél jobban vágyott rá, hogy kikerülhessen

a kórházból, és hazamehessen a családjához a Shell utca tizenegybe.

– Köszönöm – motyogta.

– Szívesen.

Még otthon is gondot okozott neki a beszéd. Dadogott. A szavak és mondatok folyékonyan kavarogtak az elméjében, de mikor ki akarta mondani őket, újra meg újra ugyanabba a dühítő akadályba ütközött, még Teddel és a gyerekekkel is, még azokat a frázisokat sem tudta elismételni, amiket pedig mindig mondani szokott. *Varázsszavak. Tarts ki. Légy óvatos. Szeretlek.* Vickit ez aggasztotta, de nem tudta megfogalmazni az aggályát, és úgy tűnt, a kunyhóban senki nem vette észre a beszédhibáját, vagy azt a tényt, hogy ennek elfedésére (mivel képtelen lett volna visszamenni a kórházba, vagy újabb gyógyszereket szedni) alig szólalt meg. Mindenki nagyon megkönnyebbült, mikor kiderült, hogy nem áttétes; a ki nem mondott ténytől, hogy ő maga idézte elő a „rohamát" (mivel túladagolta a fájdalomcsillapítókat), vagy talán ő képzelte az egészet, Vicki szimulánsnak érezte magát. Ha most panaszkodni kezd, hogy valami nincs rendben, senki nem fog hinni neki. Azt hiszik, ő találja ki az egészet. Néha már ő is elhitte, hogy tényleg csak kitalálta. Azt suttogta magának a zuhany alatt: *Én találom ki az egészet.* A „találom" szó elején elakadt, és nem is próbálközott tovább.

Ted megpróbált minél több szórakozást kipréselni a nyár utolsó napjaiból, így rávette Vickit, hogy kísérje el őt és Blaíne-t a horgászútra. Úgy szervezte, hogy Ellen otthon maradjon, és vigyázzon Porterre. Jót fog tenni Blaine-nek, hogy Vicki is ott van, meg Ted is; mindnyájuknak jót fog tenni, hogy hármasban töltik a napot. Vickinek is jót tesz majd a hajókázás, korábban előfordult, hogy Ted vitorlást bérelt, és Vicki imádta.

– Emlékszel, Vick, mennyire tetszett?

Vicki nem tudott tiltakozni. *Jóóól van.*

Csak hárman voltak – plusz a kapitány meg az elsőtiszt –, Hamson Ford ugyanis lemondta. Ted csalódott volt, de csak egy pillanatig, Vicki viszont kifejezetten örült, hogy maguk vannak. Mintha az ő hajójuk lenne. Blaine-nel madarat lehetett volna fogatni, amiért igazi halászhajón utazhatott, amin igazi lábkitámasztós, mozgó horgászszék is van, meg külön hely a horgászbotjának, és még saját külön kólát is kapott. A hajó egyik széléről a másikra ugrált a vadonatúj narancssárga mentőmellényében. Hosszú idő óta először fordult elő, hogy mindkét szülője csak rá figyelt, és Vicki látta rajta, hogy miközben nagyon felnőttnek érzi magát, amiért eljöhetett, azt is élvezi, hogy újra egyedüli gyerek lehet. Hagyta, hogy Ted magasra emelje, miközben elindultak a kikötőből a móló mellett, és megkerülték a Great Point csúcsát.

Káprázatos nap volt. Mivel a motor zúgása ellehetetlenítette a beszélgetést, Vicki hosszú időre felszabadult. Süttette magát a napon, felült, hogy érezze a hullámok permetét, és lássa, amint Nantucket halovány homokkupaccá megy össze a távolban. Úgy nézte a halfogás művészetét, mintha valami film volna. A horgászás javát Ted végezte, miközben Blaine a horgászszékben ült, és elragadtatottan figyelte egy, két, három makrahal kifogását. A negyediknél viszont már azt mondta:

– Még egy makra. – A hangjából a korát meghazudtoló fáradtság és csalódottság érződött. Ted és Pete, a kapitány összekacsintott, kiderült, hogy most csíkos sügérre mennek. Pete elvitte a hajót egész a sziget másik végéig; ha Smith's Point ésTuckernuck között próbálkoznak, mondta, több szerencséjük lesz. Az elsőtiszt, egy André nevű fiú Vicki mellett ült. Joshra emlékeztette Vickit; André nyári munkára jött Nantucketre. A következő héten megy vissza a Charleston Főiskolára.

Dél felé Vicki előhúzta az általa készített ebédet: a csirkesalátás szendvicset krumplichipsszel, hideg szilvákkal,

dinnyeszeletekkel és csokoládés-mogyoróvajas keksszel. Pete és André felfalta a nekik készített szendvicseket és kekszeket, aztán André közölte, hogy ez volt a legfinomabb ebéd, amit idén nyáron evett.

– A feleségem nagyon ért hozzá – mondta Ted.

– Az anyukám nagyon ért hozzá – visszhangozta Blaine büszkén.

Vicki rájuk mosolygott, boldogság töltötte el, bár nem tartott sokáig. Ebéd után a hajó orrába ment, és behunyta a szemét, miközben átszelték a vizet. *Nem ez lesz az utolsó vizen töltött napom*, gondolta. Aztán azonban elképzelte magát a műtőasztalon, amint a sebész mellette a szikét suhogtatja. *Miért nem vág fel egyszerűen karddal?* Előző este nézte, amint Brenda és Walsh egymás kezét fogják. Walsh olyan ember volt, akire Ellen Lyndon a „gyöngyszem" vagy „igazi kincs" kifejezéssel utalt; azonnal jó, kedves, értelmes és rendkívül vonzó (persze ebben egy percig sem kételkedtek) férfinak fogadták el. Miatta, állapította meg Vicki, megéri elveszíteni egy munkát. Brenda és Walsh olyan nyilvánvalóan boldogok voltak együtt, hogy Vicki arra gondolt: *Össze fognak házasodni. De én nem érem meg az esküvőjüket.* Honnan jönnek ezek a gondolatok? És hogyan állíthatná meg őket?

Dr. Alcottnak egyvalamiben igaza volt: a félelem egy külön betegség.

Vicki odaadta Tednek a mobilját, azt akarta, hogy ellenőrizze, hogy van Porter. Logikus, hogy mivel ő jól érzi itt magát, otthon valami borzalmas dolog történt. Ted bepötyögte a számot, egyszer ki is csengett, aztán megszakadt a vonal. *Hívás vége.* Ted ismét felhívta, Vicki pedig elképzelte, amint Porter lila arccal üvölt. Régebben, ha Porter dühös lett, hányt, és bár egész nyáron nem fordult elő ilyesmi, most az a kép jelent Vicki előtt, amint Porter beteríti répapürével Ellen Lyndon fehér vászonnadrágját, és úgy fiildoklik a hányástól, hogy a végén már nem kap levegőt.

A második hívás közben egyáltalán nem volt kapcsolat, Ted dühösen rázta meg a telefont.

– Nincs térerő idekint, szivi. De te csak lazíts! Minden rendben van.

Könnyen mondod, hogy minden rendben van, gondolta Vicki dühösen. *Mégis, hogyan lazítsak, mikor Porter valószínűleg kórházban van lélegeztetőgépen?*

A másik fia kiáltásai vonták el a figyelmét ezekről a gondolatokról.

– Apa! Apa! – Csak vagy százszor jutott Vicki eszébe a nap kezdete óta, hogy Blaine áteshet a korláton, és akkor a motor ereje beszívja a hajó alá. Mikor azonban Vicki felnézett, azt látta, hogy Blaine teljes erőből kapaszkodik a botba. A zsinór megfeszült, és Blaine profi módon tartotta, a meztelen talpát a hajó oldalának nyomta.

– Kapásod van! – mondta Ted. – Ide vele, majd én behúzom.

Vicki azt hitte, Blaine talán tiltakozni fog, ő azonban azonnal átadta a botot Tednek, még meg is könnyebbült. Ahogy Vicki is. Nem akarta, hogy valami halszörnyeteg berántsa Blaine-t a vízbe, vagy a gyerek elveszítse a botot – mert azért ezt tartotta valószínűbbnek. Vicki azt hitte, hosszú, kimerítő Ahab kontra Moby Dick harcra kell számítani, ám Ted másodpercek alatt kihúzta a halat. Vicki még a vakító napsütésben is látta az ezüstpikkélyek csillogását. Vékony, de hosszú hal volt, sokkal hosszabb, mint a makrahalak.

– Csíkos sügér? – kérdezte Ted bizonytalanul.

A kapitány Rittyentett.

– Jobb. Ez egy bonitó. Igazi szépség. – Elővett egy centit, a cipőjével lenyomta a fedélzetre a ficánkoló halat. – Kilencvennégy centi. Ritkaság.

– Mi a neve? – kérdezte Blaine.

– Bonitó – felelte Ted. – Bo-ni-tó.

– Jó az ízük – jegyezte meg a kapitány.

– Meg akarod tartani? – kérdezte Ted. – Visszavigyük a kikötőbe, hogy papa és mama is lássa?

– Megsüü—thetnénk vacsorára – mondta Vicki.

Blaine az alsó ajkát rágcsálta, a halat nézte. A napellenzőjében, a csípőre tett kezével és a mérlegelő arckifejezésével akár tizennégy is lehetett volna. Vagy akár huszonnégy.

– Nem – mondta végül. – Vissza akarom dobni. Életben akarom hagyni.

Visszadobták a bonitót, de hogy megünnepeljék a horgászattal töltött napjukat, hazafelé menet Ted megállt a tengeri ételeket árusító East Costnál, lazacot, kardhalat és tonhalat vett. Ez volt az utolsó éjszakájuk a szigeten, az utolsó nagy vacsora estéje – Bűzz és Ellen Lyndonnal, meg John Walshsel együtt pedig tényleg elég nagy vacsora lesz.

Amikor Ted megállt a ház előtt a Yukonnal, Vicki hitetlenkedve pislogott. Josh dzsipje ott parkolt.

– Josh – szólalt meg. Könnyedén, egyszerre csúszott ki a név a száján.

– Josh! – kiáltott Blaine.

– Jó – jegyezte meg Ted, miközben kicsatolta az övét. – Akkor odaadhatom neki a csekket.

Vickit megmagyarázhatatlan boldogság töltötte el, mikor belépett a házba. Arra számított, hogy a ház tele lesz emberekkel, de csak Ellen Lyndon várt rájuk, a kanapén pihent, a beteg lábát felpolcolta.

– Sziasztok! – köszöntötte őket Ellen. – Hogy ment a horgászás?

– Fogtunk halat! – felelte Blaine. – Hét makrahalat és egy...

Blaine az apjára pillantott.

– Bonitót – mondta Ted.

– Bonitót! – ismételte Blaine. – De elengedtük őket.

– Josh? – kérdezte Vicki. Most sem dadogott, nem botlott meg a nyelve.

– Josh? – kérdezett vissza Ellen Lyndon.

– Iiii—tt van?

– Igen. Josh és Melanie elvitte Portert sétálni.

Josh és Melanie, gondolta Vicki.

– Brenda és Walsh lement a partra – folytatta Ellen. – Apádat meg elküldtem a piacra kukoricáért, paradicsomért és áfonyás pitéért.

– Vettünk... – Vicki felemelte a halakat, hogy az anyja is lássa. Letette őket a pultra, és azonnal számolni kezdett: nyolc felnőtt, ha Josh is marad, úgyhogy be kell pácolnia a halat, lehűteni a bort, megolvasztani a vajat, megteríteni az asztalt, aztán zuhanyozni. És a gyerekeknek is kell ennivaló. Lehántja a kukoricát, ha az apja hazaért, a paradicsomokat felszeleteli, és öntetet készít. De lesz elég ennivaló? Nem kellene elszaladnia a piacra baguette-ért?

Visszatértek a listák. Vicki lefirkantott pár dolgot egy papírtömbre. Mihelyst azonban kicsomagolta a szépséges halfiléket a csomagolópapírból, újra hatalmába kerítette a rettegés. Amikor Ted elment mögötte, Vicki megfordult, és elkapta a csuklóját.

– Mi az? – kérdezte Ted.

– Elmeee—gyünk.

– Valamikor vissza kell mennünk – felelte Ted. – Nem maradhatunk itt örökre.

Persze, hogy nem, gondolta Vicki. Connecticutban azonban várta őket a valóság.

Ellen a kanapén elfoglalt őrhelyéről odaénekelt neki:

– Nantucket mindig itt lesz, szívem.

Igen, gondolta Vicki. *És én?*

Josh talán kellemesebben érezte volna magát a házban a nőkkel - Vickivel, Melanie-val, Brendával és Mrs. Lyndonnal –, ám ehelyett a verandán találta magát „a férfnéppel”: Buzz Lyndonnal, Teddel és John Walshsel, Brenda diákjával és szeretőjével, aki (mint Josh Melanie-tól megtudta) egy nappal korábban bukkant fel előzetes figyelmeztetés nélkül. Josh kezdetben fenyegetve érezte magát John Walsh jelenlétében, de hamar nyilvánvalóvá vált, hogy John Walsh teljesen más, mint Peter Patchen vagy akár Ted. Először is John Walsh ausztrál volt, így már az akcentusa is vidám, megközelíthető, nyitott, barátságos és egyenlőségre törekvő embernek mutatta. Amikor Ted bemutatta Josht, John Walsh azonnal felállt a székről, és szívélyesen megrázta a kezét.

– Üdv, cimbora. Walsh. Nagyon örülök.

– Én is – felelte Josh.

– Sör? – kérdezte Ted.

– Hozom – ajánlkozott Buzz Lyndon. Átadott Joshnak egy Stellát.

– Kösz – mondta Josh. Jó nagyot kortyolt az italából.

– Nem a szokásos szerkód – jegyezte meg Ted.

– Nem – felelte Josh. A szürke öltönye maradékát viselte: öltönynadrágot és hosszú ujjú fehér inget (a nyakát már kigombolta, és feltűrte az ujját), alkalmi cipőt fekete zoknival. Ebben a valószerűtlen szerelésben sétált le a strandra Melanie-val és Porterrel, és bár túlöltözöttnek érezte magát az öltönyben, valahogy idősebbnek is, valódi felnőttnek. – Temetésen voltam.

– Ki halt meg? – kérdezte Ted.

– Egy barátom a középiskolából – mondta Josh. – Egy lány. Igazából a volt barátnőm. Didinek hívták. A kórházban dolgozott.

Ted rábámult.

– Szőke volt?

– Ühüm.

– Találkoztunk vele – felelte Ted. – Futólag. Amikor múlt héten bementünk Vickivel. Ez borzalmas. Istenem, sajnálom.

John Walsh megemelte a sörét.

– Részvétem, cimbora.

– Oöö – mondta Josh –, köszönöm. Sok... gondja volt.

– Milyen kár – fűzte hozzá Bűzz Lyndon. – Egy ilyen fiatal lány.

– Beteg volt? – kérdezte Ted. – Nem úgy tűnt.

– Nem, nem volt beteg. Túladagolás. Gyógyszerek és alkohol. – Már így is többet beszélt Didiről, mint akart. Remélte, hogy maga mögött hagyhatja a temetés komorságát és a barátai között érzett feszélyezéttséget, de most már lehetetlennek tűnt. Egész nyáron próbálta elkülöníteni egymástól a Shell utca tizenegyben végzett munkáját és a valódi, otthoni életét, de már tudta, hogy értelmetlen. Ez a sziget olyan kicsit, hogy mindenki útja keresztezi mindenkiét. Visszagondolva Josh rájött, hogy ezt a munkát se szerezte volna meg, ha aznap nem megy be a kórházba kölcsönadni Didinek azt a kétszáz dollárt. Bizonyos értelemben olyan volt, mintha Didi vezette volna ide.

– Véletlen volt – tette hozzá. – A halála baleset volt.

– Ha visszagondolok, miket csináltam kölyökkoromban – jegyezte meg John Walsh. – Átkozott szerencse, hogy én nem nyírtam ki magam puszta véletlenségből.

Ted magába döntötte a sörét, egyetértően bólintott. Buzz Lyndon megköszörülte a torkát, és hátradőlt a székében. Mindenki hallgatott. Olyasfajta csend volt ez, mint amilyenben Tom Flynn szokott elmerülni; Josh ezt mindig ijesztőnek érezte. Most azonban vala-hogy jólesett neki. Négy férfi sörözhet szótlanul a verandán anélkül, hogy feszélyezve éreznék magukat. A nők beszélnek, kimondják, ami eszükbe jut. A férfiak

megtarthatják maguknak a gondolataikat. Josh gondolatai pedig... Melanie körül forogtak.

Aznap délután szinte már fojtogatta a vágy, hogy lássa őt; úgy érezte magát, mint egy félőrült állat, mely a láncait rángatja. Mihelyst megpillantotta (kicsit jobban kikerekedett a hasa, kicsit jobban lebarnult, és kicsit jobban ragyogott), és elindultak Porterrel a Shell utcán, csendes ujjongás töltötte el. Melanie rákérdezett az öltönyre, mire ő beszámolt Didiről. Melanie-val beszélgetni éppolyan felszabadító, mint sírni. Egy olyan fiatal teremtés halálozott el váratlanul, hirtelen, akivel Josh nem mindig bánt kedvesen, ezért a halála most bűntudattal és megbánással töltötte őt el – Melanie pedig megértette. Annyira belemerültek a Didiről folytatott társalgásba, hogy egy ideig magukról is elfeledkeztek. Mikor azonban kimerítették ezt a témát, Josh érezte, hogy a kapcsolatukról is beszélniük kell.

– Nem terveztem, hogy visszajövök ide – mondta.

– Nem számítottam rá, hogy viszontlátlak – felelte Melanie. – Azt hittem, elmentél.

– Hát – kezdte Josh.

– Hát mi?

– Látni akartalak.

Melanie a földre mosolygott. Porter mélyen aludt a babakocsiban. Már vissza is fordultak a parttól, a Shell utca tizenegy felé tartottak, Josh azonban azt javasolta, hogy menjenek tovább egyenesen.

– A Sconset-kápolna felé? – kérdezte Melanie.

– Igen.

Egy ideig szó nélkül sétáltak. Végül Josh megszólalt.

– Visszamész Peterhez?

Melanie összeszorította az ajkát, aztán bólintott.

– Ő a férjem. Márpedig ez számít valamit. Az eskü számít valamit.

– Akkor is, ha megszegte?

– Akkor is, ha megszegte. Tudom, hogy nagyon nehéz lehet neked ezt hallani.

– Nekem abba nehéz belegondolni, hogy megint bántani fog – felelte Josh.

– Nem fog... vagyis azt mondta...

– Ha megteszi, megölöm.

Melanie Josh vállára hajtotta a fejét. A templomhoz értek, a bejárati ajtóhoz vezető három lépcső korlátján fehér szalagok lengedeztek. Egy esküvő maradványai.

– Jobb dolog nem is történhetett volna velem, mint hogy rád találtam – mondta Melanie.

Még egy mondat, amitől Josh szava elakadt. Most, ahogy ott állt a hátsó verandán, és sörözött, arra gondolt: *Igen*. Ez volt mindkettejük számára a legjobb, bár nem valószínű, hogy a kívülállók is egyetértenének ezzel.

Josh összerezzent, mikor kinyílt a hátsó ajtó, Vicki kidugta a fejét, és megkérdezte: ,

– Josh? Vaa—csora? Te is... – Az asztal felé intett.

– Persze – felelte Josh. – Nagyon szeretnék.

Vacsoránál Josh Melanie és Vicki között ült. Melanie Josh lábán tartotta a kezét, miközben Vicki megpakolta a tányérját. Könnyed dolgokról folyt a társalgás: Josh hallott a makrahalakról, a bonitóról. Aztán Buzz Lyndon mesélt pár horgászós történetet fiatalkorából, majd John Walsh is beszélt az ausztráliai horgászélményeiről, onnan a szó hamarosan cápákra, édesvízi krokodilokra és a halálos kockamedúzára terelődött. Josh nem kevés bort ivott meg – Ted az asztalfőről folyton odahajolt és teletöltögette a poharát az ital, a gyertyafény, meg Melanie teljesen jogtalanul Josh combjára helyezett keze szürreálissá tette az estét. A nyár folyamán helyet szerzett magának ennél az asztalnál – de mégis, hogyan? Visszagondolt az első délutánra, mikor meglátta őket: *Három nő száll ki a repülőből...*

Brenda az arcán elégedett mosollyal, Walsh ölelő karjának oltalmában üldögélt. Morcos Nővér. Csakhogy most boldognak, nyugodtnak tűnt. Vicki – Ziháló Nővér – borúsnak és nagyon csendesnek látszott, de Josh most már megértette az okát. Vickit testileg is megváltoztatta ez a nyár (eltűnt a hosszú szőke haja, és legalább tíz kilót fogyott), de még így is megőrizte azt, amire Josh „anyai princípiumként” gondolt: azt a tulajdonságát, hogy mindenkit össze tudott terelni, és mindig ügyelt, hogy minden apróság rendben legyen. Ő volt a ragasztó, mely mindenkit egyben tartott. Ha őt elveszítik, széthullanak, szétszóródnak. Darabokra törnek. Talán ez okozta a melankóliáját: megértette, milyen fontos másoknak, és hogy nem hagyhatja őket cserben.

Végezetül pedig mellette ült, megérintette őt Szalmakalapos. Melanie. Azzal hízelgett magának, hogy megmentette Melanie-t, pedig valószínűleg fordítva történt Melanie olyan dolgokra tanította meg őt, melyekről Josh nem is tudta, hogy meg akarja tanulni. Visszamegy Peterhez – ez a tény olyan valóságos, kemény és sima volt, mintha üveggolyó gurigázna az agyában Joshnak pedig össze fog törni a szíve. Már most elkezdődött, ahogy itt ült velük az utolsó estén, de ettől a szívfájdalomtól – és a mai nap elmúlt eseményeitől – úgy érezte, mintha idősebb, tapasztaltabb lett volna. Megkapta a maga történetét, és ezt senki nem veheti el tőle. Chas Gorda büszke lenne rá.

Vacsora után pitét és jégkrémet ettek, megitták a bor végét, a férfiak kisebb pohárban portóit kaptak. Buzz Lyndon szivarokat húzott elő. Ted elvett egyet, Josh és Walsh azonban nem kért.

– Apa, a szivar büdös – közölte Brenda.

– Távol tartja a bogarakat – felelte Buzz Lyndon.

Vicki felállt.

– Nekem… – Megérintette Blaine fejét. – Josh? Mee—se?

Blaine, aki már majdnem elaludt a nagyanyja ölében, felébredt annyira, hogy megszólaljon.

– Mese! Kérlek, Josh!

Melanie megszorította a térdét. Josh felállt.

– Hát jó – egyezett bele.

Lefeküdt Blaine mellé a matracra Ted és Vicki hálószobájának padlóján. Porter mélyen aludt, de a cumija még mindig mozgott a szájában. Vicki az ágyra ült. Átadta Joshnak a *Szilveszter és a varázsgyöngy* című könyvet.

– Szomorú – mondta.

– Anya mindig sír, ha ő olvassa fel – közölte Blaine.

– Nahát, tényleg? – kérdezte Josh, Vickire kacsintott, aztán megköszörülte a torkát, és olvasni kezdett.

A történet egy Szilveszter nevű szamárról szólt, aki talál egy szép, fényes, piros gyöngyöt, melynek, mint kiderül, varázsereje van. Amikor Szilveszter esőt kíván, elered az eső, mikor Szilveszter napsütésre vágyik, kisüt a nap. Egyik nap, mikor Szilveszter kint sétálgat, észreveszi, hogy egy éhes oroszlán közeleg felé, és rémületében azt kívánja, bárcsak szikla volna. Szilveszter sziklává változik, és megmenekül az oroszlántól – ám mivel elejti a varázsgyöngyöt, nem tudja visszaváltoztatni magát szamárrá. Szikla marad, bármennyire is igyekszik mást kívánni. Szilveszter nem megy haza, a szülei pedig belebetegednek az aggodalomba. Hetekig hiába keresik, míg végül arra jutnak, hogy biztosan meghalt. Kis híján belepusztulnak az egyetlen gyermekük elvesztésébe.

Tavasszal azonban, mikor egyszer Szilveszter szülei piknikezni mennek, megtalálják a sziklává változott Szilvesztert, és asztalnak használják. Szilveszter apja észreveszi a varázsgyöngyöt a fűben, és mivel tudja, hogy a fiának nagyon tetszene, felveszi, és ráteszi a sziklára.

Szilveszter megérzi a szülei jelenlétét; hallja a beszélgetésüket. Épp csak arra gondol, hogy „Bár megint önmagam lehetnék, a régi önmagam!”, és máris valóra válik a kívánsága: visszaváltozott szamárrá a szülei szeme előtt. És – ó! – mindenki boldog.

A végén Szilveszter hazamegy a szüleivel, a varázsgyöngyöt pedig vasszéfbe zárják.

– Talán egy nap megint használni akarják majd – olvasta Josh –, de egyelőre mit kívánhattak volna? Mindenük megvolt, amire csak vágytak.

– Mindenük megvolt, amire csak vágytak – ismételte Blaine. - Mert újra együtt voltak.

Vicki bólintott. A száját jó erősen összeszorította.

Josh bezárta a könyvet. Nehezére esett megszólalni. Most nem tudott volna elbúcsúzni a gyerekektől, így először Porter, majd Blaine feje búbjára adott egy puszit.

– Igen – mondta.

Mire Josh és Vicki kilépett a hálószobából, a vacsoraparti már feloszlóban volt. Ellen Lyndon épp végzett a mosogatással, Baenda és Walsh elmentek sétálni a világítótoronyhoz, Ted és Bűzz Lyndon a hátsó verandán álltak, fújták a füstöt az éjjeli levegőbe. Josh egész vacsora alatt azon töprengett, vajon lesz-e mersze megkérdezni, hogy itt maradhat-e éjszakára Melanie-val, de már látta, hogy a válasz nem. Mindenki tudott róluk, de senki nem hozta szóba: most, az utolsó napon semmi értelme nem lenne fellebbenteni a fátylat Josh elbúcsúzott az idősebb Lyndonéktól, és megrázta Ted kezét a legjobb interjú-kézfogásával.

– Várj csak, van itt valami a számodra – mondta Ted, és kivett egy csekket a tárcájából.

– Kösz – mondta Josh. Zavarba ejtette a pénz, belegyömöszölte a papírt az öltönynadrágja zsebébe, bár ahogy ráesett a tekintete, akaratlanul is észrevette, hogy egy nullával több van rajta a szokásosnál.

Mire Ted és Josh beért, az idősebb Lyndonék elindultak a Wade Cottages felé, az utca végébe, ahol megszálltak. Így csak Ted, Vicki, Josh és – a mosogatónál vizet töltő – Melanie maradt ott.

– Megyek, lefekszem. Jó éjszakát mindenkinek! – mondta Ted.

– Én is – közölte Vicki. – Elfáradtam. – Joshra nézett, a szeme megtelt könnyel. – Nem tudok tőő—led elbúcsúzni.

Josh torkába fájdalmas gombóc gyűlt.

– Ó, főnök – mondta.

Vicki szorosan megölelte.

– Josh – mondta. – Kööö—szönöm.

– Ne! Nem kell köszönetet mondanod.

– De hálás vagyok.

– Én is hálás vagyok – felelte Josh. Elhallgatott, szinte hallotta az apja szavait: *Arra gondoltam, hogy talán az, édesanyádat keresed Sconsetben*. Nos, talán nem tévedett.

Vicki megtörölte a szemét. Elengedték egymást.

– Gyógyulj meg! – mondta Josh.

– Jó.

– Komolyan mondtam, főnök.

– Tudom – felelte Vicki. – Tudom.

Vicki eltűnt a hálószobában, Josh megfordult. Melanie mögötte állt, szipogott.

– Ez gyönyörű volt – mondta. – De tudod, manapság a telefonkönyv olvasása is megríkat.

Josh lehajtogatta a fehér ingje ujját, és letörölte vele Melanie könnyeit. Nagyon, nagyon hosszú volt ez a nap, talán a leghosszabb egész életében, de mégsem állt rá készen, hogy lezárja.

– Menjünk innen – mondta. – Te vezetsz.

Brenda hetekig rettegett attól, hogy el kell hagyniuk Nantucketet – most azonban, Walshsel az oldalán, már nem tűnt olyan

vészesnek. Együtt mennek vissza Manhattanbe, Brenda felméri a károkat, és meghozza a döntését. Miközben csomagolt, Ellen Lyndon betipegett a szobájába, és homokkal teli befőttesüveget adott át neki.– A cipőidre – mondta. – A nővérednek is adtam egyet.

Brenda a fejét rázta.

– Te megbolondultál, anya.

– Szívesen – felelte Ellen Lyndon.

Brenda eltöprengett az üvegen. Nem igazán volt helye egyik táskában sem. Egyszerűen otthagyja az éjjeliszekrényen. Először azonban, hátha Ellen Lyndont tényleg isteni megérzés vezérli, meghintette vele a papucscipőjét, amit azóta nem vett fel, hogy a szigetre érkezett. Aztán végül az egész üveget beledugta a sporttáskájába. Minden segítségre szüksége lesz.

Brenda szülei indultak el elsőként, felszálltak az első kompra, Hyannisban majd felveszik a kocsijukat, és visszamennek Philadelphiába. Melanie volt a következő. Josh eljött érte a dzsipjével, kivitte a repülőtérre, onnan pedig felszállt a LaGuardiára tartó gépére. Ted, Vicki és a fiúk a déli kompra szálltak fel, és visszahajtottak Connecticutba a dugig tömött Yukonban. Így Brenda és Walsh maradt ott, hogy bezárják a házat. Brendát meglepte, hogy a szülei és Vicki ilyen komoly felelősséget bíztak rá, alapos munkát akart végezni. A hűtőt kiürítették és kikapcsolták, a grillt leválasztották a gázvezetékről, az ágyneműt lehúzták. Brenda visszatette Liv néni zománcozott dobozait, az ezüst teáskészletet és a csipketerítőt az őket megillető helyükre a dohányzóasztalon; a kulcsot bedugta egy zsindely alá, hogy másnap reggel megtalálja a gondnok. Mielőtt végleg bezárta volna a kunyhó ajtaját, megpillantotta az ablakpárkányon a kavicsos poharat. Vajon hagyja ott, vagy dobja ki?

Otthagyta. Mindig lesz következő nyár.

A reptérre menet a taxiban megszólalt Brenda telefonja. A Beethoven-dallam hónapok óta először nem idegesítette.

– Most tudom, hogy nem te vagy – mondta Walshnek. – Nem mintha bármikor te lettél volna.

– Egyszer felhívtalak – felelte Walsh.

Brenda a kijelzőre pillantott: *Brian Delaney, ügyvéd.* Az ösztöne azt súgta, hogy hagyja rábeszélni a hangpostára, de nem menekülhet örökké.

– Jó napot, jogtanácsos – mondta.

– Épp most folytattam le a legkülönösebb telefonbeszélgetést – közölte Őméltósága.

– Tényleg? – kérdezte Brenda. Az agya tízszer gyorsabban kattogott, mint a taxióra. – Velem kapcsolatosan?

– Valaki felhívott, és a forgatókönyve jogai után érdeklődött.

– Micsoda?

– Ez a Feldman nevű pasas? Felhívta az egyetemet, megadták neki a nevem, mint a maga meghatalmazottjáét.

– Feldman? – ismételte Brenda. Végül nem küldte el a forgatókönyvet Ron Feldmannek, se senki másnak a Marquee Filmgyárnál. Az után a borzalmas beszélgetés után mi értelme lett volna?

– Aha. Szerintem kölcsönvette a lányától a regényt, tetszett neki, és most látni akarja a forgatókönyvét is. Hangsúlyozta, hogy nem ígér semmit. Azt hiszem, a Marquee csinál valami hasonlót valami George Eliot nevű fickóról, az is ilyen régi marhaság, de azt mondta, tetszett neki ez a Fleming Trainor, és látni akarja a forgatókönyvet. Szerintem azt hitte, hogy az *ügynöke* vagyok.

– És mit mondott neki?

– Hát hogy a forgatókönyv már kint van egy csomó stúdió góréjánál, nagy az érdeklődés, de mielőtt döntést hozunk, fontolóra vesszük az ajánlatát.

– Most csak *viccel* – mondta Brenda. – Istenem, nem tudom elhinni!

– Nem ígért semmit, Brenda. Igazából azt mondta, hogy még ha be is vállalja, akkor is lehet, hogy évekig ott fog porosodni egy polcon. Megkérdeztem, nagyjából mi lenne az ajánlata, és egyértelműen közölte, hogy öt számjegy, nem hat, úgyhogy ne bontson még pezsgőt!

Brenda letette, és átkarolta Walsh nyakát.

– Feldman látni akarja! Nem ígér semmit, de látni akarja. – Ez jó hír volt, nem fantasztikus hír, nem a lehető legjobb, de azért nem is rossz. Először fordult elő a nyáron, hogy Brian Delaney ügyvéd úr nem rossz hírekkel hívta.

Brenda Walsh erős, ausztrál vállán nyugtatta a fejét, miközben a taxi átszáguldott a Milestone úton a reptér felé. Brenda úgy érezte magát, mintha már meg is itta volna azt az üveg pezsgőt.

Epilógus

Mindenfelé meghalnak anyák szerte a világon, de január 29-én 11.00-kor anya született. Melanie Patchen kislányt hoz a világra: a négykilós, ötvencentis Amber Victoriát. Egészséges.

Amikor a nővérek kitolják Melanie-t a megfigyelőből (18 órás vajúdás, epidurális érzéstelenítés, Pítocin-injekció és szívritmuszavar után az orvosok a császármetszés mellett döntöttek), Melanie pedig életében először pillantja és szoptatja meg a kislányát, úgy érzi, mintha új világba csöppent volna, mintha mindent először látna.

Amikor mindezt elmondja Peternek, ő csak annyit felel: „A morfium beszél belőled."

Kisbabám van, gondolja Melanie. *Ez a gyerek az enyém. En vagyok az* anyja.

Melanie-t megbabonázza, hogy milyen elképesztően kicsi Amber minden porcikája: a kis szája, az aprócska fülei, az ujjak a kezén és a lábán, a verdeső szíve akkora, mint egy tojás. A baba felsír, kinyitja a szemét, a fejét a hang felé fordítja, Melanie felé kalimpál, míg rá nem talál a mellére. Melanie heves, védelmező, mindent elsöprő szeretetet érez. Ám hamarosan rájön, hogy az emberek két csoportba tartoznak: azokra, akiket ez nem érdekel, és azokra, akik már tudják.

Három napig folyamatosan özönlenek hozzá a virágok. Orchideák Vickitől és Tedtől, rózsaszín rózsák Melanie szüleitől, ciklámen Peter anyjától Párizsból, zavarba ejtően fényűző és ünnepélyes csokor a „Rutter Higgins csapatától", vörös gerbera a szomszédjaiktól, cserepes krizantém Brenda Lyndontól és John Walshtől, hajtatott fehér nárcisz Melanie főiskolai szobatársától... addig jönnek a virágok, hogy a nővérek már azzal heccelik Melanie-t, „mennyire népszerű". Melanie a következő három csokrot átküldi a rákosok kórtermébe.

A negyedik nap délutánján, mikor Melanie Ambert szoptatja az ágyban, újabb virágok érkeznek. Szerény, sőt, egyszerű csokor. Tearózsa és szegfű van benne, pár szál fátyolvirág, egy csészében érkezik, melyre az van írva: „Anya”, és egy rózsaszín, szív alakú lufit csatoltak hozzá.

– Még egy – mondja a nővér. Stephanie az, Melanie kedvenc ápolónője a szülészeten. Szőke és csinos, kedves és ügyes; ő kísérte végig Melanie-t a vajúdása végén és a császármetszés alatt, a betanítás jó részét is Ő végezte, ő mondta el, hogyan etesse és büfiztesse a babát, hogyan mossa le szivaccsal, hogyan tisztítsa meg a köldökzsinór környékét.

Melanie elmosolyodik.

– Pedig már azt hittem, mindenki elfeledkezett rólam.

– Nem úgy tűnik – mondja Stephanie. Leteszi a csészét Melanie fémtálcájára. – Szeretné, hogy felolvassam a kártyáját?

Melanie a virágokat tanulmányozza. Rájön, hogy pontosan egy ilyen csokorra várt mindvégig: olcsó, de őszinte. Könnyen beszerezhető az interneten.

– Nem, köszönöm – feleli. – Legalább lesz valami örömöm az etetés végén.

– Egyébként kitűnően csinálja – jegyzi meg Stephanie. – A baba máris visszanyerte a születési súlyát. Ezt szeretjük látni.

Melanie lepillant Amber fekete pillékkel takart puha fejecskéjére. Stephanie kimegy.

Később, mikor a baba már a mózeskosarában alszik; Melanie kiveszi a borítékot a csokorba szúrt műanyag villa fogai közül. A borítékon az áll: *Melanie Patchen*.

Peter kiment a reptérre az anyjáért, csak vacsorára jönnek majd vissza.

Kiveszi a kártyát, és elolvassa. Az áll rajta: *Biztosan tudom, hogy csodaszép*.

Melanie szemébe azonnal könnyek gyűlnek, zokogni kezd. Stephanie figyelmeztette rá, hogy ez lesz: hirtelen könnyek

törnek rá minden ok nélkül. A hormonháztartása felborult. Melanie először az alvó kisbabájára pillant, majd kinéz az ablakon – a késő délutáni szürke égbolton hóförgeteg közeledik. A folyosóról halk zene foszlányai hallatszanak. Épp most adott életet egy csodálatos, egészséges babának, és mégis úgy zokog, hogy majd megfullad bele. Kibékültek Peterrel, újra egy pár lettek. Csak remélni tudja, hogy a házassága olyan, mint a New Dawn rózsa a Shell utca tizenegy előtt. „Ha visszavágod – magyarázta Blaine-nek –, következő alkalommal még szebb virágot hoznak." Melanie tele van szeretettel, örömmel, álmélkodással, mégis kiüresedettnek érzi magát. Mindene megvan, amit akart, mégis...

Mégis mi?

A nyárra vágyik. A napos verandán eltöltött egy órára, egy tökéletes paradicsomszeletre, az ökörszem dalára az ablaka előtt, arra az érzésre, mikor az óceán elringatta a testét, a sánckerítés felett lengedező tökéletes kék hortenziákra, a lepkékre és poszméhekre, a vacsora utáni fagylaltra, a dzsip anyósülésére. Milyen részegítő volt végiggurulni a Milestone úton lehúzott ablakkal, miközben beömlött az éjjeli levegő, milyen pezsdítő volt megállni a parton, nézni az előttük elterülő vizet és a takaróként rájuk boruló eget, milyen szerencsésnek érezte magát, hogy egy olyan különleges ember mellett ülhet, mint Josh Flynn!

Melanie letörli a könnyeit, és újra elolvassa a kártyát. (Eleinte mindennap el fogja olvasni, aztán már csak akkor, ha egy kis biztatásra van szüksége, arra, hogy valaki emlékeztesse a boldogságra.)

Biztosan tudom, hogy csodaszép.

Aláírás nincs rajta.

Vicki listája ma kétoldalasra rúg. Csütörtök van, február eleje, és történetesen Blaine ötödik születésnapja. Vicki bulit, rendez neki négykor a Chuck E. Cheese-ben. Blaine kifejezetten kikövetelte, hogy ez legyen a helyszín, Vicki pedig engedett neki, mert a káosz így kellemesen elkerüli a házat. Ettől függetlenül el kellett menni a lufikért, tortákért, ajándékokért. Szombat este Valentin-napi jótékonysági árverés lesz, és Vicki még remélte, hogy be tud ugrani a városba, mert venni akart magának valami ruhát az alkalomra (minden ruhája túl nagy rá, még mindig nem nyerte vissza a testsúlyát), de a vásárlás várhat, még száz másik tétel van a listáján. A születésnapi buli fontos, igen, de van Vicki napjának még egy ennél is fontosabb része.

A rákosok klubjának ülése 10.30-kor.

Vickinek sikerül időben odaérnie, vagyis majdnem. Épp akkor foglalja el az egyik széket, mikor Dolores belekezd a nyitóimába. Vicki három nappal a műtétje előtt volt utoljára itt, akkor túlságosan megbénította és elnémította a rettegés, még a nevét sem volt képes kimondani. Most bűntudata van, mint mikor hosszú kihagyás után újra templomba megy. Megfogja Jeremy és még valaki kezét – nála fiatalabb nő vászon kötényruhában –, akit még sosem látott.

Az ima végén Dolores felemeli a fejét, és Vickire ragyog.

– Kérsz egy kis forralt almabort? – kérdezi. – Bio.

Vicki látja, hogy mindenki másnál van pohár, ő azonban visszautasítja.

– Talán utána.

– Jó – feleli Dolores. – Kezdjük a bemutatkozással. Dana? Lennél első, kérlek?

A vászon kötényruhás nő megszólal.

– Dana vagyok. Mellrák, harmadik stádium.

Vicki torka elszorul. Megkönnyebbül, hogy a másik irányba megy a kör. Ed, prosztatarák, második stádium, Josie, mellrák, harmadik stádium; a régiék közül ott van még Francesca és

Jeremy. Van még egy nő, akit Vicki nem ismert fel, és aki nem is rákos: ő azért ment el, mert a hétéves lányánál leukémiát diagnosztizáltak.

Vickit annyira megindítja ez a kijelentés, hogy újrakezdődik a dadogása.

– Vicki? – szólítja meg Dolores.

– Vicki vaaa—gyok – mondja. – Tüdőrák. – Elhallgat, nagyot nyel, összeszedi magát. – Túlélő.

Túlélő. A többiek a körben megbámulják, Vicki zavarba jön. Dolores még mindig ragyog. Dolores pár nappal korábban felhívta őt, és megkérte, hogy jöjjön be a klubba. Igazából ráparancsolt.

– Jót fog tenni a többieknek, ha látnak – mondta. – Különösen az évnek ebben a kopár időszakában. Reményt ad nekik.

Csak épp Vicki most irigységet, neheztelést lát a többiek szemében. Felismeri, mert korábban ő is ebben a cipőben járt, meghallgatta Travist, aki legyőzte a májrákot, és Janice-t, aki az előrejelzések dacára túlélte a petefészekrákot. Bár Vicki örült a szerencséjüknek, gyűlölte is őket. És most ő is itt van. El akarta mondani ezeknek az embereknek az egész történetet részletesen, de elsősorban azt akarta tudatni velük, hogy közéjük tartozik. Egy velük, ugyanazok, mind együtt vannak ebben az egészben. Túlélőnek nevezi magát, de mindnyájan tudják, hogy ez a kifejezés feltételes, mert lehet, hogy a rák végleg eltűnt belőle, de az is lehet, hogy csak bujkál, mint a dobozba zárt rugós ördögpofa, és egyszer, mikor nem számít rá, előpattan. Vicki harminckét évig magabiztos, jó képességű emberként élt, mostanra viszont összetörte a félelem és bizonytalanság. Soha többé nem fog magától sikerülni neki semmi.

– Meséld el! – mondja Dolores. – Mesélj az utazásodról!

Vicki óvatosan fogalmaz. Őszinte akar lenni, de nem bizalmaskodó, egyenes, de nem festői. Félt a műtéttől, mondja a

csoportnak, annyira félt, hogy dadogni kezdett. Nem tudott érthetően beszélni, a nyelve beledagadt a szájába. Minden mondata összegabalyodott. Mikor Nantucketről visszamentek Darienbe, nem maradt meg benne az étel, végül kórházba vitték kiszáradással. Dr. Garda pszichoterapeutához küldte. A terápia a visszájára sült el, a dadogása súlyosbodott, és Ted kénytelen volt beismerni, hogy valami más baja van. Vicki leírta papírra a megjegyzéseit, de még ezek is zavarba ejtoek, szétesettek voltak. Nem tudott semmi másra figyelni, csak a saját félelmére és idegességére – folyamatosan azért küzdött, hogy a rettegése ne fejlődjön valódi pánikrohammá. *Az altatás, meg fognak ölni, meg fogok halni*. Letette Blaine-t az óvodában, érte ment, vett pelenkát, csokis kekszet és rostélyost, bekente olajjal a konyhapultját, és kimosta a szennyest, de mindig ugyanaz a kérdés járt a fejében. *Minek ez az egész?* Ezzel akarja tölteni az utolsó napjait? Nem tudott aludni, és ha mégis elaludt, rémálmok gyötörték. Dr. Garcia Ativant írt fel neki. Vicki és Ted találkozott a családi ügyvéddel, új végrendeletet írtak. Vicki a húgát nevezte meg gyámként. A szerveit, a tüdeje kivételével, felajánlotta. Meghatalmazta a kórházat az ellátására arra az esetre, ha cselekvésképtelen lesz, megtiltotta az újraélesztést, és általános meghatalmazást adott Tednek. Hányt az ügyvédi iroda vécéjében. Írt mindkét fiának egy-egy hosszú levelet, egy harmadikat Tednek, majd mindenkinek egy rövidebbet, melyet majd Brendának kell felolvasnia a temetésén. A műtétje előtti este elment templomba, letérdelt egy üres szentélyben, és imádkozott, de aztán álszentnek érezte magát, mert nem tudta, miben hitt. Hazament, leült az ágy szélére, miközben Ted a gyerekeknek esti mesét olvasott, Jóéjtpuszit adott nekik, és közben arra gondolt: *És ha ez volt az utolsó?*

– Azt akarom mondani – folytatja Vicki –, hogy azt hittem, meg fogok halni. Biztosra vettem.

A többiek bólintanak.

Vicki annyira meg volt rémülve, hogy elmosódott előtte az operáció-előkészítő terem. Halvány emlékei vannak arról, hogy hallja az altatóorvos és a műtős főnővér hangját. Emlékszik rá, hogy köntöst vett fel, és arra gondolt, vajon fogja-e még hordani a saját ruháit; emlékszik a remegésre és a hidegre. Emlékszik, hogy három próbálkozás után végül a kézfejébe szúrták az infúziót. Emlékszik, hogy Ted khaki nadrágot és vidám, piros inget viselt; úgy tunt, mintha végig ott lett volna, és suttogott volna Vickinek. Bármit mondott is, Vicki nem hallotta. Ellen Lyndon és Brenda is otthon maradt a gyerekekkel. Vicki (irracionális módon) ragaszkodott hozzá, hogy tartsák átölelve Blaine-t és Portert a műtét teljes ideje alatt. Emlékszik, hogy végigtolták egy sor folyosón, annyit kanyarogtak, mint egy marokkói bazárban, Ted ott volt mellette, most már türkizkék műtős pólóban. Vele maradt, amíg el nem altatták. Emlékszik a sebészeti csapat hihetetlen komolyságára, az aprólékos professzionalizmusra, a kifürkészhetetlen protokollt követő nővérekre – számok, kódok, vérnyomás, testhőmérséklet. Olyan drámai volt, mintha színházban lennének, és nem véletlenül: Vicki életét tartották a kezükben! Ezeknek az embereknek persze mindez csak egy újabb munkanapot jelentett. Ma még övé volt a teste, holnap valaki másé lesz.

A műtőben hideg volt. Vicki meztelen lába kilógott a takaró alól, mint a tévében a hulláké. Mindenki műtős pólót és maszkot viselt. Vicki nem tudta őket megkülönböztetni egymástól, azt se látta, ki nő, és ki férfi, mintha másik bolygóra érkezett volna. Ted ott állt mellette, aztán egy másik arcot is felismert – a vastag szemüvegkeretről: dr. Gardáét.

– Minden rendben lesz – mondta dr. Garcia,

Nyugtalanság, enyhe felbolydulás támadt, aztán szétvált a tenger.

Megérkezett a sebész. Jason Emerynek hívták, óriás volt – még Ted-nél is magasabb és vállasabb és nagyon fiatal. Dr.

Garcia szupersztárnak nevezte, Connecticut legjobb mellkassebészének. *Hányan lehetnek?,* töprengett Vicki. Az ápolók olyan gyorsan dolgoztak, mint az autóversenyen a szerelőcsapat, felhúzták dr. Emeryre a kesztyűjét, és odavitték neki a felszerelését. Amikor elfoglalta a helyét a kormánynál, megnyúlt a maszkja, és Vicki tudta, hogy mosolyog.

– Szia, Vicki – mondta. – Jason vagyok.

Előző héten találkoztak az orvos irodájában, ahol átbeszélték a műtétet. Vicki megkedvelte. Dr. Gardához hasonlóan Jason Emery is rendítheteden optimista volt. De olyan fiatal! Mennyi idős? Október kilencedikén lesz harminchárom éves, ahogy Vicki is. Ugyanazon a napon születtek, ikrek, ez jel, ez az ember megmentheti őt,

– Szia, Jason – mondta.

– Minden rendben lesz – mondta Jason Emery.

A sebész parancsokat adott ki, Vicki semmit nem értett belőlük. A középhátvéd kiáltásaira emlékeztette a rögbiben. Az arcára gumiálarc került. Vaníliaillata volt. *Ugyanolyan,* gondolta, *mint az anyja konyhájának, mikor sütit süt.*

Ennyi volt, gondolta. Ted megszorította a kezét. Aztán Vicki arra gondolt: *Blaine, Porter!* Elképzelte őket az anyja és Brenda karjaiban. Teljes biztonságban.

Fájdalmak közt ébredt. Borzalmas fájdalmai voltak, egyenesen a pokol mélyéről. Sikoltozott.

A nővér megszúrta a Icaiját.

– Ez majd erősíti a morfium hatását – mondta. – A gerincébe Duramorph megy.

Vicki így is sikoltott. Azt hitte, ujjongani fog, vagy legalább nagyon megkönnyebbül, hogy életben van, hogy valahogy átjutott a fekete alagúton. Ám bármilyen csodának érezte is ezt az elméje, képtelen volt feldolgozni a fájdalom miatt. Csak egy gondolata

maradt, méghozzá elég ironikus: az életmentő műtétje miatt most azt kívánta, bár halott lenne.

Egy örökkévalóságig tartott. Sürgölődés támadt: emberek, gépek, folyamatok – de semmi nem használt. Vicki, aki utálta magára vonni a figyelmet, különösen nyilvános helyen, idegenek között, órákig üvöltött. Vicki, aki szerette mindig kezében tartani az irányítást, nemcsak visított és vonyított, mint az állatok, de könyörgött is. *Segítsenek! Segítsenek! Édes istenem, segítsenek már!*

Aztán csend lett. Sötétség. Halk csipogás. Az arca felett sötét arc lebegett. Egy nővér. Juanita vagyok”- mondta. „Hogy érzi magát?”

Vickinek némely tagja sajgótt, némely elzsibbadt. A torka rettenetesen fájt. A szája kiszáradt, az ajka kicserepesedett. Szomjazott. Juanita szívószálat dugott a szájába. A víz hideg volt, mint a jeges víz a papírvékony citromszeletekkel, amit Brenda tett az ágya mellé nyáron. Vicki sírva fakadt. Olyan jó íze volt a víznek. A nyár mindennek ellenére gyönyörű volt. Ő pedig élt.

Vicki senkit nem akar megrémiszteni, de nem tudja szépíteni sem. A felépülés hosszadalmas volt, és kemény (Vicki a „borzalmas” szót akarja használni, de aztán a „keményre” szelídíti). Hétmillió öltés tűzte össze azokat az izmait, melyekre mindenhez szüksége volt. Ha köhögött, tüsszentett, nevetett, kiáltott, éles fájdalom hasított végig a kilométer hosszúságú bemetszések helyén. Úgy érezte, hogy szét fog nyílni, fel fog hasadni. Igaz, hogy a rák fájt, megnehezítette a légzést, de az semmi nem volt ehhez a mostanihoz képest, ahogy most küzdött a levegőért. Csak fél tüdeje maradt. Az evés, a zuhanyzás, még egy képeskönyv elolvasása is kimerítette. Nem bírt ébren maradni, a nap nagy részét átaludta. A morfiumot felváltotta a Percoset, a Percosetet az Advil. Vicki hetente ötven Advilt gyűrt le. És még így is. Hetekig Ted cipelte fel-le a lépcsőn. A barátok és szomszédok ennivalót hoztak, lapot, könyvet, virágot küldtek;

Vicki hallotta a suttogásukat: „Hogy van? Mit tehetünk még?” Elvitték Blaine-t és Portert játszani. Ellen Lyndonnak a hónap végén vissza kellett mennie Philadelphiába. Brenda hetente kétszer átjött, de ezenkívül mindén idejét lefoglalta, hogy a Barnes &. Noble könyvkereskedés igazgatójaként dolgozott, és próbálta eladni a forgatókönyvét egy olyan stúdiónak, amely ténylegesen meg is filmesíti. Brenda élete lényegében mozgalmas lett, rendbejött, ami neki nagyon jó, Vickinek viszont segítségre volt szüksége. *Ne menj el!* Vicki hangja visszatért, mintha varázsütésre történt volna, újra tudott beszélni, és elámult ezen a gyógyuláson, megkönnyebbülve érezte, hogy a fejében lévő szavak könnyedén buknak ki belőle – de minden, amit mondott, negatív volt, kellemetlen, ellenséges. Amikor Ted felvetette, hogy vegyenek fel egy bennlakó dadát, Vicki azt felelte: „Nem akarom, hogy idegen vigyázzon a gyerekeimre! Csak Josht akarom.” Mire Ted felcsattant: „Nem hiszem, hogy Josh ráér.”

Hat héttel később Vicki elment az operáció utáni CT-re. Dr. Garda azt mondta, a képek „tisztának” látszanak, úgy tűnik, Vidd „rákmentes”, Ted pezsgőt vett. Vicki ivott is egy műanyag pohárral, de aznap éjjel Porter felüvöltött a kiságyában, és másnap vörös pöttyök törtek ki rajta. Bárányhimlő, az egyik olyan helyen szedte össze, ahová az ismerősök játszani vitték. Ted kivett egy hét szabadságot. Vicki átkozta magát, amiért nem tudott foglalkozni vele. *Semmivel* nem tudott foglalkozni – nem tudott vigyázni Porterre, nem tudott elmenni a boltba, se halloweenezni a gyerekekkel, nem tudott újszülöttköszöntőt szervezni Melanie-nak. Még mindig fájdalmak gyötörték, az érzékszervei elgyengültek. A testét megtámadták. Felvágták, és újra összevarrták, mint egy rongybabát. A metszések egy része elfertőződött. Szokatlanul heves fájdalmat érzett, a seb büdös lett, kipirosodott, genny szivárgott belőle. Belázasodott. Dr. Garcia antibiotikumot írt fel neki.

Vicki üresnek érezte magát, a mellüregét pedig szó szerint üresnek képzelte el. Úgy képzelte, hogy dr. Jason Emery a rákkal együtt a dolgok elvégzésének a képességét, a boldogságot, de még a szerencséjét is kiműtötte. Fizikoterápiára ment; visszament a pszichoterapeutához is.

Jobban lett, igen. Rákmentes lett, gyógyult, túlélő. De nem volt önmaga – és mi értelme a javulásnak, ha a vickisége lényegét elveszítette? Egész életében olyan könnyen sikerült neki minden. Most csak arra volt képes, hogy az ágyban feküdjön, és tévézzen, Szappan-opera-fuggő lett, és utálta magát érte.

„A gyógyulás hosszú, göröngyös út”— mondja Vicki a csoportnak. „De az én esetemben ennek az útnak vége lett.”

Valahogy összeszedte magát. A mély kétségbeesés, az elhúzódó fájdalom, az átalakított elvárások dacára – vagy éppen miattuk – jobban lett. Lehet, hogy valami apróságggal kezdődött: dr. Alcott üzent neki, nem szakadt fel a sebe, mikor nevetett Ted viccén, volt annyi ereje, hogy a konyhapultnál állva szendvicset készítsen. Követte a terapeutája tanácsát, és építeni kezdett ezekre az apróságokra, nem hessegette el őket.

Most nézzenek rá: öt hónappal később itt van, ebben a körben, és lehajtja a fejét a záróimához. Megváltozott. Megszabadult a ráktól, igen, de valami más, valami megfoghatatlan, bizonytalan dolog is megváltozott. Nagy utat járt be, és reméli, hogy a csoportban mindenki eljut oda, ahol most van: az álmélkodáshoz, a végtelen hálához. „Nem hiszel egy átfogó tervben?” – kérdezte egyszer Josh.

Vicki válasza – még mindig – az, hogy „Egyszerűen nem tudom”.

Ebben a csoportban egyesek meg fognak halni, mások életben maradnak. Ki mondja meg, melyikükkel mi történik, és miért?

„Visszadobjuk. Hadd éljen.” *Lehet, hogy ez is csak a véletlen dolgat* Vicki felidézte azt az éjszakát, mikor a Sankaty-szirten

állt, hullámok csapkodták alatta a partot, és az ég felette kábítóan ragyogott. Minden számít. Minden apróság.

– Ámen – mondta Dolores.

Vége a záróimának. Vicki lemaradt róla. Vagy mégse?